

ЕДИН ПРЕСЛЕДВАЩ ДЕТЕКТИВ, ЕДИН УБИЕЦ В СЯНКА
В ЕДИН ГРАД, ПОВЛЕЧЕН ОТ ТЕЧЕНИЕТО НА СТРАХА

ПОДВОДНИ ТЕЧЕНИЯ

РИДЛИ ПИЪРСЪН

АВТОРЪТ НА "ТВЪРДО ПАДАНЕ"
И "ДОСТАТЪЧНО ОСНОВАНИЕ"

Поразително добра
и хипнотизиращо
динамична история
ГРИЙНУИЧ ТАЙМ

Страхотна история
Сграбчва, приковава.
Великолепно четиво
КЛАЙВ КЪСЛЪР

РИДЛИ ПИЪРСЪН ПОДВОДНИ ТЕЧЕНИЯ

Превод: Трайко Трайков

chitanka.info

Сиатъл е градът, парализиран от страх. Сериен убиец се разхожда свободно по неговите улици. С откриването на всяка нова жертва — с насечени накръст гърди и залепени отворени очи — вълната от паника се надига.

Движен от чувството за вина и разочарование, твърде изтощен, но не мислещ за спиране, детективът Лу Болд смята, че най-после е получил възможност да сложи край на кървавата игра на убиеца. Но всяка нова следа противоречи на друга. Всеки нов труп е подигравка с неговите усилия.

За да вникне в мълчаливия разказ на последния труп, изплувал на брега на Паджит Саунд, Болд трябва да отиде значително по-далеч от досегашното изкуство и методи на професията. Като се приближава все повече до истината, той навлиза дълбоко в изтерзаната мисъл на неуморния убиец... в дълбините на неговите собствени страхове... и във въртопа на една лудост, по-ужасяваща от неговите най-лоши кошмари.

Посветена на моя редактор и добър приятел Брайан Дефиоре, за неговите неуморни усилия над тази книга.

1

Като напусна самолета, Лу Болд забеляза дете в ръцете на жена, в сините очи на което проблесна остро чувство на очакване. Той срещна за миг неговия поглед. То се опита да се освободи от майка си. Беше момиченце. Изтича да посрещне баща си — средна ръка чиновник, който вървеше малко по-назад. Беше символично за Лу Болд, че детето трябваше да го подмине. Имаше чувството, че всеки и всичко минава покрай него, без да му окаже никакво внимание. Може би това беше негова грешка. Да, може би той беше невидим. Навярно самият искаше да бъде невидим и да остане сам.

Като чуваше кикотенето на детето, чувстваше изкушението да се обърне назад. Обичаше музиката на детския смях. Има ли нещо похубаво от детския смях? Има ли нещо, което да му липсва повече в живота?

Но точно сега детето нямаше значение.

Убийствата бяха започнали отново; това беше по-важно от всичко. Той маневрираше сред тълпата пристигащи пътници с постоянно заета мисъл и с разсеян поглед наблюдаваше безцветните върхове на протритите си обувки.

Не искаше да повярва, че това е работа на същия човек. По-голямата част от времето на краткия полет между Портланд и Сиатъл премина в борба с тази мисъл, опитваше се да убеди себе си, че това не може да бъде. Убийствата секнаха след онази страшна сцена в съдебната зала. Той страдаше след този инцидент — страдаше и целият град — но това беше краят. От друга страна, не можеше всичко да е толкова просто — помисли си сега, докато чакаше на опашката пред ескалатора.

Стъпил на ескалатора, той свали от рамото леката си чанта и я постави на стъпалата, привличайки с това погледите на тези, които тихомълком слизаха по десния ескалатор, хванали здраво дебелия гумена ръкохватка, за да се придържат. А в неговата работа нямаше такава ръкохватка, на която да се опре. Той почувства, че отново е

втренчил погледа си в своите скапани обувки, които отдавна трябваше да почисти.

В залата за мъже за момент се погледна в огледалото и разбра, че изглежда по-стар от своите тридесет и девет години. Това разследване вземаше своята цена. Целият му живот се нуждаеше от промяна и повече блясък, не само обувките; възрастта на костюма отразяваше заплатата на детектива; върху новата вратовръзка личаха капки кафе и той не знаеше откога; в бързането да хване първия полет беше пропуснал цяло петно при бърсненето; лицето му беше бледо и мършаво. И ако слънцето означаваше бодрост и енергия, то неговото настроение беше мрачно, а физически се чувстваше уморен, почти изтощен.

В самолета наплиска лицето си със студена вода, а после откри, че липсват хартиени кърпички. Наложил се да прибегне до сешоара и да разтърква лицето си на хладката струя въздух, който намирисваше на дезодорант за писоар. Силното въздушно течение разбърка пепелявата коса и я събра във форма на петльов гребен, но Болд не забеляза това.

Той искаше да бъде на местопрестъплението. Веднага. Ценно време беше загубено. Нямаше желание да чака на тротоара, докато дойдат да го вземат. По-добре от всички разбираше значението на мястото на убийството и нуждата да стигне там час по-скоро. Безпокоеше се, че някои следи вече са нарушени, тяхната стойност подценена и цялата обстановка изменена. „Ти имаш предимството“ — мислеше си той за убиеца, като наблюдаваше замайващото море от непознати лица на хиляди хора, тълпящи се на тротоара, и се чудеше: „Дали не си някъде тук?“. Но не вярваше да е така.

Наистина ли невинен човек умря в съдебната зала? Възможно ли беше това? Той заразглежда лицата в тълпата, като че ли някой би могъл да подскаже отговорите, но разбира се, хората търсеха отговорите от него, детектива по убийствата, не от когото и да е. Той се считаше експерт. Единствено него поканиха в Портланд да говори на семинар по криминология по темата: „Методология на разследването на убийства — жертвата разказва“.

Във всеки случай той знаеше, че отговорността е негова за залавянето на убиеца.

До бордюра паркира форд с две врати. Неговите чистачки подсушаваха бързо предното стъкло от ръмвящия дъжд. Шофьорът

махна на Болд и посочи дясното предно място. Като го позна, Болд се поколеба за момент, после се наведе и ги изгледа. Когато нещата се обръщат срещу теб — мислеше си той, — те започват по съответен начин. Убийствата започват отново и ето ти Крамер — да те вземе от летището! Прекрасно!

Болд постави чантата си на предната седалка, седна и затръшна вратата; после избърса сребристите капки дъжд от набръчканите ръкави на спортния си костюм, като избягваше визуален контакт с Крамер.

Безсмислено е да се започва с погрешни стъпки. Двамата мъже седяха мълчаливо. Крамер пусна отново чистачките, включи на скорост и тръгна напред. Радиото не беше точно на станция. Болд се наведе и го изключи. Крамер поправи вратовръзката си и провери външното огледало. Гумите свиреха по мократа настилка. Чистачката пред Болд само замъгляваше предното стъкло. Той погледна вратовръзката си и почисти петното върху нея.

— Имате ли нещо против? — Крамер недоволстваше срещу чантата, като я побутваше с лакът.

Болд я метна на задната седалка.

Крамер пусна отново радиото.

— Аз шофирам — обясни той. — Музиката ми действа успокояващо.

Болд въздъхна, облегна се назад и притвори очи. Тази музика му досаждаше и Крамер знаеше това. Болд беше джаз пианист по хоби, а по-рано и по професия, което му беше помогнало да си плаща разноските в колежа. Този блудкав дрибъл от радиото беше за него толкова противен, като че ли се предлагаше хотдог за изискан гастроним. Крамер знаеше много добре всичко това. Безжизненост, липса на всякакво вдъхновение; Болд знаеше, че това подходеше напълно на Крамер. Двамата вървяха заедно като Рой и Тригер.

— До колко сме сигурни? — най-после попита Болд. Това беше въпросът, който той съзнателно избягваше. — Имам предвид убийствата.

— Достатъчно сме сигурни — отвърна Крамер. — Но това едва ли ви прави щастлив. — Той се забавляваше с ретровизьорното огледало в колата.

— Не съм аз този, който разпределя задачите. — Лу Болд напомни, като знаеше, че именно това безпокоеше Крамер.

— Вие искате да отидете направо там?

— Такъв ли е планът?

— Вие сте този, който прави плановете, нали? — Гласът на Крамер звучеше като на петгодишно дете.

Това беше досадно преувеличение, защото лейтенант Шосвиц ръководеше Отряда за специални задачи. Крамер и Болд бяха сержанти с еднакъв ранг, придадени към Шосвиц. Всеки от тях отговаряше за по двама детективи по убийствата — Крамер в канцеларията, а Болд ръководеше разследванията извън службата. В това беше голямата разлика между тях и за Крамер очевидно представляваше непростима обида. Той обвиняваше за това Болд, въпреки факта, че и двамата нямаха нищо общо с командната структура на специалния отряд. Капитанът беше издал заповедите в началото на май, веднага след второто убийство и предизвикания шум в националната преса. В една статия се твърдеше, че в Сиатъл са регистрирани повече серийни убийства през последните десет години, отколкото в който и да е град на САЩ — нещо, което Болд оспорваше. В резултат на тези заповеди, престижната работа — полските разследвания — принадлежеше на Лу Болд. Сега, в началото на октомври, изглеждаше, че са минали не месеци, а години за двамата мъже.

— Вие сте толкова важен, колкото и аз. Ние двамата знаем това. — Болд не беше говорил по този въпрос седмици наред. Но последното убийство означаваше, че трябва да започнат заедно разследването, или поне си заслужаваше да се опита.

Крамер не каза нищо, размекнат за момент от последните думи на Болд. Той живо правеше номера: смени лентата и увеличи скоростта. Фордът просто поглъщаше гладкия път; чистачките работеха лудо, а радиото бръмчеше.

— Мисля си, че би трябвало да сте щастлив. Все пак пресата ще дере мен, а не вас — каза Болд. Той знаеше колко е важна пресата за Крамер, който често беше цитиран от вестниците. Това създаваше у него чувство за цел и власт.

— Пресата може би, но не и управлението. Шосвиц все още е убеден, че вие сте човекът, който може да реши тази задача. Аз няма да крия, че се опитах да постигна изменение на задачите — все едно вие

ще чуete за това. Вие сте уверен, че съм го направил. Но Шосвиц нямаше нищо общо. Той каза просто, че заповедите са валидни и няма смисъл да се правят вътрешни размествания. Той говори за вас като за някакъв вид „дете чудо“.

— Долно! — простена Болд.

— Не трябва да ми говорите това — отвърна Крамер. — Той каза, че случаят Йергенсен беше грешка на всички. Най-вече на пресата. Аз го чух да спори с капитана във ваша полза. Каза, че именно вие сте настоявали за по-строги мерки за сигурност при разпита в омнибуса. Оплака се, че ще вдигате шум по този въпрос поне още две години. Вярно ли е това?

Болд се чувстваше унижен.

— Да! — каза той заплашително, раздразнен, че Крамер го кара да се чувства зле, защото е прав.

— Глупости! — Крамер се изплю навън и натисна педала.

Високите скорости изнервяха Болд. Той изплю дъвката и пристегна колана на седалката. Това амбицира Крамер още повече — той тръгна по-бързо.

— И така, Йергенсен получава куршум и бива убит за това, че не съм направил нещо, което е било мое задължение!

— Не можем да бъдем сигурни в това! — Болд го коригира.

— И наистина изглежда така! И вие, и аз знаем, че няхаме много данни за Йергенсен. Ако Дафи не беше огласила доклада, може би той щеше да бъде все още жив. Беше просто малшанс, че той отговаряше за описанието на убиеца толкова добре.

— Това не беше грешка на Дафи. Профилът беше работа на ФБР. Някои от нас имаха достъп до него, включително и ние. Всеки от нас би могъл да го подхвърли на пресата. Който и да го е направил, човекът е убит, но аз мога да ви гарантирам, че не беше Дафи.

— Вие винаги я защитавате. На какво се дължи това? Защо един щастлив семеен човек като вас винаги би й се притичал на помощ?

Болд го погледна и каза твърдо:

— Щастлив сте, че се движим със седемдесет мили в час, Крамер!

— Вечно непримиримият полицаи! Ей, Болд! Не мога да го възприема. Не от вас! По-скоро бих възприел имиджа на един джазов музикант.

След тези думи на Крамер, Болд завъртя копчето на радиоприемника, за да го изключи, но така силно, че го счупи. После го погледна в ръката си.

Крамер се затюхка подигравателно:

— Това е за сметка на твоята заплата, не на моята.

Болд се намръщи. Детска игра. Крамер винаги сочеше най-лошото у него. Болд разтриваше корема си. Много болки имаше от август насетне, а през последните няколко седмици виждаше кръв в изпражненията. А сега и смъртта на Йергенсен тежеше върху неговото съзнание. Този човек беше откраднал един телевизор, и доколкото Болд знаеше, това беше цялото негово престъпление. Затова те всички присъстваха на делото. Всякаква връзка с други факти извън кражбата беше спекулация на жадната за сензация преса.

Крамер премина на средната лента и понижи скоростта. Дъждът попрестана и той превключи чистачките на работен режим с интервали.

Предното стъкло срещу Болд стана още по-мъгляво. Беше отвратително.

— Ние всички сме за съд заради Йергенсен!

— Сега пък това... — каза Крамер.

— Да, това! — потвърди Болд, като кимаше бавно с глава.

2

Северозападната част на Седемдесет и четвърта улица, на разстояние около три квартала от Грийн Лейк, беше тиха, тясна, стръмна, очертана от плътно построени къщи, някои от които преустроени като апартаменти. Мъничко островче на кръстовището служеше за принудително намаляване на скоростта. Паркирали коли имаше само на лявата страна. Мрежата от електрически жици приличаше на черна паяжина. Болд би искал жиците да минават под земята. Те дразнеха окото.

— Това ли е? — попита Болд.

Те паркираха срещу бледозелена двуетажна къща с входна алея от лявата страна.

— Да — отвърна Крамер.

— Не бързайте! Дайте ми доклада за първоначалния оглед.

Крамер перифразира и започна да чете:

„Име на жертвата: Черил Крой. Тя не се е явила на работа и не е викала лекар. Работи като юридически помощник — изпълнителен секретар. Двама нейни колеги: Гейл Лъмбард, друг секретар, и Ричард Райс, дошли да проверят.

Това беше в понеделник, в пет часа и четиридесет и пет минути след обяд. Забелязали колата на жертвата паркирана под навеса и се доближили до задната входна врата, която се оказала заключена. Предната входна врата също била заключена. Тогава заобиколили къщата и Райс забелязал отворен прозорец на задната страна. Стъпил върху кофата за боклук, за да стигне нивото на прозореца. Помирисал, за да открие евентуално разлагане. Не е докосвал стъклото, нито рамката на прозореца. Лъмбард се обадил по телефона до езерото. Полицейският патрул е

пристигнал малко след обаждането и е взел показания от двамата, Лъмбард и Райс. Поради близостта на Грийн Лейк и предишните убийства, отговорният служител се е въздържал да влиза вътре и е позвънил в отдел «Убийства». Нашите хора пристигнаха и установиха цялата обстановка на престъплението, включително собствеността. Те откриха още два отворени прозореца, и двата на втория етаж.“

Крамер напомни и за фотокопията, приложени към докладите: един от северната, другия за източната страна на къщата.

— Колко са били отворени прозорците? — попита Болд.

— Не е написано. Аз не бях тук.

Болд си записа нещо.

— Казахте, че колегите й са дошли тук в понеделник?

Крамер потвърди с кимване.

— Какво беше времето в понеделник?

— Дъжд.

— Силен?

— С прекъсвания.

— А в неделя през нощта? Когато аз заминах, беше прекрасно.

— Да! Това и аз помня добре. Наистина беше хубаво. Мисля, че започна да вали към полунощ.

— И така, счита се, че смъртта е настъпила между шест и дванайсет в неделя през нощта — каза Лу Болд.

Крамер кимаше с глава някак си по детски неуверено.

— А защо? — запитва той.

— Защото прозорците са останали отворени. Тя би ги затворила.

Крамер кимна отново.

— И защото всички убийства стават по това време — добави Болд, като сваляше стъклото на вратата. — А какви са данните за местопрестъплението? — запитва той.

— Не желаете ли да влезете вътре? — отвърна Крамер с въпрос.

— След малко. — Болд посочи с ръка към докладите. — Не искате ли да ми прочетете?

— О, да, разбира се!

Болд се опитваше да даде възможност на Крамер да участва в полските разследвания. Би предпочел да бъде съвсем сам, но и това щеше да стане след няколко минути. Крамер прочете нещо от следващия доклад, а после започна да го перифразира, както направи и с първия доклад.

— Нямаше запалени лампи в цялата къща. Единствено светеше нощната лампа в банята до спалнята. Никакви данни от съседите.

— Кого натоварихте с тази задача?

— Шосвиц я възложи на Ла Моя. Той влезе сам в помещенията, за да се избегне всякакво нарушение на обстановката. Това беше най-чистата работа, Болд. Ла Моя направи първоначалния доклад. Сетне Док Диксън, а след него и Ейбрамс.

Диксън, когото Болд наричаше просто Дикси — главен патолог в центъра за медицински изследвания на графство „Кинг“, беше близък приятел на Болд, както и Чък Ейбрамс — Ейб — техникът ветеран на Следствения отдел.

Ейбрамс напръска с прах всички предмети за възможни отпечатъци, както винаги много внимателно. Ла Моя направи цветни снимки и видеофилм; скицира плана на етаж и отбеляза всички ъгълчета, откъдето е снимано, и състави доклад и контролен списък, докато Док Диксън оглеждаше тялото. Крамер обърна страницата.

— Крой беше намерена на леглото, легнала по гръб, с лигатура на шията и множество рани от намушкване в гърдите. Обичайният кръст, изрязан с нож върху гърдите, също личеше, както винаги. Док смята, че е използван кухненски нож, както в предишните случаи. Парче от нейната нощница е все още върху врата ѝ, но самата нощница липсва.

— Взел е още един сувенир — каза Болд.

— По всичко личи, че случаят е идентичен. Завързал я е за леглото, удушил я е, а после я е развързал и обърнал, за да постави своя знак.

— Намерена ли е нощницата? — запита Болд.

— Навсякъде. Същата програма. Същият престъпник. Взел е нощницата със себе си. С това е попълнил колекцията си. Може би ще отваря бутик.

— Продължавайте!

— Празно шише от мляко, близо до леглото. Последната поща, която е отворила, е от събота. Имаше и неделен брой на вестника в кутията, разделът „мода“ беше върху леглото ѝ. Не сме докосвали нищо, което не трябва да се пипа. Шосвиц казва, че вие можете да боравите с всичко както намерите за добре. Няма признаци за кражба. Следственият отдел откри следи от същата кал — маслено-бензинова смес — върху верандата на лицевата фасада. Такава кал намираме вече за трети път. Сместа би могла да бъде от мотор на лодка, верижен трион или за унищожаване на плевели. Не може да се каже. Все още не се знае нищо за последния контакт с жертвата, но се предполага, че такъв е имало в петък през нощта с нейния приятел на име Маркет. Намерихме няколко хартийки за свиване на цигари и една кутия в хола, заедно с около четвърт унция^[1] тютюн. Няма други принадлежности. Японски вибратор е намерен на нощната ѝ масичка, съвсем обикновен, продаден ѝ по пощенска поръчка. Няма улики за извратени сексуални прояви. Това е.

— А косми?

— Следственият отдел вакуумира много проби от това жилище. Всички са вече в криминалната лаборатория. Вие се интересувате от червените фибри, както разбирам?

— Да, така е! — каза Болд.

Преди няколко години, по съображения за ефективност, полицейската лаборатория беше демонтирана в полза на държавно финансираната криминална лаборатория. Нейните услуги се ползваха съвместно от ФБР, полицията и пожарната, а разходите се начисляваха отделно за всяко ведомство. В резултат на това често лабораторията се оказваше пренатоварена, понякога неефективна в анализите и пробите, събирани и представяни от техниците или детективите на полицейското управление и следственият отдел.

— Ако е имало такива, те вече са при нас. Взехме шест отделни торбички с проби от главния вход и задната врата, вътрешни и външни, от стълбището и няколко от спалнята.

— Добре!

— О, има още нещо! — каза Крамер, като обръщаше страниците назад.

Болд погледна към него. Крамер имаше лунички по лицето, светлозелени очи и златисто-ръждива коса. Той изглеждаше като нещо

повече от звезда от филмите на Уолт Дисни.

— Ла Моя — продължи Крамер, — забеляза някаква странна миризма във въздуха, миризма на лекарство. Беше познато за него, но не можа да открие източника. Техниците на Док Диксън също отбелязаха такова нещо, но никой не го откри.

— Миризма на лекарство?

— Така казаха.

Болд кимна с глава след този отговор.

— Аз ще се поразходя наоколо и след няколко минути ще вляза вътре. Имате ли ключ? — Крамер му подаде ключа. — Ще ви се обадя, като свърша.

— През задната врата. Ние всички използвахме задната врата. Тя беше затворена на глухо. Главната входна врата беше на нощно резе — добави Крамер. — А аз ще се закотвя някъде и ще ви чакам.

— Не зная точно колко време ще ми трябва — каза деликатно Болд.

— Няма значение. Ще чакам. Ако някой има нужда от мен, ще ме потърси по радиотелефона.

Болд видя как Крамер изтегли изпод предната седалка сутрешния вестник и го разгъна на спортните страници. Крамер знаеше всичко, което можеше да се научи за професионалните спортове.

— Мога ли? — помоли Болд.

— О, разбира се! — каза Крамер, като погледна над очилата, които беше вече поставил. Подаде на Болд схемата и дебел кафяв плик с фотоснимки.

— Боже мой! — каза Болд по повод тежестта на плика.

— Нали ви казах, че направихме много снимки.

Болд затвори вратата на колата и тръгна към къщата.

Той потърси схемата и намери фотокопие на плана на етажа, който беше скициран от Ла Моя. Спалнята се намираше в задната част на къщата на втория етаж, а долу беше холът с директен вход и единственото стълбище. Болд изследва първо външната обстановка на къщата. Две от пердетата бяха частично дръпнати. Той искаше да провери дали може да се види нещо отвън. Но не би могъл да узнае, ако не се върне, когато се стъмни, за да може осветлението да бъде същото, каквото е било за убиеца. През изтеклите след двадесет и девети април месеци бяха убити осем жени в района на Грийн Лейк.

Черил Крой беше деветата. Всички бяха убити по вечерно време. Много често беше чел в докладите на местните патрули: няма нарушители на обществения ред в района около Грийн Лейк — няма кражби, неприлични прояви, ексхибиционизъм, клептомания или фетишизъм. Знаеше достатъчно добре, че маниакално-експулсивно поведение често води до по-отчаяно престъпление. Крадците най-много прибягват към това. Но нищо нямаше до сега. Болд обходи целия квартал, като се спираше до всяка къща и проверяваше изгледа към къщата на Крой. Започна да пада тежка влажна мъгла, но той не обръщаше внимание, само вдигна яката си. Не можеше да се нарече ръмеж, но тази мъгла беше типична за есента. Въздушните електрически жици заблестяха. Образувалите се върху тях водни капки падаха върху улицата. Докато изкачваше височината, почувства болки в лявото бедро и дясното коляно — резултат на контузии от времето на студентския футбол. Като отиде по-нататък, той загуби погледа към къщата на Крой.

Разходката из квартала му отне около петнайсет минути. Когато стигна отново до къщата, палтото му беше вече влажно, косата — на тъмни кичури. Хвана себе си, че си подсвирква „Синия монах“. Той изследваше първо екстремния периметър на малкия парцел, като вървеше покрай ниска ограда с поглед, насочен надолу. Почвата все още не беше толкова влажна, че да остават видими стъпки — нещо, което трябваше да избегне на всяка цена. Не намери нищо. После намали радиуса с няколко крачки и започна ново обхождане. На два пъти се спря, за да обърне капачка от бутилка, после клечка от сладолед. Изглеждаха безцветни и стари. Вероятно малко бяха полезни, но не и безполезни. Нищо, което е намерено до местопрестъплението, не може да бъде безполезно. Застана пред някакъв кучешки екскремент и си отбеляза върху картата на Ла Моя, нагъната вече от мъглата. Написа в основата на страницата: „Галеник“?

Тези обиколки му отнеха още петнайсет минути. Нито един път не вдигна очи нагоре, за да види какво прави Крамер. Болд разтвори празен пакет цигари „Марлборо“, стъпкан във влажната земя, показващ също възраст и атмосферни влияния. Въпреки това той нанесе бележка върху влажната страница и маркира мястото върху картата. В бележката се казваше: „Кой е пушачът?“. Освен това намери

скъсана и зацапана с кал връзка за обувки, градинска лопатка, два памучни парцала, видимо използвани за полиране на синя боя, и пет угарки от „Марлборо“. Всички тези неща не изглеждаха достатъчно нови, за да имат някакво отношение към убийството, но бяха грижливо описани и маркирани върху картата. Болд подчерта „Кой е пушачът?“ пет пъти. Той пхна кафявия плик с фотоснимките в панталона си отзад на кръста и ги закри със закопчаното си сако. Извади плика оттам едва след като успя да отключи вратата на кухнята. Пантите на вратата бяха много шумни. Погледна вътрешността на къщата: нормална кухня и нормална къща и в нормално съседство, но нещо отвратително беше станало тук. Затова и той виждаше...

Лу Болд не можа да се постави в мислите и разума на убиеца. Много искаше да стори това, но той беше не психолог, а полицай. Единственият начин да узнае трагичното и гротескното, случило се тук, беше чрез цветните снимки в този пакет и факта, че този ключ подхожда на тази врата. Трябваше още да разглежда снимките. Мразеше ги, а още повече ненавиждаше тяхното въздействие върху самия него. Презираше и това животно, което е било тук преди него. Той не можеше да възприеме мисълта, че убиецът може да бъде нормално човешко същество въпреки аргументите на Дафи. Мразеше и тази работа. В сърцевината на неговата неудовлетвореност беше задължението да разкрива личния живот на хората. Убийството — мислеше си той, — е случай, когато се затваря един пакет и се излагат на показ интимните нюанси и секрети, които хората биха искали да скриват през целия си живот. Поради липса на достатъчно време, за да се погребат тайните, жертвата остава демаскирана, страшно уязвима, съвсем естествена. Дали Черил Крой е искала някога всички да узнаят за вибратора на нейната масичка? Едва ли! Дали тревите, скрити в хола, я правят по-малко човешко същество?

Болд поддържаше постоянен резерв от кафяви хартиени торбички в левия джоб на спортната си дреха, а в десния — хирургически ръкавици. Той постави чифт ръкавици на ръцете си, за не оставя отпечатъци. Предполагаше се, че убиецът е носил подобни ръкавици — Болд помисли за него, преди да завърти топчето на вратата.

Той влезе първо в кухнята. Нахлуваше в нейната интимност. Разполагаше с фотоси и доклади. Затвори вратата и погледна наоколо.

Кухнята изглеждаше чиста и спретната. Той си отбеляза наличието на трохи от хляб в умивалника от неръждаема стомана. Дръжката на хладилника все още задържаше тъмната маска на черния прах, използван за откриване на отпечатъци. Болд отвори хладилника и видя неговото неособено голямо съдържание: зеленчуци, йогурт, истинско масло, мляко, кашкавал, майонеза, горчица, половин бутилка от скъпото вино „Калифорнийско шардоне“, туршия, кетчуп, прясна паста и грейпфрут в дъното. Нямаше месо. Фризерът съдържаше пакет френски зелен фасул и няколко комплекта диетична храна за вечеря. Тук също нямаше месо. Полупразна, замръзнала форма за лед. Той си записа сроковете за годност на млечните продукти и затвори двете врати. Може би данните за годност ще дадат някаква идея за времето на последното пазаруване. Може би ще се намерят и касови бележки в пазарската чанта, ако ги е съхранила. Шкафовете бяха хубаво подредени и чисти. Тя е използвала предимно преподсладени тестени храни, ориз, кифли за закуска, но очевидно не е харесвала консервирани храни. Имаше и кафеварка за „еспreso“, микровълнова печка, кафемелачка и тостер за две филийки. Той отбеляза само наличието, но не можеше да бърка вътре с ръка. Забеляза също, че на прозореца над умивалника липсваха завеси. Надзърна навън в постоянно движещата се мъгла — искаше да узнае кои къщи се виждат от този прозорец. Много възможности имаше да се наблюдава прозореца. Отбеляза това върху картата на Ла Моя.

Прозорецът на долния етаж, който беше намерен отворен от колегите на Крой, се оказа част от малка баня, пъхната под стълбището на гърба на кухнята. Под умивалника намери дамски превръзки, някакъв вид препарат за почистване и тоалетна четка. Ножички за нокти, аспирин и прах за зъби имаше в аптекката. Върху ръба на клозетната чиния откри две капки урина и косъм от пубиса, което показваше ползване от мъж. Болд записа бележка и я загради с кръгче.

Той приемаше, че знае кого търси. Научният център за поведение на ФБР в Куантико, Вирджиния, беше създал психологически портрет на убиеца, следвайки данните за втората жертва Ян Редик през май. Въпреки тайнствения рекорден успех и точност на НЦП-профилите, много колеги на Болд малко им се доверяваха, разчитаха повече на своята професионална интуиция. Въпреки всичко Болд ги смяташе за полезни. Престъпникът беше бял, на възраст между дваисет и пет и

трийсет години, изтощен, живееше сам или с един родител, първороден син или единствено дете, страдаше от безсъние, ползваше транквиланти, носеше сини джинси и баскетболни гуменки. Трудността на този профил беше в радиуса от три мили около езерото Грийн Лейк. Това представляваше огромно пространство. През последните шест седмици двама детективи покриваха напълно четири проучвателни сектора, а оставаха двайсет и седем.

С откриването на урината, Болд може би имаше в ръцете си нещо вече. А може би не!

Като стигна до входната врата, той се спря. Докладът фаворизираше именно главния вход като най-вероятен за влизането на убиеца. Същото, както при другите обекти. Това безпокоеше Болд. Къде точно е влязъл? Как я е убедил да отвори вратата? Дали го е познавала тя? Дали не се е представил като ранен? Или че колата му е аварийрала? Не е ли бил облечен като жена? На последната мисъл го навеждаха други случаи, когато бяха открити от лабораторията колосани червени нишки, за които се смяташе, че са от дамско боне. Жертвата нямаше такова боне. Нишките бяха намерени върху възглавничката на един от столовете на местопрестъплението, като че шапчицата беше поставена там или убиецът се беше събличал. Не е ли бил травестит?

От гледна точка на един детектив по убийства два са ключовите елементи в ритуала на серийните убийства: изборът на жертвите и начинът на влизане в къщата. Извън тези елементи, ритуалът служи на следователите, доколкото може да помогне за определяне на психологическия портрет на субекта. За сега Болд нямаше доказателства за нито един от основните елементи.

Той направи първата стъпка, като се опита да се постави на мястото на убиеца, да мисли и действа с неговата глава и разум. Беше много трудно, тъй като нямаше реална представа какво значи да си вътре в мозъка на един психопат. Той затвори очи; искаше да се почувства налудничав и готов да убива, вън от контрол, обезумял. Лу Болд отвори очи и тръгна нагоре по стъпалата. Стомашно разстройство, може би. Извън контрол, обезумял? Не!

Петото стъпало от основата нагоре скръцна под неговата тежест. Дали убиецът е стъпвал леко или тя го е посрещнала? Не е ли чула в стаята си скръцането на стъпалото? Стълбището му се струваше по-

тясно с приближаването на горната площадка — илюзия на неговото нарастващо нетърпение. С всяка стъпка се приближаваше все повече до нейното най-интимно светилище; с всяка стъпка се доближаваше до конфронтацията; беше все по-близо до нейния финален момент. Той се движеше бавно, но уверено навътре; кръвта яростно биеше в ушите му, погледът му ставаше напрегнат до болка. За момент почувства нейния страх, който се появи в центъра на гърдите като мехурче и бързо се превърна в несъизмерим балон пред вратата на нейната спалня. Не се нуждаеше от картата на Ла Моя, за да разбере коя беше тази стая.

Той помнеше разказите на полицаите, които „можеха“ да имитират убийства, да блуждаят на местопрестъплението и да интерпретират събитието с мислите на убиеца. С Лу Болд ставаше обратното: той изпитваше смазващия страх на жертвата, последният ужас да се чувстваш жертва на някого; и макар това да помагаше рядко за събиране на доказателства, то му даваше мотивация, издигаше го над онези пунктове, където други полицаи биха спрели.

Той отвори вратата на нейната стая.

Като видя засъхналата кръв, действително чу нейния пронизителен вик, за да провери дали шумът не идва от сойка отвъд прозореца. Избърса челото си с кърпичката и я смачка небрежно в задния джоб. Разхлаби вратовръзката си набързо и разкопча яката на ризата си. Обстановката в стаята беше наистина добре запазена. Жълта тебеширена линия открояваше върху изцапаните чаршафи положението на жертвата след убийството. Без да стъпва навътре в стаята, той изследва бледоморавите стени и подхождащите им по цвят завеси. После обърна лице към двойното легло с оригинално изплетената табла откъм главата и дъбовата масичка; разгледа белия килим, сега покрит с ужасни кафяви петна. От лявата му страна, в ъгъла, имаше бюфет с разхвърляни върху него семейни фотоси в рамки; до същата стена беше и бюрото, на което бяха поставени телевизор и видео. Приклепна на коляно и продължи да се взира, после се наведе до самия килим и забеляза под леглото евтина книга на Джудит Кранц.

Болд извади първата снимка от кафявия плик и я завъртя според обстановката в стаята. Крой беше гола, окървавена, лежеше по гръб с поглед към вратата — към самия Болд. „Не гледай към мен“ — помоли той. Но не тя, а той гледаше сега. Както при другите жертви, убиецът

беше оставил Крой с отворени очи, използвайки специална сребриста лента за залепване на клепачите, вследствие на което лицето се опъва и изкривява, а уголемените очи плуват в дълбоки розови кухни. Краката в глезените и китките на ръцете оставаха вързани здраво с найлонов канап, докато другите краища, развързани от леглото, висяха на спирали под нивото на дюшека. Откъснатото парче от липсващата нощница оставаше завързано около шията на убитата. С изключение на този окървавен гердан, тя беше напълно разсъблечена, с нарешетени гърди от дълбоки рани във форма на кръст — жестокият символ на убиеца, който започва от гърлото и стига до пъпа. Неговата „търговска марка“. Затова вестниците го бяха нарекли „Кръстатия убиец“.

Болд продължи с другите снимки: нейното лице в едър план, раните, възлите и части от чаршафите — всичко заснето от различни ъгли и с различни обективи върху цветна лента. Кадър след кадър, всеки един запечатваше някакъв детайл в съзнанието на Болд, заемайки своето място в общата картина. Убийството на Черил Крой беше вече част от самия него. То щеше да витае в него с устойчивост и зловоние.

„Ако аз бях свършил добре моята работа — мислеше той, — вие щяхте да сте жива все още.“

През изтеклите седем години работа по убийствата, той никога не беше чувствал такава всепоглъщаща тежест, каквато това следствие поставяше върху него. Повечето от случаите на убийствата не повличаха след себе си повторения. Повторението просто го унищожаваше — предварително знаеше какво ще види, дори преди да е стигнал на местопрестъплението. Имаше чувството, че убиецът нарочно го принуждаваше по такъв отворителен начин да поддържа у себе си това чувство и отново го наказваше за неговата неспособност да се справи със случая.

Имаше ли убиецът достатъчно съзнание, за да поиска да бъде спрял — както някои извършители на серийни убийства, или беше замаян и дезориентиран, блуждаещ безцелно по света, готов да влезе отново в капана на своята собствена психика и „тласнат“ към следващото убийство?

Нищо не можеше да се предскаже в това следствие. Дори Центърът на ФБР предупреди Болд, че убиецът не се вменя само в едно-единствено профилно описание. Някои части от неговия ритуал в

извършването на убийството го характеризират като медиум: спонтанен дисфункционален индивид, често отговарящ на въображаеми гласове и команди. Други аспекти го сочат като психопат: калкулативна, асоциална и криминална мисъл. Беше казано на Болд, че има работа със случай на сложна личност и по тази причина профилът на Центъра бе могъл да не се взема предвид.

Той изтръгна книгата изпод леглото. За разлика от другите предмети в стаята, върху нея нямаше признаци на прах за отпечатьци. Те са я пропуснали. Отвори я на страницата, отбелязана с хартийка, която се оказа касова бележка, датирана предната събота. Не е ли скрита нарочно от Крой тази книга под леглото, за да послужи касовата бележка като следа? Дали в лицето на убиеца тя не е разпознала човек от магазина, където е купила книгата и леко я е плъзнала под леглото? Той изследва бележката, като избягваше да я докосва. Знаеше, че такава касова бележка се откъсва от регистър и дава възможност Следственият отдел да извлече отпечатък на палец или показалец. Той я постави най-отгоре върху снимките в кафявия плик. Черил Крой го гледаше право в очите, с широката лента, стягаща нейното лице.

Болд мина на другата страна на стаята и възстанови картината на убийството като филмов режисьор, който се готви да заснеме някаква сцена. Представи си как убиецът затяга нещо около шията на Крой, носна кърпичка може би. Тя започва да губи съзнание. Той не я оставя да загуби съзнание напълно. Това би провалило неговия ритуал. Довежда я до границата на безсъзнанието, като отпуска своя турникет, за да се възстанови. Болд наблюдаваше сега как престъпникът завързва глезените на краката и китките на ръцете на жертвата си, как я притяга към леглото, първо с лице надолу, а после — просто не е за вярване — залепва очите ѝ така, че да останат широко отворени. Но защо? Каква бе неговата цел? Какво трябваше тя да гледа? Те знаеха, че неговият ритуал включваше някакво изпълнение, но какво изпълнение? Нямаше доказателство за онанизъм. Защо очите? Да не би убиецът да е обезобразен?

Докато тя все още е завързана с лице надолу, той продължава да задушавя живота в нея, след което я обръща по гръб и завършва своя ритуал с кухненския нож, въпреки че тя може би вече е мъртва. При всички досегашни жертви на този убиец медицинското изследване

етикира раните от пробождање като перимортем — направени в или около момента на настъпването на смъртта. Няма начин да бъдем абсолютно сигурни. За какво е този брутален завършек на ритуала? Какво значение има за него?

Болд се върна към ъгъла на стаята изтощен. В неговата представа чудовището все още работеше. В момента поставяше главата ѝ така, че да гледа към вратата. При всяка жертва едно и също. Най-после събира всичко, вероятно облича самото си — или палтото — и спокойно напуска къщата през главния вход, по същия път, откъдето е влязъл. Дали върви по улицата, присъединявайки се към обществото, част от което той не се чувства, или се промъква през сенките на къщите, боязливо прикривайки своето оттегляне?

Болд се намери сега стоящ върху площадката пред главния вход, а плътният дъжд падаше върху раменете и косите му. Чувстваше тежест в стомаха и горчив вкус в гърлото си от раздразнената жлъчка. Опитваше се да си представи пътя на убиеца.

Крамер натисна клаксона на колата, когато Лу Болд беше вече върху стъпалата пред входа на малката къща на Крой на Седемдесет и четвърта улица.

Напълно разсеян, детективът отправи поглед надолу към първото бетонно стъпало и се наведе. Забеляза блестящо петънце да плува в една локвичка вода върху стъпалото. Наведе се още по-ниско и го докосна с върха на пръста, и то веднага прилепна към кожата. Като го приближи до очите си и напрегна поглед, откри какво представляваше — беше една-единствена червена власинка.

---

[1] Унция — 28,3 гр. — Б.пр. ↑

3

Лейтенант Филип Шосвиц имаше очи във форма на слънчогледови семенца и тъмни четинести мустаци, които му помагаха да прикрива редките си предни зъби. Беше в природата му да се движи бързо, нервно, винаги неспокоен, с хронически болки в рамото, поради което постоянно го масажираше, или оправяше косата си над челото. Болд седна на единствения свободен стол в тясното, но подредено служебно пространство на лейтенанта, ограничено от пет фута висока шумопоглътща обвивка и заобиколено от тъпо тракащи пишещи машини, които бълваха аритмични доклади някъде от другата страна. Когато Шосвиц тежеше двеста и петдесет паунда, беше ленив и летаргичен, но сега беше съвсем различен човек, напрегнат и неуморим. Болд го помнеше от ранните години, когато редовно двамата играеха своята седмина партия покер, дълго преди женитбите и ипотеките, когато заплатата на полицаия изглеждаше съвсем прилична. Болд не беше играл покер от години.

— И така, как е Портланд? — попита лейтенантът със своя висок, плътен глас.

— Прекъснах.

— Тук Крамер се опита да завърти нещата, докато ви нямаше.

— Чух за това.

— Той ли ви каза? Изненадан съм. Беше много внимателен. Направи най-доброто, на което е способен, но за него това не беше много добре, нали? Правилно? Казах, че би трябвало да остави нещата, както са. Мисля, че знаеше отговора, преди да ме попита. Правилно? Трябваше да му окажа доверие да опита. — Шосвиц отдавна беше придобил досадния навик да употребява въпроса „Правилно?“ по средата на всеки разговор, като че чака отговор или се нуждае от потвърждаване. Видимата несигурност обаче беше не друго, а специфичен начин на изразяване. Подчертаваше неговата увереност, че винаги знае и винаги е прав.

Болд не се поддаваше на тази игра, дори не кимаше. След толкова години на реторични въпроси той просто не обръщаше внимание. Но пренебрегването на въпроса правеше Шосвиц още по-настойчив.

— И така, какво става? — попита Болд.

— Имам нужда от заместник-играч!

Шосвиц беше поклонник на бейзбола. Играта непрекъснато се вмъкваше в неговите разговори и Болд често се дразнеше от изтъркани клишета и безполезни статистики. Той чакаше.

— Ще бъда интервюиран. Корекция: ние ще бъдем интервюирани. Правилно? Един студент завършва журналистика в Университета и прави дипломна работа на тема, засягаща вредното вмешателство на пресата върху правно юридическата ни система. Той е имал предвид нещастieto с Гари Харт като пример. В някаква степен изглежда, че се е добрал до случая с Йергенсен, а моите прекрасни приятели от отдел „Публична информация“ — каза той саркастично, — са го насочили да ме интервюира. Затова ще застанете до микрофона и ако изкривя нещо или нещо пропусна, ще ме коригирате и ще поправим записа. Аз ще следя същото за вас. По-сигурно е като сме двамата. Правилно?

— А защо не капитана?

— Той поиска да се дистанцира от случая Йергенсен. Разправиите продължават със същата интензивност. На границата сме. Бъдете благодарен и за малката услуга. Вие пропуснахте новините от миналата нощ. Не бяха много любезни. Ние трябва да изясним съвсем перфектно, че случаят Йергенсен е от ниско ниво и въобще не нещо, което да се поставя на бюрото на капитана. Една записка ще бъде достатъчна. Помнете, Лу, въжето е на врата ни. Това е седма игра — ние закъсняваме.

— Няма какво толкова да се каже на това момче, нали?

— Накъсо и любезно, тогава. Така ми харесва. Ако смятате, че ще можете да приключите интервюто учтиво, бъдете мой гост. — Шосвиц започна да разтвива рамото си, а на лицето му се изписа любопитство, когато погледна през рамото на Лу Болд. — Мисля, че той е вече тук! Ще отида за стол. Помнете, че сте мой експерт. Действайте като експерт. Правилно? И, за бога, подпъхнете си ризата. Изглеждате малко раздразнителен тези дни, Лу, моля ви!

Болд промърмори нещо и придвижи стола си, подготвяйки се за интервюто. Минута по-късно Джери Клайн беше вече седнал с бележник в ръка. Изглеждаше неспокоен. Болд беше доволен от това. Клайн отметна падналия на очите перчем със зацапани с мастило пръсти и започна:

— Позволете да изясня нещо, господа! Аз съм на ваша страна, ако може да се говори за страни в случая. Моето твърдение е, че такива съществуват и линиите са съвсем ясно очертани. Моят интерес е да развия фактологическа база, с която да подкрепя теорията за разрушителния ефект на лошото поведение на медиите върху прилагането на закона, както върху обществото като цяло. Като казвам това, би трябвало същевременно да поясня, че причината за такова пристрастно поведение са проведените интервюта и моите проучвания с другата страна, но не по този случай, представете си — въпреки че беше планиран — и, следователно, аз търся начин да субстанциализирам противоположната гледна точка. Ако успея да свърша добра работа, ще публикувам всичко в тримесечното списание „Журнализъм“, което се радва на ограничен национален тираж.

При това Шосвиц и Болд си размениха по един многозначителен поглед, а Клайн продължи.

— Има много примери, когато така нареченото пълно проучване от страна на пресата преутвърждава Първата поправка като почиства високите кръгове на плевелите от корупцията. Аз не съм защитник на цензурата, но ако разбирам добре случая Йергенсен, една жадна за сензации преса може по същество да бъде отговорна за смъртта на невинен човек.

— Не съвсем невинен! — вметна Болд.

— Добре, съгласен съм! Прекрасно! Да започнем с вас, детективе!

— През уикенда в „Деня на труда“ Йергенсен беше арестуван за кражба с взлом. Един от патрулите го хвана с откраднат телевизор. Неоспоримо доказателство. Хванат на местопрестъплението, може да се каже. Той открадна апарата, ние го хванахме. Така започна цялата история.

— Съвсем точно! — допълни Шосвиц, като обработваше рамото си с ръка. — И от там всичко излезе извън контрол.

— Но не веднага — поправи го Болд. — Не стана за една нощ. Наистина нещата имаха своето логическо развитие. Те просто рикошираха в нас.

— Бихте ли обяснили това, моля? — помоли Клайн.

Болд вдигна рамене.

— Йергенсен беше доведен тук, в центъра на града. Стандартна процедура. Беше записан в „Кражби с взлом“, беше регистрирана и кражбата. Йергенсен не можеше да си позволи адвокат, затова беше назначен обществен защитник.

— Не е ли твърдение на полицията, че масмедиите и печатната преса са се намесили директно с искане за съдебен процес?

Болд погледна към Шосвиц, който кимна леко:

— Мисля, че най-добрият отговор на такъв въпрос е: „Без коментар“. Вие можете да направите собствени заключения, господин Клайн. Правилно? Това е доста чисто изявление... А сега извън записа... ние трябва да поддържаме нашите отношения с пресата, и за отговорността пред обществото да не споменаваме имена. Защо да не ви поставим в течение на нещата, пък вие да звъните, да се поинтересувате. Във всеки случай, това е по-доброто решение и за вас. Преди всичко ние сме непосредствени участници.

— Хората от пресата, които интервюирах, не бяха толкова предпазливи, лейтенанте! Аз се надявах...

— Нашата работа е да арестуваме престъпници, нали? — прекъсна го Болд. — Да поддържаме сигурността на улицата, сигурността на града. Ние нямаше практиката да примамваме или да подтикваме. Това, което казва лейтенант Шосвиц, е, че ние ще ви дадем последователността на събитията, която доведе до застрелването на Йергенсен, а заключенията, изводите, формирането на становища е по-добре да оставим на вас.

Клайн изглеждаше малко озадачен.

— Мислех, че вашето управление е объркано във връзка с това?

— Нали не се записва? — попита Болд за сигурност и почака за потвърждение.

— Да, разбира се! — Клайн вдигна молива си демонстративно.

— Моето лично мнение е, че пресата прекрачи извън своята сфера. Те създадоха атмосфера на „лов на вещици“, в резултат на което загина човек. Много важно е да се помни, че ние, като полицаи, четем

вестници, гледаме телевизионните новини също. Ние сме неразделна част от обществото, на което служим. Ако пресата постави на преден план някаква идея, мнозина от нас, полицаите, се хващат за нея също. Това често се пренебрегва. Хората едва ли не смятат, че ние, униформените, обитаваме някаква „Кристална кула“. Забравят, че и полицаите се връщат у дома при жените и децата си, хранят кучето, включват радиото, отварят бира. С униформа или без униформа, полицаят е ваш съсед.

— Но това не се записва! — оплака се Клайн.

— И не трябва!

— Добре казано! Бих искал да го използвам.

— Предайте го със свои думи в такъв случай. Не би трябвало да цитирате моето мнение.

Клайн кимна с глава:

— Вече схващам картината.

— Йергенсен беше арестуван приблизително трийсет и шест часа след откриването на осмата жертва, Робин Вейли, като едно от серийните убийства. Същият район. По това време Научният център на ФБР бе вече изготвил психологическия профил на убиеца на базата на ограничени данни, каквито имахме. Малцина от нас, от отдел „Убийства“, бяха посветени.

— Можем ли да преминем върху целта на тези профили, моля? Всичко, което зная, е от вестниците.

Шосвиц обясни, че профилите съчетават минали събития и настоящи следствени данни. Те дават на полицията човека, който трябва да се издирва.

— Научният център интервюира осъдени убийци и научи много за това, какво ги подтиква, какво мотивира техните действия, как се чувстват по време на убийството, и тъй нататък. Те натрупаха една огромна „база данни“ и като професионални психолози и психиатри — едни от най-големите умове на страната — се опитват да създадат образа на човека, когото търсим.

— Четох за това, но не вярвам, че един такъв профил действително може да помогне.

— Има много хора в нашето управление, които ще се съгласят с вас. Като следовател мога да ви кажа, че профилите на Научния център са неоценими. Техните постижения са удивителни! — каза Болд.

— Например?

— Например серия от убийства бяха разкрити в един голям град на западното крайбрежие. В съставения профил на НЦ се казваше, че заподозряното лице е на възраст между дваисет и осем и трийсет години, живее сам на около една миля разстояние от мястото, където беше намерена колата на жертвата, и, вярвате или не вярвате, но дълго време е носил двуредно сако. Смяташе се, че преди е бил въдворяван и освободен. Центърът изпрати на полицията карта с очертан кръг, в границите на който заподозреният би могъл да бъде намерен. Полицията започна от централната точка на кръга. Първата врата, на която почукаха, беше отворена от сух, изтощен мъж на около трийсет години, облечен в двуредно сако. Последвалият оглед на помещенията показва, че са намерили убиеца.

Клайн показва, че не вярва.

— Този град беше Сиатъл, господин Клайн! Аз участвах в това издирване. Това е фантастично. Съществуват десетки подобни примери, но този беше най-драматичният от всички, с които някога съм бил свързан. Ето защо ние наричаме усилията на Центъра тайнствени. Това е много повече от догадките и предположенията, каквито някои хора биха имали и на които вярвате.

— Аз никога не бих ползвал такова нещо. Твърде фантастично е.

— И въпреки това — каза Шосвиц, — то се случи. Необходимо е да разберете нашето доверие към профилите, ако искате да разберете убийството на Йергенсен.

— Продължете, моля!

— Този профил — обясняваше Болд, — пристигна в сряда сутринта. Важното е да не попадне в средствата за информация. Когато това стане, изведнъж всички започват да виждат убиеца навсякъде, заливат ни с фалшиви доклади, и ние тръгваме по фалшиви следи и прахосваме нашите ограничени сили. Имаме в състава си психолог — нашия резидент експерт, който подпомага отблизо издирването. Това е колективно усилие. Профилът се интегрира в нашето изследване. Той не е най-важното нещо, тъй като за нас най-ценни са веществените доказателства и самите жертви.

— Профилът е едно допълнително мливо за нашата мелница — добави Шосвиц.

— И така, получихте профила...

— И някой го предаде на пресата — каза Болд. — От този момент започнаха нашите затруднения.

Тишината в малкото пространство беше тягостна. Клайн изучаваше двамата мъже и се въздържахше от поставяне на следващ въпрос. Записваше нещо в бележника си. Болд се чудеше какво би могъл да записва и реши да продължи.

— Както казахте, профилите не са достатъчни за водене на следствието. Но с „изтичането“ на профила с него се зае един хитър репортер. Няма да споменавам имена, защото работи по престъпленията. Той беше видял Йергенсен тук предния ден и веднага беше направил връзка с физическото описание в профила. Запомнете, че за нас физическото описание е част от профила, а цялостният профил е само част от разследването. Репортерът направи серия от погрешни прескоци в логиката, за да докаже, че ако А е равна на С, а С е равна на В, то и А е равна на В. Това може да е вярно в математиката, но не и в логиката на полицейското разследване. Едно нещо трябва да се запомни, господин Клайн: добрият следовател не приема нищо, което не е доказано. Ние базираме нашите разследвания единствено върху фактите, без това да означава, че не правим научни предположения, но разграничаваме строго научното предположение от приемането. Това е нещо, което пресата би трябвало да научи.

— Вестникът направи едно приемане — каза Шосвиц, вземайки думата, — и това беше тяхната грешка. Те изтъкнаха физическата прилика между Йергенсен и профила на убиеца и ги представиха като едно и също нещо.

— Това, за което продължаваме да се питаме, е, защо си позволихме да се огънем пред общественото чувство — допълни Болд. — Не става въпрос за това, че сме започнали да вярваме, че сме хванали истинския престъпник. В края на краищата убийствата спряха. Те прекъсваха за дълги периоди и преди и, въпреки това, ние никого не арестувахме. Едно и едно прави две, дори в прилагането на закона. Най-после дойде време, когато това полицейско управление реши да прикачи на Йергенсен всички убийства. Защо? Защото и ние искахме те да свършат, както всеки гражданин желаше това. Разбирате, господин Клайн, че именно тук натискът на пресата влиза в играта. Аз ви гарантирам, че имаше и служители от правораздаването, които бяха

убедени, че Йергенсен и Кръстатия убиец са едно и също лице. Не си ли позволихме да се подчиним на масмедииите?

— Убийствата престанаха. Правилно? — каза Шосвиц. — Изведнъж ние повярвахме и с това дойде и реалната вреда за обществото. Правилно? Върнахме се към нашата работа. Преоценихме всичко, така че да вместим множество спешни разследвания.

Клайн попита:

— Действително ли Йергенсен плътно покриваше профила?

Болд погледна Шосвиц, който отговори с кимване.

— Както при всеки криминален случай, господин Клайн, почти е невъзможно да очакваме надеждни свидетели. До днешния ден все още не можем да свържем Йергенсен с нито едно от местопрестъпленията. Не можем обаче да докажем и някакво алиби за него. Фактически той крадеше в същия район, където ставаха убийствата. Пресата също наблегна на този факт. Използваше наркотици, което съвпада с описанието. Живееше сам. Данните сочеха, че е бил въдворяван.

— Боже господи!

— Така че вие можете да разберете нашата дилема. Човекът почти съвпада с профила. Местата, където бяха извършени убийствата, са изключително чисти, ако говорим за веществени доказателства, и, следователно, едно приписване е извънредно трудно. Пресата знаеше, че не можехме да му прикачим убийствата. Те си повтаряха факта, че всичко, което имахме за Йергенсен, беше една кражба с взлом, но и загатваха, че скоро един масов убиец може „да се изплъзне от лапите на правосъдието“ — цитира Болд. — Така постъпиха те.

— Кое то вбеси бащата на втората жертва! — продължи Шосвиц. — Той беше прочел за разпита в омнибуса — третия и последен разпит преди разглеждането в съда на този щат, и беше решил да приложи свое собствено правосъдие. Две седмици по-късно, в средата на септември, той дръпна спусъка и застреля Йергенсен в залата на съда. Със смъртта на Йергенсен убийствата престанаха, ние бяхме убедени, че Кръстатия убиец е умрял в залата.

— До вчера убедени! — добави Клайн.

— Да! — каза Шосвиц. — До вчера!

Малко по-късно Клайн си отиде. Шосвиц се отби до тоалетната. Болд донесе прясно кафе. Когато лейтенантът се и върна, Болд попита:

— И така, къде сме? Ще получа ли същия екип?

Като избегна пряк отговор, Шосвиц каза:

— Вие влязохте тук, донесохте ми цял списък: кучешки изпражнения, цигари „Марлборо“, син лак за нокти, дати на купените кофички йогурт, урина от тоалетната, бележка за книга, някаква проклета червена власинка, и при това ме питате къде сме! Аз искам да питам за същото.

— Кучешкото лайно е от съседския териер! — поясни Болд. Не се знае чии са цигарите. Нуждая се от хора за всичко това. Флакончето със син лак намерих в нейната спалня, то е пипано. Предадох пробата с урина в лабораторията. Казаха, че не може да се открие посетителя по засъхналата урина, освен ако лицето не пикае кръв по някаква причина. В момента я изследват. Но ние знаем, че урината е на мъж, защото беше намерена върху ръба на клозетната чиния. Лошо прицелване! — каза Болд, но не предизвика отговора на Шосвиц. — Ейб има при себе си книгата с бележката — изследва ги за отпечатьци. Но вие разбирате, че за да се извлече всичко ценно от това, ще са необходими страшно много хора. Искам да зная къде е закупена книгата. Искам да зная кой от нейните приятели — ако въобще е имала такива, е пушил Марлборо. Или имаме пред себе си някакъв зяпач, който обича да пуши, докато наблюдава. Ако е така, той е наблюдавал цели седмици и месеци, може би! Някои от угарките бяха наистина много стари. Куп въпроси, Фил, и те няма да получат отговор без голяма помощ. Искяхте да ви помогна с Клайн. Сега на мен е нужна вашата помощ.

Лейтенантът размахва списъка. Те се бяха върнали към обичайната си работа, все едно че Клайн никога не беше идвал.

— Целият ни състав беше там. Нищо особено не направиха. Прав ли съм?

— Трябват ми повече хора.

— Какво бихте очаквали?

— Борба!

— Този път не! Капитанът е на наша страна. Както казах, той наистина иска да се изчисти този въпрос. Ще продължаваме да понасяме глупостите на пресата, докато не се разгърнем. Така ще вземем каквото ни трябва. Не ни достигат детективи. Знаем това и двамата. Казаха ми, че могат да ни заемат двойка оперативни

служители — момичета от „Особени нападения“. Ще ги използваме за всички задачи от начало докрай. — Шосвиц помисли за момент и продължи. — Ще работим по същия начин, както по-рано: всичко минава през вашите сътрудници, сетне през мен. Ще работим прецизно и бавно, Лу. Без прибързване! Пресата все още има профила на Научния център, разбира се! Обстановката ще се нажежи, щом арестуваме заподозрени. Аз съм се уговорил за помощ от ФБР по осигуряване на безопасността в случай на нужда. Те ще помогнат, както винаги. Научният център е готов да осъвремени профила на убиеца, ако ние поискаме. Не са работили по него след номер три. Какво мислите вие по този въпрос?

— Въз основа на това, което току-що видяхме?

— Да!

— Аз ще напиша всичко и ще го предам на Дафи. Нека тя позвъни. Ако тя съзρε нещо ново, нещо полезно, може би си струва да опитахме.

— Вие обаче не изглеждате много добре, прав ли съм?

— За втори път ми казвате това, лейтенант. Трябва ли да изглеждам много по-добре?

— Лу, мислите ли, че хората отвън са опасна тълпа? Нищо ли не видяхте? — С пристигането си Болд беше атакуван от пресата. — Повечето от тях ви очакват пред гаражния вход. Пресгрупите са големи. Те всички ще се нахвърлят върху нас, и по-специално върху вас. Имайте предвид това. Противният външен вид не помага. Изглеждате така, сякаш някой ви е прегазил. Чувате ли какво казвам?

— Чувам!

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Да не би да не сте си доспали?

— Фил...

— И така, аз току-що взех решение. Голям натиск упражниха върху нас канцеларията на кмета за смяна на екипа. Сигурен съм, че разбирате. Лично аз считам, че това е глупава идея. Навлязохме дълбоко в работата и планове са добри; реорганизираме работите, защо трябва да започваме всичко отначало. Това е абсурд. В същото време...

— Разбрах мисълта.

— Правилно. Добре. Дотолкова, доколкото можех да бъда ясен!

— Перфектно!

— И така, какво още, освен да задвижим тези неща? — Шосвиц размаха отново списъка.

— Имаме две момчета, които работят върху това. Ще разговарям с Дафи, а привечер ще се върна в къщата на Крой, за да продължа.

— Капитанът мисли за използване на оня, смахнатия.

— О, боже!

— Той помогна в Калифорния.

— В Калифорния никнат смахнати като гъби след дъжд. Имаше и предимството, че живее там. — Болд правеше аналогия, като мислеше, че Шосвиц би могъл да я разбере.

— Просто ви предупреждавам.

— За бога, не! Борете се докрай, моля ви! Кажете за цирка. Мислите ли за помощ от ФБР?

— Същите правни проблеми съществуват, както преди: докато има нарушения на държавната линия, или нещо подобно, те трябва да останат като съветници.

— Луда система, понякога.

— Може и така да е. Подстрижи се също! — каза Шосвиц.

— За кого става въпрос? — Болд подхвърли саркастично, смятайки, че е забавно. Той знаеше само стари шеги.

— Хей, има ли някой? — Болд почука на отворената врата.

„Влезте, отворено е!“ — беше написано с боя на дървен плакат, който се наблюдаваше от малкия керамичен Чарли Браун върху ъгъла на нейното бюро.

— О! Вие самият! — каза тя.

Дафи Матюс изглеждаше като човешка версия на чистокръвна кентъкска порода: добре охранена, аристократична, природно здрава. Тя притежаваше благоразположението на Светия покровител и очарованието на южно момиче — отличителна черта, наследена заедно с тъмния цвят на кожата от нейната баба по майка, родена и отгледана в Кентъки. Дафи лесно общуваше с хората, с което се обясняваше частично и нейният успех като клиничен психолог и изключително пълен социален алманах.

— Затворете вратата, ако желаете! — добави тя, като забеляза неговия предупреждаващ поглед.

Стана и хвана вратата, преди да се затвори. Те стояха доста близо един до друг и не изглеждаше, че го вижда добре.

Тя попита:

— Какво ще кажете за чаша чай? Видът ви показва, че имате нужда.

Той знаеше по-добре и поиска кафе. Дафи не одобряваше кафето, въпреки че сутрешният ѝ чай съдържаше повече кофеин.

— Да! — каза той. — Без...

— ... мляко!

— Да!

— Седнете, моля! Имам нещо от Куантико, което ще ви заинтересува.

— Вие четете чужди мисли! — каза той, когато тя беше вече в коридора и вдигна ръка, показвайки, че е разбрала, и продължи грациозно и уверено към приемната.

Когато погледна по-нататък, Болд забеляза Крамер, седнал зад бюрото и загледан към него с очевидно неодобрение.

Крамер наведе очи и се зае с работата си, но нищо не можеше да се заличи. Неговото изражение беше разбрано от Болд: „Такъв щастлив семеен мъж като вас...“ — се четеше в погледа на Крамер.

— Затвори! — изсъска Болд така, че да бъде чуто, без да бъде напълно разбран от минаващата секретарка.

— Псст — бързо отреагира тя. — Същото и на вас! — добави, като погледна учудена назад и забърза нататък.

Той се извини — очевидно не е бил разбран — и се върна към топлия малък офис. Тук се чувстваше приятно.

Имаше разни слухове за Дафи Матюс, както и за всеки, който работеше в полицията. Не беше достатъчно да си полицай, или просто да работиш в управлението на полицията — хората смятаха, че вашите мотиви да станете полицай са тяхна работа, като че ли работите на изборна длъжност. Някои бяха трета генерация полицаи. Други като Болд — колежани — мъже и жени, привлечени в професията чрез курсове или отделни професори. И тук вече хората съчиняваха най-драматични слухове, някои от които евентуално се потвърждаваха,

други оставаха неразгадани, а трети се превръщаха в легенди и се разказваха из коридорите дълго след пенсионирането на полицаия.

Слуховете за Дафи, които Болд беше слушал, бяха изключително разнообразни. Някой казваше, че нейният интерес към психологията е резултат на нанесен тежък побой на по-малкия ѝ брат от група черни, че той си е отмъстил после, като стрелял и убил един негър. Този слух се оказа неверен при проверка на нейните данни — тя нямаше по-малък брат. Другата мълга — най-жестоката — беше, че Дафи имала любовница лесбийка, която получила удар, след като била зарязана.

Имаше един период — Болд си го спомняше много добре — когато се разпространяваха слухове за разпуснат живот. В известен смисъл нямаше човек от отдела, който да не беше обвинен в разпуснатост. Той не познаваше сексуалните предпочитания на Дафи, но знаеше, че тя беше най-женствената жена в управлението на полицията, която се срещаше с различни мъже, което той приемаше като причина за слуховете. Междуетделската ревност и завист бяха в основата на най-много слухове. Точно когато някой започваше да изпъква с превъзходството си, тогава за него изплуваше някакъв слух, който хвърляше сянка върху него или нея. Сянката на съмненията битуваше и в най-добронамерените глави седмици и месеци наред. А Дафи, като остроумна, женствена и очарователна, и единствена в „органите“, която можеше да работи самостоятелно, беше прицел на много клюки, и особено на такива, които се измисляха от завистливи жени.

Тя никога не споделяше защо е избрала държавната служба пред частната кариера, която би била пет до десет пъти по-доходна — и тази нейна резервираност даваше повод за множество неоснователни слухове. Уединението имаше своята цена във всяко „братство“.

Тя влезе и затвори вратата. Заради подозрителните погледи на Крамер, Болд мислеше да я помоли да остави вратата отворена, но не го направи. Тя постави каната с чая пред него, изтегли една папка от едно от многото шкафчета, приближи стола си близо до Болд и кръстоса своите изящни атлетически крака. Трикото ѝ блестеше, от нея лъхаше тропическа сладост. Държеше се изправена, така че стойката подчертаваше цялата ѝ фигура, без да изглежда помпозна или суетна.

— Как Лу Болд възприема всичко това?

— Не работи много добре!

— Когато дочух... най-напред си помислих за вас.

— Вие и половината от града, може би!

— Не мисля така.

— Благодаря.

— Обвинявате ли себе си?

— А вие? — Той я погледна в очите над ръба на чашката. — Аз се заемам отново. Може би и много други? — подхвърли той към нея и тя веднага се ухили.

— Какво ви прави толкова специален? — запита тя малко грубо.

Той се изтегли назад, по-далеч от нея, и почти разля чая, добавяйки още едно петно върху връзката си. После я провери — не беше изцапана.

Дафи продължи:

— Какво ви кара да мислите, че сте предвидили това, което никой не би могъл да предвиди? Да не сте надарен с далновидност и пророчество, за които не сте ни информирали?

— Разбрано!

— Аз не мисля така! — каза тя, проучвайки го.

— Не започвайте с мен, Дафи, съгласна ли сте? Примирие!

— Добре! — Те седяха пресметливо спокойни за момента, докато сърбаха чая. Тя продължи да го гледа право в очите с всепроникващия си поглед.

Той избегна това, като започна да разглеждат Чарли Браун.

— Какво е това от Куантико?

Тя отвори папката.

— Когато чух за убийството на Крой, изпратих телекс на Научния център и поисках да ни съобщят каквото могат, свързано с миналото на заподозрения, извън информацията в профила, получена по-рано. Те ми предадоха това, което виждате, с всички квалифициращи определения. Ще забележите, че настояват тази информация да не се счита към следствието, защото била резултат на ограничени пресни данни без квалифициран контрол. Те са проучили трийсет и пет жители, считани за клинически болни. Десет от тях са били страстни убийци. Вие можете да разберете тяхното безпокойство, давайки толкова малък брой случаи. Това си остана една точка, непокрита от нас по-рано, поради което си помислих, че би било интересно за вас да знаете откъде би могъл да се появи такъв убиец.

Може би няма да помогне с нищо точно сега, но когато го хванете, мисля, че ще бъде много важно да вземете предвид и такъв род информация.

— Вие не пропуснахте трика — използвахте „когато“, вместо „ако“!

— Ние прикрихме част от това преди — вие и аз! — Тя го стрелна с поглед и за момент нещо мина между тях, което нямаше нищо общо с полицейската работа.

„Тя флиртува с мен — помисли си той, — вече доста време.“ Сега смяташе, че Крамер беше прав: чувството се беше разгорещило в последно време.

— Както говорихме по-рано, той сега е спокоен. Изолиран. Преди престъплението е бил шизофреничен. Безпокойството му сега е да се ослушва. Бил е, или все още е книжен червей. Прекарал е юношеските си години в четене на политически или религиозни книги и материали — нацизмът, например. Имал е, или все още има юношеско сексуално напрежение, зависещо от това на каква възраст е започнал сексуалния си живот; много е вероятно да има необичайно отношение към порнографията и проституцията. Тези мисли са затормозяващи за него. Може би има и друг елемент — каза тя, като вдигна погледа си за момент, сериозен и замислен, — може би майка му е постъпила странно с него — вероятно го е обличала винаги като малко момче, оставяла е косите твърде дълги...

— Може би са изследвали травестити! — вметна Болд.

— Доколкото зная, никой не се е занимавал директно. Те са работили единствено с доказателствени материали и описания на местопрестъпленията. — Тя изглеждаше обезпокоена от това прекъсване.

— Боже мой!

— Те са специалисти! — напомни тя.

— Аз бих казал същото!

— Бащата може и да е алкохолик — пиянството говори само за себе си. Бил е на служба, но постоянно е сменял местоработата си, безогледен и оскърбителен, студен и недосегаем за чувствителното подрастващо момче. Вероятно майката е създавала у него интерес към момичешки умения: шиене, гладене, подреждане на цветя, готвене и подобни. Съзнателно или несъзнателно, с това у него се е създал

проблем в установяването на една сексуална идентичност. Той не е могъл да се идентифицира с баща си — противен, полуотсъстващ пияница, нито напълно с прелъстителната си майка, постоянно подсилваща неговите феминистични черти. — Тя продължи да чете: — Вероятно е стигнал до фазата на Пипинг Том — надничането! След всяко излизане навън се завръща и прави нещо болезнено на себе си: изгаряне с ютия...

— О, боже!

— Нещо такова! — Тя спря за момент, държейки дългия червен нокът върху страницата, след което продължи: — Голяма вина и напрежение са се натрупали около неговото сексуално поведение. По същия начин и причини би могъл да краде майчиното долно бельо, да го облича или да го разкъсва. — Тя отново вдигна погледа си от текста. — Това може да се счита като част от неговата колекция от спомени и да помогне за изясняване на въпроса защо взема парче от дрехите на всяка жертва.

Болд кимна явно обезпокоен. Той не искаше да знае нищо повече за този човек, не искаше да се поддава на чувството на съжаление към него, каквото вече се появи. Знаеше, че такова беше едно от намеренията на Дафи. В нейното професионално мнение, което тя споделяше непрекъснато с Болд, убиецът според нея е бил също жертва, болен човек по-скоро, отколкото животно. В нейните усилия той виждаше две цели: първо, да убеди Болд, че той би могъл да хване престъпника; второ, да му напомни — или по-скоро да му внуши — че след като бъде хванат, убиецът трябва да се третира като болен човек, а не като пресметлив убиец. С тези две мисли в съзнанието си Болд попита:

— Има ли още нещо?

— Ако приемаме това като негово минало, в такъв случай трябва да приемем и вероятността той да е възприел лошо някакъв ранен сексуален сблъсък. Например мислил е, че момичето го обича, а се оказва, че и то като другите го съжалява. Това ще да е станало в началото на двайсетте му години, иначе казано преди пет или шест години. От тогава това е изграждало неговото съзнание. След този случай може би е пробвал и хомосексуална връзка. Вероятно преди да започне серийните убийства, както говорихме по-рано, той се е превърнал в сомнамбул, отново е започнал да чете непрекъснато —

може би най-мъглявите раздели на Библията. Чувал е гласове, изопачаващи действителността. Аз бих могла да добавя, че той би могъл да възприема себе си вече като фундаментален християнин. Нищо не може да бъде над истината, разбира се. Но той живее във фантастичен свят, мисли вероятно, че гласовете, които чува, идват от самия Христос. Може би затова ги маркира с кръст. Нещо импулсира у него нуждата да убива. Докато не знаем повече... Добре ли сте, Болд?

Той не можеше да я чува съвсем ясно.

— Лу?

Той повдигна едната си ръка и отметна глава назад. Не искаше да слуша повече тази материя.

— Добре съм — каза, — това е от този проклет чай!

Той въздъхна тежко.

— Нервна атака ли е?

— Кофеинът!... — настоя той.

— Аз съм ваша приятелка, разбирате ли?

— Вие сте доктор по лечение на главата! — напомни й той. — Няма значение.

— Кажете какво ви е, Лу! Знаете, че можете да ми кажете! Какво лошо е станало?

— Оставете! — извика Болд, наранявайки я. — Благодаря за съобщението.

— Лу?

Той стана от стола и, без да я поглежда, се насочи към вратата.

Дафи го повика пак.

Той не се обърна, а с лице към стената каза:

— Аз ще напиша пълен доклад относно Крой и ще оставя на вас да решите дали си заслужава още един опит от Научния център. Звучи добре, нали?

Тя не отговори. Чакаше го да излезе. Накрая той се обърна, принуден да я погледне.

— Всичко е наред! — каза Болд и си тръгна. „Какъв щастлив семеен мъж...“ — звънеше в главата му.

— Много добре — каза тя раздражено. — Прекрасно! Оставете отворено!

Той дръпна вратата назад, погледна часовника си, промърмори нещо като „вече е обяд, имам среща“, и се отдалечи. Забеляза Шосвиц

някъде напред, причеса косата си и пристегна вратовръзката.

По правило обедният час е лично време. Той паркира напречно в улицата откъм Райнер Банк Тауър и включи радиоприемника на любимата станция с джазова музика, избягвайки всякакви новини. По радиото на полицията случайно дочу монотонния глас на диспечера, който извикваше патрулните коли по номера. Болд изгълта двата сандвича като бонбони.

Райнер Банк Тауър имаше форма на обърната пирамида. Широка горна част върху тънка опора, изглеждаше съвсем деликатно балансирана и уязвима — като че един силен порив на вятъра би могъл да я катурне. Действаше обезпокоително на Болд. Без съмнение тя е носител на много архитектурни награди, мислеше си той.

Жената излезе няколко минути по-късно с мушама върху светлокафява рокля и вървеше бързо върху излъсканите си токчета. У нея нямаше нищо от онази високомерна бавна походка, характерна за много жени от общността на бизнесменките. Той почака малко, сетне заключи колата и тръгна след нея пеша като пресече улицата. Вървеше бавно, за да ѝ даде възможност да се отдалечи от него.

Те продължиха по същия начин: тя вървеше напред по другата страна на улицата, мина няколко пресечки, докато пое пътя си към хотел „Четири сезона Олимпик“. Влезе в хотела през страничния вход. Болд пресече улицата, приближи се внимателно и натисна бавно тежката входна врата, оглеждайки фоайето, преди да влезе. Тя изчезна по стълбите нагоре.

Фоайето на „Четири сезона“ беше в стила на грандхотелите: дебели мраморни колони, много медни обковки и луксозни килими. Болд се доближи до портиера, извади значката си и я показа.

— Една жена в мушама и светлолилава рокля току-що влезе. Не сте могли да не я забележите!

Портиерът — мъж с меки черти, на възраст около трийсет и пет, погледна Болд в очите мълчаливо.

— Бих искал да ми съобщите, когато тръгне да излиза. Предвижда се бакшиш! — добави Болд.

— Служебен бизнес? — учуди се портиерът.

— Ще бъда във вашата зимна градина! — отвърна Болд, като прибра значката.

Изтегли се безшумно зад ъгъла и влезе във великолепен салон. Имаше вид на гигантска оранжерия — цветя, зеленина, зреещи плодни дървета изобилстваха. Приповдигнат концертен подиум в далечния ъгъл, черен и полиран като китайски емайл, събуди желанието на Болд да свири. Сервитьорката беше освежаващо млада, учтива и любезна. Когато той си поръча само чаша мляко, тя с нищо не показва изненада или разочарование, както правят други. Дори му благодари, постави чиста салфетка пред него и се отправи за поръчката. След няколко минути се върна с леденостудено мляко. Той го изпи малко неприлично на един дъх и избърса образувалия се над горната устна мустак. В отсрещния ъгъл някаква двойка си бърбеше оживено. Доста възрастни и доста щастливи изглеждаха двамата. Той се надяваше, че би могъл да завърши по същия начин. Мисълта обаче се пренесе върху Черил Крой и той си представи картината на нейното ужасено лице на цветната снимка. Стомахът му болезнено се сви. Изяде още два сандвича. Очакваше с нетърпение да прочете протокола от аутопсията и да разбере нещо ново за Крой. Док Диксън беше един от най-добрите съдебномедицински следователи в страната. Също като Болд той прояви лична амбиция в разследването на серийните убийства. Както при разследване на всяко убийство, така и тук, съдебномедицинската експертиза беше толкова важна, колкото и работата на другите следователи. Съдебномедицинският център не се ограничаваше само в разследването на местопрестъплението, в осигуряването и идентифицирането на веществените доказателства. Неговите патолози и техните помощници често биваха главни свидетели на обвинението.

Всяко отделно доказателство, както и цялата документация по едно съдебно дело за убийство, трябва да бъде събрана по определен начин, оформена и категоризирана, архивирана, представена и регистрирана в съда по определен начин също, за да стане използвана. Дори да се представи пословичният „димящ револвер“ като веществено доказателство, за обвинението би било безполезно, ако не е обработено по подходящ начин. Всичко това, заедно със

стотици и стотици наредби, регулиращи следствието, правеше работата на детектива по убийствата още по-трудна. Едно нещо беше да се стигне до арестуването на заподозрения, а съвсем друго — да го вкарате в затвора. Една малка грешка на следствената полиция можеше да сведе до нула стотиците страници на обвинителния акт. Болд нямаше намерение да позволи това да се случи с воденото от него следствие.

Той нахвърли някои бележки върху книжната салфетка, след като си спомни, че трябваше да говори с Шосвиц и Крамер относно новите си идеи за разследването. Това следствие беше най-голямото за последните години и той си даваше сметка за опасността от грешки и недоглеждания. Една много странна контролна система, включваща трима детективи, би увеличила шансовете за своевременно откриване на такива грешки. Планът на Болд предвиждаше всеки детектив да проверява работата на другите. Това щеше да увеличи обема на работата, но и значително да намали риска от загубване на съдебната битка. Когато салфетката беше запълнена с бележки, стрелки и звездички, до ръба на масата се появи нечий униформен панталон от мек сив материал.

— Извинете, сър! — каза портиерът. — Тя излиза.

Болд стана бързо, прибра салфетката и сложи десетдоларова банкнота в ръката на портиера.

— Точно в момента? — попита.

— Да, сър!

Болд пресече входното фоайе точно в момента, когато тя излезе на улицата и той можа да зърне нейния профил. Болд мислеше да я последва, но после размисли и седна във вътрешния ъгъл, частично скрит зад група застрахователи, които се събираха за обяд.

Привлекателен мъж слезе по стълбите сам няколко минути по-късно. Беше на възраст около трийсет и пет години, рус и широкоплещест. Той пресече фоайето по посока на изхода. Болд го последва.

Само след няколко минути, когато този мъж влезе в Райнер Банк Тауър, Болд не беше изненадан. Той се изкачи до колата, свърза се с диспечера и после тръгна. Сърцето му биеше учестено, може би от изкачването, както му се искаше да вярва.

Приятелят на Черил Крой, Крег Маркет, работеше като месар в един безистен, на пет пресечки от Четиридесет и пета улица. Болд пристигна в един и петнайсет след обяд и го намери върху товаро-разтоварната площадка точно в момента, когато палеше цигара. Беше Марлборо. Болд забеляза, докато се представяше. Можеше вече да зачеркне това в своя списък. Младият мъж кимна, но не подаде ръка. Болд беше неприятно впечатлен от кървавите петна върху престилката.

— Аз вече говорих с вашите момчета, нали? — оплака се Маркет.

Болд изясни своята роля в следствието и нуждата да чуе някои неща от първа ръка.

— Разбирате ли ме? — И завършвайки обяснението, добави: — В такива случаи като този, жертвите са всичко, с което разполагаме. Те трябва да ни кажат кой е извършителят.

— Това е малко грубо, нали? — изсъска Маркет.

— Виждам, че разбирате идеята! — Болд влезе в същия тон.

В това отношение той не би могъл да изключи никого от подозрение, дори любовника. По физически данни Маркет не съвпадаше с профила на Научния център — изглеждаше здрав и силен — но като месар чирак, по естеството на работата си беше свикнал да гледа кръв и освен това не изглеждаше да обича много полицията.

Той се обърна и изгледа косо Болд с изкривените си зачервени очи.

— Ако вашите тъпи ченгета бяха арестували истинския убиец, сега цялата работа би била съвсем различна. Черил не бягаше вече за здраве заради убийствата. Беше станала предпазлива. Направи дяволски много за това. Но тя се отпусна, след като убиецът беше застрелян в съда. Отдъхна си всеки един, както и целият град, а сега вижте как се преобърнаха нещата. Дрисльовци! — Той изглеждаше помлад, отколкото предполагаше Болд първоначално.

— В петък през нощта вие сте я видели за последен път жива, нали? — Болд запита, нарочно избягвайки всякакви усложнения заради неговия тон.

— Да, петък! Точно!

— Вечеряхте в „Гидо“?

— Ядохме пай в „Гидо“, върнахме се в нейната къща и гледахме известно време телевизия.

— Нещо необичайно да се е случило, докато сте били в „Гидо“? Странни момчета, нещо подобно?

— Вие смятате, че тези момчета ловуват в ресторантите?

— Ще свършим по-бързо, ако аз задавам въпросите! — изкоментира Болд. — На нас двамата ни предстои още много работа. — Основният маниер на Болд се различаваше — той беше този, който водеше интервюто. С момчета като Маркет — а той беше видял много такива — предпочиташе да пресече всякакви глупости още в началото и да приключи бързо. Представата за това момче, стоварващо касапския нож върху суровото месо, не звучеше добре.

— Нищо необикновено! — отговори Маркет, докато палеше втора цигара Марлборо.

— Кога започнахте да се виждате с Крой?

— Отпреди два месеца. Срегнахме се в къщата на един приятел към средата на лятото. Аз невинаги съм бил месаря, вие знаете. Работех в Боинг допреди осемнайсет месеца, в монтажния състав. Освободиха ме заедно с хиляда и двеста други. Не можах да намеря такава работа, освен в южен Кол. Отидох там, но трябваше да се върна обратно. Като вегетарианка Черил не обичаше моята нова работа. — Той погледна престилката си. — Политиците имат наглостта да говорят, че икономиката отново е здрава. Какво, по дяволите, знаят те?

— Как тя прекарваше времето си, когато не е била с вас? Знаете ли нещо по този въпрос?

— Нещо, да! Работата ѝ заемаше по-голямата част от времето. Този адвокат ѝ вадеше душата. Шейсет работни часа седмично понякога. Правеше нещо със своите приятелки, пазаруваше, нещо от тоя род. Завърши готварски курс...

— Спомнете си къде!

— В университета. Едно от вечерните занятия за хора, които са завършили.

Болд си отбеляза.

— Тя четеше малко. Обичаше филми. Беше съвсем нормална, толкова нормална, колкото и всяка друга, която някога сте срещали. Ние добре си живеехме. Хванете нейния убиец и аз ще спестя на държавата разходите за съдебния процес.

— Би било по-разумно да не правите такива изявления, господин Маркет! Това няма да ви се удаде никъде. Разбирате ли?

— Да, сигурно. Разбрах го! — Той дръпна продължително от цигарата.

— Използваше ли тя възможностите около Грийн Лейк? Например пътеката за бягане, или нещо подобно?

— Естествено. Всеки, който живее наблизо, ползва това нещо. Ние се разхождахме там, нещо такова.

— Беше ли тя, или и двамата сте били заедно на езерото миналата седмица?

— Сигурен съм, че тя — да! Бягаше за здраве всеки ден.

— Искам да помислите върху това много внимателно.

— Казах ви, че съм сигурен.

— Винаги ли пазаруваше тя в едни и същи магазини? — запита Болд, като имаше предвид книгата, която намери под леглото.

— Миналите няколко месеца пазаруваше тук винаги, когато съм бил на смяна. Не зная. Имаше и два магазина близо до нейната къща. В малката бакалия горе, на „Грийнууд“; купуваше сладолед, такива работи. Вие знаете как става това. Пазаруваше в съседни магазини като всички.

— Аз правя досие по хода на работата. Когато го завърша, бих искал да го прегледате и да го допълните, ако има нещо особено. Все ще намерите малко свободно време. Нали нямате нищо против?

— Аз съм за залавянето на престъпника, също като всеки друг. Искате да допълня нещо, ще го направя.

— Тя е купила нова книга в събота. Имате ли представа къде я е купила?

Маркет повдигна рамене и дръпна силно от цигарата.

— Не мога да ви кажа. Както ви казах, тя не обичаше да чете.

— Помислете малко повече върху това, моля ви, Маркет! Къде може да е купила книгата? Някакво специално място?

— Аз мисля.

— Много е важно! — добави Болд.

— Чувам ви. Мисля! — Той всмукна дълбоко от цигарата и поклати отрицателно глава. — Не зная! Бих казал тук. Но тя не идва тук миналата събота.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм! — Ново всмукване. Дълбока въздишка. — Впрочем не зная, в аптека, може би? Вие сте полицаят. Тя пазарува нещо друго в събота.

— Така ли? — Болд си отбеляза това. — Разбирате ли, вие ми дадохте нова идея.

— Фу! Не преувеличавайте, господин детектив.

Болд сви устни.

— Вие знаете какво би могла да направи тя? Нещо, което предпочита да прави в края на седмицата?

Маркет поклати глава и издиша голямо валмо дим.

— Слушайте, аз бях при нея в петък през нощта. Трябваше да бъда тук в осем в събота. Имахме определена среща през нощта. — Той се обърна с лице към Болд, с натрапващата се кървава престилка. — Какво ще кажете за това?

Болд погледна настрана към някакъв кош с гниещи отпадъци, после се обърна отново към Маркет.

— Какво можете да ми кажете за нейния живот вкъщи? Нейните навици? Например дърпаше ли завесите през нощта?

— Да, сигурен съм!

— А прозорците? Имаше ли навика да ги оставя отворени? Намерихме два отворени на горния етаж.

— Къщата е малка. Става много горещо на горния етаж, когато работи отоплението. Тя доплащаше за отопление всеки месец. Нямаше съквартирант. Държеше задната стая, понеже искаше аз да ѝ стана съквартирант. Както и да е, но за отоплението трябваше да се мисли. Трябваше да се отворят два прозореца, за да се балансира температурата в цялата къща. Долният етаж се нуждае от повече изолация.

— Затваряше ли тя прозорците при дъжд?

— Вие не бихте ли ги затваряли? Разбира се, че да! Чуйте! Тя пускаше отоплението от време на време. Да кажем, когато ме нямаше, тя трудно се справяше. Може би аз съм виновен за всичко това.

Интонацията в гласа на Маркет тревожеше Болд.

— Вие сте много напрегнат, нали? — попита той.

— Разбира се, че съм напрегнат! Вие сте полицаи, нали така? Чуйте ме, лейтенант, последният път, когато бях с Черил, двамата бяхме в леглото и гледахме телевизия.

Болд не поправи грешката в званието.

— Следващото нещо, което узнах, беше от вестниците. — Маркет замълча, огледа угарката, после я смачка с върха на обувката си. — Преди две седмици тя ми предложи да се преместя при нея, както ви казах. Отказах. Тя знаеше, че нещата при мен не стояха добре във финансово отношение, а освен това аз не знаех какви са нейните мотиви. Не исках милостиня. Аз съм разведен. Жена ми изчезна, след като загубих работата си в Боинг. Харесвах Черил много, но не бях сигурен, че я обичам. Няма ангажименти. Мисля, че тя се чувстваше по същия начин. Работехме в това направление, проверявахме себе си. Но аз не можех да се преселя при нея. Нямах да бъде хубаво и за двамата. Но ако бях?... — Той повдигна рамене отново. — По дяволите. Кой знае?

Болд почака малко, преди да постави следващия въпрос.

— Обличаше ли тя нощница за сън? Или някаква роба?

— Вие сте само сърце, ей, лейтенант! Зная, зная, вие имате работа да вършите. Не позволявате да се бавя. — Маркет издърпа последната цигара от пакета и я запали, преди да отговори. — Тя имаше нощница, но я държеше на закачалката в банята и, за да бъде откровен, не я употребяваше често. — Той се усмихна малко глупаво.

— Намерихме бутилка от мляко до нейното легло.

— Нейната закуска. Тя закусваше преди сън — бисквити и мляко — всяка нощ, по навик.

Думата „навик“ привлече вниманието на Болд.

— По кое време? Имаше ли определен час? — Болд забеляза някакво вълнение в собствения си глас.

— Преди лягане. Не зная. Защо?

— В кухнята ли закусваше или горе в стаята си?

— Имаше навика да си хрупка бисквити, знаете ли? Отхапе от бисквитата, пийне мляко — не бързаше. Горе в спалнята. А какво значение има това?

Болд откъсна изписания лист от бележника си и го подаде на Маркет.

— Попълнете каквото можете, моля? Ако го направите тази нощ, бихте ми помогнали много.

— Добре, няма проблеми.

— Позвънете ни. Някой от нас ще спре наоколо и ще дойде да го вземе.

— Какво толкова важно намирате в закуската, лейтенант?

— Сержант! — коригира го Болд и му подаде ръка.

Въпреки опита на Маркет да избърше ръката си с престилката, тя беше мазна и топла.

Миризмата на клано месо преследваше Болд през целия ден.

Съдебномедицинската служба на графство Кинг се помещаваше в сутерена на Медицинския център „Харбър Вю“. Болд идваше тук доста често. Не му харесваше, но идваше предимно, за да наблюдава аутопсии или да дискутира детайли по някакво следствие. От началото на серийните убийства, при всяко посещение му оставаха единствено напразните надежди.

Доктор Роналд Диксън, главният патолог, имаше дълбок, силен глас, но говореше меко и небрежно. Едър мъж, с големи и винаги чисти ръце. Като придирчив човек, Диксън изпитваше удоволствие да си почиства постоянно ноктите. Носеше сив панталон и бяла лабораторна престилка със значката на Следствения департамент върху джоба. Ръкуваха се с Болд и той хлътна в едно кресло, което сякаш го погълна.

— Дяволски лош късмет! — каза той.

— Да! — отвърна Болд.

— Нищо особено, по дяволите, не мога да ви кажа за Крой. Умряла е от задушаване — удушване, като предишните. Регистрирах раните в гърдите като „перимортем“. Този път са повече на брой — седемнайсет. Бих искал да ви кажа кога точно са нанесени, но не мога. Смъртта е настъпила по някое време през нощта в неделя. Това е почти най-доброто, което мога да направя. Ние получихме тялото след два дни, както знаете. Няма начин да се уточни времето на смъртта и на нанасянето на раните. Изпратихме ръчните чанти в лабораторията, не сме докосвали нищо върху пръстите и ноктите.

— Няма ли червени влакна?

— Върху нея? Не! — Диксън се замисли. — Ейб ми каза, че е взел проба от същата кал от изтривалката пред вратата.

Болд кимна.

— Смес от бензин и масло е в основата на тази кал. Вероятно е от двигател на моторна лодка. Би могло да бъде от още сто различни машини. Не помага много.

— Намерихме малко сперма в нейните каналчета. Нищо вагинално. Въз основа на рапорта приемам, че е от нейния приятел.

Болд си записа да се провери кръвта на Маркет.

— Мисля, че тя е закусвала — някакви бисквити — малко преди инцидента. Може ли да се каже колко време преди? Това може да ни помогне за определяне времето на убийството.

Диксън се извини за момент, и когато се върна, каза:

— Ще узнаем скоро!

— Нещо ново, Дикси?

— Не, нищо ново! Все същото, както в миналите случаи!

— Не би ли могло това да е работа на някой подражател?

Този въпрос накара Диксън да се позамисли.

— Трудно е да се каже, предполагам. Зависи. Според мен в случая имаме работа със същия човек, както преди. Сегашното е девето поред убийство, нали? Ние с вас знаем, че две, може би три от тях бяха малко по-различни, но не толкова различни, че да повдигаме нови подозрения. Всеки би могъл да научи нещо от вестниците, но не всичко, не и специфичните особености. Биха могли да знаят за кръста, но не могат да узнаят точно как той изглежда, дълбочината, ъгъла на разреза. Биха могли да знаят, че очите се залепват отворени, но това не е лесно да се направи, а това момче всеки пъти го прави по един и същи начин. Същото е и със завързването, с момента на нанасянето на раните в гърдите. Не мисля, че е възможно, Лу!

Болд кимна. Между другото той проверяваше дали се знае за откритите червени власинки върху стъпалата на входа и дали е стигнало това до съдебномедицинската служба. Беше доволен, че това не е станало. Един от големите проблеми на това следствие е изтичането на информация към пресата. Шосвиц се опита да затвори каналите и да намали възможностите за изтичане. Видимо системата работи добре.

Диксън каза:

— Наистина имаме една многообещаваща улика, но все още не са дошли лабораторните резултати.

— Какво е това?

— Ройс, един от моите асистенти по аутопсия, имаше подозрението, че убиецът може би е късал със зъбите си лепенката от ролката. Ние отлепихме лентата много внимателно този път и я

изпратихме в лабораторията. Ако имаме късмет, върху нея може да се открият косми от лицето.

— Лабораторията би трябвало да помисли за това. Добра идея!

— Аз ще мина натам. Тези нови момчета се нуждаят от ръчкане. Имат нужда от нещо. Този департамент третира персонала по абсурден начин. Слабо заплащане, работни условия — лоши, а те ме имат за техен началник.

— Съотношението е едно към три в тяхна полза, Дикси. Те получават по триста допълнително от бейзбола.

— Вие общувате често с Шосвиц. Започвате да говорите като него.

— Не говорете! — каза Болд. — Принуден съм да слушам за този бейзбол всеки ден.

— Чухте ли новия албум на Хамилтън? — Също като Болд, Диксън беше много ентусиазиран по джаза.

— Дори не зная нищо за нов албум.

— Добре ли се чувствате, Лу?

— Уморен!

Диксън кимна. Умората беше нещо, което той добре разбираше.

— Искам да ви кажа нещо ново. Страхувам се, че не е кой знае какво. Убиецът е носил латексови ръкавици, както по-рано. Няма никакви отпечатащи от пръсти.

— И все още няма обяснение защо завързва жертвите си първо с лицето надолу?

— Не, не от мен! Не от моя департамент. Ние открихме следи от оскубани коси. Но нямаме други тела на разположение, за да направим сравнение. Можем да ексхумираме, но, боже мой... Може би ги завързва с лицето надолу, а после скубе косите им. Нещо подобно. — Той вдигна рамене. — Не зная дали това ще ви помогне с нещо?

— Има ли признаци за изнасилване?

— Няма следи. Нищо вагинално, както ви казах. Бих искал нещо повече, но... — Той замълча. — Между другото, семейството на Крой настоява да освободим тялото. Зная, че искате да го държим един месец, но не виждам смисъл в това за този случай. Аз им казах да почакаят още седмица най-малко. Какво мислите вие?

— Тя е доказателство. Искам да остане тук все още.

— От медицинска гледна точка няма причини за това. Извършили сме всичко необходимо. Но ако вие искате, нямам нищо против. Но няма да продължи много, нали? Пространството ни е много ограничено.

На вратата се почука и се показа глава на мъж. Той имаше сравнително сближени сини очи и тъмни сенки. Носеше чифт слушалки от „Сони Уокмен“, окачени на врата. Чуваше се предаване на концерт на Моцарт. Изглеждаше уморен не по-малко от Болд. Той каза:

— Майк провери. Храната е останала в стомаха. Не би могло да е консумирана повече от дваисет до трийсет минути преди смъртта.

Диксън кимна и благодари.

— Лу Болд, това е Джеймс Ройс, за когото ви казах.

— Добро хрумване за лентата! — каза Болд, като стана прав и се ръкува енергично, напомняйки за загадката, която подхвърли Диксън. — Това ни окуражава с възможност да използваме повече информация.

Ройс му благодари. Изглеждаше притеснен.

— Няма как да се разбере какво точно е яла — добави.

Болд се страхуваше да не започне някаква лекция по този повод.

— Много е разложена храната, но по отношение на времето сме сигурни.

Болд кимна доволен, че сътрудникът не се впусна в детайли. Той не харесваше работата на Съдебномедицинската служба.

— Това ще ви помогне ли с нещо? — Ройс попита Болд с надежда.

— Всяко нещо помага в тази работа — беше отговорът на Болд.

Ройс кимна с глава и затвори вратата, оставяйки ги сами. Диксън обработваше нокътя на малкия си пръст.

На връщане към своя офис Болд се опита отново да възстанови обстановката и да анализира различни възможности. Дали Черил Крой случайно е оставила завесите разделени при събличането си? Тогава е била забелязана от някакъв крадец, който е пропълзъл пред отворения на долния етаж прозорец и я е проследил, когато се е изкачвала по стълбите нагоре със закуската. Или пък е била видяна пред незавесения кухненски прозорец докато е вземала среднощната си закуска. В такъв случай тя би имала достатъчно време да изяде закуската си и да се изкачи в спалнята, преди убиецът да я нападне. Дали е влязъл през прозореца или през входната врата, и ако е така,

защо на входните стъпала се намери червената власинка? Знаел ли е убиецът, че тя закусва всяка нощ? Бил ли е убеден твърдо в нейния навик, за да планира убийството? Дали и другите жертви не са имали подобни навици, които не са били открити от Болд и неговите помощници? Няма ли някаква обща нишка, която е пропусната?

Или Крег Маркет е убил Крой? Благодарение на червената копринена власинка Болд изключваше такава вероятност, освен ако Маркет не е самият сериен убиец, който е убил своята приятелка в старанието си да се прикрива от полицията. Такава маневра би била единствена по рода си до сега. Документирано е, че някои психопати се стараят да бъдат колкото е възможно по-близо до следствената полиция, като следят хода на следствието по информацията във вестниците, често се завръщат на местопрестъплението преди завършване на разследването. За някои от тях публичната известност и „играта“ на криеница са толкова важни, колкото и самото убийство. Където и да обикаляше, Болд съзнаваше болезнено, че часовникът на убиеца беше тръгнал отново. С изключение на пропуснатия месец септември след смъртта на Йергенсен, интервалите между предишните убийства бяха някоя и друга седмица. Очевидно нямаше никакво разписание. Все още на свобода, убиецът бе подвластен на някакъв психологически стимул, който би го подтикнал към следващо убийство. Би избрал жертвата си първо, би я издебнал и убил.

Като всеки детектив, който се занимава с разследване на убийства, Болд обикновено работеше под напрежение. Но сега не можеше да понася чувството за безпокойство, което го владееше. Колко време оставаше до следващото позвъняване, с което щяха да му съобщят за откриване на нова жертва? Фотографските снимки на белязаните с кръст жертви проблясваха като филмова лента в неговите очи. Пулсът му се усили. Колко още? Ако беше пияч, може би щеше да се напие и да забрави безпокойството. Но той не беше такъв. Неговият баща беше умрял пиян. Болд избягваше алкохола по всякакъв начин. Съзнаваше, че искаше да задвижи разследването много по-бързо. Понякога то му се струваше бавно, като в кошмар, сякаш краката му тежаха стотици килограми. Наистина ли имаше нещо повече, което трябваше да продължи, освен смътната психологическа схема и малкото червени копринени власинки? Съвсем недостатъчно, преценяваше той. Почти съвсем нищо.

Джон Ла Моя работеше в цивилни дрехи и носеше къдрава коса. Имаше мустаци, квадратна брада и шоколадови очи. На трийсет и три години беше новак в разследването на убийствата. Болд го беше използвал преди десет месеца в разследване на убийство, отделяйки го от местоработата, където са били пренебрегнати неговите таланти. Той беше помогнал на Болд в решаването на случай и оттогава работеше в отдела по убийствата. Висок, силен и способен, горд с италианския си произход, той имаше навика да третира всяка жена в офиса като сегашна или бивша любовница. Дойде направо в кабинета дързък и самоуверен, какъвто си беше.

Двамата мъже се срещнаха в преградено за Болд офис пространство, две прегради по-навътре от тази на Крамер. Болд подаде на Ла Моя фотокопие от малката касова бележка.

— Искам да разберете от кой магазин е тази бележка. Нашият департамент сне вече добри отпечатъци от нея. Написал съм заглавието на книгата. Някакви въпроси?

— Искате от мен да намеря магазина? Слушайте, тъкмо доведохме една двойка „полички“ от отдела „Специални нападения“. Защо не вземете една от тях за тази работа? Ние с Томи все още работим над пробите, взети около къщата на Крой. Това е много важно...

— Някакви други въпроси? — попита Болд.

— Книга? Вие знаете колко много магазини биха могли да продадат тази книга!

— Имаме бележката. Знаете къде тя живее. Вземете от издателя списъка на дистрибуторите. Разберете в кои магазини е изпратена книгата. Тя е „бестселър“, така че се продава най-малко в двайсет.

— Бих казал в двеста!

— Той може да я е забелязал там, разбирате ли? А може би работи зад щанда. Това трябва да се извърши много внимателно, ако не поискаме да го уплашим. Аз избрах вас нарочно, Джон. Не искам да задавам никакви въпроси на персонала. Искам да се дължите като купувач. Маркирайте магазините върху една карта и започнете от най-близките до нейната къща. Разберете от нашите момчета какъв е типът на регистъра, който пуска този вид бележки. Това ще ви спести много време. Ако магазинът работи с такъв тип регистър, купете нещо съвсем евтино и вземете бележката. Преценете доколко прилича на

тази, която имаме. По този начин ще можем да намалим броя на магазините до един малък списък и най-малко ходене. Разбирате ли какво искам?

— Да, но не виждам защо аз!

— Не ми създавайте трудност, Джон. Трябва да определим как той намира своите жертви. Те всички са живели в почти един и същи район. Могли са да пазаруват в едни и същи магазини. Книгата е нещо, с което започваме.

Ла Моя кимна с глава.

— Мога ли да взема една от „поличките“ за компания?

Болд поклати отрицателно глава.

— Не! Направете го сам. Така ще изглежда съвсем нормално. Искам също да не изпускате от око всеки, който има прилика с профила, разбирате ли?

— Да, разбрах!

— Запишете си фамилиите и приятелите на жертвите. Проверете дали за всяка от тях има копие от списъка на вероятните магазини. Искам да зная дали някоя от жертвите е пазарувала каквото и да е в тези магазини. Следите ли мисълта ми?

— Ще се оправя!

— Добре! Съжалявам, Джон, но всичко трябва да бъде изпълнено перфектно. Това би могло да бъде връзката, която търсим. Проверявайте всяко ъгълче. Вие сте добър по тази част. Той ги намира по някакъв начин, нали? Но къде? Как?

— Имате ли нещо против, ако ви кажа, че не изглеждате добре, сержант?

— Да, имам против! — отсече Болд сърдито. „Трябва да бия вече!“ — помисли си той.

Нощно време Седемдесет и четвърта улица беше спокойна. Въздушните електропроводници образуваха мрежа от проблясващи черни нишки, а уличните лампи разпръсваха тъмнината и се оглеждаха в локвите по настилката. Болд влезе в къщата на Крой през задната врата. За Лу Болд привидното спокойствие и тишината бяха измамни. Убиецът беше все още някъде там, свободен и безконтролен.

Той опита различни комбинации на вътрешното осветление. Запали лампите в кухнята, дневната, горното антре, спалнята и банята. Излезе навън и започна да обикаля къщата бавно, като изследваше гледката към нея от различни разстояния и под различни ъгли. Стигна до заключението, че много лесно биха могли да видят Крой как отива в кухнята за закуска. Дали е била заметната с някакъв халат онази нощ, или е забравила и е отишла само по прозрачната си нощница, поради което силуетът ѝ се е очертавал ясно на светлината на отворения хладилник? Болд не проникна в мислите на убиеца. Той не може да направи това, но просто се приближи до тях, изхождайки от логиката на убийците. Как може човек да проникне в къщата без знанието на Крой? Откъде би могъл убиецът да я забележи? Изглежда страната откъм главния вход на къщата предлагаше по-малко възможности за един наблюдател. Случайно ли беше избрана Крой за следваща жертва? В началото на разследванията той можеше да допуска това, но повече — не. Всяка една от жертвите беше самотна жена, различна по външен вид, но сходна по възраст; всяка беше имала приятел или любовник, който случайно беше прекарал предната нощ в къщата или апартамента на жертвата. И освен това, всяка жена се оказваше нападната тогава, когато е била сама. Очевидно убиецът е планирал своите убийства — поставял е жертвите си под наблюдение, съставял е плана, а сетне го е привеждал в изпълнение.

Това беше тъничката линия, начертана от убиеца, разделяща психичното от психопатията. Въпреки че неговите убийства показваха признаци на отчаяно насилие, изригване и психична спонтанност,

методът на селекцията изглежда показваше предварително обмисляне и подробно планиране — поведение, характерно повече за психопата. Тази комбинация от противоречия го правеше по-труден и по-непредвидим.

Болд се върна при колата, качи се и запали вътрешната лампичка. Препрочете рапортите на колегите си детективи. Никой от съседите не си беше спомнил никакви редовни доставки в дома на Крой. Нито пране, нито доставки на пица. Нищо, което да е привлякло вниманието към къщата през нощта на убийството или някоя друга нощ. Той грабна бинокъла си от чантичката с ръкавиците, загаси лампичката и се върна, за да обходи наоколо, поглеждайки от време на време към къщата. Изкачи се на високото с надеждата да използва една необикновено благоприятна позиция. Зад себе си дочу неясни звуци на музика на Оскар Петерсън, която прекъсна, но го накара да си спомни за по-ранните години, прекарани зад пианото в работа за петдесет долара и някой бакшиш. Чудеше се какъв ли би бил сега неговият живот, ако беше останал в същата професия! Имаше ведрост и простота в живота на музиканта. Работата беше одухотворяваща, ефирна и продължаваше, докато звучаха нотите в салона. Вариации на тема. Години наред поддържаше това като хоби, но вече не можеше да си спомни кога за последен път е свирил. Твърде дълго. Той застана на тротоара, импровизациите на Оскар продължаваха зад него; чуваше се познатото свирене на гуми в далечината; впечатли го формираното еднообразие от спретнати къщи, натъпкани по протежение на Седемдесет и четвърта улица, и реши да се върне към работата си. С отдалечаването пианото се чуваше все по-слабо, което му се стори изведнъж колкото символично, толкова и тъжно.

След няколко къщи по-нагоре той загуби поглед към къщата, както беше станало и предишния ден. Пресече Седемдесет и трета улица и тръгна обратно надолу, но не можа да зърне къщата на Крой, докато не слезе до апартаментите долу, където между къщите успя да открие добра пролука към нейния прозорец в спалнята. От тук обаче, както и преди, ниският ъгъл позволяваше да се види само закрепването на лампата на тавана. От тази точка убиецът е могъл да види само угасването на лампата в стаята. Могъл е също да пресече съседния двор, да прехвърли оградата и да се озове в задния двор на Крой. Болд реши да се върне и да провери това направление на дневна светлина.

Някаква патрулна кола го хвана изненадващо, тя се озова зад него, преди да я е забелязал дори. Някой беше алармирал полицията във връзка с неговото присъствие там. Болд бързо изясни всичко и колата си отиде. Той беше дочул за обновената програма „Наблюдавай наоколо“. Неговото моментно задържане беше едно доказателство, че тя действа след предадената неотдавна криминална статистика. Кражбите в града бяха намалели с единайсет процента за последните два месеца, което се отдаваше единствено на програмите в помощ на полицията.

Колкото и трудно да му беше да приеме, той знаеше, че има голяма вероятност обществеността да залови убиеца, отколкото той самият и неговите хора. Може би той е тук някъде и в този момент, или някое наблюдателно око вече го следи...

Като завърши обиколката в кварталчето, Болд отново влезе в къщата. Седна на масата в кухнята и се опита да си представи Черил Крой в съвсем леко облекло как отваря хладилника, налива си чаша мляко, взема бисквити от бюфета и се отправя по стъпалата нагоре. Той я последва, загаси лампите както тя би го направила. Изкачи се по стъпалата. Същото стъпало изскърца под неговата тежест. Той продължи навътре, след като загаси осветлението. Гледката на кървавите петна върху леглото го възпря за момент, но после продължи упражнението: постави млякото върху нощната масичка, поседна на матрака, като се стараеше да избягва кървавите петна и тебешира, придържайки се по-близо до таблата откъм главата.

Дали книгата е била на масичката? Тук ли я е сграбчил убиецът, като я е изненадал, или на долния етаж? Болд забеляза за първи път, че малкият панел на лицевата част на телевизора е отворен. Скочи от леглото и отиде там. Погледна назад, после към апарата. Имаше прах за откриване на отпечатьци. Нещо не беше наред. След няколко секунди размишление той установи, че телевизорът се управлява дистанционно, но липсва дистанционният контрол. Огледа масичката и пода под нея. Търси под леглото. Внимателно провери с крак, да не би да е под гънките на окървавените чаршафи. Кутийката липсваше. Разгледа около телевизора, зад видеото по пода, близо до стената. Никакъв признак. Може би това обясняваше защо малкият панел е останал отворен. Вероятно тя е загубила или е повредила

дистанционното управление и единствената възможност за управление на телевизора е била да прави това ръчно, чрез този панел.

Той коленичи отново пред апарата и започна да търси, методически повтаряйки всяка стъпка. Когато стигна до масичката, я огледа от всички страни и с преместването на погледа съзря крайчеца на черната кутийка на дистанционния контрол там, където е била оставена — между матрака и таблата на леглото. Извади от джоба си писалка и гребенче, разчисти възглавниците и седна върху матрака. С помощта на гребенчето и писалката, без да пипа с пръсти, той изтегли кутийката от процепа и я постави на чаршафа. Като всички детективи, така и Болд винаги носеше комплект книжни торбички за проби в джоба на самото си. Извади една и постави в нея устройството за дистанционен контрол.

Докато затваряше торбичката, погледна за момент навън през прозореца. Там горе, между две къщи на Седемдесет и трета улица, стоеше самотен електрически стълб като най-високата мачта на голям кораб, чийто връх оглеждаше къщата на Крой като гнездо на врана над гигантските гребени на океанските вълни. Удобна позиция! Минута по-късно той вече катереше хълма, изгарящ от нетърпение да пресече Седемдесет и трета и да намери този стълб.

С приближаването като че нещо го дърпаше към стълба. Той се извисяваше в далечния край на улицата върху хълм, който на известна височина се изравняваше, след което пак тръгваше стръмно нагоре към стълба. Стоеше отделно от другите и беше по-висок с два-три фута. Дузина жици тръгваха от него на всички страни, а половината от тях захранваха къщите от татък улицата. Металически стъпала изпъкваха от страни като късите крака на стоножка. Точно когато Болд пресичаше улицата, блясък на бяла светлина мигна в прозореца на втория етаж на къщата зад стълба. Искрата привлече неговото внимание и той се обърна да види от какво произхожда. Отново се появи малък сноп лъчи в прозореца, като да идваха от мигащо фенерче, както той си помисли. Погледна от по-близо, но не можа да види по-ясно. Уличната лампа се отразяваше от стъклото на прозореца също. Приближи се още повече и установи, че не беше никакво фенерче; приличаше повече на обектива на телескоп. Хвърли поглед по посока на наблюдението. Едноетажна къща обаче блокираше погледа от Седемдесет и четвърта. Но нали телескопът беше на височината на втория етаж! Сърцето му започна да

бие учестено. Изтича в пролуката между къщите и застана. Погледна първо към Седемдесет и четвърта улица, после назад към телескопа. Забърза към края на тази алея и към задния двор — през оградата и малко под него, линията на наблюдение от телескопа право към къщата на Крой. Тогава побягна обратно към улицата. Осветителният стълб показваше признаци на неотдавнашно изкачване. Обикновено обработените стълбове с времето ставаха тъмнокафяви, а на повърхността на този стълб имаше дълги драскотини в жълтеникав цвят от двете страни, на височината на първото захващане с ръка. Нямаше съмнение, че този стълб е изкачван съвсем неотдавна, а отгоре би могло да се наблюдава ясно спалнята на Черил Крой. Болд се усмихна с известно чувство на самоудовлетворение като погледна високия стълб. „Ние всички правим грешки понякога — мислеше си той. — Толкова малко от нас са способни да направят нещо перфектно!“

Той чувстваше изкушение да обгърне този стълб с ръце и да го притисне към гърдите си. Изкачи стъпалата и почука силно на входната врата. Една завеса отляво леко се дръпна. Изплашено изражение на мъжко лице запълни бързо замъгляващото се стъкло. Момент по-късно веригата беше свалена, входната врата се откряна и в пролуката се видя сънено лице.

— Какво има?

Болд се представи, показва значката си и помоли за разрешение да ползва телефона.

Домакинът поиска да види значката по-отблизо, попита за телефона на полицейското управление, после затвори и залости вратата, и остави Болд отвън. Няколко минути минаха докато се отвори вратата отново и той беше приет с извинения за предпазните мерки. Болд го поздрави за проявената предпазливост.

Той поиска връзка и помоли да му изпратят техническо лице от управлението. Служителят на другия край на телефона отговори, че не го вълнувала идеята да сменя отпечатъци от пръсти от някакъв влажен стълб в девет часа вечерта и говореше на Болд с някакъв тъп вулгарен език. Но Болд беше по същия начин груб, така че домакинът се изчерви. Служителят от управлението прекъсна. Предложиха на Болд да седне в скромния хол. Госпожа Левит, превзета жена на възраст някъде около средата или края на четирийсетте, загаси телевизора и се

присъедини към съпруга си и към Болд. Те разговаряха за страха, който изпитват всички съседни след убийството на Крой. След като Болд установи с тях контакт в разговора, постави въпроса за стълба. Видели ли са някой да работи върху него в последно време? Някой от „Градско осветление“ или от кабелните компании? Някой извън тези служби? Не са ли дочули някакви странни шумове през нощта на убийството? На всеки въпрос те отговаряха с клатене на глава отрицателно и едновременно като по предварителна уговорка.

Болд знаеше, че нищо лесно няма. Нищо не се поднася на тепсия в работата по тази линия.

Тя беше странна жена. Нейните естествено червени коси бяха твърде дълги за възрастта ѝ и въпреки добрия си външен вид, излъчваше раздразнение и враждебност. Нещастната жена беше изпъната, напрегната и концентрирана върху всяка от малкото думи, произнесени от нейния съпруг. Болд разбра съвсем ясно, че е нежелан. Тя не искаше да има нищо общо с полицията. Страхуваше се „да бъде въвлечена“ и заяви точно това. Искаше вратата да бъде заключена и залостена и да си гледа телевизия.

— Стаята на нашия син гледа към улицата! — каза господин Левит. — Може би той може да помогне...

Госпожа Левит се наежи при тези думи, изправи гръб и удари по възглавничката на канапето.

— Дъг, не считам, че това е подходящо!

И двамата се увлякоха в това за момент, и двамата непримирими, но след като всичко беше казано, Дъглас Левит спечели битката. Той изпрати жена си да доведе Джъстин и тя го направи, макар и с голямо нежелание. Болд и не очакваше да го доведе — може би той щеше да е вече „заспал“. Много се изненада като я видя да се връща заедно с юношата, влачен на буксир. Той беше младо, кльощаво момче с косите на майка си и с чертите на баща си. Имаше стъпала като за дванайсет фута ръст, дълги ръце като на паяк и неразвити отпуснати рамене.

— Джъстин, това е господин Болд от полицейското управление. Той би искал да ти зададе няколко въпроса, ако си съгласен.

Джъстин повдигна рамене и остана прав.

Джъстин изглеждаше на около тринайсет години, навлизащ в едни от най-трудните години на своя живот. „Бих искал да имам такъв като теб“ — мислеше си Болд. Ако можеше да има умерено щастливо,

средно заможно семейство с две деца и с грижи за мотел. Тревата би била винаги зелена, но засега това бе само мечта.

— Аз съм много любопитен! — започна Болд с поглед, прикован в очите на момчето.

И наистина беше любопитен. Съпругата на Болд — Елизабет, отдръпнала се в търсене на своя кариера, главно поради неговото отношение към нещата, отказваше възможността да имат деца. Ако нещата бяха по други, той би имал свой син, син на същата възраст, в началото на възмъжаването, източил се като фиданка с развиващи се листа. „Бих играл баскетбол с него по празниците, бих ловил пъстърва през лятото дори в Аляска, където небесната дъга следва всяка буря и прогонва духовете. Ще спорим, и аз бих се оплаквал тайничко на Елизабет, но винаги очарован от всяка прекарана минута с него.“

Той се чудеше дали Дъглас Левит знаеше колко е щастлив.

— Да?

— Питам се, дали не сте видели някого на телефонния стълб пред вашата къща.

— Не! — отвърна момчето грубо. — И защо трябва да съм видял?

— Би могло да бъде някой преоблечен като телефонен или електротехник, или...

— Казах, че не съм видял!

— Джъстин! — смърри го бащата.

— Дъглас! — намеси се жената. — Остави го той да говори.

Болд видя, че момчето се изчерви. Забеляза също, че то поглеждаше родителите си, преди да отговори. „Ти си нервен като другите — мислеше той, — но това не е защото аз съм полицаи. Видял си нещо или знаеш нещо, но се страхуваш да го кажеш.“

— Никого ли не видяхте? Съвсем нищо? Вашата стая не гледа ли към улицата? — настъпи Болд. — Тази с телескопа на прозореца?

— Нямам телескоп!

Дъглас Левит седна по-напред и се вгледа в сина си.

— Несъмнено ти имаш, Джъст. Ние ти подарихме един миналата Коледа.

— Джъстин — каза майката съчувствено, — би трябвало да мислиш по-внимателно, преди да отговаряш. Господин Болд е много

зает човек — полицай — каза тя по детски. — И аз съм сигурна, че той има още много неща да прави.

В отговор на своя баща момчето каза:

— О, да! Аз съм забравил за това! Сигурно е в моя гардероб. Спомняш ли си, татко? Нали пробвахме, но от „Градско осветление“ свиха всичко.

— Внимавай с езика, Джъстин! — обади се майката.

Очите на момчето шареха нервно между Болд и бащата.

— Но това е твоята стая? — попита Болд. — И тя гледа към улицата — добави той.

— Да.

— И към стълба?

— Сигурно.

— И ти не си виждал никого върху стълба? Съвсем никого? Би било голяма помощ за нас, ако...

— Никого! — прекъсна го детето. — Това е във връзка с онази лейди, която беше убита — каза то. — Нали? Вие мислите, че убиецът е използвал този стълб?

Болд не искаше да го плаши.

— Вероятно някой от службите. Това би било много далечен изстрел. — А обръщайки се към Дъглас Левит, каза: — Ние просто търсим нещо. Въобще нещо. Вярвам, че ме разбирате.

— Разбирам, лейтенант! — каза Левит.

„Всеки бърка моя ранг — помисли си Болд. — Гледат твърде много телевизия, а не слушат достатъчно внимателно, когато им се представям. Ако получавах лейтенантска заплата, бих имал нов костюм и съвсем друга пръчка за риболов. Бих получавал допълнително в брой, което сега не получавам. Не би се налагало да плаща жена ми всеки път, когато излизаме навън. Ако бях лейтенант, щях да възложя това следствие на някой сержант, и бих сочил него в случай, че нещата не вървят.“

— Преди няколко минути не беше ли насочил навън твоя телескоп? — Болд попита Джъстин незабавно.

Детето се изчерви. Майка му се намеси веднага:

— Той ви отговори вече, лейтенант! Наистина! Мислите ли, че лъже или нещо подобно? Каза ви, че неговият телескоп е в гардероба. Вярно ли е, Джъстин?

— Не е ли достатъчно? — момчето попита с такава дълбока убеденост, която е типична за прокурорите.

— Виждали ли сте някога онази жена? — питаше Болд. — Черил Крой, тази, която беше убита? Виждали ли сте я някога в задния двор, например? Може би с приятел, или нещо такова?

Джъстин се изчерви отново, и отново майка му протестира, но Дъглас Левит я смъмри и даде възможност на Джъстин да отговори.

— Сигурен съм, че съм я виждал преди. Зная за кого говорите.

— Джъстин! — каза майката, изненадана и разстроена.

— Мамо, ние тук сме нависоко. Аз виждам много хора от прозореца. За какво друго е прозорецът, мамо? Разбира се, аз поглеждам навън от време на време. Какво от това? — попита той. — Не искате ли да гледам през моя прозорец? Е, бихте ли ми дали малка почивка? Вие ме третирате като проклето петгодишно момче!

— Затваряй си устата, млади момко! Не можеш да разговаряш с майка си по такъв начин!

Джъстин Левит излетя от хола, бегом изкачи стъпалата и затръшна вратата на своята стая.

— Много съжалявам, лейтенант! — извини се Дъглас Левит.

— Сержант съм! Няма нищо. Разбирам. Съжалявам за безпокойството.

— Наистина има за какво да съжалявате! — каза недоволно съпругата, като се опитваше да намести непокорен кичур коса.

Точно в този момент от улицата се чу шумът на няколко коли. Лу Болд ги забеляза и се извини още един път, преди да излезе. Той възложи работа на полицейския служител и се отправи назад към Седемдесет и трета улица сам, все още размишлявайки какво би било, ако той имаше деца. Наложил си да не мисли повече за това. Каквото е минало, не може да се върне. Само че за Лу Болд миналото винаги се връщало назад, като в затворен кръг. Мъртви млади жени, със залепени отворени очи. Но той пропускаше нещо в този дяволски кръг всеки път. Наистина не беше в природата му да витае само в това, което може би е станало. Вместо това той се концентрира върху изчервяващото се лице на Джъстин Левит. Искеше пак да говори с момчето, но без присъствието на изкуфяващата му майка. Възнамеряваше да организира подробни проучвания „от врата на врата“ и „от стълб на стълб“ по улиците и в съседство с къщите на

всички досегашни жертви и да разпита евентуално съседи очевидци. Откриването на този стълб сякаш беше за него някакъв нов тласък, подновен оптимизъм, припомняне за това, че убиецът е също човешко същество, каквито са и неговите жертви.

Видя спряла кола пред знак „стоп“ и как шофьорът си запали цигара. Това предизвика образа на Крег Маркет, застанал до някакви гниещи растителни материали, със същата престилка с кървавите петна, и се учуди как всичко това може да бъде толкова лесно.

А имало ли е някога нещо лесно?

Той не мислеше така.

Лу Болд не се върна вкъщи този вторник през нощта. Жена му не би могла да очаква завръщането от Портланд по-рано от края на седмицата. Той убеди себе си, че се нуждае от спокойствие. Нае някаква евтина стая на Първо авеню за сметка на служебната си карта.

През следващите три дни Болд проведе второ проучване в околностите на Грийн Лейк, включително всички телефонни стълбове. Работеше по осемнайсет часа на ден, стараяше се да преглежда редовно потока от десетки доклади, които намираше върху бюрото си. Крамер също живееше в офиса по същите причини — той и Болд разделиха жертвите на две групи и въпреки възраженията на Шосвиц за извънредните часове, всеки от тях обхождаше и подробно изследваше своя район. Старият конфликт отново се появи между двамата сержанти. Болд искаше никога да не се възлага на Крамер форсирана задача като тази; беше уверен, че това чувство е взаимно. Крамер се задържаше зад бюрото цели дни, затрупан от канцеларска работа, най-вече с планиране на заявките.

Пресата продължаваше да лае. Изтичането на информация се поднови. Радиото на графство Кинг вече „теоретизираше“, че полицията за „Специални задачи“ скрива новите данни. Местните вестници отидоха по-далече, внушавайки на своите читатели, че полицията е съвсем близо до залавянето на „Кръстовия убиец“. Това беше никому ненужен натиск.

Крамер се изкашля и влезе в офиса на Болд без покана. Болд разговаряше по телефона и не можа да го спре. Крамер посегна към пепелника на бюрото и събори на пода куп подредени документи. Събра ги съвсем небрежно и безразборно на камара и седна върху тях на бюрото. С груби знаци Болд му показва, че трябва да се махне от бюрото и да вземе стол.

Крамер чакаше с нетърпение.

Болд прекъсна и остави слушалката.

— За бога, Джон! Какво има, по дяволите? — каза с досада, като се опитваше да подреди отново документите.

— Вие трябва да поддържате бюрото си по-чисто.

Бюрото ни Крамер беше винаги чисто, без нито едно петънце. За Болд обаче собственото му бюро беше дори твърде чисто за един полицаи, който е зает винаги. Крамер спазваше много стриктно разпоредбите. Триплираше едни, дублираше други, подреждаше всичко и навреме. Но най-често съвсем безполезно. Празнота и безсилие. Крамер беше най-добрият в придвижването на преписки. „Би могъл да бъде отличен данъчен агент“ — мислеше си Болд. За полицаи му липсваха идеи и инициатива — необходими предпоставки за добра детективска работа. За никого, освен за Крамер, нямаше нищо чудно, че той винаги беше зад бюрото.

— Какво има, Джон?

— Получих най-новия доклад от Следственото управление. — Той подаде на Болд едно копие. — Току-що го видях на бюрото ми. Вероятно вашето копие е някъде тук — и започна да прелиства книгата на Болд. — Но някои други неща искам да прочетем с вас, освен възлагателните.

— Аз го прочетох! — каза Болд, връщайки копието на Крамер. — Ние пакетирахме червени нишки от килимчето зад входната врата, а също и от килима зад стола в спалнята. Трохите в умивалника бяха от шоколадовите бисквити, натрупани в бюфета. Откриха се и следи от прах върху лепенката, които Дикси достави. Прахта е от латексовите ръкавици. Същата, като при другите удари. Какво искате да направите повече? Какво има още? — подхвърли Болд, което озадачи Крамер.

Лицето му помръкна. Изглеждаше така, сякаш всеки момент може да заплаче. Той прошепна някак си по детски:

— Искам част от полската работа, Болд. Вие с Шосвиц ме погребвате в канцеларията. Болен съм и преуморен от тази работа. Аз съм точно толкова компетентен...

— Джон, това не е в моята компетентност. Знаете добре. Това е абсурдно. Трябва да говорите с Шосвиц.

— Голямото биволско лайно! Два часа мотаене с някаква си квитанция, или нещо такова!

— И дума да не става! — прекъсна го Болд. — Това е задача за Ла Моя. Ние заедно разработихме...

— Но аз превъзхождам Ла Моя, дявол ме взел!

— Тук рангът няма нищо общо. Това си е негова задача. Така и ще си остане! Ще си донесете ли стол, или да отида аз да ви донеса?

Крамер се беше надвесил над него и това го притесняваше. Той по същество беше непредсказуем, което го правеше абсолютно негоден за полска работа. Ако почти никой не познаваше миналото на Дафи Матюс, то миналото на Крамер беше известно на всеки. Неговият баща, който беше заемал кресло във Върховния щатски съд до смъртта си преди две години, беше използвал своето влияние, за да осигури назначаването на Джон Крамер в Сиатъл. Плод на това влияние бяха и няколкото незаслужени повишения. Джон Ла Моя обслужваше това служебно пространство, а не Крамер. Болд настръхваше винаги, когато помислеше за това. Несправедливост в ранговете на тези, които наистина служат, и тези, които са протежирани. Каква система е това?

Болд намери стол и се върна в офиса. Крамер си беше отишъл. Той остави стола до вратата на Крамеровия офис и го видя седнал зад чистото си бюро. Календар с голо женско тяло висеше на стената. Жената — около осемнайсетгодишна — имаше гърди с големината на син патладжан. Беше седнала гола на елегантна салонна маса; краката ѝ обхващаха огромна купа, пълна със свежи червени череши.

— Това е отвратително! — каза Болд. Той все още не беше видял „Мис Октомври“.

— Всекиму своето! — отвърна Крамер.

— Слушайте, Джон, с общи усилия, съгласен?

— Оставете, Болд. Нищо не искам от вас. Мислех, че бихте могли да разберете.

— Вие хленчите. Вие действително хленчите, Джон!

— Престанете! — излая Крамер.

— Аз не възлагам задачите!

— О-о, мо-о-ля! Недей!

— Искате ли да се заемете с последния рапорт или не искате? — каза Болд доста грубо.

— Не!

— Имаме непокрити задачи.

— По-късно! — настоя Крамер прочувствено.

— Къде бях аз последните три дни, Джон? Отговорете ми! Тогава аз ще ви кажа. Бях залепен за проклетия стол така, както и вие.

Добре, не бях ли? Не е ли вярно?

Крамер вдигна рамене, без да поглежда към Болд.

— Ние оперираме с десет-дванайсет полицаи по тази задача, вие и аз. Не работим както трябва, пилеем време. Не сме заедно — значи не постъпваме правилно. Аз не мога да изменя нашите задачи и не бих ги изменил, дори да можех. Тук е онова, с което бих искал да се заемете. Слушате ли ме?

Крамер стоеше като вдървен, със зачервено лице и ярост в очите, като дете, очакващо да бъде зашлевано.

— Аз имам приятели! — каза той. — Зная, че има хора, с които не желаете да работите. Вие сте много емоционален, Болд. Вгледайте се в себе си. Изглеждате като окаян скитник. Не би трябвало да се показвате пред хора.

Болд пренебрегна това. Като премина в отбрана, Крамер изброи всички връзки на баща си от последните години. Но Болд не беше син на неговия баща. Никога не беше разчитал на здравия гръб на съдията Крамер. През цялото време Крамер изглеждаше доста омекнал и почти уплашен.

— Аз искам да възложите на някой от вашите хора психиатричните болници, или да се заемете вие, ако имате време. Искан да имам списък на хоспитализираните пациенти, доброволно или по друг начин, в щатските или частни институции през седмиците непосредствено след Деня на труда и които са изписани малко преди миналата неделя.

Идеята възбуди вниманието на Крамер. „Най-после да съобрази нещо“ — помисли си Болд.

— Смятате, че затова нищо не се случи през септември? — каза Крамер.

— Така мисля аз.

— Изпуснали сме го за няколко седмици?

— Възможно е.

Крамер кимна с глава.

— Боже господи, как да си представим това? Може ли да си представите такава ирония — бил е почти в ръцете ни, а сме го пуснали да се разхожда свободно!

— Странни неща се случиха.

— Добре, вземам задачата!

— Не искам да ходите никъде, докато не разполагаме с данни, нали, Джон? И да не се разпространява нищо в този офис.

— Говорите за изтичането на информация, което се случи? — каза Крамер. — Няма опасност!

— Казахте, че ще направите проверка посредством връзката ви с пресата и ще се опитате да откриете източника, който ни компрометираше. Някакъв успех по тази линия?

— Все още няма никакъв напредък! — каза Крамер.

— Искам име, Джон! Който и да е бил, той е косвеният виновник за смъртта на Йергенсен. Това коства и живота на Крой. Намерете ми име!

Крамер кимна.

— И не забравяйте за някоя полска работа — напомни Крамер.

Болд не отговори. Нарочно избегна и всякакви благодарности.

— Информираха ме за хода на работата, Джон.

— О! И нещо друго, Болд — каза Крамер, задържайки детектива на вратата. — Искях да ви кажа за проверката на обаждането по телефон 911 и вашето задържане на Седемдесет и трета.

Болд кимна. Той беше помолил Крамер да разбере дали лицето е оставило някакво име и няма ли връзка с гражданските програми за наблюдение, както предполагаше.

— Е?

— Лицето не е оставило име. Проверих лентата лично.

Всички ленти с разговорите по телефон 911 се архивираха за срок от деветдесет дни, преди да бъдат изтрети и върнати в същата система.

— Нашият оператор попитал детето за името, но то се изкискало и затворило.

— Дете, а не момче?

— Да, правилно!

— Лентата при вас ли е? — попита Болд.

Крамер издърпа едно чекмедже. Беше толкова чисто и подредено, че приличаше на каталог за пощенски поръчки.

— Ето тук — каза той.

Детективът Джон Ла Моя притегли един подвижен стол и зачака Болд да завърши прослушването на касетата. Болд дъвчеше енергично дъвка и я промиваше с горещо кафе.

— Какво имате да ми кажете, Джон? — попита, като отмести машинката и си свали слушалките.

— Книгата на Кранц се продава в шейсет и два магазина в градската част. С помощта на регистъра на продажбите разбрах, че броят се е намалил на пет. Не съм виждал жена си вече четири денонощия. Тя работи в междинна смяна в болницата. Интересува ме кога мога да бъда свободен днес след обед? Още повече, че времето ни съвпада днес.

Болд го изглежда.

— Е, само попитах. Разбирам. — Той продължи. — Работих по другите жертви; засичах чековите сметки с кредитните карти по записите, исках да разбера дали са пазарували в тези пет магазина. Нямах късмет. Разбира се, не бихме узнали нищо, ако са плащали в брой, което значи, че много би могло да се изплъзне между пръстите.

— И така?

— Затова проверих с какво са се занимавали. Както вие казахте, бихме опитали това около убийството на Савирия, но сега имаме много повече данни. Трябва да знаем не само магазините, не само къде са харчили парите си, а и с какво са се занимавали. Двамата с Пол се заслушахме в телефонните разговори; интервюирахме отново всеки един — приятели, семейства, колеги, и направихме описание за тези жени, за това какво са правили в деня на своето убийство. Къде са били. Огромен материал, включително и немалко ненужни неща, сержант. Но все пак е нещо, нали?

— Слушам.

— Добре, ето тук е това, което имаме. Придържаме се към района, определен в профила на Научния център. Изключихме местата извън кръга с радиус три мили. Сега знаем къде тези мацки са прекарвали времето си: един фризьорски салон, два „клуба на здравето“, няколко универсални магазини и бензиностанции, един пункт за миене на коли, шест различни супермаркета, една книжарница, два магазина за видеокасети под наем.

— И яребица на една круша?

— Това е всичко.

— Това е добра работа, Джон. Не искам да кажа, че я отричам.

— Благодаря. Бих искал обаче да имаме нещо малко по-конкретно.

— Така всичките тези жени са били на различни места в дните, когато са убити. Но съвпадения няма. — Болд замълча за момент, после каза: — Искам да започнете отново, Джон. Проучете този път последните четири дни на всяка жертва. Опитайте се да разберете къде са ходили, къде са могли да пазаруват. Потърсете връзки между тях. Всички те са живели недалеч една от друга. Има вероятност да са посещавали едни и същи места. Може би магазините, които продават книги, да имат нещо общо с всичко това, може и да нямат. Но един магазин може да бъде мястото, където убиецът е набелязал жертвата си. Опитайте тези възможности. Може би нашето момче ги е забелязало на алеите за паркиране и си е записвало регистрацията на колите, докато те пазаруват.

— Искате да третирам паркингите също?

— Възложете на някого. Вие имате достатъчно работа.

— Амин!

— Казахте, че днес единствено можете да се видите с жена си?

— Днес след обяд.

— Кога напуска работа тя?

— В осем сутринта, когато аз трябва да съм тук. Тя спи до след обяд и тръгва за работа рано вечерта.

— Вземи една продължителна обедна почивка, Джон. Три часа. Дори за един италиански жребец като тебе, това време е предостатъчно, за да я разбудиш. Предостатъчно, нали?

Ла Моя изказа куп благодарности и погледна часовника си.

— Не мечтайте тази сутрин, Джон! Поработете тези няколко часа.

— Дадено, сержант! Няма проблеми!

Болд се облегна на стола и се усмихна като видя как Ла Моя флиртуваше весело с всяка срещната жена по пътя си. Разтърка очи и отново се зае с дъвката и кафето. Сигурно е имало някаква връзка между тези жени, някакъв показател, по който ги е подбирал измежду десетките хиляди в Сиатъл. Може би алеята при Грийн Лейк, по която бягат за здраве? Някой от линейното поддържане от „Градско осветление“? Работник по поддържането на стълбовете от „Пасифик

Бел“? Възможно ли е убиецът просто да се разхожда по улиците докато забележи някоя жена, която удовлетворява неговите изисквания? Или все пак ги е срещал в някакъв магазин?

„Искам да зная как ги набелязваш — мислеше си той. — Нужно ми е да зная как ги подбиращ, как намиращ техните адреси и как влизаш в къщите им. Нужни са ми поне две твои грешки, а адски досадно е да чакаш.“

Той захвърли вестника и започна да пренарежда бюрото си.

Позвъни в „Градско осветление“ и разговаря с дежурния. По негова молба те бяха търсили в техните папки за ремонтни и инсталационни работи какво е правено по стълб номер 6М423 — стълба срещу къщата на семейство Левит. Нищо не беше открито. Дори отговорникът за този район месеци наред не го е посещавал, откакто бе гръмнал трансформатор в една лятна буря, но това е било на разстояние четири пресечки от къщата на Левит.

Този разговор го накара да си спомни за госпожица Джени Уайс от „Виасом Каблевизия“, от която очакваше все още подробен отговор. След три опита най-после се свърза с нея и тя му каза, че няколко пъти се била опитвала да му позвъни. От документите на службата по поддържането се оказало, че никакви ремонтни или сервизни работи в района не са извършвани в последно време. Но по молбата на Болд тя все пак изпратила една група да провери за възможно пиратство. Така групата открила незаконна връзка с черната кутия на стълб 6М423. Нормалната процедура изисква в такива случаи незабавни юридически мерки, но тъй като се намесва полицията, тя решила да почака, докато не разговаря с Болд.

— Ако вие нямате нищо против — каза тя, — ние ще прекъснем връзката и ще отправим нашия иск по установения канален ред. Хората не знаят, че глобата за такова пиратство е хиляда долара. Ще се обърнем към съда.

— Домът на Левит ли имате предвид?

— Да.

— И сте сигурни, че това е пиратство?

— Да.

— Можете ли да ми кажете дали всички телевизори в къщата получават телевизионен сигнал?

— Знаем, че това е нелегално свързване със стълба. Това е достатъчно.

— Бихте ли задържали още няколко дни, много ви моля? Това може да се окаже полезно за нас.

— Ще имам нужда от нещо в писмена форма. Има стандартна процедура и ако искате отлагане, ще трябва да ми изпратите писмено искане.

— Отложете. По какъвто и да е начин, отложете. Аз ще ви изпратя съответно писмо още днес следобед. Деликатно и официално! — каза той.

Дафи решаваше кръстословица на бюрото си, подпряла се на единия лакът с пръсти забити в косата; лакираните ѝ нокти се губеха в кестенявата грива. Червената ѝ рокля беше с подложки на раменете и с къси ръкави. Ръцете ѝ — загорели и изключително добре очертани. При всяко движение на ръката — докато пригладяваше косата — Болд наблюдаваше ясно очертаващите се мускули. Тя беше наистина свършена.

— Заета, както виждам! — каза Болд, застанал на вратата.

— Влезте!

Той седна и остави вратата отворена този път.

— Много съжалявам за онзи ден. Малко съм пренапрегнат в последно време.

— Не съм забелязала. — Тя остави молива на бюрото, прибра кръстословицата в папката и скръсти ръце на гърдите. — Свободен разговор. Мой ред е да се извиня. Аз съм тук, за да помагам.

— Да, зная. Може би някой от следващите дни?

— Всичко, което правя, се чува и се вижда. Няма кукли, няма игли и карфици, няма бродерия. Свършено безвредна, действително! Но ще трябва да опитам някой път.

— Това покана ли е? — попита той, умишлено замъглявайки смисъла на казаното от нея. Беше негов ред да пофлиртува.

— Някой път — отговори тя откровено.

— Имам нужда от помощ във връзка с тринайсетгодишно момче.

— Добре.

— То знае повече, отколкото казва. Каза ми, че никога не е използвал своя телескоп. Имаме го записан на лента по нашия 911, където заявява, че е забелязал „съмнителни лица“ на Седемдесет и четвърта улица. Аз разпознах неговия глас. Лицето, което беше забелязал, бях аз. Описал на нашите хора как съм бил облечен. Явно е, че е използвал телескопа си, за да види такива детайли през нощта и на такова разстояние.

— Но това не е всичко! — каза тя замислено. (Така разговаряше Дафи.)

— Не. Има много повече. Искам да го накарам да се почувства свободен и да проговори.

— Повече? — В гласа ѝ звучеше настояване — част от нейния метод.

— Първо реших, че е могъл да види някого върху телефонния стълб през неговия прозорец. Сега вече мисля, че самият той се е качвал на стълба, а не убиецът. Изчерви се два пъти, когато го питах за Черил Крой, нашата последна жертва. Той лъжеше, че телескопът му не е поставен на прозореца.

— Зяпач?

— Кажете ми вие!

— За неговата възраст това не е нещо необикновено. Най-често ще видите млади момчета в ролята на „татковите безделници“.

— От неговата стая той би имал почти идеален поглед към къщата на Крой. Искам да го попритисна. Питам се, как да го предразположа, как да се доближа до него. Имам племенник на неговите години. Много умен, бързо схваща. Имам чувството, че това дете също много бързо съобразява.

— Как бихте постъпили с вашия племенник? Какво бихте му казали? — Тя несъзнателно започна да приглажда с пръсти косата си.

Имаше нещо чувствено в начина, по който правеше това, което Болд намираше непреодолимо. Той се размърда на стола си и се опита да не се поддава на хипнотизиращото му въздействие, но не беше толкова лесно.

— Аз третирам моя племенник преди всичко като възрастен. Той е твърде зрял за своята възраст. А Джъстин не познавам въобще. Няма начин да узная как да се отнасям с него.

— Ако смятате да го третирате по общия ред, съгласно закона, това си е ваша работа. Трудно е да се каже как едно момче на неговата възраст би реагирало. Може и да проговори при много строго третиране, а може и да си затвори устата напълно. Ако му дадете да разбере, че е направил нещо много лошо, няма да изкопчите от него нито дума повече. Нещо повече — самото ви появяване може да го подтикне към нещо непоправимо. — Тя си записа някаква бележка, която Болд не успя да разчете от другата страна, после постави писалката откъм капачката между устните си, и започна да я върти. Устните ѝ бяха влажни и червени. Какво щастие за писалката!

— Той наистина е направил нарушение. Мисля, че е направил кабелното съединение.

— Може би аз греша. Може би вие го третирате като възрастен и се пазарите с него. Децата обичат да се отнасят с тях като с възрастни. Какво мислите?

— Мислех, че бих могъл да му кажа колко трудна е моята работа. Знаете старата сантиментална история. Ще се опитам да го умилювам. След това ще намекна, че зная за незаконното свързване с кабела, и ще видя как ще отговори. В случай на успех, ще го притисна за известно сътрудничество, като обещавай да не казвам нищо на родителите, както и да помоля кабелната компания да оттегли своя иск. Ако откаже да сътрудничи, ще стоваря всичко върху него. Ще му кажа, че компанията ще заведе дело и това ще струва внушителна сума на неговите родители — което случайно е съвсем вярно — и ще го оставя да мисли.

— Аз към изумена! — Тя издърпа писалката от устните си, постави я на бюрото, скръсти ръце отново и го погледна с ведрия си поглед на херувим.

Болд не можеше да каже дали е съгласна с него, или това е нейният нормален подход. Той беше погълнат от нея — опасно погълнат — и изглежда тя знаеше това.

— Как бихте постъпили вие? — попита.

— Искам да си помисля! — каза тя като го гледаше право в очите. Не заговори за начини на интервюиране на деца. Само добави: — Този подход звучи добре!

— А какъв е другият? — веднага попита той.

— Вашият начин за сега ми харесва много повече от това, което мислех, че ще направите. Смятах, че бихте опитали обикновения подход да го накарате да се чувства като всяко момче, което се увлича в наблюдаване на голи жени. Или пък другия метод на „Младия разузнавач“ — един вид трябва да работим всички заедно по издирването, но аз предпочитам вашия подход пред тези два. А бихте могли и да го приобщите по моя начин. Юношите са много трудни за разгадаване.

— Аз нямам деца. Ако имах, бих могъл да ги разбирам по-добре.

— Не само заради това удоволствие, предполагам!

Той предпочете да не я погледне след тези думи; загледа се във фигурката на Чарли Браун. Изведнъж се почувства тринайсетгодишен — на възрастта на Джъстин Левит. Дланите му се изпотиха. Нищо не разбираше по такива въпроси. А тя просто го дразнеше — можеше да се каже най-вече с интонацията в гласа — и неговото въображение подлудяваше. Как би се чувствал една нощ с Дафи в леглото? Може би ще бъде като топъл хляб с масло и мед!

— Мислите ли, че е видял нещо? — добави тя и го върна към предмета на разговора.

— И какво, ако е видял? Какво, ако е видял самото убийство?

— Тогава имате работа с изплашено момче. Той ще се съпротивлява, няма да ви се довери, ще отрича. Докато може да отрича, че е видял нещо, ще може да избягва болката и вината, свързани с това. — Тя замълча за малко, а после каза: — Искате ли да дойда с вас?

— Мислех, че никога няма да попитате.

— Смятам това за погрешно в този случай. Мога да дойда, ако желаете — няма проблеми — но мисля, че ще бъде грешка. Ако я е наблюдавал, никога няма да си признае пред една жена, особено ако е непозната. Това е разговор за мъже. Бихте могли да помолите бащата. Възможно е да помогне. Най-добре ще е, ако опитате първо с него. Ако той се открие пред някого въобще, вие бихте могли да имате същия шанс. Опитайте вашия начин. Аз го харесвам най-много.

— Ако настоявате!

— Аз не настоявам. Аз препоръчвам, при това, когато ме помолят!

— Щастливка!

— Уведомете ме как върви.

— Вие първа ще узнаете.

— Щастливка! — каза тя като разгръщаше вестника и го наблюдаваше как напуска офиса.

Той се спря и я погледна, но тя не забеляза. Пръстите ѝ отново ровеха копирената коса, а писалката беше между устните.

Като мина край офиса на Крамер, сержантът каза с отвращение:

— Нова сесия при закрити врати, нали, Болд?

— Какъв е вашият проблем, Крамер? — каза Болд, като се спря и се надвеси над червоглавия.

— Вие ли сте!? — Крамер скочи прав до стола си.

— Остава да направите нещо в тази връзка!

Болд знаеше много добре, че който пръв нанесе удар, ще бъде докладван, ще рискува положението си в органите на полицията. Крамер издевателстваше над него, предизвикваше го.

— Какво значи това, Болд? Лизи те отблъсква тези дни? — заядливо попита Крамер.

Болд застана още по-близо до него със стиснати юмруци и лилаво от ярост лице.

— На лов до полата на Дафи, за да се почувстваш като мъж? — Носовите на Крамер и Болд почти се докосваха.

Двама детективи се спряха в коридора. Азиатецът Ким окуражаваше Болд: „Одерете това магаре, Лу. Ние ще ви прикриваме“.

Крамер изведнъж се уплаши.

Болд поклати глава.

— Не си заслужава! — каза той.

— Голямо, при това лошо магаре полицай в отдел „Убийства“ — каза Крамер след отдалечаващия се Болд.

Той се спря.

Крамер добави:

— Можете да омагьосате всички, Болд, но не и мен. Изиграхте прекрасно шоу, но къде ви е силата?

Кръвното на Болд подскочи нагоре. Чувстваше лицето си огненочервено. Детски игри. Винаги Крамер. Болд пристъпи назад, погледна скапаните си обувки и като размисли, се отправи към своя офис.

„Не си заслужава!“ — мърмореше на себе си.

— Какво чувам за някакво скарване между вас и Джон, Лу? — Шосвиц елегантно се правеше на объркан. Коляното му неконтролируемо трепна, като че си тактуваше за песен.

Шосвиц беше почувствал трудности в отдела и се нахвърли като гладна дива котка на мърша. Всякакъв смут сред служителите би означавал за по-висшето началство неспособност от негова страна да ръководи хората си, а може да намали и неговите шансове за капитански чин — възможност, която ще се открие пред него след по-малко от шест месеца с излизането на капитан Бил Гарднър в оставка. Шосвиц и още двама лейтенанти ветерани претендираха за неговия пост. Успехът на специалния отряд би изиграл решаваща роля за неговото повишение.

— Стари глупости, Фил!

— Не искам това в моята служба! Не сега! Никога!

— Аз също. — Болд се огледа наоколо, после погледна своя бос.

— Той просто търси скандал, Фил.

Шосвиц вдигна ръка.

— Не се качвайте на бял кон, Лу. Това би било нездравословно и за двама ни.

— В смисъл?

— Мисля, че е достатъчно ясно.

— Той настоява да участва в полската работа, Фил. Искане да се прояви. А какво, по дяволите, въобще прави той в този екип?

— Всеки от нас трябва да носи своя кръст. Аз направих това, което бях длъжен да направя.

— Длъжен? — Болд изведнъж си представи цялата картина. Две думи и всичко стана ясно. Приятелите на съдията Крамер все още съществуваха. Контролният съвет? Може би самият му шеф? — Политика, Фил? — Болд попита недоверчиво, с желанието да не му се говори толкова наивно.

Вътрешната политика бе завладяла всяко ъгълче на полицията, както и управлението на града. Този департамент не правеше изключение. Специалният полицейски отряд беше предмет на обществено внимание и, следователно, всички назначения имаха силно политически характер. Специалният отряд даваше на Шосвиц директна връзка с канцеларията на прокурора, както и с офиса на кмета. Това даваше висока популярност и на тримата: Шосвиц, Болд и

Крамер. Болд не беше без перспектива по отношение на възможностите, които предлагаше службата. Ако Шосвиц бъде повишен, неговото място щеше да бъде вакантно. Болд, като втори шеф на специалния отряд, би бил най-вероятният кандидат за повишение.

— Не ме подтиквай, Лу! Всички имаме много работа по тази задача. Правилно? Чувате ли ме? И всички сме уморени. Хората правят и говорят глупости, когато са уморени.

Болд затвори очи. Беше уморен. Чувстваше се съвсем изтощен.

— Освен това — каза Шосвиц, — Джон не е най-черната овца. Каза ли ви той за неговия план за проучване на всички частни и обществени институции? — Той не даде на Болд възможност да отговори. — Това е дяволски добра идея, върху която и аз самият би трябвало да помисля. Или вие. Прав ли съм?

Болд беше като онемял и не схвана нито дума.

— Колективна игра — каза Шосвиц, — това е, което ни трябва. Играчи в екипа, с въображение и творческа мисъл. Джон прави точно това, което трябва. От коридорни борби нямам нужда. Помислете за това. — Той се обърна и си тръгна. — Помислете за това, Лу — каза иззад преградата.

Крамер бързаше за някъде с папка в ръка, мина покрай офиса на Болд, като че ли беше тръгнал по работа. През цялото време той беше подслушвал техния разговор. Крамер отново повтори навика си да се бърка в чуждите работи. Подслушването беше изцяло в нарушение на разпоредбите. То увеличаваше опасността недобросъвестни хора да разпространяват или получават частични и лошо разбрани данни. От тук произлизаха предположения, спекулации и слухове.

Болд не мислеше да прави нещо сега във връзка с това. Шосвиц несъзнателно играеше в полза на Крамер. Болд беше прикован към стената. Той огледа и почисти реверите на самото си от мъх и прах и се опита да срещне косата си. Беше време да излезе навън.

Лу Болд стоеше в училището и очакваше края на занятията. Светлият облицован коридор му напомняше за салона на Съдебномедицинския център, където се извършваха аутопсиите. Това го накара да си спомни за шестте мъртви жени, които беше видял, и да се почувства просто смазан от принудителното чакане. Винаги чакане. Голяма част от работата беше свързана с чакане, но днес то беше досадно. Зад тези стени няколко стотици деца нетърпеливо чакаха същото. Това е нещо, което ни е внушено в най-ранна възраст, и рядко е било радостно.

Болд беше обичал училището, и този коридор не се отличаваше много от коридора в Якима Хай. Ако се вслушаше внимателно, би могъл почти да чуе ехото на своите собствени стъпки. Ако погледнеше през прозореца, може би щеше да види младшия университетски футболен отбор — и номер трийсет и пет в процеса на загряване, крадешком наблюдавайки университетските запалянковци. Неговата родна къща беше на два часа път, но той не се завръщаше с години. Особено след като баща му умря от чернодробно заболяване и той се принуди да се върне да вземе майка си и да я откара при нейната сестра в Южна Калифорния. Тогава за последен път беше в Якима. Имаше твърде неприятни спомени, за да иска да се върне.

Звънецът удари. Децата нахлуха в коридора през отворените врати. Болд се оживи от познатия шум на затръшването на гардеробчетата и изблиците на нервен смях. Петъчният следобед е изключителен. Той забеляза Джъстин Левит. Момчето излезе от класната стая, видя го и замръзна на място. При това едно момиче се блъсна в него и за да запази равновесие го прегърна; засрамено от физическия контакт, то го наруга, наричайки го „тъпак, несрещан до сега“.

— Какво искате? — попита Джъстин.

„Той би могъл да бъде мой син“ — мислеше си Болд, завладян от спомен, което не трябваше да си позволява.

— Само за две минути! — каза той.

Джъстин се огледа. Няколко любопитни ги наблюдаваха, очевидно заинтригувани от личността на Болд.

— Навън! — изсъска Джъстин. — Долу до входната врата. Трябва да стане много бързо. Мама ме чака в колата.

Болд кимна с глава и тръгна по дългия коридор, привличайки любопитни погледи.

Джъстин се появи бързо и поведе Болд навън от тълпата напускащи сградата ученици. Болд имаше желание да зарови пръстите си в косата на момчето и да я разроши. „Мазното кълбо“ от петдесетте отново беше на мода.

— Разбираш ли какво преследвам? — попита Болд.

— Какво искате да кажете?

— Ти си достатъчно голям, така че не е необходимо да увъртам. — Той беше решил, че някакъв речник за полувъзрастни би помогнал на момчето да се отпусне. — Някакъв престъпник уби няколко жени. Черил Крой е една от тях. — Момчето нави книгите си и ги премести в другата ръка. — Моето задължение е да го намеря и да го спра, преди да е извършил следващото убийство. Това не е телевизия, Джъстин! Мисля, че знаеш това. В реалния живот осемдесет процента от убийствата остават ненаказани. Този случай е най-лошият, защото този човек продължава отново и отново да убива. Той изплаши хората. Стряска дори полицията...

— Вие изплашен ли сте? — запита момчето някак недоверчиво и с тон, който показваше, че и той не е много изнервен от това.

— Разбира се, че съм. Всички ние срещу един-единствен престъпник, само че той знае, че го търсим, и че имаме съвсем малко улики, за да го разпознаем. Един човек, разбираш ли? Точно това е голямата загадка — разполагаш с картината, а повечето от фигурите липсват. По телевизията всичко е направено така, че за около един час убиецът е под стража, арестуван. В реалния живот обаче аз работя по това разследване от април, а съм решил само част от загадката. Престъпникът все още е на свобода и, доколкото разбирам, може да се опита да убие друга жена много скоро. Аз трябва да бъда постоянно нащрек. Разбираш ли ме?

Момчето кимна утвърдително.

— Вече ви казах, че не съм видял никого на стълба.

— Ще бъда пряк с теб, Джъстин, защото мисля, че това е най-добрият начин. Смятам, че може и ти да си направил това. — Болд замълча, за да даде възможност на момчето да премисли. — Онази нощ, когато бях до вашата къща, преди да вляза, бях спрял от патрулна кола, защото някой се бил обадил в полицията и им казал, че аз съм се бил разхождал наоколо въпреки дъждовната буря. Това всъщност е било умна постъпка — да се уведоми полицията. Защо, по дяволите, може да се разхожда някой в такъв пороеен дъжд? — (Момчето се изчерви, завъртя отрицателно глава и вятърът разроши червената му коса.) — Същото лице е позвънило по нашия телефон за спешни случаи, номер 911. — Болд отново замълча. — Част от полицейската процедура е да се записват разговорите на магнетофонна лента. — Болд почака малко и пусна касетата със записа. — Този глас е твой, Джъстин. Ти описваш съвсем подробно моето облекло. — Момчето заклати глава. — В същото време аз бях на Седемдесет и четвърта улица. Зная това, защото водя дневник, в който записвам къде и по кое време съм бил и какво съм правил. Изисква се от моя началник. Времето, когато съм бил в къщата на Черил Крой — на жената, която беше убита — съвпада с времето на обаждането на телефон 911. Твоят прозорец е единственото място, откъдето ти би могъл да ме видиш, при това с телескоп. Отсрещните къщи блокират видимостта към останалата част на Седемдесет и четвърта. Както виждаш, зная, че имаш телескоп и че си го използвал. В това няма нищо лошо. Да се наблюдава пространството около къщата е много добра идея. Лошото е в лъжата, особено когато се лъже полицията.

Момчето кимна в знак на съгласие, но не пожела да погледне Болд в очите. Той му даде малко време да размисли, след което зададе следващия си въпрос:

— Твоите родители знаят ли за кабелното съединение?

Джъстин Левит се изчерви силно и погледна встрани.

— За какво говорите?

— Аз по-скоро работя с теб, Джъстин! Работя с теб, вместо против теб. Моля те, помогни ми.

Момчето поклати отрицателно глава.

— Аз нищо не зная за всичко това.

— Ние снемем отпечатыци от пръсти върху стъпалата на стълба точно на височината на твоя ръст. Ако искаш, можем да снемем

отпечатъци и от твоите пръсти, и да го сравним.

— О, глупости! — каза момчето, драскайки нервно с върха на обувката си по цимента. — Майка ми ще ме убие!

Болд намери този израз тъжно ироничен.

— За телескопа ли?

— Аз съм член на програмата за наблюдения. Анонимно — каза той, произнасяйки неправилно думата. — Аз съобщих за едно автопроизшествие преди две седмици. Това бях аз. — Каза го така, като че Болд би трябвало да знае всяко транспортно произшествие.

— Аз високо оценявам това — Болд го насърчи, — но в този момент ме интересува Черил Крой. Не си ли оглеждал нейната къща?

— Може би няколко пъти...

Болд почувства своя шанс сега, самочувствието му се повдигна. Момчето наистина е знаело нещо!

— Какво ще кажеш за нощта, когато тя беше убита?

Момчето пак се изчерви.

— Джъстин...

— Не съм видял нищо! — извика момчето.

— Джъстин?

— Казвам ви, нищо не съм видял! Ох, гадост! Сега ще ме обеси. Тя никак не обича да ме чака. — Той гледаше към улицата и когато Болд се обърна, видя госпожа Левит, която бързо се приближаваше с червената си, развявана от вятъра коса.

Болд се подготви за очаквания разговор.

— Аз ще уредя това! — каза, но веднага си помисли дали наистина би могъл.

— Какво точно става тук? — попита тя, все още на разстояние от няколко метра. — Лейтенант, какво значи всичко това? — Беше разярена. Спря пред Болд, а очите ѝ гледаха косо към момчето. — Джъстин, отивай в колата!

Джъстин погледна към Болд, и без майка му да забележи, само с движение на устните си му каза:

— Не ѝ казвайте! — и побърза към колата.

Тя почака малко, докато синът ѝ се отдалечи, и запита:

— От кога полицията има право да разпитва едно тринайсетгодишно момче без съгласието на неговите родители?

— Добър ден, госпожо Левит!

Тя погледна към пътя — синът ѝ беше далече от тях.

— Не с тия номера, лейтенант! Нямате право да разпитвате моето момче!

— Страхувам се, че имам, госпожо Левит.

— Но не и без мое разрешение.

— Да, страхувам се, че мога. Аз разследвам убийство. Мисля, че вашият син може да помогне.

Тя стана алена.

— Полицейското управление ще бъде уведомено за това. Бъдете уверен, че управлението ще научи за всичко от моя съпруг. — Тя се обърна, за да си тръгне и в последната секунда добави: — Не се опитвайте да започнете отново! — Тръгна машинално, без никаква женска грация, като няколко пъти погледна назад през рамо, за да се увери, че той не идва след нея.

Болд забеляза, че училищният двор се опразни много бързо. Потегли и последният жълт автобус от площадката за паркиране. Единствено дежурната — жена със синьо-бели коси и флуоресцираща оранжева дреха — стоеше на един крак на кръстовището като самотна птица и знак „стоп“ се люлееше около коляното ѝ. Движението потегли бавно през кръстопътя.

Той беше доста близо. Джъстин изглежда искаше да каже нещо. Дали ключът към разкриването на тази история не беше в мислите на това тринайсетгодишно момче? Имаше ли начин да се получи този ключ? Месеци мъчителна работа го приближи до този пункт, но все още изглеждаше, че е толкова далеч от истината, колкото и в самото начало. Колкото повече се приближаваше до нея, толкова повече се отдалечаваше тя от него, също като топка, която гониш, но без да искаш я подритваш и тя бяга все по-надалече.

„Ще го арестувам, ако трябва — мислеше си той. — Ще го арестувам като юноша, ако ме оставят без друг избор. Или може би ще бъде по-добре, ако арестувам майката?“ Усмихна се при тази мисъл.

Шосвиц се почеса по главата и раменете му се покриха с пърхот.

— Опитях се да ѝ обясня направо. Изглежда обаче, че не е от сговорчивите жени на този свят. Правилно?

Болд каза:

— Мисля, че детето знае нещо. Не зная точно какво, но знае. Може би е надзъртало към Крой със своя телескоп, което тя се страхува да признае. Всеки път, когато спомена за убийството, детето се изчервява. Дафи казва, че ако е видяло нещо, може би не в състояние да го възприеме. Трябва да бъдем внимателни с него, в противен случай ще го изпуснем. Майката би могла да го окуражи в наша полза.

— Твърде далечен прицел.

— Аз не мисля така. Смятам, че той знае нещо, и в негово лице имаме един свидетел. Може би трябва да го срещна с Дафи?

— Не. Това е безсмислено. Това ще ни вкара в някаква мъгла, която бих искал да избегна. Едно нещо е, когато един детектив, специалист по убийства, разговаря с момчето. Правилно? Съвсем друго нещо е да се ангажира някой от нашия състав.

— И така, какво предлагате?

— Бих решил веднага, колкото се отнася до майката. Ние сме в правото си, ако подозираме, че момчето е физически свидетел. Винаги можем да използваме телефонния стълб, ако имаме нужда. А какво ще кажете за съпруга? Би ли могъл да ни помогне?

— Би могъл!

— Обработете го. Ако успеете да се свържете с детето, опитайте първо с него.

Десетият труп беше открит от две момчета дълбоко в шубраците около Грийн Лейк в събота сутринта, когато пресичали направо по посока на езерото. Болд, който беше дошъл на работа по-рано, се оказа петият човек, пристигнал на местопрестъплението — след двете момчета и патрулната двойка. Той незабавно определи района на местопроизшествието, като включи и шестте жилищни сгради, разположени най-близо до намереното тяло. Цялото пространство беше ограничено с флуоресцираща полицейска лента. Всички съседни помагаха. Това задържа любопитните на достатъчно голямо разстояние от жертвата и осигури на определени места входа към мъртвата и южната част на гората. Детективите започнаха веднага да разпитват къща по къща, преди хората да са тръгнали навън за съботната си почивка и да е станало невъзможно да се намерят въобще.

Жертвата беше гола, легнала по гръб, със завързани парчета найлоново въже на китките на ръцете и на глезените на краката. Болд почувства, че го залива страхотна вълна на безнадеждна мъка, позната реакция на още по-позната гледка. За разлика от разследванията на други, единични убийства, неспособността на полицията да реши тази поредица от тежки престъпления отнемаше на хората най-скъпото: техния живот.

През май възлагането на тази задача на него изглеждаше нещо като голяма стъпка напред. Избран измежду дузина сержанти, Болд почувства това в известна степен като придвижване нагоре. Преди този случай беше изпитал щастието да постигне завиден рекорд между всички детективи, занимаващи се с разследване на убийства — имаше най-висок процент решени съдебни процеси за убийства в цялата полиция. Два пъти беше участвал в силите за специални задачи: първият път — в разследване по линията на специалните нападения, когато се разследваше случай на серийни изнасилвания, който беше решен от него и от Док Диксън само за двацет и четири часа; вторият път, в началото на кариерата си, като участник в разкриването на

незаконна търговия с опиати. Имаше голямо значение — дори за него — само да участва в едно такова разследване, каквото беше издирването на така наречения Кръстат убиец.

По онова време той се надяваше на едно бързо и възможно повишение в чин лейтенант. Едно повишение би му осигурило по-добър кабинет и по-висока заплата, с което би изчезнала разликата между неговото ниво и това на неговата съпруга.

Той се беше надявал, че с възлагането на тази задача ще се решат много негови проблеми. Повишението би му позволило да отделя повече време на Елизабет, да се занимава най-вече с контрол, и да се опита да възстанови приятелствата, които бяха нарушени. Неговият брак не издържа изискванията на две различни професии. Към края на юни беше взел решение да постигне рекорд по отношение на часовете, прекарани с Елизабет. За три седмици обаче не можа да постигне повече от един-единствен час на ден, прекаран заедно с нея след ставането сутрин.

Тя пътуваше все повече и повече, задържаше се до късно в офиса, ставаше и излизаше рано от къщи. Той работеше по седемдесет часа на седмица. Най-после престана да поддържа връзката с нея. В последно време тя беше започнала да доказва, че при нейната заплата те биха могли да си позволят една по-добра къща. Болд се чудеше за какво им е къща въобще — те не се прибираха вкъщи. Той не харесваше тази идея, частично затова, че такова решение би означавало да се предаде окончателно по отношение на контрола на семейните финанси — той не би могъл да внася в бюджета своята половина от плащанията по ипотеката със сержантската си заплата и тя, по дяволите, знаеше това много добре. Той би задлъжнял към нея, а това би засегнало неговото достойнство. Не се съмняваше, че преместването им в нова къща ще бъде техният край.

Той държеше всички настрана, далеч от обекта, дори собствените си хора; позволи само на Док Диксън да го придружи.

— „Нов туист“ — каза патологът, като се появи между гъстите дървета. — Няма нито един външен човек все още. — Той беше облечен в сиво-кафяво каки — военна униформа от сиво-кафяв плат — и тънка бяла риза; показваше се и долна риза.

Болд не знаеше друг човек, който все още да носи долна риза. Гледката на мъртвото тяло изглежда не засягаше Диксън ни най-малко.

Болд се питаше как може човек да свикне с такива неща.

— Искам да бъдем много внимателни. Отцепихме доста голям район като сцена на престъплението. Това е нещо ново за нас, нещо в наша полза.

— Съгласен съм! — Патологът постави до трупа две куфарчета, отвори едното и подготви камерата.

— Тя е паднала — забеляза Болд.

— Н-н-да — отговори Диксън.

Болд посочи дълбока следа в калта близо до тялото.

— Паднала е, при това с лицето напред. Той я е обърнал. Сигурно е било трудно да бяга, за да се приземи така. — Болд погледна назад, в посоката, откъдето е дошла.

Докато правеше снимки, Диксън извади чифт латексови ръкавици и докосна леко краката на убитата.

— Достатъчни ли са моите снимки, или искате вашите хора да я огледат, преди аз да я изследвам?

— Заснехте ли я от всички страни, които са ни необходими? За сега не искам никой да се приближава.

— Ще направя още няколко и ще ги дублирам за по-голяма сигурност.

— Ще се върна след малко. Не започвайте, преди да се върна, моля ви.

— Добре.

Болд тръгна по следата на нейното придвижване много внимателно, като вървеше успоредно, избягвайки евентуално нарушаване на предполагаемата линия на нейното бягство. Най-близката сграда — една заключена къща — отстоеше на около сто ярда навътре сред дърветата. Той вече беше натоварил един от своите хора да отиде в съда и да вземе разрешение за влизане в къщата. Болд стигна до локвата, през която беше минала тя. Една следа от обувка вече беше пълна с кална вода. Той огледа стъпката, погледна нагоре и видя ясна следа от счупени клонки през гъсталака. Той възприе, че това беше стъпка на убиеца, който е преследвал жертвата си откъм къщата.

Постави се на нейно място и успя да почувства нейния страх. Нещо не е потръгнало добре за убиеца. Тя се е освободила и е побягнала вън от къщата. По някаква причина — внезапна и

безсмислена проява на свян, или ненадейно появяване на непознат човек — тя е побягнала към гората, вместо към улицата. И тук той я е настигнал, тук е намерила смъртта си.

Болд внимаваше да не остави следи от своите обувки някъде близо до локвата. Стъпваше много леко и предпазливо, и забрави за дирята, която остави през гъсталака. Така стигна до глутницата от репортери, полицаи и нетърпеливи зяпачи. Пресата насочи камерите си към него, защракаха фотоапаратите. Той не харесваше сега своя статус на известно държавно лице, въпреки факта, че по време на ранната си музикална кариера беше мечтал да стане знаменитост. Забеляза Ла Моя и го извика.

— Искam нашите момчета да пресушат един гьол близо до тази къща. Намира се на около десетина ярда навътре в гората. Искam гипсова отливка на формата на обувката и всичко останало, което може да се вземе след дренирането на локвата. Искam и снимки, където сметнете, че са необходими. Не искам да се минава по следата, по която тя е тичала от къщата нататък. Аз минах успоредно. Използвайте моята следа, ето тук, виждате ли? Нататък. Вие и още един. Никакви групи, никакви дангалаци и отклонения, ясно ли е?

Ла Моя беше все още сънен, когато му позвъниха. Той поклати утвърдително глава и довърши чашката кафе.

— Същият ли е? — попита.

— Да. Но да не говорим сега.

Като се върна, Болд видя, че Диксън вече изследва трупа, а цялата екипировка е оставена настрана. За Болд случаят изглеждаше като повторение на предишните: очите гротескно залепени отворени, раните във форма на кръст на гърдите. Той почувства свиване в стомаха. Като дочу шума на помпата, върна се при локвата, за да види как ще изпълнят указанията му.

Техникът от Следственото управление повдигна очи към Болд.

— Това са служебни обувки, сержант. Тип „Рокпорт“. Подметка „Вибрам“ — каза той.

— Ясна ли е стъпката? — попита Болд.

— Красота! Има други две също. На бос крак. Вероятно са нейни. Ще отлеем и тях. Ще ни дадат по-добре картина за теглото. Правилно, нали? — каза техникът.

Ла Моя видя изражението на Болд и отговори с „да“ вместо него.

Болд се върна при Диксън.

— Е? — каза.

— Нищо ново. Изглежда е умряла от задушаване — отговори Диксън, като сочеше нейното гърло. — Няма натъртвания, които да индикират насилие. Ще направя обичайните тестове. Не можах да намеря оскубана коса този път, но все пак връзванията изглеждат идентични с другите... — Той замлъкна. Опипа една от по-дълбоките рани и Болд почувства, че стомахът му се обръща.

— Какво ви безпокои, Дикси?

— Погледнете тук — каза Диксън, като повдигна отпуснатата китка на ръката и освободи завързаното найлоново въженце. — Няма натъртвания, няма каквото и да е. Това не е типично, Лу! Ако е била завързвана, докато е била все още жива, тук трябваше да се виждат натъртвания — посочи той. — А вижте този възел. Той въобще не е затегнат, както онези, които видяхме на предишните жертви. Вие сте детективът, но ако питате мен, тия възли са направени, след като е била убита.

Болд се придвижи внимателно към следата в калта.

— Няма и кръв — отбеляза той.

— Не — каза Диксън. — Намушкана е тук. Не е изтекла много кръв от нито една от раните. Тя е избягала без рани. Така трябва да е било. Той я е настигнал и тук я е довършил.

— И така най-после той направи грешка! — заяви Болд.

— Изглежда е така. Това не е съгласно ритуала, който познаваме от по-рано. Почти като да е извършено от друг човек. Той е искал да свърши всичко вътре в къщата. Тя е избягала. Дали е била вече съблечена? Намерил я е съблечена или той самият я е съблякъл тук, навън? Имате много въпроси, на които трябва да отговорите, Лу. Аз мога да ви кажа още сега, че тялото няма да даде отговор на много от тях.

— Зная това.

— Бих искал да не е така.

— Би ли могло да е работа на дубльор?

Дон Диксън погледна отново тялото, после поклати глава.

— Не виждам как. Не, съмнявам се. Моята версия е, че това е същият човек. Вие знаете толкова добре, колкото и аз, че никога не може да се изключи напълно наличието на дубльор. — Той направи

малка пауза. — Ще кажа нещо повече. Ако това е работа на дубльор, той трябва да е много близо до разследването. Наистина близо. Един от нашите колеги полицаи, мисля аз. Да не забравяме, че това е третата жертва, която изненадва вас и мен с разликата в ритуала. Нито едно от тези убийства не се повтаря напълно. Детайлите тук съвпадат много точно, Лу. Трябва да е същият извършител.

Болд кимна.

— Едно нещо, което би могло да ви заинтересува...

— Кое е то?

Диксън продължи:

— Открих едно малко ожулване на горната й устна. Най-напред помислих, че това е станало при падането. Но почвата е доста мека, нали? Приближете се, моля! — Той накара Болд да приклекне и да погледне по-отблизо заедно с него. — Забелязва се, че липсват косми и наличие на лека следа от лепило тук и тук.

— Лента?

— А-а! Това би могло да ни обясни защо тя не е викала и не е алармирала съседите. Не е ли могло да бъде така?

— Не сме имали такова нещо преди, нали?

— Не, доколкото зная, но честно казано, не сме и търсили такова нещо. Едно забърсване на устата със спирт и ние никога не бихме го открили. Ще проверя при моите асистенти. Ние използваме спирт за почистване на труповете преди аутопсия.

— Ако той ги почиства по този начин, това открива още една възможност — разсъждаваше Болд.

— Каква е тя?

— Тя може да е отлепила лентата по време на бягството. Той може би е правил същото и в предишните случаи, но е свалял лентата по-внимателно. Вероятно ги е убивал в прилив на ярост, а после ги е преобразявал изцяло чрез такова почистване. Нищо не можем да изключим.

Следейки работата на техника на Следственото управление, Док Диксън с нетърпение очакваше възможността да опакова тялото и да се прибере в своя офис. Той препоръча двама от неговите хора за отнасяне на тялото до колите. Болд се съгласи, но не допускаше никого в зоната на престъплението, докато не обходи още веднъж обекта.

Като започна от задната страна на къщата, той отново мина по стъпките на жертвата. Промъкна се по предишните си стъпки около локвата, където техникът все още работеше по отливките, после продължи по посока на Док Диксън, на около трийсет ярда по-нататък.

Намери парчето сива лента, залепило се на клона на един храст. Приклепна ниско до земята и го огледа подробно. Това означаваше, че устата ѝ наистина е била залепена затворена, и че при бягството тя се е освободила от лентата. Той извика „Дикси“, с цел да провери ефекта на силен вик в гъстата гора. Сетне извика още по-силно „Дикси“. При това едва дочу отговора на Диксън и разбра, че звукът силно се поглъща от гъсталака. Така че, може би тя е викала. Значи нейният вик за помощ просто не е бил чул.

Няколко минути по-късно Диксън помогна на Болд да прибере лепкавото парче лента в чиста пластмасова торбичка. Те се върнаха при жертвата. По молба на техника от Следственото управление Диксън надяна книжни торбички на ръцете на убитата и ги пристегна над китките, върху които имаше нишки или драскотини, важни за по-нататъшното разследване. С пресните книжни торбички на ръцете тя изглеждаше още по-трагична и безпомощна. Болд ѝ се извини с дълбока въздишка. Това беше един некрасив начин да умреш, един некрасив начин да напуснеш този свят.

Тялото беше поставено в черен пластмасов чувал, затворен плътно с цип. Запя пойна птичка. „За нея — мислеше си Болд, — този ден с нищо не се отличава от всички останали.“ Беше прекрасен ден, наистина. Небето се проясняваше откъм югозапад. Болд се питаше дали същата пойна птичка не е била свидетел на убийството на тази жена.

Тогава си спомни, че дори не знаеше нейното име. Така и тя стигна до тук, мислеше си той с болка. Тя стана просто следващ номер — номер десет.

Следващият понеделник сутринта, десети октомври, Болд беше извикан в офиса на Шосвиц. Навън температурата беше четиридесет и осем градуса по Фаренхайт, под частично облачно небе и с изгледи за превалявания. Той подпъхна поизмачканата си риза и пристегна вратовръзката. Възелът не беше вързан както трябва, а опашката беше по-дълга от лицевата ѝ част.

Той каза на лейтенанта:

— Започнах да мисля за тях като за номера. Преди да узная името на Катрин Дехавелин, мислех за нея като за номер десет.

— Случват се такива неща — каза Шосвиц, обръщайки се на въртящия се стол с лице към седналия Болд. — Веднъж разговарях с един треньор. Той мислеше за всички свои играчи с термини, определени от техните лични проценти на попадения. Никога не се обръщаше към тях по име. Наричаше ги две и единайсет, или с други числа, според процента на точните им попадения. Аз започнах да мисля за нашата работа с понятията на бюджета. Както маймуната казала, докато пикаела в касата: „Това се превръща в пари...“.

— Опитвате се да ми кажете нещо?

— Нищо, което вие не сте чули.

— Нямам нужда от допълнителен натиск, Фил!

— Никой от нас не го прави. Получавам го отгоре и го прехвърлям върху вас. Истината си е истина. Използваме много хора по тази задача. Бихме имали по-малко затруднения, ако можехме да създадем повече публичност. Правилно? Обществеността е много по-снизходителна за големите разходи, ако бъде редовно информирана за прогреса в работата.

— Вие знаете не по-зле от мен...

— Спести си това, Лу! Не подлежи на дискусия. Сега ние сме на такъв етап, че се нуждаем просто да „изтекат“ едно-две неща. Хората са изплашени до смърт от последните събития. Нещата стават

неуправляеми. Джон има приятел в пресата. Ще възложи на него тази задача.

— Стават? Това нещо е извън контрол от месец април. Ние правим всичко, което е по силите ни.

— Е, това е, което искам да им се каже.

— Ами кажете на „Публична информация“ да пусне нещо полузамъглено. Това е тяхна работа.

— Искам да дадем информация за отпечатъка на стъпките. Знаем, че престъпникът тежи около седемдесет и три килограма. Такава информация не може да ни навреди с нищо.

— Не, няма начин! Дадем ли това, обектът ще захвърли обувките, а те могат да станат най-важната част на този случай. Категорично не!

— Тогава какво?

Болд се опитваше да измисли нещо, но настоятелният тон и допълнителният натиск работеха срещу него. През последните няколко нощи не беше спал добре, беше лежал буден от нервен стомах и тежки мисли. Заспиването означаваше сънища, неприятни сънища. Сънуваше, че Кръстатия убиец е застрелян. Той си мислеше: „Какво беше достатъчно незначително, но би могло да подхрани любопитството на публиката, без да застрашава следствието?“.

— Не виждам нищо подходящо.

— Това ли е вашият отговор?

— Зная, че няма да ви хареса, но аз казвам, че трябва да продължим, както до сега. Събрахме богата информация през последната седмица. Това е ново разследване. Ако и да не сме спечелили нищо, то поне възникнаха цяла нова серия въпроси, които се нуждаят от отговори. Малко по малко нашият човек се подхлъзва. Боже господи, ние можем да имаме като свидетел онова момче!

— Разговаряхте ли с него?

— Не, все още не! По-късно днес. Дафи не смята, че е подходящо да се разговаря в присъствието на родителите. Аз съм съгласен с нея.

— А за Катрин Дехавелин, нашия номер десет? Какво знаем?

— Няма пълно съвпадение, Фил. Ако нищо друго не подкрепя моята версия, то случаят Дехавелин я потвърждава. Само някои от нас знаят пълната информация за жертвите, правилно? Ако пресата я има,

убиецът — или убийците — биха били по-внимателни. В случая с Дехавелин няма ясно присъствие на приятел или любовник. Тя е живяла с още две жени, които са отсъствали през уикенда. Това е в противоречие с всичко, което знаем за другите случаи.

— Убийци?

— Не изключвам възможността някой дубльор да е убил Кейт Дехавелин.

— О, недей, Лу! Нали и двамата сме чели рапортите на Дикси? Случаят е идентичен.

— Не е вярно! Тук има нови моменти: лента, с която устата е била залепена, фактът, че по някакъв начин е успяла да се освободи и да побегне, липсата на натъртвания под китките на ръцете. Не забравяйте, че нямаше и червените влакънца. Аз не бих подминал това.

— Надявам се, няма да го кажете на пресата. То ни е нужно.

— Каквото и да дадете на пресата, ще възразявам. Ще напиша това в докладна записка, Фил. Това ще минира цялото разследване.

Шосвиц погледна скептично Болд.

— Боже, Лу!

— Аз защитавам моето следствие.

— Щастлив съм да чуя да го наричате ваше следствие.

— Вие знаете какво искам да кажа.

— Аз говоря сериозно. Винаги и навсякъде съм казвал същото. Това е най-окуражаващото нещо, което чувам да казвате от седмици наред. Но направете ми просто една услуга. Престанете да идвате в такова състояние на работа. Изглеждате така, сякаш спите на стола. Това с нищо не помага. Дори и капитанът коментира това.

Зад тях се чу покашляне, като за прочистване на гърлото.

Те и двамата се обърнаха към вратата на малкото пространство на офиса на Шосвиц. Крамер, със зачервено от гняв лице, процеди през зъби: „Мислех, че това беше наше разследване, или не съм разбрал?“.

Болд погледна към Шосвиц и затвори очи с досада.

Лейтенантът прехапа устни и се опита да измисли нещо да каже.

— Копелета! — каза Крамер и изчезна.

Училищният двор отново напомни на Лу Болд неговите ранни години в Якима. Накара го да си спомни за своя баща, който непрекъснато пиеше бира, докато работеше на щанда в сервиза на „Волво“ за камиони и магазина за резервни части. Спомни си и за сладкия мирис на канела в майчината кухня, и за дългия път до къщи по правите като стрела пътища — тихите и спокойни пътища и улици с добри хора в къщите, хора, които се познаваха и си вярваха, хора, които се грижеха един за друг.

Зад него звънецът удари и първите деца — или млади възрастни — се втурнаха навън през вратата. Този звънец беше ехото на неговото минало отпреди трийсет години, което го развълнува. Колко много се бе променил той и в същото време толкова малко! Детските лица, които виждаше сега, не се различаваха от лицата на неговите съученици в миналото. Той се пренесе към миналото само за момент — безвъзвратното минало на безгрижната радост и свободата на младостта.

Джъстин Левит позна веднага Болд. Той не направи дори опит да погледне встрани и да го избегне. Направо отиде при него и подаде ръка, която Болд стисна.

— Благодаря ви, че не казахте на моите родители! — рече момчето.

— Няма проблеми.

— Майка ми ме чака.

— Да поговорим само една минута.

Момчето кимна с глава.

Болд веднага започна с това, което Дафи би нарекла втора фаза.

— Спомням си, че веднъж изпуснах монета от двацет и пет цента в градската къпалня, вън от басейна. Тя падна между дъските на съблекалните и аз трябваше да лазя по пода, за да я намеря. По онова време четвърт долар беше много пари. Като се придвижвах на лакти и колене, се намерих точно под кабината на Тина Чътланд. Тя беше по-

голяма от мен; имаше си вече всичко, което ти знаеш като мъж. Случи се така, че тя се събличаше в момента, когато минавах под нейната фамилна съблекалня. Можех да продължа и да не я гледам, но не направих това. Останах на място, точно под нея, не откъсвах поглед от нея. Тя се съблече съвсем гола. Можех да докосна нейните крака, беше толкова близо. Тя не бързаше да облича банския си костюм. Първо напръска с плажно масло цялото си тяло... — Той замълча и добави: — Но с това не свърши всичко. Аз оставих монетата долу, но продължих да наблюдавам Тина Чътланд от този момент нататък — когато и да отидеше тя в къпалнята и влезеше в своята кабинка, аз отивах за моя четвърт долар. Заедно с един мой приятел прекарахме голяма част от лятото там и опознахме Тина Чътланд наистина добре. Дори сега бих могъл да ти изброя всичките бенки по нейното тяло. Най-после филмът се изтърка и ние престанахме да ходим там. Какво, всъщност, се опитвам да ти кажа? Това, че за млади момчета е нещо обикновено да дебнат и да наблюдават голи жени. Това е продължило милиони години, може би и повече. Ти не искаш да превръщаш това в навик за цял живот... но някои от нас го правят! — Той се усмихна съвсем искрено. — Такова нещо и ти си изживял за известно време. За това си използвал и телескопа, нали, Джъстин? Имал си прекрасен поглед към спалнята на Черил Крой. Аз се върнах и проверих.

Лицето на момчето беше станало яркочервено, погледът му насочен надолу към зацапаните му с кал обувки. То преглътна един път и леко поклати глава в знак на съгласие. А после, някак си задавено продума:

— Това стана съвсем случайно!

Болд почувства, че го облива топла вълна на облекчение. Обгърна го с една ръка и отидоха да седнат на скамейка, откъдето се виждаха училищните игрища. Тревата беше все още зелена, като през лятото, небето все още навъсено, каквото беше от сутринта.

— Никога не съм я виждал гола или нещо такова! — каза момчето с глас, който звучеше съвсем неубедително. — Господин Чеймбър каза, че аз бих могъл да се включа в програмата „Махленско наблюдение“, а този глупав телескоп се оказа безполезен за наблюдения на звездите при всичките тези градски светлини, облаци и всичко останало. Можех да виждам ясно само надолу, по посока на северния край на езерото; виждах и велоалеята. Не бях мислил да

използвам телескоп, но видях филм, в който едно момче наблюдаваше събличане на жени с телескоп. Не зная, но това ми даде просто една идея. Така започнах да проверявам къщите нощно време, за да разбера какво би могло да се види.

— И видя Черил Крой?

— Тази лейди, там долу? Е, да. Но не съм я виждал гола, кълна се! Видях много неща и в много къщи. Хората не завесват прозорците напълно, оставят процеп, през който могат да се видят много неща с телескопа. Но нищо неприлично не съм видял — просто хората вечерят или гледат телевизия, нищо повече.

— Кажи ми за нощта, когато тя беше убита.

Джъстин Левит се изчерви. Започна да говори, но спря.

Болд имаше желание да го прегърне.

— Истината никога не причинява болка, Джъстин! Не я прикривай, освободи се от нея, нямаш нужда да я маскираш.

Болд почувства, че момчето преживява всичко отново.

— Видях я през онази нощ. Нищо мръсно. Просто я видях, това е всичко.

Болд забеляза, че липсваше в гласа на момчето онази убеденост, на която се надяваше. Той изгледа Джъстин насмешливо; момчето гледаше към игрището.

— Не посмях да кажа нищо. Вие не познавате майка ми. Тя би ми нашарила гърба, ако узнаеше нещо от всичко това.

— Ти видя и него, нали, Джъстин? Видя убиеца?

— Аз не знаех! — Момчето се огледа наоколо, сълзите му течаха. — Кълна се в Господа, не знаех. Иначе бих повикал полицията. Кълна се, бих го направил.

— Добре, добре, Джъстин!

Той заклати глава.

— Не! Не разбирате ли? Ако бях позвънил...

Болд посегна да го погали с ръка, но вместо това я постави върху облегалката на пейката. Гърлото му беше засъхнало от вълнение. „Хайде, момчето ми, говори по-нататък“ — чувстваше, че има желание да му каже, но се въздържа.

— Не знаех какво да правя. Как трябваше да им обясня?

— Какво видя, Джъстин? Видя ли го?

— Боже мой! — Госпожа Левит се приближаваше с бързи стъпки към тях. — Не мога да повярвам!

— О, гадост! — каза момчето и стана.

Болд също се изправи.

— Вие сте много амбициозен, лей...

— Той се маха, мам! — изрева Джъстин Левит и прикова майка си на място. — Чакай ме в колата!

Долната челюст на госпожа Левит се отпусна.

— Аз разговарям с господин Болд. Ще свърша след минута. Това е личен разговор, мам. Личен. Постоянно говорите за уважение към моята личност, а какво правите?

— Джъстин? — каза тя побледняла. Отказът беше заплашителен, но като не получи отговор — момчето стоеше на мястото си и чакаше — тя отстъпи и се отдалечи, изненадвайки Болд.

— Ще ти обясня после! — извика момчето след нея с глас, пълен със съжаление.

— Гадна работа! — изсъска отново той, но вече по-тихо, само за Болд. — Да, видях го! — каза на Болд и веднага се обърна назад към майка си. Неговият глас се колебаеше между момчешки и мъжки. — Той носеше нещо и влезе откъм задния двор. Не можах да видя какво носеше. Като заобиколи къщата, го изпуснах от погледа си. Тя беше горе в спалнята — каза с досада. — Ядеше закуската си. — (Той каза това, без да разбира фамилиарните нотки в избора на думите, което обикновено се опитваше да избягва.) — Мисля, че трябва да е чула звънеца на входната врата, или нещо... — Той замлъкна.

— Продължавай! — насърчи го Болд.

— ... защото тя излезе от стаята. Не отиде много далече. Аз така прецених. — Гледаше Болд право в очите. — Знаех как изглежда нейният приятел. Не бях виждал този младеж — неговото лице, но знаех, че това не беше приятелят ѝ. През следващите дни не разбирах какво беше станало, докато вашите момчета не я намериха.

— Тя се върна в спалнята, и после?

— Мисля, че и двамата влязоха. Не знам. — Момчето заклати глава. — Тя падна върху леглото, след което завесата се затвори. Това беше всичко, което видях, честна дума!

Болд мълча продължително време. Видя птички да кацат на покрива на училището. Светлините в класните стаи започнаха да

гаснат.

— Много съжалявам, излъгах ви! — каза Джъстин.

— Не, не си ме излъгал. Просто си изчаквал удобен момент да ми кажеш, това е всичко. Какво те накара да промениш намеренията си?

— Не тези глупости за къпалнята. Нали не беше истина? — попита момчето, като бършеше сълзите си.

— Не.

— И аз си помислих същото! — Момчето се ухили.

Болд запази деловия си тон, а Джъстин повдигна рамене и каза:

— Не знам защо. Имате работа да вършите, нали? Така ми казахте онази нощ. Аз мислих върху това. Ако бях направил нещо онази нощ — лицето му се сви болезнено, — тя би била все още жива!

— Ти не знаеш това.

Момчето избухна в плач.

— Вие не знаете как се чувствам. — Той първо се обърна към Болд, а после се сви на топка и обгърна коленете си с ръце.

Болд протегна бавно ръка към него и го потупа по гърба. Вдигна очи и видя, че госпожа Левит беше застанала и ги наблюдаваше отдалеч.

— Забрави това, синко! — Тези думи се оказаха още по-болезнени за него. — Знам точно как се чувстваш, ако това ти помага с нещо.

Джъстин клатеше наведената си глава, все още хълцайки.

— Виждаш, че и аз, ако си бях свършил добре работата още първия път, ти нямаше да видиш този човек онази нощ. Никога не би се случило, защото щях да го арестувам. Но аз не го направих. И ще ти кажа нещо повече. Тази мисъл ме преследва постоянно и нищо не мога да направя със себе си. Ние с теб сме в една лодка: искаме да върнем всичко, както си беше, но не можем, нали?

Момчето спря да хълца и бавно се изправи на крака.

— Не, предполагам, че не! — каза със съжаление.

— Нас ни проверяват по странни начини, синко!

Момчето кимна.

— Не мога да ти кажа, че това, което си направил, е било правилно. Ти самият трябва да си помислиш. Но мога да ти кажа друго: няма начин да променим това, което е станало, но благодарение

на тебе можем да хванем престъпника. Ти можеш да станеш герой, Джъстин!

— Не искам да бъда герой!

— Отнася се за нас двамата, но понякога не може да се избегне.

— О, ако бях позвънил!...

— Слушай, ти не си имал възможност да знаеш, нали? Не бъди несправедлив към себе си. Има дяволски много „ако“ в тоя живот, Джъстин! Без глупости! — Той таза това с надеждата да привлече вниманието на момчето и да успее. — Но малко от тези „ако“ заслужават самоосъждане. Забрави това. Мисля, че знаеш какво се опитвам да ти кажа.

Момчето кимна в знак на съгласие и избърса очите с ръкав.

— Ще имам нужда от твоята помощ, синко. Ще те питам за същото стотици пъти. Най-накрая ще ме намразиш за всичко това. Най-доброто е може би, че вероятно ще те спрем от училище за около два дни. — (Момчето се оживи.) — Ние можем дори да летим над целия окръг Вашингтон само за да разговаряме с теб.

— Без детинщини!

Сега вече имаше момчето.

— Е, това звучи добре! Ти самият се чувстваш по-добре, нали?

— Да.

— Мисля, че трябва да се извиниш на майка ти.

Момчето прекоси училищния двор бегом, погълнато от опрощаващата прегръдка на майката. Когато Болд се приближи до тях, госпожа Левит промърмори някакво извинение през сълзи.

— Простете ми! — каза тя.

Болд кимна с глава.

— Същото! — каза той и ги съпроводи до колата.

Късно същия ден, следвайки двучасовата аудиенция с Джъстин Левит, въоръжен с даденото описание на начина на влизането на убиеца, Болд се върна отново в дома на Крой и огледа най-подробно цялата къща. Той застана до оградата на задния двор, мислейки как убиецът би могъл да проникне. Ако Джъстин беше прав, убиецът е трябвало да се прехвърли през оградата, да влезе в задния двор и да го пресече по посока на главния вход на къщата на Черил Крой. Болд избягваше да докосва стълбчетата, носещи ниските верижни връзки на оградата — това е работа на Следствения отдел да снемат отпечатъци и той ще ги има — затова прескочи отгоре. Най-близката сграда представляваше заключен гараж. Позвъни в къщата, но никой не отговори. Заобиколи я, питайки се дали убиецът не е паркирал на улицата, след което е влязъл по същата алея за гаража. Много рисковано би било — помисли си. Някаква табела „Продава се“ видя отляво. Беше поставена в тясната зелена ивица пред съседната къща. По-нататък, в далечния край на следващата къща той дойде до някакъв вход за коли, много добре защитен от погледа на всички съседи. Ако загасите светлините, след като завиете и влезете достатъчно бързо, имате всички шансове да не бъдете забелязан.

Въпреки последния дъжд, който изми всички следи по пясъчно-чакълена алея, в участъка под входа личаха ясно две следи от кола. Няколко фута по-назад, където следите се губеха, Болд намери книжна кибритена полуизгоряла клечка със завит край. Остави я там, където си беше, без да я пипа. Като напусна следите от колата, тръгна направо към мястото, откъдето беше започнал, и където имаше два близки един до друг и ясни отпечатъци от баскетболни гуменки, един от които сочеше към мястото на паркирането, а другият — обратно, разбра, че задържаше дишането си от завладялото го вълнение. Та нали баскетболните гуменки бяха отбелязани и в профила на Научния център! Значи, Кръстатия убиец е бил тук.

Когато се отдалечи от входа за коли, Болд забеляза, че в семейство Левит се вдига врява и веднага се досети за причината. Сигурно бяха подразбрали нещо във връзка с историята на Джъстин. Той поклати глава недоволен, но реши да не се намесва все още в техните проблеми. Това, което правеше в момента, беше по-важно.

От къщата на Крой той телефонира и нареди на своите хора да паркират между Седемдесет и трета и Седемдесет и четвърта улица така, че пресата да не може да ги забележи. След около двайсет и пет мъчителни минути, най-после обгорялата кибритена клечка беше поставена в стандартната книжна торбичка и беше на път към лабораторията, а една група заснемаше следите от гумите на колата и отпечатъците на баскетболните гуменки. Разстоянието до къщата на Крой беше измерено два пъти. Болд засече времето при обикновен и при бърз ход: не по-малко от две минути и не повече от четири минути.

Болд сметна, че убиецът се е позабавил, за да си сложи латексовите ръкавици, преди да влезе в къщата, с което натовари екипа по отпечатъците. Около час по-късно екипът засне и частични отпечатъци от длан върху ъгловото стълбче на оградата. Това беше истински празник за хората в екипа, тъй като имаха в ръцете си първото неоспоримо доказателство — доказателство, което би могло да се използва пред съда за свързване на определен индивид със сцената на местопрестъплението.

Болд нарочно избегна къщата на Левит. Нямаше нищо, което би могъл да направи там, а по всяка вероятност би могъл да изпадне в неприятното положение да му се поставят въпроси, на които не иска да отговаря. От дежурния офицер в управлението беше изпратен патрулен екип, който да предотврати евентуално нахлуване на пресата. Той самият искаше да се извини на семейство Левит, но линията даваше постоянно заето — казаха му, че е изключена.

Като се върна в офиса, той възложи на един от своите детективи да започне проверката на всякакви бележки, съобщения или призовки и квитанции за паркиране, издадени в нощта на убийството на Крой, надявайки се на добър късмет. Късметът и шансът често изменяха направлението на следствието.

Нищо материализирано. Той изяде един сандвич с пуешко месо в деликатесния магазин на Второ авеню и започна да си пие кафето,

когато беше забелязан от Шосвиц. Двамата мъже дискутираха новооткритите доказателства и тогава Болд каза:

— Мисля, че сме длъжни да пазим детето от пресата. Това е убийствено за него.

— След не повече от два дни пресата ще забрави всичко за него. Те не могат да се захранват с нещо повече от това, което вече знаят. Според това, което чух, той и фамилията държат на своето първоначално обещание — да не казват никому нищо.

— Все още...

— Ти свърши добра работа, Лу! Ние започваме да напредваме реално. Най-после! И Крамер също. Той изработи дяволски добър списък на освободени затворници. Никой обаче не отговаря на профила. Но не разчитаме само на това. Ла Моя събра данни за магазините, където жертвите са пазарували, преди да бъдат убити. Сега знаем за тези жени повече, от когато и да било. Всичко се вкарва в компютъра. Ако имаме късмет, компютърът може да избълва нещо, което сме пропуснали.

Радителефонът на Болд иззвъня. Той се наведе и го изключи.

Нормално беше да звъни, но тъй като се намираше само на няколко пресечки, реши да се върне в офиса. Почака Шосвиц да си довърши кафето, за да тръгнат — нощно време кафето в офиса беше доста силно и горчиво.

Двамата мъже вървяха бавно, бяха преуморени. Изкачиха хълма, пресякоха улицата и влязоха в сградата на „Обществена сигурност“. В асансьора запазиха мълчание. Като влязоха в офисите, Шосвиц каза:

— Използвайте залата за разпити. Ще имате повече спокойствие.

Болд беше толкова изненадан, че не можеше да разбере за какво му говореше Шосвиц, докато очите му не се адаптираха и не видя Елизабет. Тя седеше на един стол до бюрото и го гледаше сърдито. Той се почувства шокиран от нейния вид. Какво странно чувство — да се паникьосаш от вида на собствената си жена!

Беше време, когато Лу Болд нямаше търпение да се върне вкъщи при нея. Тя винаги беше една здрава и красива жена. А в ранните години на техния съпружески живот, докато тя работеше върху специализациите и дипломите и той изпълняваше задълженията си на детектив, те изпитваха силно взаимно чувство на привличане един към друг. Той правеше всичко, за да свие смяната или да нагласи

разписанието така, че да остане повече свободно време за нея. Тя правеше същото, като четеше често до след полунощ и в малките сутрешни часове, за да могат да съчетаят двата начина на живот. През онези години по-голямата част от свободното си време прекарваха в леглото, или на друго подходящо място, където можеха поне да се прегръщат. Моментите на страст водеха до блажена физическа умора и сладка почивка. „Дремванията“ поддържаха и единия, и другия, и се бяха превърнали в своеобразен код, който използваха, когато искаха да офейкат от някое социално мероприятие, за да се върнат по-рано под юргана. Елизабет беше чувствена и атрактивна жена, която изискваше, но и отдаваше голяма физическа любов. Той си спомняше десетки случаи, когато самата тя беше поемала инициативата да правят любов, с което техният меден месец продължи години след сватбата.

Впоследствие дойдоха дипломирането, работата в банката, повишенията и постепенните изменения в нейната личност. Започна да се преоблича по всякакъв повод, прекарваше трийсет до четиридесет минути в банята, всеки път и всяка сутрин сменяйки грима на лицето си — едно лице, което само скриваше истинската Елизабет, на която той отдаваше все повече грижи и любов.

Стаята за разпити миришеше силно на цигарен дим. Пушенето тук беше забранено, но изглежда никой не спазваше тази забрана. Елизабет раздуха тежкия въздух и привлече един стол от голото бюро, седна и бързо събра изящните си крака, като подръпна същевременно тясната си пола. Тя изглеждаше сега дори по-хубава, отколкото преди седмица, когато влезе в хотел „Четири сезона“, в светлолилава рокля и кафява мушама. Тъмната ѝ коса беше издърпана силно назад. Устата ѝ малко нацупена, с меки устни само за целувки.

Той забеляза свитите мускули на долната ѝ челюст и разбра нейното настроение. Ако бяха вкъщи, той щеше да се извини и да напусне стаята за няколко минути, докато попремине ядът ѝ.

„Как мога да се чувствам така — питаше се той, — след като в случая грешката е нейна? Защо все още позволявам да ми прави такива номера? Толкова ли е самоуверена, колкото изглежда, или е изплашена до смърт, изплашена, самотна и ужасена от мен?“

— През последните няколко дни си позволих да вярвам, че ти все още си на семинар. Прочетох във вестника за Крой и се запитах дали все още ръководиш следствието. — Тя погледна настрана за ефект. — Тогава си помислих, че може би си се опитвал да звъниш, но безуспешно. Ти беше вън от Вашингтон, нещо подобно. Кажи ми звънял ли си или не, Лу.

Той мълчеше.

— Какво, по дяволите, е това, което...

Той обмисляше няколко различни възможности, но устата му произнесе:

— Аз те проследих миналия понеделник, по обяд. През цялото време бях в мотела в търговската част.

— С твоята заплата? — Тя го погледна и се изсмя, макар и малко пресилено и тъжно. — Би помогнало много, ако ми кажеш за какво говориш — каза тя.

— В „Четири сезона“?

— Да.

Той можа да види трептенията на нейния мозък — можеше да ги чуе почти.

— Това беше една бизнес среща! Това ли е всичко? Ти мислиш... О, боже, Лу, кога ще пораснеш? Мислиш, че спя с някого през обедните часове? Мислиш, че това е Далас или нещо подобно? Ти си ревнив. Не можа да разбереш моята кариера, нали? Бизнес срещи се провеждат в хотелите по всяко време, за твое сведение.

Той скръсти ръце, въздъхна и я погледна право в очите в очевидно очакване на нещо друго. Ако тя не изглеждаше толкова чудесна, може би той не би бил така луд, толкова ревнив — но тя беше права, а той мразеше тя да е права. Тя протегна ръката си на масата и той забеляза нейния златен часовник и пръстена, с който беше заменила подарения ѝ от него преди много време.

— Това ли е всичко? — попита тя отново.

— Да. Това е! — Гласът му прозвуча така, че измени смисъла на отговора.

Тя трепна, опули се срещу него.

— Не ти вярвам!

— Опитай се!

Тя изстиска още една кисела усмивка, а очите инквизиторски повториха: „Ти си мислил, че съм спала с някого?“.

— Не съм мислил, че си спала с когото и да е — коригира я той. — Аз допусках, че правиш любов с това момче. Сега *зная*, че се чукаш с него. Живях с тебе десет години, бейби! И ако нещо *зная* със сигурност за теб, то това е как изглеждаш след един оргазъм. Приемам, че те разочаровах в този департамент в последно време. Предполагах, че не би трябвало да се изненадвам, но съм изненадан. Чувствам се изненадан, наранен и дори унижен. Искам да прехвърля вината изцяло върху теб, но си представям и моята отговорност също. Не разбирах напълно, докато не те видях онази нощ. Исах да те намразя. Миналата седмица направих сериозен опит да те намразя, но не успях. Изпитвам съжаление и към теб и към себе си.

Лицето ѝ се изпъна.

— Ти искаш да скъсаш, нали? Господи! — Тя стана и започна да се разхожда из стаята, като бършеше с върха на показалеца краищата на очите си.

Плачеше ли или се преструваше? Нейното обвинение го уязви. Той не беше разглеждал такава възможност, но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че тя е права.

— Не съм мислил по този начин.

— Не, не съм допускала това!

„Стая за разпити — мислеше си той. — Аз съм в стаята за разпити и имитирам мелодрама, в което обикновено съм много добър. Но ти знаеш как да ме направиш неспособен за нищо, бейби!“

— С колко си била?

— О, с мнозина!

— Все пак...

— Върви по дяволите!

— Позволи ми да поставя въпроса иначе: обичаш ли го?

Тя втренчи поглед в него. Започна да говори, но замълча.

Допреди няколко години тя можеше да говори това, което мислеше, без да държи сметка за въздействието. Той харесваше някогашната Елизабет. Обичаше онази Елизабет. Но тя се беше променила! А може би и той?

— Не разбираш, нали? — питаше тя. — Аз развалих всичко. Сега разбирам, окей! Омърсих всичко. Но ще позволим ли да се разбие

целият ни живот?

— Какво повече има за разбиване?

— Деца, така ли? Вината не е моя. Ти имаше този шанс!

— Приемам, че това е част от проблема. Но не е само едно нещо, Елизабет! Става въпрос за цялата каша, която забъркахме. Като видях тая злоба на лицето ти, нещо у мен се пречупи. Нещо много скъпо за мен. Не мога да се върна вкъщи след всичко това.

— О, боже! Казваш го така, като завинаги. — Тя наистина плачеше.

Истински сълзи.

— Не зная! — каза той. — Изглежда ми завинаги. Не зная как е за теб.

Тя скръсти плътно ръце и подпря брадичката си, като продължи да обикаля около него.

Раменете ѝ потръпваха и той се изкушаваше от мисълта да я успокои. Предложи ѝ:

— Може би ще намерим решение.

Сякаш току-що я беше имал.

— Не го виждам в твоя глас.

— Точно сега не е подходящо време за мен. Или не е най-доброто време.

— Ужасно, Лу! Наистина! — отсече тя. — Каж ми, когато стане подходящо. — Грабна чантичката и се устреми навън.

Болд барабанеше с пръстите си върху бюрото, представяйки си, че е зад пианото. До сега не беше се разправял с раздели и разводи, ако нататък отиваше работата, не си представяше какво точно би означавало за него. Опита се да мисли. Не беше време за това. Точно сега му се искаше просто да избяга.

Намери временно решение в умивалнята, където в течение на пет минути плиска студена вода на лицето си, говорейки си нещо сам и оглаждайки се в огледалото. Премисляше тяхната дискусия, мислеше дали би могъл да постъпи по-различно, както беше успявал да погледне отстрани при ревизиране на едно следствие. Сърцето му все още биеше учестено, болката продължаваше. А имаше толкова много работа!

Върна се в офиса, седна на бюрото и набра номера на Бeър Беринсън, който беше тук единственият му спомен за Якима. Той и

Болд бяха заедно и във висшето училище. Беър започна в комедиен клуб преди около петнайсет години. Популярността му нарастваше непрекъснато, но особено порасна на два пъти оттогава в седемдесет и четвърта, и после в осемдесет и първа, когато умря майка му и остави като наследство малко пари. Но барът беше все още същият, Ямахабейби в ъгъла, откъдето Беър развличаше посетителите от време на време. Тук беше единственото пиано, на което можеше да разчита Болд. Имаше и в университета, но пианата там бяха недостъпни по това време на нощта.

Като вдигна слушалката, за да завърти на Беринсън, иззвъня друга линия. Той натисна един бутон и каза: „Да?“.

— Сержант Болд, моля.

— На телефона.

— Обажда се Бил Йейтс във връзка с възложената проверка на махленските наблюдения.

Болд беше звънял по-рано на ръководителя на общинската патрулна програма в северния район на Грийн Лейк и беше поискал сведения за нощта на убийството на Крой.

— О, да, господин Йейтс. Нещо интересно?

— Мисля, че имаме нещо за вас. Нед Фарли си спомня, че е видял един жълт фургон пред дома на Феърмонт. Обявен е за продажба, хората от „недвижими имоти“ непрекъснато влизат и излизат, и затова нашите момчета не са се потрудили да напишат всичко в рапорта, но Нед се кълне, че е видял жълт фургон през онази нощ. Аз току-що разговарях със собственика на компанията за недвижими имоти, и той каза, че никой от неговите хора не притежава такъв фургон. Извинете за забавянето, но трудно го намерих. Той посвещава нощта всеки понеделник на „Младите скаути“. Върши ли ви работа това?

— О, да, прекрасно! Вашите хора видели ли са някого?

— Нито една жива душа.

— Нещо необикновено?

— Нищо. Подозирам, че Нед не ще да е забелязал дори и да е имало нещо, освен ако вие имате късмет. Къщата на Феърмонт, понеже е празна, влиза в нашия така наречен „Горещ списък“. Свободни къщи, къщи на хора във ваканция, всички, които са имали някакви произшествия в последно време, са предмет на този списък и на

специално внимание от наша страна. Това е всичко, което имаме. Няма табели. Съжалявам! Нед би ги записал, ако имаше. Това е едно от неговите задължения като въоръжен патрул.

— По кое време на деня?

— А, да, има го това. Нед е сигурен, че е било преди десет, като се има предвид, че те са слушали мача на Марината по радиото, а играта е свършила малко след десет.

— Преди десет. Добре. А в колко часа е започнала тяхната смяна? Аз трябва да огранича интервала.

— Вечерният патрул започва в осем и свършва в единайсет. Но те започват от седемдесети блок и завършват при осемдесет и пети, като при смяната правят два обхода, и трябва да е било при втория обход, когато са видели фургона, което предполага около девет и половина. Това вече е по-точно от записаното, нали?

Болд записа телефона на Нед Фарли и благодари на Йейтс. Не беше за пръв път подтикването на някого, за да си спомни точно какво е станало. Хората сами се учудват на онова, което успяват да си спомнят или да извлекат от паметта си при нужда. Но ако ги карате само да си спомнят, те бързо забравят всичко.

Болд позвъни на Нед Фарли, отдели го от финала на Националната лига, но той не каза нищо повече от Йейтс: жълт фургон под навеса за коли, чийто полицейски номера не е записал.

— Имаше ли светлини в къщата? — запита Болд.

Трябваше да почака доста време, докато Нед мислеше.

Най-после той каза:

— Бих искал да ви кажа по един или друг начин, господин Болд, и това е истината, че точно не мога да си спомня. Това, че фургонът беше там, не ми изглеждаше никак странно. Просто не му обърнах никакво внимание.

Болд му продиктува директния си телефонен номер за в случай, че си спомни нещо повече, и затвори телефона. „Толкова близко...“ — мислеше си той.

Набираше номера на Беринсън, когато Шосвиц го извика при себе си. Настроението на Болд беше все още кисело. Стомахът му не беше в ред също. Предаде на лейтенанта информацията, получена от Йейтс, с която щяха да бъдат запознати и другите на утрешния преглед. Шосвиц погледна Болд и каза:

— Вземете утрешния ден за почивка; мисля, че утре може. Бог ми е свидетел, че я заслужавате.

— Не, благодаря! Ще бъда тук в седем! Записан съм за седем.

— Вие се нуждаете от почивка, Лу! Може би сте единственият, който не разбира това.

— Голямо прекъсване и много скоро. Еднодневно прекъсване може да ме провали.

— Как е Елизабет?

Болд вдигна рамене.

— Проблеми? — Той не дочака отговор, а продължи: — Ще бъда честен към теб.

— Добре. Бих могъл да ползвам малко честност.

— Ние разговаряхме оня ден за твоето състояние. Не виждам, по дяволите, никакво подобрение. Не изглеждате добре, Лу! По-точно, изглеждате болен. Работите твърде напрегнато. Ако затова Елизабет...

— Не е за това! — прекъсна го Болд.

— Зная, че това следствие е много трудно за всички нас — най-вече за самия вас — но няма изгледи да стане по-леко. Ние сме държавни служители, Лу. Аз няма да разтръбявам това, но вие имате моята покана. Високо оценявам дългите часове, извънредните усилия, които отдавахте на тази задача. Проверих вашата карта. Зная, че не сте заявили дори и половината от извънредните часове, които сте изработили. Помислих, че сте направили това от съображения за икономия на средства, но после разбрах, че не е било по тази причина. Според попълнените карти вие сте работили седемдесет и осем часа, без да се завръщате. Не искам баскетболен кош, Лу! Искам да мислите ясно и задълбочено. Вие сте моят стартер, Лу, и аз нямам много като вас в кошарата си.

— Предлагате ми принудителна отпускат, лейтенант? Искате да ме отстраните от следствието?

— Лу!

— Вие, кучи син...

— Лу! Не ви отстранявам от следствието, боже господи! — Той се втрени в Болд. — Какво става, по дяволите? Лиз ли е виновна? Искате ли да говорите за това?

— Не! — Той вдигна ръка, за да спре Шосвиц. Бяла слюнка се появи от двете страни на устата му. Очите му бяха зачервени от

преумора. — Разбира се, че трябва да бъдем методични в издирването. Систематични. Но това не върви много бързо. Трябват още повече усилия, Фил! Ние сме длъжни да проверяваме всяка проклета следа, като да е последна и решаваща, на която сме попаднали. Нужно ни е цялостно изменение на собственото ни поведение в това! — Той беше разярен.

Шосвиц не беше от типа хора, които обичат да им се казва от какво се нуждаят. Той събра сили и каза:

— Почини си малко, Лу! Прибери се вкъщи и си почини! Вземи почивен ден утре. Вярваш или не вярваш, ние можем да продължим работата и без теб. Ако нещо заскърца, ще те повикаме.

— Повикване! — Болд се изсмя злобно. — Голямо добро ми правите! — добави задъхан. Загуби контрол над себе си, разбра това обаче много бързо и се постара да се коригира. Комбинацията на пълната умора и емоционалното пренапрежение от визитата на Елизабет го смаза. Той се изправи и втренчи очи в Шосвиц.

— След всичко, това е отплатата? — каза с чувство на обида и предателство. Почувства непоносима болка в главата, напиреща отвътре, огън в очите, ритмични удари в ушите. Притисна слепоочията си. Искаше му се да изпищи. Изведнъж го обзе желание да се изсмее. Разбра, че все по-трудно диша — семейният балон, който се издуваше вътре в гърдите.

Беше на улицата сега, вървеше по Първо авеню покрай баровете с гърмяща рокмузика, която се чуваше през тъмните входи. Той се притисна до студена тухлена стена, все още облян в пот въпреки студения въздух, и наблюдаваше бавния ход на уличното движение. Главата продължаваше да го боли, въпреки че нервната криза беше преминала.

За момент загуби ориентация. После разбра къде се намираше: само на две преки от мизерния хотел, който беше използвал като дом през изтеклата седмица. Той вървеше към къщи — това беше най-важното — въпреки че мисълта за дома предизвикваше спомени за Елизабет, а това му внушаваше обезпокояващата представа, че е самотен, напълно самотен, за пръв път от години. Чуваше собственото си тежко дишане, почувства гърлото си запушено; преглътна и то се отпусна; не си позволи да извика. Не би трябвало да вика тук.

Няколко минути по-късно той влезе в мръсния хотелски вход, мина покрай регистрацията, където стоеше млад азиатец с редки зъби и недоверчиви очи, и се добра до миниатюрния асансьор. Коридорът миришеше неприятно. Хубаво място си избрал — говореше на себе си. Обстановка като за общежитие за бежанци. И за това — трийсет и два долара на нощ. Каква държава.

Радиочасовникът беше твърдо фиксиран към скрина, както и телевизора. Болд включи станцията, която предаваше джазова музика и седна върху леглото. Събу чорапите си и ги изпра на умивалника в ъгъла на стаята. Свали ризата и връзката, после изпра подмишниците на ризата и я окачи на закачалката до чорапите, над радиатора до прозореца. „Нищо чудно, че изглежда като че ли съм спал с дрехите“ — мислеше си той. Метна сакото и вратовръзката върху износения стол и легна на леглото, напълно изтощен.

Но не можа да заспи.

Гледаше пулсиращата жълта неонova светлина, проникваща през завесите; слушаше виещия саксофон и си мислеше за Кръстатия убиец — къде можеше да бъде той в този момент.

И какво правеше.

Когато Лу Болд се събуди във вторник сутринта, разбра, че Шосвиц беше прав. Познаваше го достатъчно добре, за да бъде сигурен, че ще вземе всички необходими мерки за поддържане на контрола върху следствието. И ако те включваха отстраняването на Болд, той не би се поколебал да го направи. Облече си ризата, която беше оставил да съхне над радиатора, събра нещата си и напусна досадния хотел. Тръгна нагоре към офиса с чанта в ръка, съзря колата си и потегли към къщи, като знаеше много добре, че по това време Елизабет е на работа. Като пристигна, взе горещ продължителен душ, обръсна се и смени дрехите си. Прекара час и половина с класификаторите в търсене на жилища под наем по телефона и завърши с един списък на три възможни места. Като напълни три куфара с дрехи, се изненада, че не чувства никакво самосъжаление или тъга. Съзнаваше, че това е нещо, което трябва да стане. И двамата се нуждаеха от време, за да размислят. Преминаването към действие подхранваше неговата самоувереност. Изведнъж му просветна.

Взе няколко резервни чека, прибра бележника с адресите и написа на Елизабет лаконична бележка, обяснявайки, че тяхната официална раздяла е започнала. В бележката нямаше нито сантименталност, нито обвинения; той просто заявяваше, че вече всеки от тях остава със себе си, че и двамата знаеха как да се търсят, и ако и когато дойде време за разговор, той с желание ще участва. Подписа бележката и прибра писалката в джоба.

Второто жилище, което огледа, изглеждаше хубаво. То представляваше малка къща с две спални — повече от необходимото — мебелирана, малко скъпичка, но кое въобще е евтино? Собственикът се съгласи да се откаже от депозита за обезопасяването, защото Болд беше полицаи, и неговото присъствие намаляваше вероятността от престъпления, които бяха често явление във всички части на града. Телефонната компания обеща до една седмица да му осигури телефонна линия. Най-напред разопакова багажа: закачи

дузина ризи, подреди пет чифта обувки и други неща в един килер дрешник, а сетне посвети около час на запознаване с цялата обстановка: огледа двете спални, дневната, кухнята, отваряше и затваряше чекмеджета и врати на дрешници и килери — опознаваше новата среда. Накрая седна да си почине на стабилното двойно легло, потупвайки по него разсеяно — изпитваше по-голяма угнетеност, отколкото очакваше.

Тръгна с колата през града и загуби около четиридесет минути в пощата по уреждане на кореспонденцията, след което напазарува в местните бакалии по пътя към къщи; купи основни храни, а изразходва много повече пари, отколкото беше предвидил.

Като се върна „вкъщи“, се огледа в огледалото и констатира, че изглежда съвсем друг човек. Направи малка разходка в близката околност. „Интерлейк-север“ — неговият нов адрес — перпендикулярно на канала. Вървя покрай канала самотен и чувстваше как вече се прокрадва познатото желание за самосъжаление. Тежки буреносни облаци се надвесиха и скоро заваля студен дъжд.

Върна се вкъщи потиснат и до вечерта прекара времето си в размишления какво да прави със себе си. Към шест и половина направи единственото нещо, което имаше смисъл: позвъни на Дафи и я помоли да излязат навън.

Срещнаха се долу, близо до бреговата линия, където десетина фериботни компании прехвърляха хиляди хора към островите, предимно туристи за разглеждане на забележителности и пазаруване. Тя му се видя много хубава и той й го каза.

— Вие изглеждате също много по-добре, Лу. Шосвиц ми каза, че се безпокои за вас. — Чувстваше се все още лекият затихващ ритъм на южния акцент в нейните думи. Неговата музика го очарова. Нейната кестенява коса, развята от порива на бриза, покри лицето и закри нейния поглед; тя отметна назад кичурите коса зад порозовялото от студа ухо.

— Няма причини за безпокойство. Просто преживявам някои промени. Това е всичко.

— Като?

Той забеляза нейния опит да го подразни. И почувства някакво облекчение. Емоционално не беше подготвен за размяна на словесни

удари тази вечер. Нямахме намерение да говори и за Елизабет; това би помрачило всичко.

— Имаме известен напредък в следствието. Не съм сигурен, че струва нещо, но така изглежда.

— Вие постъпихте добре с момчето.

Той кимна.

— Имахме късмет с него.

— Това не е късмет и вие знаете добре.

Продължително мълчание. Чувстваше, че истината клоkochи към повърхността и той не би могъл нито да я потиска, нито да я задържи. Неговата неспособност да спре това имаше нещо общо с Дафи. Тя притежаваше обаяние и чар над него, нещо като емоционален магнит, който дърпаше всичко навън, предизвикваше към откровен разговор.

— Аз напуснах Елизабет, Дафи. От този момент ние сме разделени официално. Нуждаех се от компания и вие бяхте първата, за която си помислих. — Той я погледна. — Но не така... Искam да кажа, не просто така...

— Всичко е наред, Лу. — Тя наведе глава и повървяха в пълно мълчание. Пресякоха тълпи от хора при приближаването до пазара, но по-нататък се почувстваха сами. Слънцето беше залязло; единствено светло петно блестеше на повърхността на езерото; ставаше все по-студено. — Дължна съм, в случая, да кажа, че съжалявам, Лу. Но това би било нечестно.

— Аз не трябваше да ви казвам.

— Щастлива съм, че го направихте.

— Не искам това да влияе на нещата. Не исках да останете с погрешно впечатление.

— И кое е погрешното впечатление?

— Не бъдете професионалистка с мен. Аз не знам как да играя тези игри. Зная много добре какво искам да кажа.

— Отговорете на въпроса.

Той я погледна в очите. Безмълвните им глъбини го привличаха като мрака на дълбок кладенец. „Ако пусна едно пени, дали ще чуя като падне долу?“

— Ние сме приятели, нали?

— Ние сме нещо повече от приятели, Лу, и вие го знаете! Бяхме някога само приятели. Но това беше много, много отдавна. Сега сме

нещо много повече. Бяхме просто приятели за съвсем кратко време.

Тя го спря и го сграбчи за раменете. Потокът от пешеходци се разцепваше на две и ги заобикаляше, както речните води обливат стърчаща скала. Нейната хватка беше и решителна, и нежна. Тя го гледаше преднамерено право в очите, така че за момент той си помисли, че ще го целуне и се питаше как ли ще изглежда това. Не смяташе, че е готов да се целува.

— Аз наистина съм щастлива, че ми позвънихте. Аз съм възбудена, дори малко уплашена, защото преди малко си играехме един с друг. В момента съм всичко друго, но не и професионалист. Разберете само едно нещо в моята работа: това е да напускам офиса след вас. Ако не мога да правя това, не бих издържала дълго. Нямам предвид разговорите по следствието. Не сега. Но когато дойде време за вечеря, винаги ми се искаше да затворя вратата, ако това ви харесва. Бих искала да бъда за малко с Лу Болд — само ние двамата, знаете ли това? Детективът психолог най-добре мисли за работата само в службата. — Тя го пусна и с меката си топла ръка го погали по бузата. — Как се владеете при всичко това?

Той кимна, като не искаше тя да си махне ръката, което тя направи. Нейното докосване го промени изцяло. Бяха минали много седмици, откакто никой не го беше докосвал, и много месеци, откакто не беше изпитвал някаква форма на физическа нежност. Вълна на спокойствие премина през него. И това съвпадна с нежния плисък на водата върху стената под тях. Изведнъж се почувства свободен от всякакви тревоги. В този момент знаеше, че тя е неговата опора. Тя би могла да го въодушеви.

— Всичко е наред, мисля. Радвам се, че ви виждам извън офиса, Дафи! Разбирате ли? — Той затвори очи и пое шумно въздух през ноздрите си, а студеният влажен бриз жилеше лицето и дробовете, и си играеше с неговата коса. После издиша поетия въздух през устата на няколко интервала.

— Разбирам! — каза тя, като го хвана за рамото и го поведе напред.

Вървяха така няколко минути. Уличен музикант свиреше „Мистър Божанглес“ на разстроена хармоника.

— Позволете ми един въпрос — каза той като отминаха, — преди да отидем на вечеря. — Намигна й. — На какво може да се

дължи фактът, че убиецът залепва устата на една жертва, а на другите не?

— Това би могло да е продиктувано от обстоятелствата. Предполагам, че имате предвид Кейт Дехавелин. Тя беше намерена навън, което показва, че се е опитала да избяга. Това предполага съвсем различна комбинация от условия.

— Без това.

— Без това? Бих казала невероятно. Той има система, установен ритуал, който означава нещо за него, дава му цел. Той вярва, че прави нещо за някого — вероятно за своя Бог — може би в отговор на някакви гласове, които чува. Въпреки всичко, това е един отработен ритуал. Достатъчни доказателства имаме за това, въпреки че не разбираме напълно всички елементи на неговата рационализация. Повече от вероятно е той да размишлява и когато е при своите жертви. Контролира се, но действа спонтанно, планира, но все пак импулсивно. Въпреки наличието на такава ирационалност, мисля, че е невероятно да се отклони изцяло от своя ритуал. А може би този ритуал е единственото нещо, което го крепи. Ако неговият ритуал потръгне лошо, той може да попадне на нас.

— Какво ще кажете, ако имаме работа с някакъв дубльор? И какво мислите, ако дубльор е някой от нас?

Тя спря. Отново туристите започнаха да ги обхождат. Тя го гледаше втренчено.

— Пак питате за това?

— Нали чухте?

— Някой от нас? — Тя беше потресена.

— Дикси казва, че би трябвало да е така. А той знае твърде много.

Тя притисна ръцете си плътно до тялото, като че изведнъж ѝ стана много студено. Продължиха да се разхождат. Тя гледаше сега напред и след доста време каза:

— Сигурен ли сте?

— Три от жертвите са убити по малко по-различен начин, Дафи. Няма твърди доказателства, но аз го чувствам, Дикси също.

— Боже господи! — В тези думи прозвуча цялата тежест на истинска съпричастност. — Ако се опитвате да ме изплашите, добре го правите — добави тя.

— Съвсем не. Дискутирал съм това единствено с Дикси. И с никой друг. За нещастие — каза той след кратка пауза, — дължен съм да предвидя всякакви възможности. Това е част от работата. — Почака около минута и продължи: — Вие сте експерт по нашите хора. Ако търсех някого в нашата служба, то по-добре би било да се махне, след като толкова неща зная за него.

— Добре. Слушам — каза тя с познатия глас на доктор Дафи Матюс.

— Какво би могло да го мотивира? Какво го кара да действа?

Тя мисли доста продължително, преди да отговори.

— Вероятно имате предвид психопатична личност, като говорите за някакъв дубльор. Той е предумишлен убиец, който убива заради предизвикателството, което го забавлява. Психопатите са сложни индивидуалности. Не можете да ги смесвате и да правите генерални, валидни за всеки от тях заключения.

— Но ако трябва да... Какво все пак може да го мотивира?

— Един дубльор би могъл да мотивира действията си с нещо от рода на личния роман — реален или въображаем — свързан с предизвикателство.

— Което означава?

— Което означава, че той просто се увлича от едно перфектно повторение на престъплението. Ако е полицай, това може да бъде и игра. Може би ви предизвиква, за да забележите разликата между отделните убийства.

— В такъв случай, това може би е насочено към мен лично? — запита Болд.

— Може би. Всичко може да бъде. А вие къде сте сега?

— Просто мисля на глас, това е всичко. Трябва да взема предвид всички възможности.

— Така казахте. — Тя го погледна с приповдигнати вежди. — Не ми харесва мисълта за такова нещо. Не бих искала да бъда на ваше място.

— Това ни изравнява! — Той се загледа в нея. Перфектен профил, слабо повдигнат нос. Точно както трябва. Чиста порода. — С една дума вие казвате, че някой ми поставя психологически звънец, дублирайки убийствата, и същевременно работи някъде близо до мен.

— Това е ужасна мисъл!

— Но е възможно, нали?

— Да! — Тя почака, преди да продължи. — Има още нещо, нали, Лу?

— Да, има.

— Искате ли да го кажете?

— Предполагам, че съм длъжен.

— Не, не сте длъжен. Само ако желаете.

Той избягваше това до сега. Беше стаено дълбоко, недосегаемо. Но непрекъснато го дразнеше. А и той нямаше голямо желание да го разплете. Беше достатъчно неприятно дори да се признае.

— Случаят Йергенсен — каза й.

Тя не каза нищо.

Той говореше тихо.

— Веднъж с Крамер говорихме за това, и от тогава все ме безпокои. Въпросът е, че аз трябваше да се справя с натиска от най-различни страни, да се занимавам с хиляди неща в тази работа... но цялата тежест на случая остана върху мен.

— Аз ви слушам — каза тя със своя загадъчен, леко южняшки глас.

— Работата е там, че... Това, което ми лази по нервите, е, че се оставихме да ни люшкат. Поддадохме се на настроенятия на хората.

Те бяха изминали доста голямо разстояние, сега се обърнаха и очакваха светлините.

Тя го изучаваше с млечно шоколадовите си очи.

— Окей! — каза.

Той я изглежда учуден.

— Но това съвсем не е окей според мен!

— Защо?

— Защо ли? — попита той недоверчиво, а през това време светлините се смениха и те пресякоха. — Защо? — повтори въпроса.

— Нима не разбирате? Йергенсен беше невинен!

— Наистина ли?

— Той не беше убиецът!

— Но беше ли невинен?

— Вие се хващате за семантиката.

— Да.

— Не, той може би не беше съвсем невинен.

— А можехте ли да предотвратите това, което стана? Можеше ли някой да го предотврати?

Той я хвана за рамото и я насочи към някаква конструкция, вървейки след нея. Като се изравни с нея, каза:

— Това е то, за което и аз се питам. Точно това е. Но не бях убеден. Ние нямахме сериозни доказателства. Нищо! Но аз не исках всичко да свърши, като всеки друг. А не трябваше да падат толкова ниско. Моето бездействие доведе до убийството на човека. Не можете ли да разберете?

— И така, ваша е вината за смъртта на Йергенсен? Само ваша?

— Не казвам това, по дяволите. Зная, че не е толкова просто...

— Не е — прекъсна го тя. — То е точно толкова усложнено и оплетено, колкото вие искате да го направите. Мнозина от моята професия смятат, че всичко е маскирано. Вие можете да изберете да създадете каквото си искате извън нещата. Какво мислите за това?

— Мисля, че това е твърде опростено. Има толкова неща извън нашия контрол. Ако всичко е замаскирано и гримирано, тогава защо аз не мога да реша тези убийства, въпреки че желая това? Защото и убиецът участва също. Той прави всичко така, както той иска, което прави нещата много по-комплицирани. Имате кръстосване на интереси. Съвсем не мисля, че вашата работа е лека, Лу, или че има просто решение за случая. По начина, по който подходате, начина, по който възприемате и чувствате нещата, зависи единствено от вас. Вие можете да носите в себе си смъртта на Йергенсен, но можете и да я зарежете. Решението може да бъде само ваше.

— Вие го правите да звучи толкова леко.

— Може би това е действително лесно.

След изкачването до ъгъла завиха надолу по Трето авеню. Авенюто беше изровено, защото се намираше в процес на реконструкция, продължила години. Към центъра беше по-спокойно.

— Да — каза най-после Болд. — Може би е така.

Тя го хвана под ръка и попита:

— Имате ли нещо против?

Той поклати глава и стисна ръката ѝ.

— Най-тежкото в този случай е, че той, убиецът, остава все още на свобода. Това ти влиза под кожата и започва да гнои. Да решиш едно единично убийство е нещо, макар и доста трудно. Но да

предотвратиш следващо убийство е съвсем друго. Ние не сме подготвени за това. Всеки път, когато открием нова жертва, аз приемам, че е мой провал. Наистина никога не се бях чувствал по този начин преди този случай. Продължавам да мисля, че той засяга само мен. Аз съм този, който загива, а не жените, които той убива. Бих искал да нападне мен.

Тя потрепери.

— Не говорете така, Лу! Каква страховита мисъл!

— Как да се преборя с това чувство за провал, докторе?

— Ваша ли е вината, че той все още е на свобода?

— А не е ли?

— По едно нещо вашият случай не е единствен. Това е лошата концепция. Трябват поне двайсет или трийсет служители за този случай в щатски мащаб. Винаги съм вярвала, че ако имаше достатъчно данни, досега да сте го хванали. Никой не желае да отстъпи контрола на друго. Една от най-великите човешки цели е да останеш в контрола, в управлението — да доминираш дадена ситуация. Досегашният неуспех ли ви яде отвътре, или липсата на контрол над положението? Не ви ли безпокои фактически това, че играта е негова, а не ваша?

Той се спря пред входа на „Брас Грил“ и я погледна. Ухили се и каза тихичко:

— Знаех си аз кого да повикам.

— Радвам се, че го направихте.

— Достатъчно за работата, нали? — попита той, като задържаше вратата отворена. — От тук нататък ние сме просто една двойка, излязла навън да прекара вечерта.

Отвътре се чуваше класическа музика. Огромни витрини гледаха към пристанището, осеяно със светлините на фериботи, товарни кораби и танкери.

Той каза:

— Не съм сигурен, че си спомням как да бъда просто като всички хора. И това е от много, много отдавна.

— О, сигурна съм, че ще си спомните — каза тя. — А каквото не си спомните, аз ще ви науча. — Тя сви устни, вдигна нос към него и се ухили.

— Това звучи окуражаващо.

— Възможно е.

Стъклените врати се завъртяха и се затвориха. Болд погледна през рамо към отражението си на витрината. За момент видя себе си не със собствените, а с нейните очи.

Тя го подръпна за рамото.

— Вътре сме вече — каза. — Няма отърваване.

— Не — каза той. — Не предполагам, че има.

— Двама ли сте? — попита обекелнерът.

Болд кимна.

През следващите три дни Болд си мислеше за вечерта с Дафи. Питаше се дали неговото нетърпение да я покани вкъщи беше предизвикано от топлата привързаност към нея, или от подсъзнателното желание да накаже Елизабет за нейните афери и за разрушаването на техния брак. Неговият неуспех да я убеди дали се дължеше наистина на нейното нежелание, или беше отказала, защото се е съмнявала в неговата сексуална адекватност — нещо, което го тормозеше през последните няколко месеца. Не би могъл да си представи, че е неспособен да се възбуди с една жена като Дафи, лежаща гола до него. Но не би могъл да бъде сигурен също, и такава мисъл за възможен провал присъстваше постоянно в неговото съзнание. Ще се свия на топка и ще умра — мислеше.

Отново го разтревожиха въпросите на следствието, въпреки факта, че вече беше въоръжен с нова, богата информация: курсът по готварство на Черил Крой, за който уведоми една от участничките, е бил посещаван от всички жени, но се изключва като място, където убиецът подбира своите жертви; приспособлението на Крой за дистанционно управление на телевизора носи само нейни отпечатьци; датите на покупката на млечните продукти, намерени в хладилника, показаха, че са от петък и събота, но касови бележки не са намерени, които да потвърдят; книжната кибритена клечка, намерена при навеса зад къщата на Крой, имаше частични отпечатьци от палец — вероятно на убиеца, отпечатьци на част от длан, снети от оградата зад къщата на Крой; снимките с отпечатьците на гуменки, както и заснетите следи от гумите на фургона, открити под съседния навес. Следственото управление считаше, че човекът, който е носил тези гуменки, е тежал от сто двацет и осем до сто трийсет и четири паунда, значително по-малко от теглото, определено по отпечатъка на обувката „Рокпорт“, намерен в калта в района на убийството на Кейт Дехавелин. Следата от обувката показваше седми-осми размер, докато размерът на гуменките беше девет и половина, което беше доказателство за различни

извършители на тези престъпления, за участие на все още непознат чужденец или дубльор. Болд ставаше все по-уверен в наличието на двама убийци. Той вече трябваше да сподели тази версия с още някой, освен с Дафи и Диксън. Без допълнително доказателство за наличие на дубльор, формирането на съдебно дело с такива противоречиви данни, би било много трудно: Болд би трябвало да движи нещата много внимателно сега, ако не иска да представи на съда несъстоятелна информация и всичките му усилия да се провалят в съдебната зала.

Той чувстваше нарастващо разочарование. Абсолютно нищо ново не беше разкрито през последните три дни. Беше направил опит да се срещне с Джъстин Левит, за да продължи неговия разпит, с надеждата да изкопчи нещо ново от неговата памет, както често се случва с живите свидетели. Но родителите на момчето настояваха да му се позволи поне няколко дни отдих, за да се „почувства момче отново“. Болд не възрази срещу това, а и не можеше да обоснове никаква пресираща нужда от ново интервю.

Часовникът на времето продължаваше да тиктака. Болд нямаше възможност да узнае кога или къде ще стане следващото убийство. Всеки момент телефонът можеше да иззвъни и да се добави още една жертва в списъка.

Той почукваше нервно по бюрото с писалката си, докато проучваше подготвения от Ла Моя километричен списък, в който се каталогизираха стотици покупки, продадени в различни магазини, където са пазарували жертвите в деня преди своята смърт. Маркира случаите на съвпадения в два или повече списъка. Имаше някъде връзка между отделните жени. По някакъв начин убиецът беше ги срещнал. Може да е било при пазаруването в магазина? Може би на бензиностанцията? В ремонтното ателие? Доставчикът? Или са се хранили на едно и също място? А може и да е наблюдавал? Прегледа списъците и констатира, че Ла Моя е покрил с тези данни четири дни, предшестващи всяко убийство.

Униформена жена заобиколи преградата на неговия офис и погледна защипаните с кламер документи. Лицето ѝ беше луничаво и обгоряло от слънцето. Тя му каза:

— Лу, неидентифицирана жена кавказки тип е изхвърлена на брега при Алки Пойнт. Доктор Диксън ви очаква там. Смята, че трябва

да я видите. Има нещо общо със сегашния ви случай, но не каза какво е.

Болд вдигна сакото си от облегалката на стола.

— Кой се занимава със случая?

— Браунинг и Боби Гейнис. Боби беше изтеглен от „Особени нападения“.

— По дяволите! Да изтеглят Браунинг и да го поставят с Ла Моя! Искam да остане с него по проверките. Кажете му ясно, моля!

— А кой ще...

— Аз ще се заема засега и ще видя какво ще правим по-нататък.

Изхвърча навън.

Денят беше мрачен, а бреговата линия се губеше на места, скривана от движещи се валма гъста мъгла, идващи откъм водата. Мъглата се виеше и падаше като сива пелена, потулвайки голяма група полицейски персонал. Болд вдигна яката си и се спусна по скалистия бряг към мястото, където лежеше тялото, или каквото беше останало от него.

— Гейнис? — извика с надеждата някой да се обърне и беше изненадан, когато красива блондинка на около двацет и пет години се приближи към него. Тогава си спомни, че Шосвиц беше говорил за привличане на хора от специалните сили — дивизиона по изнасилвания, и дежурният служител беше казал, че Гейнис е от „Особени нападения“.

— Лу Болд — представи се той.

На тази светлина кожата ѝ беше маслиненозелена, а устните ѝ овлажнели.

— Да, зная. Срецнахме се миналата година на едно от коледните празненства.

Той кимна, но не можа да си спомни. Твърде много лица се срещат по коледните празници. Много хора и много пиене. Той никога не говореше прекалено за тези неща; обикновено изяждаше два сандвича и се измъкваше рано.

— Аз изтеглих Браунинг от това следствие, ще продължа с вас.

— Вие? — възкликна тя, но бързо се съвзе и добави: — Да, сър!

— Може и без „сър“, Боби. Вашето име е Боби, нали?

— Барбара, в действителност. Но всички ми казват Боби.

— Аз съм Лу.

— Прекрасно. Защо вие? Нали сте в полицията по убийствата?

Болд я хареса веднага: небрежна и сигурна в себе си, плюс това много женствена.

— Имам специален интерес към този случай. Какво знаем до сега?

— Грозна картина! — каза тя.

Те стояха на около трийсет стъпки разстояние и въпреки това зловонието дразнеше носа.

Гейнис каза:

— Подводният свят е изгризал плътта от ръцете и краката, голяма част от лицето. Кожата липсва. Тя представлява просто каша.

Болд отиде нататък да погледне. Извади носната кърпичка и я притисна към носа си. Беше виждал безцветни, разложени тела. Да се каже грозно е съвсем меко. Морето се разправя с труповете по своя начин.

Доктор Диксън изследваше Джейн Доу. Нейните ръце и крака представляваха бели излъскани кости. Плувният костюм беше покрит със спечена кал.

— Какво имаме, Дик? — попита.

Диксън го погледна през рамо, книжна маска покриваше долната част на неговото лице.

— Чаках да дойдете. Нашите морски приятели са се потрудили доста.

Диксън забодe пръста си в останките от някогашното лице. Болд погледна настрана. Диксън много често се занимаваше с разложена плът. Що за работа?

— Причина за смъртта?

— Не мога да кажа със сигурност, Лу. Не искам да кажа, че правя вашата работа по-трудна, отколкото е, но вижте тук. Ето защо помислих, че би било по-добре да дойдете.

Болд се наведе до Диксън, като притискаше кърпичката плътно към носа си. Патологът защита меката, гъбеста тъкан на гърлото на жената.

— Твърде много плът липсва, за да бъдем абсолютно сигурно, но вижте откъде рибният свят е започнал да ръфа — от шията? — Той показва една линия около гърлото. — Натъртвания пълни с кръв.

Кожата е разложена, а кръвта се просмуква през епидермалния слой. Рибният свят се насочва първо към такива места.

Болд се опита да поддържа професионално поведение, но чувстваше, че се намира на границата на повръщането. Колко подобни тела беше видял? Защо все още го тревожеха?

— Каква е вашата версия, Док? — запита с глас, приглушен от носната кърпичка.

Диксън стисна сиво-белия хрущял на трахеята.

— Какво ни показва това нарушение тук, Лу? Не е ли бил упражнен продължителен натиск?

— Удушена?

Диксън го погледна.

— Не мога да кажа със сигурност, докато не я поставя на масата. Мисля, че това си заслужава безпокойството, Лу, иначе не бих ви повикал.

— Не толкова много, Дикси.

Диксън заговори с увереност.

— Какви са шансовете при пътуване по вода да е станало такова произшествие с подобно удушване? Това е моята линия на проучване, но ще ви кажа още сега, че такава вероятност не може да има въобще. Тя е била удушена от някого. Разсъдете сами: може и да няма кръст върху гърдите; може и да не изглежда надупчена като игленица — както изглеждаха другите — но колко удушвания на жени имаме годишно? Колко от тях са в такъв вид? Погледнете наоколо! — Той посочи. — Този човек я е душил жестоко, Лу. Същата търговска марка, както при други в последно време. Слушате ли ме? Познавам ви. Искате всичко да бъде перфектно. Съгласен съм, но по-добре разгледайте съвсем подробно този случай. Добре ли е, че прехвърлят към нас хора от „Особени нападения“?

— О, значи това било! Вие не я харесвате? — каза Болд и насочи погледа си към Боби Гейнис.

— Тя е още зелена — каза Диксън. — Зададе ми куп глупави въпроси.

— Аз ще говоря с нея. И ще ѝ обърна специално внимание, Дикси. Обещавам.

— Помолихте ме да ви уведомявам, ако някой от моите гости наподобява вашия случая. Тази жена е подобна. — Той посочи

набъбналия труп.

— Видях — каза Болд.

Боби се приближи до тях, дръпна Болд за ръката и го отведе настрана.

— Забелязвате ли, че нейният водолазен костюм е взет под наем — каза тя с полушепот.

Болд вдигна глава.

— Какво ви кара да мислите така?

— Не съм сигурна, но тези лъскави копчета на яката... За какво могат да бъдат?

Болд не възприе това и каза:

— Може би за много неща. — Той трябваше да претегля всеки неин коментар с известни резерви. Тя беше млад детектив, вероятно първа година в униформа, и би се опитала да му направи впечатление. Жените рядко имат шанс в разследването на убийства. Може би тя искаше да постигне повече в това следствие. — Добре! И какво от това, ако е взет под наем? — Ако тя е много запалена, той пък ще я проверява всеки път. Вероятно би могъл да й възложи по-голямата част от работите по това следствие. Само за момент допусна, че може да е сбъркал, като освободи Браунинг малко прибързано, но не би променял нещата сега.

— Може да ни каже нещо за нея, да ни помогне да я идентифицираме, например.

Болд изгледа влажното ѝ лице. Имаше малък правилен нос, меки сини очи и розови бузи, зачервени от студа. Показваше се лек прорез между двата ѝ предни зъба, с което му напомняше за Лорън Хатън. Хубавичка, без да е претенциозна.

— Ние третираме нещата много внимателно при едно убийство. Бавно и методично. Стъпка по стъпка...

— Лу? — извика го Диксън.

Болд се върна при него, като не забрави да си сложи на носа кърпичката.

Диксън каза:

— Тук има нещо за любопитна глава като вашата. — Той издърпа тънкия водолазен костюм. — Отворих ципа на това нещо и направих предварителни снимки. Тези оводнени трупове ти се изплъзват като пилешко, престояло дълго време в бульон. Най-добре е да се

фотографира докато никой не ги е докосвал. Погледнете! — Той беше отворил ципа на костюма до чатала. Отвори го и по-нататък. Две нагънати, напоени с вода и изцапани с мастилени петна розови листчета бяха прилепнали към костюма точно над нейния пубис.

— Какво, по дяволите? — попита Болд.

— Ще бъда много внимателен с тях. Най-добре ще е да ги сложим отделно. В лабораторията ще ги подложат на замразяване-размразяване. Ще ги изсушат, а после ще ги разделят. В най-добрия случай ще може нещо да се разчете — каза Диксън.

— Какао е вашето предположение? — запитва Болд.

— Нещо като квитанция — предположи Диксън.

— Аз мисля същото — съгласи се детективът.

— Малко странно е да отидеш на плуване с някакви квитанции в костюма си, не мислите ли?

— Съгласен! — Болд не можеше да стои повече до трупа нито минута. Остави Диксън да се занимава с квитанциите и отиде при Боби.

Отведе я настрана от грозната картина, по посока на стъпалата, водещи към площадката за паркиране. Заговори спокойно, но строго:

— Между нас да си остане, детективе! Този случай може да се отнесе към убийствата на така наречените „кръстати“ убийства. Това е всичко, което трябва да знаете за сега. Ако чуя нещо от някого, ще зная, че вие сте източникът и вашето магаре ще се хване в примката. Разбирате ли ме?

— Да.

— Сметнах, че би трябвало да знаете и да разбирате какво означава това. Окей? — каза той и съжали за снизходителния тон. И наистина, защо и той третира всеки детектив новобранец така, както се отнасят и всички други сержанти? Какво дава право на сержантите да бъдат толкова сурови към тях? Той отговори на своя собствен въпрос: Защото и нас са третирали така, за това. — И така, каква ще бъде вашата следваща стъпка?

Тя погледна към двамата мъже, които се бореха несръчно с тежкия черен чувал с трупа.

— Липсват хора, бих казала. Ще изследваме всички части на тялото, после ще проверим всички Происшествия и ще потърсим сходство.

— Какъв е случаят в момента?

— Смърт с подозрителни причини.

— Този непромокаем костюм може да ни помогне да поддържаме случая отворен и след идентификацията на тялото, но не разчитайте на това. Същото е и с квитанциите, които намери Диксън, въпреки че са в много лошо състояние. Напълно нормално е да горите от нетърпение да се заемете с разследването на едно убийство.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Това е добре! Това е, което ми трябва. Аз съм изключително зает и без този случай. Вие ще водите по-голямата част от работата, но не позволявайте на вашия ентузиазъм да се проявява твърде много. Ние вървим бавно в убийствата. Не мога да си позволя да ни се изплъзват заподозрените в съда поради разводнена работа на полицията. Аз ви дължа доверие, за да свършите добра работа. Първата задача е да се опитаме и да разберем коя е тя. Непромокаеми костюми и всичко останало следва по-късно, разбрано ли е? Ние работим предпазливо. Бих искал някакъв прогрес в работата още днес следобед. — Той й се усмихна и тя му отговори със същото. — Ще работим съвместно по този начин, окей?

— Извинете ме!

Те се обърнаха обратно. Джеймс Ройс, асистентът на доктор Диксън по аутопсиите, когото Болд беше срещнал за малко в Съдебномедицинския център, идваше отдолу натоварен с екипировка, а двамата детективи бяха блокирали стълбището. Той задържа погледа си върху Боби Гейнис малко по-продължително и тя се изчерви. Болд му я представи като „полицай, натоварен със случая“. Ройс се усмихна и продължи по своя път.

Боби го последва с поглед.

— Проучете справките за изчезнали хора. Аз ще прескоча до медицинския център с Диксън и ще чакам за неговия първоначален доклад.

Тя побърза към паркираната кола, настигна Ройс и проведе кратък разговор с него. Той включи на скорост. На служебната линейка беше написано: „МЕДИЦИНСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ — ГРАФСТВО КИНГ“.

— Хей! — извика Болд. — Вървете!

— Колата ми е блокирана — отвърна тя, като посочи. — Или предпочитате да вървя пеш?

Ройс не се намеси.

„Куражлия“ — помисли си Болд. Беше впечатлен.

Лу Болд чакаше в кабинета на доктор Диксън. Едрият мъж се върна с две кафета, едно от които подаде на детектива. Диксън довлече сгъваем стол от другия край на стаята към мястото, където Болд беше седнал. Той беше човек, който нямаше претенцията да води разговорите си от стола зад бюрото. Преди Диксън да седне, един от неговите асистенти почука и подаде главата си през вратата.

— Майката на онзи от хотела — госпожа Малтънър, звъни от Сан Франциско. Исква да знае какво става.

Диксън кимна и асистентът затвори вратата.

— Извинете за минутка! — каза той на Болд, отиде при телефона, вдигна слушалката и натисна бутона.

В продължение на пет минути обясняваше на жената, че нейният син е бил намерен мъртъв в една хотелска стая; причината за смъртта е, че имал увеличено сърце, което просто е спряло да работи; че неговото тяло се задържа, за да се извършат изискващите се токсично-скенерски изследвания за алкохол и наркотици; че случаят е не съвсем обикновен за четиридесет и една годишен мъж, но не и изключителен. Освен това, нейният син е бил с около трийсет килограма свръхтегло, но причините за спирането на сърцето могат да бъдат много и това ще се изясни към края на деня. Той затвори телефона, вдигна очилата си и разтърка изморените си очи, а на Болд каза:

— Намерен е в хотелската стая мъртъв. На две хиляди мили от дома. Няма признаци за насилие. Имал е опасно сърце — два пъти по-голямо от размера на вашето или моето. То го е убило. Имам чувството, че е бил пияница и наркоман. Черният му дроб не изглеждаше добре, носовите канали също. Ние започнахме тестовете и аз казах на тази жена, че нейният син е злоупотребявал с химически вещества, което накрая е струвало живота му.

— Имате прекрасна работа!

— Има трудни моменти. — Той се върна на мястото си.

Носеше се небрежно. Очите и гласът му все още имаха нежността на момче, но притежаваше силата и интелигентността на голям доктор. Той беше човекът, когото Болд смяташе за най-добър свой приятел, главно заради неговата откровеност. Беше спокоен по характер и много държеше на качеството на своята работа.

— Сега ще стигнем до Джейн Доу.

— Почистваме я за аутопсия. Няма да бъде дълго.

— Колко време е престояла във водата?

— Бих казал две седмици, или от една до три. Зависи от това, на каква дълбочина е била, от това, колко студена е била водата. Но най-малко две седмици. За подводния свят е достатъчно съвсем малко време, за да я съблече до кости.

— Как е могла да потъне с този костюм? Не изглежда правдоподобно.

— Трябва да се посъветваме с някой друг. Имам един приятел, към когото мога да ви насоча. Този е един от най-редките тънки костюми, които не задържат тялото над водата, както някои други. Но аз разбирам какво искате да кажете, Лу, Моята версия е, че след поемането на вода, тя е паднала на дъното. Може да са повлияли температурата на водата и подводните течения. На някакво място е престояла достатъчно на дъното, докато раците са опоскали нейните крайници и са навлекли тази кал.

— Калта може ли да ни помогне?

— Съмнявам се — отвърна Диксън, после добави: — Възможно е, предполагам.

— Можем ли да задържим част от нея?

— Сигурно. — Диксън излезе от кабинета и когато се върна обратно, каза: — Много късно е, за да разчитаме на добра проба. Тя е напълно измита, почти е готова за нас. Но разполагаме с костюма, който на места е импрегниран с кал. По такъв род въпроси най-добре е да говорите с Байрон Ратлидж в Университета. Той води морските проучвания в пролива от години. Мой приятел. Ако някой може да каже къде се е движило нейното тяло, то това е Ратлидж. — След като отпи от кафето, Диксън попита: — Какво мислите? Не ви ли губя времето?

— Оценявам високо този съвет. Да видим по-нататък.

— Липсата на плът на китките на ръцете и на глезените няма да ни позволи да видим натъртвания от лигатури. Единственото, с което разполагаме, са нарушенията в областта на гръкляна и тези квитанции. Изпратени са, впрочем. Ще знаем повече след аутопсията.

Болд поясни:

— Ако това е негова работа, тогава той има изцяло нова програма. Преди две седмици изтърсва тази във водата. Една седмица по-късно убива Дехавелин, а междувременно извършва съвсем чиста работа с Крой. Кой знае какво ще видим по-нататък? Ако не е той, може би няма никаква връзка.

— Чувам го, че идва.

— Какво значи това?

— Дубльорът. Не бих могъл да бъда съвсем сигурен обаче.

— Това е една възможност, Дикси. Ние обсъждаме възможности, това е, което правим сега.

— Бих искал да я изнесем оттук час по-скоро, Лу. Много се задръстихме — десетина гости през миналата седмица — няма повече стаи в нашия хан.

— Колко време ще я държите?

— Деветдесет дни, или докато узнаем коя е тя и намерим място, където да я преместим. Ще имаме нужда от изследване на зъбите, имате ли предвид някаква кандидатура? Без това идентификацията ще бъде затруднена, което би ме поставило в деликатно положение.

— Слушам ви.

— Отнася се за госпожица Гейнис. Преди да пристигнете на „Алки Пойнт“ имах възможността да се запозная с нея. Не ме разбирайте лошо, тя е очарователна, атрактивна и очевидно достатъчно умна.

— Но?

— Тя малко се престарава, не мислите ли? Очевидно е звъняла тук, докато ние бяхме на път за насам, и е поискала точните размери на трупа. Ние с вас знаем, Лу, че размерите, с каквато и точност да ги имаме, все пак представляват част от всеки рапорт. Освен това знаем, че след двуседмично киснене в супата, не бихме могли да дадем точните размери, дори ако тялото беше в прекрасна форма, което не е така. Знаете газовете какво правят с едно тяло. Ще сме щастливи, ако успеем поне да се доближим до истинските размери. Мисля, че сме

достатъчно заети и без прекалените искания на госпожица Гейнис. Предпочитам всички искания да идват чрез вас, да ги филтрирате, преди да дойдат при нас.

— Съгласен.

— Благодаря. Не искам да кажа, че съм...

— Няма проблеми.

— Окей — каза Диксън, като си разтъркваше очите. — Окей, Лу, добре.

Ройс почука и влезе.

— Почистена е цялата, Док. Да я поставя ли в зала едно?

— Да. Ние идваме след минута.

Болд чу Док Диксън да казва „ние“ и веднага започна да мисли как би могъл да избегне аутопсията. Никога не бе ходил там. Той се изправи, потупа Ройс по рамото и каза:

— Постарайте се!

Напусна офиса веднага. Два часа при обезличения труп не можеше да понесе.

Особено преди обяда.

Болд се върна в гората, където беше намерено тялото на Кейт Дехавелин. Трябваше да си отговори на твърде много въпроси и се надяваше, че самотата ще му помогне. Как Дехавелин е могла да избяга навън, дори за кратко време, след като другите не са успели? Защо убиецът е залепил устата на Дехавелин затворена, докато при никоя от другите такова нещо не е имало?

Той мисли няколко минути, мъчейки се да си представи какво е направил убиецът, след като я е умъртвил. Дали се е върнал в къщата или е пресякъл през шубраците? Ако успееше да установи това, би могъл да разгадае цялата стратегия и да определи как убиецът е доближил къщата. При Крой убиецът беше влязъл през задния двор, като беше заобиколил предната фасада — съгласно очевидеца Джъстин Левит. Той е носел нещо. Но какво? Женски дрехи, включително шапчица с колосани червени нишки? Болд не вярваше вече на теорията за наличие на травестит. Джъстин Левит беше видял престъпника в сини джинси и по реда на събитията, следваше въпросът как би могъл убиецът да има достатъчно време за смяна на дрехите. И така, носел е нещо! Шапка? Боне?

Болд не можа да открие допълнителни доказателства, оставаше си единствено отпечатъка на обувка „Рокпорт“. По посока на езерото, където земята под дърветата беше по-размекната и определено биха останали следи от стъпки, нищо не би могло да се намери. Нима убиецът е дошъл през гъстите шубраци? И как се е изтеглил обратно?

Той обходи цялото пространство на двете съседни кварталчета, за да търси следи от автомобилни гуми, с надеждата да свърже следите зад къщата на Крой с това убийство, но нищо не откри. Питаше се дали фургонът, забелязан зад къщата на Крой, има въобще такова значение за това убийство, както би могло да изглежда. Колко хиляди такива фургони имаше в района на Голям Сиатъл?

След разговора с Дафи за възможните мотиви на един убиец дубльор, Болд продължаваше да си представя в тази роля свой колега

полицай, който умело се спотайва някъде в сянка, поглеждайки предпазливо през рамо. Гняв. Ревност — заради неговата способност да се прикрива. Идеята изглеждаше абсурдна, но не можеше нищо да се изключи напълно. Единственото лице, известно на Болд като невинно, беше самият той.

Той караше към центъра на града, но мисълта му бръмчеше непрекъснато. Като изкачи хълма при „Аврора“, видя града под себе си като на длан. Наляво Междущатски път номер пет беше нагъчкан с автомобили. Днес не забеляза белите пластмасови знаци. Вместо това видя корабостроителниците покрай канала и ръждиво оцветените корпуси на рибарските кораби, чезнещи в черните води.

Няколко минути по-късно паркира пред комедийния бар „Голямата шега“ на Беър Беринсън и влезе вътре. Забеляза, че стъклата на прозорците се нуждаеха от измиване, а тротоарите — от метене. Няколко клиенти ядяха миди на бара, пиеха бира и слушаха тиха видеомузика по телевизора, поставен високо над тях. Болд не позна собственика. Все едно да се върнеш у дома и да видиш не собствената си майка, а някоя друга жена в кухнята. Барманката имаше птиче лице и беше в началото на четиридесетте, изглежда го с любопитство.

— Беър не е ли наоколо? — попита.

Тя имаше пресипнал глас и широка отблъскваща уста. Той несъзнателно я сравни с Дафи — не с Елизабет, а с Дафи — и някаква болезнена конвулсия за вина го преряза.

— В офиса е. — Тя се опита да бъде учтива.

— Кажете, че Монаха е тук, моля ви!

— Монаха? Като в Теолонис?

— Да.

Тя поклати глава безсмислено и вдигна слушалката. Болд откри клавиатурата на пианото и се загледа в белите клавиши с такава любов, с каквато бащата поглежда в люлката на своето дете. Той дочу само една дума — Монаха, и затварянето на телефона, но не отдели погледа си от клавиатурата, докато тя не каза:

— Вървете! Една музика е достатъчна, освен ако не сте музикант.

— Трейси! — каза той към кривогледите ѝ очи.

— Това да не е истинското ви име?

— Не! — отвърна той, приемайки разговора. — Столът се е разклатил и се нуждае от поправка. Пластмасово покритие на долно „F“ е отчупено, а на горно „C“ и горно „E“ е прогорено с цигара. Непростимо!

Той плъзна пръстите си по отворения риф на „Синия монах“ и извади нежен акорд с лявата си ръка. Притвори очи, пропусна нота, това го накара да съсредоточи погледа си върху клавишите, за да избегне следващи грешки.

Мелодията събуди у него порой от спомени, както често му се случваше и с други мелодии. Почувства се едновременно в множество барове. Спомни си лицата на някои хора, дори за една бурна нощ с някаква червенокожа от Небраска.

Беър беше винаги малко шумен и много забавен. Беше човек твърде умен, за да не преуспее; прекалено изтънчен за Якима Хай и твърде неизвестен за останалия свят. Двамата с Болд се отдадоха на джаза, заедно дойдоха в тукашния колеж, търсейки слава, богатство и жени. Болд започна в селскостопанските науки, след като беше работил много в областта на овощарството, и мислеше, че не познава фермерските проблеми. Но още в първи курс часовете по психология го накараха да се заинтересува от човешката мисъл. Това, от своя страна, го доведе в курса по криминално поведение, после дойдоха криминални науки, докато се обвърза напълно.

Беър изпадна от училището, записа се в армията. След около шест месеца беше изпратен във Виетнам за пръв и последен път. Попаднал на мина, докато търсил отхвъркнал зар. Мината откъснала част от десния крак, а едно парче засегнало лявата му ръка. Зашили по-голямата част от ходилото на крака, но въобще не намерили два от пръстите на крака. По тази причина бил освободен от армията и пенсиониран до края на живота за нетрудоспособност. Той претендираше, че е спечелил голяма слава като комик на тези отвъдморски територии. Болд смяташе, че наличието на спестени пари у Беър има нещо общо с това. Последният път, когато го беше виждал, Беър все още пушеше непрекъснато и се кикотеше силно на ужасните шегички в дъното на своя клуб. Той беше издълбал сцена за себе си. Имаше силен клуб, който се посещаваше от колежаните въпреки пътуването до центъра, както и лоялна тълпа за обяд и вечеря, което спомагаше за покриване на разходите.

Облегна се с огромната си тежест върху пианото и каза:

— Проклет да съм, ако това не е Трейси. Монаха! Как върви ловът на вещици?

Беър носеше голяма брада, с която изглеждаше уморен и по-възрастен. Все още се отличаваше с проницателните си кафяви очи и черните си буйни вежди, разбира се, но зъбите му не бяха така бели, както някога, а очите му оставаха постоянно кървясали.

— Пея, Беър!

— Какъв вятър те довя тук, Монахо?

— Пропускам клавиши вече! — каза той, като продължаваше да свири.

— Ти ми липсваше. На всички нас — също. Обади ми се, преди да си тръгнеш. Ще бъда в дъното при бръмкалото. — Беър се поклони и тръгна нататък, като се разхождаше бавно из бара.

Трябваше да е сигнализирайл барманката незабелязано, защото минута по-късно върху пианото се появи чаша с мляко. Болд продължи да свири в течение на четиридесет и пет минути, после поръча кошничка миди, и когато бяха донесени, отиде при Беър на ъгловата маса, далеч от сцената.

— Искаш да се върнеш към старата професия? Бих могъл да ползвам някого за „Щастливия час“.

Болд се почувства за момент изкушен от идеята.

— Мога ли да взема билет за отложеното състезание?

— Предлагат се правостоящи.

Те са наблюдаваха взаимно около една минута. Болд се зае с мидите.

— Добре са опържени.

— Сменяме редовно маслото. Трикове на бизнеса. — Беър каза това с леко чувство на самосъжаление.

Болд не би могъл да си представи какво значи да се осигурява непрекъснатата работа на такова заведение, какво означава да започнеш работния ден в девет или десет часа и да работиш до два или три часа през нощта. При това служителите винаги те мамят, посетителите също. Да живееш живота си само на едно място, където мирише на вкисната бира и стари пури, където всеки поглед към външния свят е считан за натрапничество, а разговорите са досадни. Няма

благодарности. Но всичко това показваше, че неговият живот е дяволски добър.

„Може би затова и дойдох тук“ — помисли си Болд.

— Как ви върви работата по „кой го направи“? — попита Беър.

— Все още не зная кой го е направил.

— За какво ти плащат?

— Плащат, защото никой не се заема с тази работа.

— Да, има смисъл.

— Имаме работа със смахнат човек. Обича да беси жени.

— Че кой не обича?

— Напуснах Елизабет — каза Болд.

Това беше възприето със закъснение.

— Вие какво?

Болд кимна.

— О, боже! Това е адски звучаща нота.

— Ако говорим за ноти, пианото ти се нуждае от настройка.

— Е, не прехвърляй темата върху мен. Искаш ли да говориш за това?

— За пианото или за Елизабет?

— Не превръщай разговора в прослушване. Аз съм сериозен. Искаш ли да говориш?

— Не!

— Ох! Дошъл си тук заради добрата храна?

— Съжалявам. Няма за какво толкова да се говори. Тя мисли по моя въпрос от месеци. Загубихме всяка връзка между нас. Тя печели пари в своя бизнес. А аз не зная къде съм. Изцяло в работата, мисля. В откриване на убийци. Тя иска да работи по свой начин. Исква къща в Броудмор и яхта в Шлиснол.

— И какво лошо има в това? Някои имат и по-лоши мечти.

— Завършила си е любовник.

— О-о!

— В „Четири сезона“, не където и да е.

— А защо не? Момчето вероятно ще я отпише скоро. — Беър го погледна с надеждата да предизвика приятеля си, но разбра, че не е успял. — Винаги се забавлявам — каза.

— О, нямам нищо против.

— А ти къде си?

— Под наем в Интерлейк — близо до Стоун Уай — зад Алайд Ван. Малка къща с две спални, в дъното на двора, оградена с висок жив плет. Верандата смърди на котешка урина. Знаеш ли нещо против такава миризма?

— Обгаряне! — Пак не улучи.

Болд кимна.

— Аз съм в квартал три хиляди и петстотин. Може би ти си някъде наблизко. Това е единствената къща, която не се вижда от улицата. Търси джунглата. Това съм аз.

— Тарзан.

— Правилно.

— Много съжалявам за Лиз.

— Аз също.

— Не е ли възможно помирение?

— Не зная. Аз я обичам. Трябва да я обичам все още, иначе това не би ме наранявало толкова много. Предполагам, много неща могат да се простят, стига да има желание за това. За сега ми липсва такова желание. Минаха само няколко дни. Това може и да се промени.

— По дяволите! Направи същото. Това ще те накара да се почувстваш добре и същевременно виновен и по-малко сърдит на нея.

Болд се усмихна.

— Такъв ли е механизмът?

— По дяволите, така е.

— Не съм много добър в тази област в последно време. Да знаеш някакъв цяр?

— О! За мен лекарството е Катлийн Търнър. Тя с открития кредит към стария Джеймс Бонд. Голи пухчета, плуващи наоколо със светлини зад тях. Вземаш под наем две филмчета, купуваш малко сусамено масло, останалото идва съвсем естествено. Опитай с лявата ръка — за смяна.

— Ти си досаден понякога, знаеш ли?

— Заслужава си разходите. Катлийн Търнър в „Боди Хийт“. Казвам ти: тя е способна да събуди и мъртвото във всеки от нас.

Болд не можа да се въздържи да не се разсмее. Беър ще си остане на петнайсет години завинаги.

— Имаш ли собствено видео?

— Не. Искам да кажа да, но вече не.

— Ще наемеш видео. „Боди Хийт“, казвам ти.

Болд извади портфейла си, но Беър го спря:

— Един музикален сет покрива напълно кошничка миди. Квит сме. „Щастливия час“, от пет до седем и половина. Двайсет долара на сет и мляко, колкото можеш да изпиеш. Запомни!

Болд стана.

— Аз правя това някак си, Беър, но ще помисля за пумпала.

Без да става от стола, Беър му подаде ръка за довиждане.

— Приятно ми беше да те видя, Монахо! Идвай по-често.

— Сега вече като самотник вероятно ще живея тек.

— Постарай се да свикнеш.

По пътя към изхода Болд затвори капака на клавиатурата, помилва гладката повърхност на пианото нежно и замислено, и след кратка пауза излезе навън.

Болд позвъни в офиса. Нищо в кухнята, малко по-късно трябваше да се присъедини към Боби Гейнис, която го беше помолила да се срещнат в една сладкарница на Североизточния маркет в Балард.

Тя не носеше мушама днес. Беше с черен панталон и кафяво червено-черна риза с подплънки на раменете. Носеше голяма чанта от мачкана кожа, провесена тежко на рамото, с пуловер на ръка.

Нейната гъста руса коса беше с преднамерено разрошен вид. Тя беше някак си чувствена, без ослепителна, синтетична красота — тип жена с голям апетит, висок глас и, ако се съди по походката, с безпогрешна самоувереност. Тя се качи на стола до Болд и се намести.

Той се почувства възбуден — едно окуражаващо чувство.

Централната стъклена витрина, с няколко редици сладкиши и бонбони, привличаше вниманието на клиентите. До нея касата и бар с шест места за сядане. Това е божествено, мислеше си Болд. Той поръча някакви странни на вид бисквити с пълнеж от череши и кафе без кофеин, с мляко. Гейнис си поръча черно кафе и шоколадови дребни бисквити с бяла глазура, като каза, че като жена не би трябвало да прави това. Той ѝ каза, че се съмнява дали тя е от този тип жени, които се страхуват от такива неща, които вероятно искат да изпитат. Съдейки по нейната реакция, той реши, че това наистина е така. Погледна към стената и вниманието му беше привлечено от окачен лист със знаци, които се сменят ежедневно, показвайки какво е най-прясно. Кошница хляб с едnodневна свежест — торбичка за долар, според написаното на ръка — стоеше вляво от касовия апарат. Две багети, подобни на револвер с две цеви, сочеха негостоприемно към Болд. Той погледна случайно към тях и му стана неприятно от тяхното натрапничество.

— Съжалявам, че ви обезпокоих! — каза Гейнис.

— Няма проблеми. Искам да съм в течение, за да ускорим работата. Вие знаете това.

— Казахте ми да звъня.

— Слушайте, Боби, няма проблеми, наистина. Какво става?

— Намерихме три възможни кандидатки за Джейн Доу — започна тя. — Подбрани са от две дузини рапорти за безследно изчезнали. Следственото управление не е открило лодка. Медицинският център смята, че тя е на около двацет и пет години с ръст един и трийсет до един и трийсет и пет. Три инцидента във вода отговарят на тези данни. Ако не ставаше дума в рапортите за такива произшествия и жертви, не бих ви безпокоила.

— Добре — каза Болд. — Няма смисъл да правим случая по-сложен, отколкото е.

На тази основа, мислеше Болд, работата може да потръгне добре.

— Трите са Лидестри, Норвак и Бандучи. Мисля, че дори можем да изключим Лидестри от списъка. Говорих с нейната майка. Тя е плавала с приятели и е паднала зад борда при шквал^[1]. Била е облечена в бял панталон, с мушама и гуменки. Не е знаела да плува. — Тя замълча, видимо притеснена от някаква мисъл.

Келнерката — неуморима жена с лице като на Злата магьосница — без много да му мисли допълни чашката на Болд с истинско кафе и той го остави настрана.

— Да й кажа ли? — попита Боби, забелязвайки грешката.

— Не...

— Извинете — каза Боби и стана от стола.

Болд се пресегна и я дръпна надолу.

Келнерката се обърна. Боби й каза:

— Вие наляхте истинско кафе в тази чашка, а той го пие без кофеин.

Тя се нацупи и попита Болд:

— Вярно ли е?

— Декофеинизирано, да — каза Болд. Изражението на досада на лицето на тази жена го накара да се почувства виновен за това, че е прав. История а ла Крамер.

— Той би искал ново кафе — напомни й Боби.

Келнерката не се зарадва на това.

— Моля! — добави Боби малко изкуствено.

Болд започна да възразява, но Боби го стисна за ръката, за не говори повече. Тя беше доста силна за нейния ръст.

Сервитьорката донесе ново кафе.

— Съжалявам! — извини се тя.

— Няма проблеми — каза Болд.

Когато тя се отдалечи достатъчно, за да не може да чува техния разговор, Боби продължи.

— Аз съм сервирала в колежа. Няма извинение за такива грешки. — Тя вече гризеше своите бисквити.

Болд сръбна от горещото си кафе. „Да, не й липсва амбиция“ — мислеше си за Боби.

Тя каза:

— За изчезването на Бетси Норвак е съобщил нейният приятел миналата сряда. Нейната кола и сърфът ѝ са изчезнали. По неговите думи тя е била „фанатична спортистка и сърфистка особнячка“. Физическите ѝ характеристики са най-близки до тези на намерения труп.

— Нашият последен обект е Карла Бандучи — добави. — Удар в кораб при водни ски, нейният съпруг бил на кормилото на теглещата лодка. Позвъних на местоработата му. Те посъветваха да проверя в неговата предпочитана бърлога. Това е един бар, недалеч от тук. Не е бил на работа през последните десет дни и обичал водката. Зная, че имате по-важни задачи, но инструкцията препоръчва поне един партньор за такива случаи, а ние нали сме партньори. Бих могла да тръгна и сама, но...

— Няма проблеми. Установихте ли дали той е там?

— Да. Позвъних преди нашия разговор. Барманът каза, че той бил там, но не бил във форма да разговаря с полицаи. Казах му да запази в тайна нашия разговор и той обеща. Така че със сигурност мога да кажа, че е бил там.

— Да хвърлим един поглед! — Болд избърса брадичката си, сръбна остатъка от кафето и остави двацет и пет цента бакшиш.

Боби грабна монетата и му я подаде при вратата с думите:

— Не насърчавайте такова обслужване — скара се тя и му отвори вратата. — Освен това кафето ви не беше прясно.

— Откъде знаете това?

Тя посочи с пръст слепоочието си.

— Зорко око!

— О! — Той с жест ѝ даде път и тя мина напред.

Много добре, мислеше си. Най-малкото, има поне амбицията да постигне нещо.

Джо Бандучи седеше на столче пред бара в „Солт и Уинд“. Заедно с бармана и още двамина гледаха телевизия с изключен звук. Автоматичният грамофон блъскаше някаква песен.

Лу Болд представи себе си и детектив Гейнис на Бандучи, след което попита дали не биха могли да седнат по-настрани, където е по-спокойно. Бандучи имаше доста червена боя, като Ла Моя, черна коса, постоянна брада и кафяви очи, но отпуснатият корем и слисаният поглед на изцъклените му очи издаваха неговото хоби.

— Разбира се! — каза Бандучи, като ги поведе към най-отдалечения ъгъл, където не се чуваше грамофона. — Във връзка с Карла, нали?

— Да, господине — отвърна Гейнис.

Болд ѝ кимна, което значеше да продължи. Той седна по-назад и се приготви да слуша.

— Тук сме, за да ви зададем някои въпроси — каза му тя.

— Изненада — отвърна Бандучи.

— Вие попълнихте рапорта за изчезналата...

— О, не! Аз уведомих Бреговата охрана, че съм загубил жена си при каране на водни ски. Тя падна, както знаете. Единственото, което направих, беше да се върна да я прибера. Това беше следващият ми кръг. — Гласът му заглъхна, потънал в нетрезва печал. — Следващото нещо, което зная... Боже, Исусе!

— Подписахте рапорта за изчезването.

— Попълних всички видове формуляри. Голяма работа. С това не можех да я върна, нали?

— Вие сте написали в рапорта, че жена ви е била висока пет фута и осем и половина инча, и че е тежала сто и трийсет паунда.

Той не чу достатъчно ясно.

— Аз завих силно надясно и изключих от скорост. — Той затвори очи. — Аз чух това. Чух, че я удари, знаете. Почувствах го с краката... — Той отвори своите зачервени, жълтеникави очи. — Какво искате? — попита, като че я виждаше за пръв път. — Вие сте полицаи?

— Правилно — отвърна тя, поглеждайки към Болд, който само ѝ кимна.

— Вие хващате направо за гърлото — захленчи Бандучи. — Полицай ли сте? — попита недоверчиво.

Нейният тон стана по-агресивен.

— Не беше ли малко студено за водни ски, господин Бандучи?

Той поклати глава.

— Ние бяхме на езерото „Лейк Юнион“. Възползвахме се от хубавия следобед. Топъл септемврийски ден.

— В рапорта е казано, че тя е била с непромокаем костюм. Бихте ли ни казали, моля, в какво беше облечена жена ви по време на инцидента.

— Този ден?

— Точно по време на инцидента, моля!

Той затвори очи и се олюля на една страна.

— Инцидента?

— Правилно. В какво беше облечена тя?

— Облечена? — Той отвори очи и се наклони още повече. — Непромокаемият костюм отгоре и нейният бански костюм, както винаги.

— Каква беше направата на костюма?

— Направата? Същата като на моя костюм. Купих и двата за Коледа миналата... Не, по-миналата година.

Боби се обърна към Болд, показвайки, че няма никакво сходство.

— А банския костюм? От какъв тип беше той?

— О, не знам. Мисля, че беше син. Много мъничък. Знаете, като всички други.

— Беше цял, или...

— О, не. Бикини, нали знаете. Сини бикини. Все едно нищо. Много мъничко нещо. Тя видя такива бикини в моето спортно илюстрирано списание. Множество крака и бузи, вие знаете.

— Сини бикини, казвате — повтори тя, записвайки в някакво бележниче. — А каква беше кройката? Висока или ниска? Френска или къса?

— Вие знаете — каза той, като очерта върху себе си линия. — Като на всяка друга жена. Тя ги видя в моето списание.

— Не са същите — каза тя на Болд.

Той кимна и попита, след като погледна подадения му рапорт.

— Господин Бандучи, можете ли да опишете някакви рани по тялото ѝ, каквито сте забелязали?

Бандучи кимна, но не каза нищо. Започна да плаче и прикри очите си с ръка.

— Видяхте ли я, или не, след инцидента? — повтори Болд.

— Тя може би се опита да се гмурне, като ме видя, че идвам. Главата и носа ѝ бяха смачкани — каза той. — Ако си бях помислил, че бихме имали някаква трудност, то щях да настоя да си постави спасителния пояс. Вие знаете, че поясът държи тялото над водата. Видях я за секунда над водата. Видях я на повърхността. Помислих, че водолазният костюм ще я задържи. Може да го е съблякла, не знам. Трябваше да съм в състояние да я намеря. Но никъде не я намерих.

Боби каза:

— Господин Бандучи, много жени, които носят висока кройка бански, обикновено бръснат не само краката, ако следите мисълта ми. Долнището е много тясно между краката. Жена ви не си ли премахваше космите на пубиса?

Той я погледна озадачен. После насочи погледа си към Болд.

— Отговорете на въпроса, моля! — посъветва го той, без много да се замисля.

— Какво говорите, госпожо? Вие как го правите? Бръснете ли се на онова място?

Тя се изчерви.

— Внимавайте какво говорите... — предупреди Болд.

— Д-да!

— И отговорете на въпроса.

Той вдигна ръце.

— Не зная. Може би да. Предполагам, че да. Казахте, че трябва да го е правила, значи го е правила. Какво мислите за по едно питие?

Болд погледна към Боби и показа, че трябва да си вървят. Тя го разбра и малко по-късно бяха вече на улицата, примигвайки на дневната светлина.

Без да погледна към Болд, тя каза:

— Да! Джейн Доу не е Карла Бандучи. Жената, която намерихме, носеше „Боди Глав“ водолазен костюм и „Спидо“ цял бански.

— Коя е следващата?

— Бетси Норвак, сърфистката.

---

[1] Шквал — (от английски: squall) е силен порив на вятър, опасен за плавателните съдове и летателните апарати с внезапността, особено от страна, противоположна на посоката на вятъра. — Б.ел.р. ↑

Собствеността на Бетси Норвак, пет минути на северозапад от Каркийк Парк, граничеше с южния бряг на Холър Лейк. Къщата бе от червени тухли с бял корниз. Дърветата задържаха вятъра, листата шумоляха напевно над главите. От изток се чуваше непрекъснатото бръмчене на автомобилния трафик по Междущатски път №5.

— Спокойно е — каза Боби. Нейните уши бяха свикнали с такива шумове.

Къщата бе добре скрита в плътния ландшафт и отстоеше на около петдесет ярда от най-близкия съсед. Дървена градинска врата водеше към задния двор. Оградата опираше в стълб, боядисан в бяло. Някаква котка скочи от оградата и се втурна към шубраците, пресичайки пътя на Болд. Той благодари на съдбата, че не беше черна.

— Ще проверя отзад — каза на Боби, като мина през вратата, затвори я и сложи резето.

Като зави зад ъгъла, забеляза голяма газова скара. Дворчето беше с тухлена настилка. Над скарата имаше покрив, подпрян на две грубо оформени колони. Дървена количка беше поставена близо до скарата. В нея се намираше голяма машина, а градински маркуч за поливане висеше на стената. Към другия край на къщата се виждаше гараж с отворени врати, към който водеше продължението на алеята. Той надникна през прозореца на долния етаж и видя стая, заета от маса за пинг-понг, игрална маса и две стереоколони. Следващото помещение представляваше пералня с машина за пране, сушилня и дълга релса с множество закачалки. Любопитството на Болд нарасна и той почувства изкушението да нахлуе вътре и да разгледа подробно всичко. Завесите на помещенията на долния етаж не бяха спуснати.

Като използваше носната си кърпичка вместо ръкавица, той отвори една от трите кофи за смет. Рояк мухи се вдигна веднага и миризма на хранителни отпадъци привлече неговото внимание. Учуди го това, че всичият този боклук миришеше по един и същи начин. Две картонени чинии покриваха черните пластмасови чувалчета за боклук,

прегънати на две. Той затвори капака и отвори следващата кофа, после и третата. Бяха пълни с черни пластмасови чувалчета.

Опита се да си внуши страх. Искаше да изпита страха на жертвата, но не можа. Не почувства нищо. Твърде много работа за психиатри — помисли си — защото реши, че нещо тук не е наред, но не би могъл да сложи пръста си и да каже: ето, това е.

Единичната стълба със стъпала от червено дърво завършваше с две високи колони, които носеха големи саксии с цветя. Като изкачи няколко стъпала към горната площадка, погледна към двора и завидя на откриващата се гледка. Той някога се беше занимавал с градинарство през почивните дни, но дворът на Норвак беше просто витрина. Всичко тук се оказваше поддържано безупречно. Две цветни площи във форма на бъбреци, обърнати един срещу друг, а в двата края между тях кръгли градински водни площи. От петнайсетте дървета в плодоносна възраст, нито едно не се повтаряше, всички бяха различни на вид. Ако районът на Сиатъл беше подходящ за него, то това беше градинарството, а Норвак се беше възползвала умело от многообразието на флората, която вирееше в този климат. Зад водната площ следваше зелена морава, осеяна с дървета, а зад гаража се виждаше зеленчукова градинка, видимо обработвана години наред. Плодните дървета бяха поне на десет години, ако се съдеше по височината им и развитите корони, а цялото петно беше оградено с ивица висока мента, чиято миризма се разнасяше от лекия бриз. Той чувстваше мириса там където стоеше. Откриваше се пленителна гледка към Холър Лейк. Представи си Бетси Норвак, разхождаща се бавно по площадката с чашка кафе в ръка.

Остра болка го прониза, когато разбра изведнъж, че Елизабет беше пожелала точно такава къща. Основното бяха къщата и зелената морава, уединението и престижа. Наетата къща му изглеждаше като временно жилище, каквото е била може би през последните трийсет години. Той стоеше и мислеше, опитваше се да прости на Елизабет, но разбра, че това беше трудно, ако не и невъзможно, а тази несполука го нарани силно, тъй като знаеше, че способността да се прощава е човешка добродетел. Чудеше се сега, ако беше допуснал компромис и беше се съгласил за нов дом, дали щеше да се чувства като щастлив семеен човек в този момент? Неговият собствен егоизъм не попречи ли на брака за сметка на службата? Беше ли негова грешката, или нейна?

Той погледна отново към двора, чувствайки се унесен, като че някой го беше ударил по главата. Би ли могло бракът му да бъде спасен?

Мислеше, че не е възможно Норвак да е обработвала тези площи сама. Очевидно някой ѝ е помагал. Видимо тревната площ е била окосена преди не повече от два дни. Той си записа това.

— Сержант! — извика го Боби откъм гаража, изправена под ръждясала баскетболна гривна и избледняла дъска. — Може би ще искате да видите това.

Остъклените врати зад него откриваха великолепна кухня. Той погледна през стъклото за момент почти с благоговение и отново помисли за Елизабет. Видя се с нея в кухня като тази: той се занимава със зеленчуците, а тя приготвя основното ядене — рутинна картина от миналото.

— Сержант? — повтори тя.

— Идвам — отговори той.

Като отиде при нея, видя, че тя оглежда вътрешността на гаража. Норвак беше използвала задната стена за закачване на градински сечива и инструменти. Имаше задна врата към градината. Една дъска от сърф беше изправена и застопорена към дясната стена, а под нея се намираха две платна. Пространството, предназначено за втори сърф, беше празно, липсваха и платната за него. От оставените следи от кал и дребни камъчета си личеше, че колата ѝ е била паркирана на лявата страна. Велосипед с десет скорости, плажни и други по-дребни столове бяха окачени също на лявата стена. Тя посочи празното място на липсващия сърф и колата, което потвърждаваше подадения рапорт. Понечи да влезе навътре, но Болд я спря с ръка.

Върху прашната повърхност на циментовия под, измежду неизброимите вече неясни следи от стъпки, той откри очертанията на голяма обувка с две думи, отпечатани в праха: „Вибрам и Рокпорт“.

— Позвънете в Следственото управление — разпореди се Болд. — Говорете с Чък Ейбрамс. Кажете му, че сме намерили още един отпечатък „Рокпорт“. Той ще се досети какво искате да кажете. Ще му трябва разрешение за обиск. Трябва да дойде при нас възможно по-скоро.

Тя го погледна въпросително.

— Сега! — почти изкрещя и веднага съжали за грубия тон.

Огледа обстановката внимателно. Следата от обувката сочеше към празното място на стената, където е бил окачен сърфът. Приклекна на едно коляно и огледа отпечатъка от различни ъгли и осветеност, и откри друга — обратна следа от същите обувки, която водеше от стената към мястото, където е била паркирана колата.

Когато Боби се върна, я остави да караули, а самият той реши да обиколи гаража и да провери за наличието на други следи. Но се оказа, че настилната на алеята не позволява да се открие нищо определено. Като се доближи до градината, погледна към сградата. Вляво от вратата видя обгорял варел и отиде да го огледа. Двадесет и пет галоновият варел беше нарешетен с бормашина за улесняване на горенето. Най-отгоре имаше овъглени остатъци от няколко чувалчета от дебела хартия. Болд не можа да намери наблизо никаква пръчка — мястото беше дяволски чисто. Отиде до градината и издърпа едно колче, което почисти от калта на връщане. С него започна да отгръща отделните пластове пепел. Под горния пласт от изгорели хартии се показва купчина от изгорен плат, старателно разбъркана.

Сърцето му биеше учестено, той изтегли кола внимателно и остави всичко за разследване от Следственото управление. Знаеше, че може да се окаже просто един куп парцали.

На другата страна на гаража имаше още два двайсет и пет галоновы варела, в които бяха натъпкани високи оградни колове. Като ги разгледа по-отблизо, откри, че са нариснати в червеникава химическа течност, която миришеше ужасно. Няколко от стълбчетата, складирали покрай стената, бяха покрити с шума. Той се задържа тук още няколко минути, след което дойдоха от следственото.

Чък Ейбрамс, най-добрият техник на Следственото управление, когото Болд познаваше, беше нисък, оплешивял негър на възраст около средата на четиридесетте, с широко чело, големи уши и рядка посивяваща коса. Той срещна Болд пред гаража и остави на земята двете тежки чанти, които беше взел със себе си. Подаде на Болд сгънат лист хартия: „Надявам се, че не сте влизали вътре“ — прочете Болд. Ейбрамс беше педантичен човек на детайла. Това го правеше наистина добър като техник на следствието, но неговата безрезервна привързаност към инструкциите би била убийствена за един детектив. Бяха добри приятели с Болд, но не за сметка на работата.

— Чакахме ви — обясни Болд.

— Нямате право да влизате вътре. Разрешителното ми позволява — единствено на мен — да вляза в гаража, за да заснема отпечатъците на обувките. Но нищо повече. Вратата е отворена, както виждам?

Болд кимна.

— Лу? — Ейбрамс го погледна скептично.

— Повярвайте ми, Ейб! Така я намерихме.

— Добре.

— И още нещо — каза Болд. — Намерих нещо интересно в един обгорял варел. Можем ли да вземем проба?

— От всичко, което е извън сградите, можем. Само „пресичане на прага“ не ни се позволява — обясни Ейбрамс. — Ако установя сходство на тези следи с онези от случая Дехавелин, бихме имали съвсем различна история. Но това ще трябва да се направи в магазина. До тогава няма да пипаме нищо в гаража, нито ще форсираме къщата. В Сиатъл има не един чифт „Рокпорт“ обувки. В това е трудността, Лу. Не можем да форсираме едно жилище, защото някакво момче носи обувки „Рокпорт“.

Ейбрамс отвори торбичка, постави парче от бяла лента на дъното и попита за номера на следственото дело. Боби донесе своите документи по делото от колата и даде номера на Ейбрамс. Той го написа върху лентата.

— Ще ги заснема общо и поотделно, един след друг. После ще ги сравним с отливката, която направихме по делото Дехавелин.

Ейбрамс прави снимки в течение на петнайсет минути, след което Болд го заведе при варела. Ейбрамс бръкна под обгорените картони.

— Прав сте — каза той. — Може би това са дрехи. Но хората обикновено използват старите дрехи за парцали. Не забравяйте това.

— Но не и синтетичните, нали? Те не стават за бърсане на прах.

— Правилно! Щатската лаборатория ще ви отговори какъв тип тъкан е това. Вие смятате може би, че сте открили специфично парче от дрехи? Смятате, че тези отпечатъци ще съвпаднат с онези от случая Дехавелин? Че моето мнение не заслужава внимание? — Ейбрамс имаше навика да се самоподценява. Неговото мнение винаги беше много ценно. Не един път неговото свидетелстване беше единствено решаващо за съдебния състав. Той започна да пълни втора торбичка. — Тези следи от обувки са различна история. Не разполагаме с твърде

много. Няма пълни отпечатыци, това е. Може би ще можем да ви дадем ръста, но поради липса на яснота в буквите, което показва износване, може би ще успеем да ги свържем с отливките на моите хора от мястото на Дехавелин. Това би било добре, нали?

Болд знаеше, че някои детективи в управлението съвсем непредпазливо изясняват на Ейбрамс какво им е нужно от Следствения отдел, с надеждата да ускорят следствието. За Ейбрамс такава практика беше досадна.

— Аз искам това, което е. Да поставим въпроса така.

— Добре.

— А намерихте ли отпечатыци върху книжните чинии в сметта?

— О, да, както и на щипците за скарата. Покрихме с прах за отпечатыци по-голямата част от тази печка и дръжките на бравите на стъклените врати, но се оказаха чисти. Може би подозрително чисти, ако следите мисълта ми.

Той завърши взимането на проби от повърхността и продължи по-надолу.

— Това ли е всичко? Още нещо?

— Много скоро ще се справим.

— Ще видя какво мога да направя.

Боби стоеше до ъгъла на сградата. Болд не я беше забелязал, докато не се обади.

— Искате ли да говорите с нейния приятел? Той е попълнил рапорта за изчезването.

— Осигурете го — отвърна Болд. Приближи се до нея, приятелски я потупа по рамото и каза: — Добра работа, детективе! Вие сте на върха на нещата.

— Благодаря, сержант — каза тя.

— Какво, ако ме наричате просто Лу?

— Какво ли? — питаше тя, като го гледаше ухилена, минавайки пред колата.

В понеделник сутринта Болд и Гейнис разпитаха Дейвид Монтроуз. Той беше канадски французин, експерт по лингвистика, нает от университета по силата на някакви споразумения за културен обмен, което той обясняваше, но Болд го пропусна. Неговите зъби приличаха на надгробни камъни в лошо поддържано гробище, завъртени, наведени и с различни височини. За разлика от разбърканите зъби, всичко останало подчертаваше неговия характер: мургавото лице, буйната коса и свирепите сини очи. Имаше успокояващ, хипнотичен акцент и начин на говорене — професионално избягваше инверсията във фразите и разместваше предлози, местоимения, определения. Болд забеляза, че младата полицайка не можеше да откъсне погледа си от него. Той веднага почувства недоверие към този човек и беше уверен в себе си, защото имаше голям опит във формирането на първоначални оценки.

— Вярно е. Аз попълних рапорта до полицията. Но моля ви, не бързайте със заключенията си. — Монтроуз погледна към Боби и се въодушеви. — Това беше един роман, но той свърши. Ако мога да говоря откровенно: тя има характер на жена, която не приема отказ. Има твърде много пари и свой начин на живот от дълго време. Представете ли си, първоначално не разбирах това, но такъв е начинът ѝ на живот. Имаше свада между нас и аз прекарах цялата нощ сам.

— В коя нощ стана това? — прекъсна го Боби.

Той се замисли.

— Петък.

— Датата? — попита Болд.

— Преди две седмици, по миналия петък.

Болд погледна към Боби, която каза:

— Трийсети септември.

Монтроуз продължи:

— Но това не беше за пръв път, да се случи такова нещо. Най-често обаче тя ми се обаждаше на следващата сутрин и се извиняваше.

Наречете го интуиция. Може би това е по-скоро мъжко самолюбие. — Той погледна към Болд. — Но след като тя не ми се обади, аз ѝ телефонирах, но не можах да се свържа с нея. Опитах отново няколко вечери по-късно — трябва да беше вторник, мисля — след което подкарах моя автомобил към нейната къща и я чаках там. Нейният сърф и колата липсваха. Помислих, че е отишла да потренира, но трябва да кажа, че това малко ме изненада.

— Какво, по-точно? — прекъсна го Болд.

Монтроуз го порази като човек, който никога не спира да говори. Той се самонавиваше и с удоволствие би продължавал да доминира разговора цели часове. Това беше добре за един професор по лингвистика, но не беше съвсем идеално за полицейския разпит. Болд беше доволен, че разговарят прави и си мислеше в каква ли словесна престрелка щеше да се превърне този разговор, ако бяха седнали.

Монтроуз беше недоволен от прекъсването.

— Тя е нещо като фанатичка по отношение на здравето. Да? Аеробика, сваляне на тегло, такива неща. Но сърфинга преди всичко! Това е нейната любов.

— Казахте, че сте бил изненадан — Болд го прекъсна отново и с поглед му показва, че това значи бизнес. После кимна на Монтроуз да продължи.

— Тя имаше болки в лакътя от дълго време. Мисля, че беше от сърфинга.

— Посещаваше ли лекар във връзка с това?

— Да, доктор по костите — той погледна към тавана за помощ, — терминът е...

— Ортопедия — помогна му Боби.

Той се усмихна, бляскайки с развалените си зъби.

— Да, благодаря ви. Не зная неговото име.

Болд си записа. Монтроуз имаше необикновено малко ходило и носеше черни кожени италиански обувки. Въпреки това Болд го попита дали притежава чифт „Рокпорт“ обувки. Монтроуз изглеждаше обиден от този въпрос. Той се погледна и каза:

— Моля, лейтенанте. Нима ви изглеждам така, че бих могъл да притежавам „Рокпорт“ обувки?

Болд го попита сетне за историята на приятелството му с Норвак. Монтроуз твърдеше, че я е срещнал в така наречения „Боди шоп“ по

време на упражнения, че първоначално са се срещали като случайни приятели, но впоследствие това приятелство е прераснало в нещо по-динамично. И допреди няколко седмици са се срещали „редовно“.

Споменаването на „Боди шоп“ привлече вниманието на Болд. Ла Моя беше отбелязал разните „Клубове за здраве“ при изброяването на местата, често посещавани от жертвите, преди тяхната смърт. В полицейската работа нямаше пространство за случайни съвпадения, а най-малко в мислите на Болд. Един „Клуб на здравето“ би могъл да бъде прекрасно място за набелязване на жертви.

Боби запита:

— Какво е могла да облече за уиндсърфинга и къде би могла да отиде?

Монтроуз се ухили и преглади двата края на устните си, като че имаше мустаци. Или се стараеше да скрие зъбите си?

— Тя носи водолазен костюм, госпожице Гейнис!

— Какъв тип бански костюм? — попита отново тя.

— Не, не мисля, че ме разбирате, госпожице Гейнис. Носи само водолазен костюм. Това е всичко. Никакъв бански. — Той погледна към Болд и поясни: — Тя обича костюмът да прилепва плътно... към кожата ѝ. Да? Без костюм!

— Сигурен ли сте? — Тя беше озадачена от противоречието.

— Слушайте! Това е нещо, което аз би трябвало да зная. Не е ли така? Например понякога тя облича един от тези костюми от изкуствена материя без долно бельо. Без нищо въобще. Харесва да се облича по този начин. В други неща е също своеобразна. Повярвайте ми. Тя е необикновена във всичко. И тези неща прави по свой начин, различен от другите, с претенцията да докаже, че не е онова покварено богато момиче, каквото всъщност е. Мисля, че с времето тя ще изживее и ще надрасне всичко това. Някой ден. Но в това дете се крие една бъдеща деликатна и нежна жена, която очаква своето време да цъфне. Не сте ли срещали такива жени?

— Не е ли носила бельо, което бързо се сваля?

Той поклати отрицателно глава.

— Вие слушате ли ме? — Той погледна и двамата. — За работа, сигурно. За спортуване, никога. Повярвайте ми. Това беше и една от причините да си купи този минифургон, аз мисля. Тя би могла да

обиколи Лейк Вашингтон, парка, и да намери място, където да си смени дрехите с водолазния костюм под прикритието на колата.

— Какъв беше фургонът на цвят? — попита Болд.

— Тъмносин — отвърна Монтроуз.

— А защо Лейк Вашингтон? — учуди се Болд. — Защо не в пролива?

Монтроуз вдигна рамене.

— Мисля, че не е плавала в пролива. А какво по-точно имате предвид, детективе?

Болд не отговори. Вместо отговор го помоли да продължи описанието на фургона. Монтроуз направи това много детайлно, като стигна дори до антената, която била счупена от някакъв вандал. Боби си записа. Разказът на Монтроуз звучеше като на амбулантен търговец комисионер. Първоначалното недоверие на Болд спадна. Сега не изпитваше недоверие към този човек, а просто не го харесваше. Монтроуз беше влюбен в себе си. Затова Болд не се изненада, че една жена започва да търси други след няколко месеца, прекарани с него; същевременно разбираше и неговата привлекателност. Монтроуз имаше бесния поглед на картоиграч, студен, успокояващ акцент и силно тяло, пакетирано в екстравагантни дрехи. Той беше канадец, който се смяташе за континентален европейец. Премести се близо до стената, като очакваше детективите да го последват, и запали цигара без филтър. Всмукна толкова надълбоко още при първото дръпване на цигарата, че от устата му не излезе никакъв дим, когато заговори.

— Тя има много хубав тен. Обикновено прекарва по няколко минути всеки ден под лампите — вие знаете — една от онези специални лампи. Тя си купи една и я постави в стаята на долния етаж.

Болд си спомни за долната стая с дръпнатите завеси и го попита дали е имал предвид нея. Оказа се, че да.

„Дали това не е представлявало възможност за съгледвача да открие потенциалната жертва?“ — чудеше се Болд. Крой с нейната среднощна закуска, Норвак с нейната тен-лампа. Тази схема на съгледвачество може би най-много се вменяше в последните убийства. Дехавелин беше изключение. Тя и нейните приятели са поддържали завесите на спалнята винаги спуснати заради ослепителната светлина на уличните лампи и не са известни никакви привички, които биха позволявали на един зяпач да надзърта в стаята.

Но, разбира се, винаги може да се намери някаква възможност. В един град няма пълно усамотение.

Холър Лейк беше далеч от Грийн Лейк, но попадеше в зоната, определена в профила на Научния център с радиус три мили. Прималя му, като си помисли каква огромна работа е това. Сигурно живееха десетки хиляди хора в обсега на този радиус. А така нареченият „Кръстат убиец“ беше един.

— Казахте, че вашето приятелство бе... прекъснато. Или аз не съм разбрала добре? — питаше Боби Гейнис.

— Бетси е една кокетка. Една драка. Всеки път я намирах в „Боди шоп“ с нещо ново, облечено на голо, просто за показ. Какво мога да направя? Такива места... Разбирате какво искам да кажа, нали? Мъжете отиват там, за да търсят жени. Жените — за да търсят мъже. Страхувам се, че не ценя високо една жена, която показва своите прелести по един такъв очевиден начин. Поставете ли нужната стръв, рибата обезателно ще клъвне. Не е ли така? — Той стисна цигарата между устните си и потри ръце. — Да я оставим да флиртува с когото си иска сега! — каза злобно, стисна цигарата и дръпна продължително.

Интервюто продължи още петнайсет минути. Монтроуз обясни, че поради своята финансова обезпеченост и независимост Норвак не е работила. Тя беше дъщеря на филаделфийски банкер и нямаше близки на запад от Чикаго. Той осигури на детективите груба схема на нейния типичен „работен“ ден, който включваше главно уиндсърфинг и занимания в „Боди шоп“. Беше имала трима близки приятели, които той познавал. Боби си записа техните имена, предполагайки, че Болд ще поиска от нея да ги намери и да уреди с тях среща. Болд се заинтересува дали Норвак би продължила с уиндсърфинга при това студено есенно време, но Монтроуз отговори, че вятърът по това време на годината е наистина страшен, затова прирастените към сърфинга излизат, когато вятърът е подходящ.

— Не съвпада! — каза Боби, когато бяха вече в колата.

По тротоарите цареше обикновената бъркотия и разнообразие: млади момичета, които се опитваха да изглеждат по-възрастни, богати професори, които се стараеха да изглеждат по-млади. По-голямата част от тях вървяха на двойки или тройки, разисквайки бурно и местейки

учебниците ту в едната, ту в другата ръка. Двусекционен автобус зави на ъгъла пред тях, прегъвайки се в средата и пълзейки като червей. Афишите откъм видимата страна рекламираха любимата на Болд джаз станция. Той завъртя ключа на радиото и хвана съответната вълна.

Боби продължи.

— Ако Монтроуз е прав в това, че тя не е обличала нищо под костюма, в такъв случай Джейн Доу не е вероятно Бетси Норвак също. — Тя се колебаеше. — Искате ли да започна отново цялостната проверка на донесенията за изчезнали хора? Кълна се в Бога, проверих всички тези неща много внимателно, но съм готова да опитам пак, ако вие желаете това.

— Мисля, че той говореше на шапката си. Не смятам, че трябва да следваме стриктно това, което той каза. Имаме отпечатъци на обувки в нейния гараж, които могат да съвпадна с тези на Кръстатия убиец. Разполагаме с някакви изгорени дрехи. Липсва колата. Все пак ще вървим по следите на Норвак, въпреки показанията на Монтроуз. Вие искате да прегледате папките още един път? Вероятно това е добра идея. Но искам да направите проверка за водолазния костюм на Джейн Доу: дали не е взет под наем.

— Помислих, че това не ви интересува. — Тя се усмихна малко глупаво.

— Не започвайте с мен — реагира той. — Искам да се намери минифургонът също.

— Вие не го попитайте дали скарата е била с нея.

— Не. Сметнах, че трябва да се почака. Ейбрамс засне пръстови отпечатъци от мукавените чинии. — Той замълча за момент, давайки й възможност да направи връзката, и продължи: — Спомняте ли си кога подадох полицейската си карта на Монтроуз?

— Да.

— А спомняте ли си как той я пое?

Тя изглеждаше озадачена.

— Постави палеца си точно върху пластмасовото прозорче.

— Значи имате отпечатък от неговия палец.

— Точно така.

— Видях ви като бършехте картата с носната си кърпичка, когато вървахме към него, но не разбрах с каква цел.

— Сега вече имаме нещо, което да сравним със следите върху чиниите. Ние дори не знаем дали ще имат някакво значение тези чинии. Може господин Монтроуз да не е замесен въобще. Зависи от това, което ще се открие.

— Винаги ли лавирате по този начин?

— Не мисля, че това е лавиране. Да се остави един човек вън от подозрение и да се изключи от следствието, това не е лавиране. Това спестява време на полицейското управление, икономисва времето на господин Монтроуз и парите на данъкоплатеца. Същевременно на Монтроуз трябва да кажем толкова, колкото ние преценим. Аз предпочитам да нарека такъв подход ефективен.

— Какво има за „Клуба на здравето“? Така наречения „Боди шоп“? — попита тя.

— Вие мислите като детектив, Боби. Това е добре.

— Не искате ли да го огледам отвътре?

— Не. Искам първо да намерите нейния минифургон. Аз ще ви закарам до колата ви, а вие ще огледате първо около Лейк Уошингтън. Повикайте я в центъра на града и узнайте регистрационните номера на фургона. Вижте дали е цитирана или глобявана през последните две седмици. Проверете да не е задържана нейната кола.

— Лейк Уошингтън? Намерихме я в пролива.

— Най-напред проверете спокойните места около езерото. Сърфистите са като клика. Може някой да я познава. Те могат да ви кажат също къде са топлите и спокойни места в пролива. Или можете да проверите в магазините. Може би я познават. Това ще ви позволи да подушите нещо и за наемането на непромокаеми костюми. Не ме интересува как ще направите всичко това. Огледайте първо Алки Пойнт като искате. Нейният фургон е първи приоритет, това е всичко.

— Търсим куп дрехи зад къщата. Нещо такова, нали?

— Когато го намерите — той използваше метода на Дафи да загатва успеха, — гледайте, но не пипайте. Ще поискаме Следственото управление да се заеме с това.

— Какво става, Лу? Норвак не е Джейн Доу, нищо не съответства.

— Аз не зная какво става. Искам само определен отговор от Следственото управление за Джейн Доу. Искам да зная коя е тя. Това е

нашата отправна точка. Но аз не се предавам по въпроса за Норвак. Не, докато Ейб не ми каже, че няма никаква връзка.

— А какво мислите за „Боди шоп“?

— Аз ще се оправям там — беше отговорът.

Дафи го срещна при асансьора. Тя седеше на една пейка в коридора и веднага скочи, щом го видя. Косата ѝ беше изцяло и леко накъдрена, а погледът — съсредоточен. Той нямаше нужда да пита има ли нещо за него, тъй като тя се втурна през пустия коридор, за да го пресрещне.

— Лу! — каза и той си спомни, че някъде около преди седмица беше престанала да се обръща към него по фамилно име. Той сметна това като придвижване напред, макар и да не знаеше към какво. Стомахът го заболя, но той не даде да се разбере, когато тя продължи: — Той е тук. Момчето Левит. Той и майка му! — Тя беше развълнувана, и както всичко друго у нея, вълнението беше завладяващо.

Той почувства студени тръпки като бодили по кожата си, стомахът отново го заболя и трябваше да го притисне с ръка, защото ако не го направеше, можеше да се пробие и да изцапа новата му риза.

— Той очевидно си спомни нещо за убиеца и иска да ви го каже. Джон се опита да помогне...

— Крамер?

— Да, но Шосвиц го разкара. Момчето видимо е в много деликатно състояние. Аз щях да го разпитам, но преди всичко вие трябваше да го видите. Вие сте установили връзка с него и той иска да говори с вас.

— А как е майката?

— Изключително отзивчива. Няма нищо общо с жената, която ми описахте. Предоставих им моя офис, защото е по-спокойно и, освен това, имам телевизор, така че той може да гледа любимото си следобедно шоу, с което е зает все още. — Тя погледна часовника си и нервно заби пръстите на двете си ръце в буйната коса. — Шоуто свършва след десетина минути. Най-добре ще бъде да изчакате да свърши и после да говорите с него. Можете да използвате моя кабинет. Аз ще занимавам майката през това време. Лошо ли ви е? — попита го,

забелязвайки, че се държи за корема. — Наистина трябва вече да се изследвате!

— Малко е да се каже лошо — каза той.

Двамата слязоха с асансьора и той си взе чашка кафе на щанда в задната част на сградата — точно от каквото стомахът му се нуждаеше — след което се върна в офиса си и седна зад бюрото, в очакване края на проклетото шоу. Седем минути никога не са се проточвали толкова дълго.

Джъстин Левит изглеждаше развълнуван. Той поздрави Болд със сърдечно ръкостискане и двамата седнаха един срещу друг. Момчето беше уморено, което Болд трябваше да има предвид. „Аз направих в твоя живот това, което Кръстатия убиец направи в моя“ — мислеше си той. Но в крайна сметка схватките са неизбежни.

— Как върви?

Момчето вдигна рамене.

— Окей, предполагам. Вие бяхте прав — каза колебливо. — Имам предвид това, което казахте за геройството. Всеки иска да знае какво съм видял. Не съм казал на никого — добави. — Точно както обещах. Странно. Не мога да спя спокойно. Трябваше да откачим телефона, да сменим номера или нещо подобно.

— Защо си тук, Джъстин? — попита го Болд. Той контактуваше с него като с възрастен. Няма смисъл да се променя една печеливша формула.

— Аз зная какво носеше убиецът. Беше студено. Баща ми се прибра през вратата на кухнята миналата нощ и аз веднага разбрах. Бяхте ми казали, че сигурно ще си спомня за още неща. Бяхте прав.

— И какво беше това, синко? — Болд седеше на края на стола. Едва издържаше напрежението. Някакъв въздушен балон започна да се издува в гърдите му, той затвори очи и го потисна.

— Цветя! — каза момчето. — Той носеше букет цветя. Баща ми донесе на мама букет рози миналата нощ и по начина, по който ги държеше — или още нещо, не зная — но изведнъж аз направих някаква връзка. Видях го отново. За уикенда видях оня младеж да пресича задния двор, носейки цветя. Сега вече знам.

„Изкуствени цветя — мислеше Болд. — Червени изкуствени рози. Какво по-добро от това да занесеш на една жена, за да ти отвори нейната врата и да ѝ кажеш, че изпълняваш поръчка? Тя отваря скърцащата врата... Убиецът влиза вътре... Сетне той затваря вратата...“

Болд се наклони напред, хвана малката глава на Джъстин и го целуна по челото.

— Бог да те благослови!

— Помага ли ви това? — Момчето се изчерви.

— Разбира се!

Ентусиазмът на Болд завладя и момчето и то започна да разказва как баща му влизал през вратата, как е видял букета, как си е спомнил, че е видял някъде преди това нещо подобно и е решил, че това е било през онази нощ — той претендираше, че си е представил съвсем ясно убиеца, включително и неговото лице...

— Неговото лице? — прекъсна го Болд. — Джъстин, спомняш ли си как изглеждаше?

Момчето изведнъж замръзна от страх. Клатеше бавно глава и с опулени очи гледаше Лу Болд. Сбърчи вежди сякаш всеки момент можеше да заплаче.

— Не мога да си спомня — захленчи. — Наистина не мога. Искам да помогна, но не мога да си спомня. Просто не мога.

Болд каза спокойно:

— Няма значение, Джъстин. Успокой се. Ти ни оказа голяма помощ. Това е истинска помощ. Това е, от което се нуждаехме. — Той подаде ръка на момчето. — Благодаря ти!

— Мога ли да разгледам наоколо, господин Болд? Знаете ли, искам да видя как работят вашите момчета!

— Това не е много вълнуващо, бих казал. Ако майка ти каже да, аз нямам нищо против, но това, което правим тук, е придвижване на документи, разговори по телефона. Всичко това е отегчаващо, наистина. — И като чу собствените си думи, Болд си помисли, че това беше самата истина. Но някой трябваше да върши тази работа — той убеждаваше себе си. Някои я вършат по-добре от другите. — Остани тук за минутка. Връщам се веднага.

Той излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. В това време се приближиха госпожа Левит и Дафи. Госпожа Левит изглеждаше

много променена, скромна и учтива. Тя попита:

— Помогна ли ви това? Имам предвид цветята?

Като задържаше ръката ѝ в своята, Болд изказа куп благодарности по най-разточителен начин, обяснявайки, че точно това са очаквали. Помоли ги да почакаят и побърза с тази информация при Шосвиц. Върна се след пет минути и ги отведе далеч от вратата, за да избегне евентуално подслушване от момчето. Тогава каза на двете жени:

— Мисля, че е имал добрия шанс да види убиеца, но никак не може да си спомни неговото лице. Като ми каза това, помислих — разбира се, със съгласието на семейството — дали не бихме могли да го поставим под хипноза, за да разберем какво всъщност помни. — Той изгледа първо майката, после Дафи. — Какво мислите вие? Съгласни ли сте?

Дафи отправи погледа си към госпожа Левит.

— Не съм аз, която решавам.

Госпожа Левит изгледа и двамата.

— Има ли някаква опасност за Джъстин?

— Не — отговори ѝ Дафи.

— Без опии или каквото и да е?

Дафи се засмя.

— Няма такова нещо. Аз просто му помагам да се отпусне напълно, да изчисти всякакви напрежения от паметта си и да си спомни какво действително е видял.

— Бих искал да го направите вместо мен. — Той ги подразни и получи усмивка от госпожа Левит и един малко объркан поглед от Дафи.

— Аз съм за, ако Джъстин е съгласен — каза госпожа Левит. — Ако това би помогнало...

— Нека да опитаме! — каза Болд. — Ако вие сте готова? — обърна се към Дафи.

Тя кимна. Погледите им се срещнаха.

Нещо се промени между тях в този момент. Той си спомни казаното, че тяхната близост отдавна е минала фазата на обикновеното приятелство. Знаеше, че тя е права, въпреки че той все още се съпротивляваше. Единствен поглед между тях и той почувства, че правилата са се променили.

— Ще ви извикам, когато бъдем готови — обясни тя. — Така е по-добре... по-лесно за него да се успокои.

Болд се обърна назад. Крамер стоеше по-нататък и явно подслушваше, като се преструваше, че разглежда нещо върху близкото бюро, но щом погледите им се срещнаха, той каза доста високо:

— Той е видял лицето на убиеца?

Болд го сграбчи за ръката и го изтича към пожарната стълба, където никой не ги виждаше. Крамер се освободи от хватката на Болд.

— Какво правиш, по дяволите, Крамер?

— Той е видял убиеца?

— Кажи на цялото управление, защо не?

— Защо не ме информирате?

— Защото говориш твърде много, затова! — Болд веднага съжали за казаното.

— Какво по-точно означава това? — Лицето на Крамер беше станало алено. Той отблъсна Болд. — Изяснете се!

Болд го блъсна силно и го задържа, после отново го блъсна, но Крамер намери опора.

— Не се гаври с мен, Крамер!

— Аз съм част от тази служба, по дяволите. Полага ми се да бъда включен.

— Ти си едно голямо биволско лайно, артисте! Ти си едно нищожество, което се набува в полицията без всякакви качества.

Крамер нанесе първия удар. Хвана Болд за гърлото. Болд му нанесе силен десен удар в корема, сетне силен ляв в ребрата. Хватката на Крамер отслабна от удара, лявата му ръка остана безполезна. Той не знаеше как да се бие.

Вратата се отвори ненадейно. Беше Ла Моя.

— Шосвиц! — изсъска той предупредително.

Двамата детективи се изправиха. Крамер оправи косата си с пръсти. Ла Моя офейка през вратата по стълбището надолу и се скри от погледа на началството. Шосвиц бутна вратата и ги погледна.

— Господа? — Навъсеният му поглед фиксираше и двамата. — Имаме ли някакъв проблем тук?

— О, няма проблеми, Фил — отвърна Болд.

— Сравнявахме бележки — потвърди Крамер.

— Много шумни бележки! — каза Шосвиц. — Не бихте ли споделили с мен?

— Всичко е в божиите ръце — каза Крамер.

Шосвиц придържаше вратата отворена, докато те излязоха, после каза:

— Мислете с главите си, момчета! Би ми било неприятно да ви изхвърля и двамата от играта.

Двамата мъже се отдалечиха мълчаливо.

Няколко минути по-късно Дафи се показва на вратата на своя кабинет и ги покани да влязат. Момчето, все още със затворени очи, изглежда се опитваше да се освободи от дрямката.

Дафи седна срещу Джъстин, а госпожа Левит и Болд от двете й страни.

Дафи помоли момчето да се върне назад към оная нощ, нощта на убийството, и да й опише какво беше наблюдавал.

— Вие сте в стаята си — каза тя. — Виждате ли къщата оттатък пътя?

Джъстин Левит кимна и заговори спокойно:

— ... Лампите светят в нейната стая. По-добре да заключа вратата... Поставям телескопа, както винаги.

— Виждате ли я сега, Джъстин? Какво прави тя?

— Отива към гардероба... както винаги... съблича се. Виждам сянката й върху завесите. Отива към банята, виждам нейния задник. Излиза... виждам циците й, пубиса, всичко!

Госпожа Левит настръхна.

Дафи го прекъсна:

— Джъстин, кажи ми, моля те, по нощница ли е тя?

Болд кимна одобрително — уместен въпрос.

— Не! Няма нищо на нея!

— А сега какво?...

— Ляга върху леглото. Идиотщина, загубих я зад завесите... О! Мъж!... Не мога да я видя... там... ляга в леглото... пуска телевизора.

— С дистанционното устройство? — Болд се намеси.

Джъстин обърна бавно главата си, клепките на очите леко се вдигнаха.

— Имаш ли нещо против, господин Болд да ти зададе няколко въпроса, Джъстин?

— Не! Нямам нищо против. Аз обичам много господин Болд. Тя кимна.

— Значи можеш да чуеш неговия глас сега, нали, Джъстин?

— Хей, Джъстин!

— Сигурно мога. Да, господин Болд. — Говореше като полусънен.

Болд се опита да мисли в сегашно време. Беше трудно. Говореха за една жена, която в момента лежеше гола в хладилната камера с етикет на големия пръст на крака.

— С дистанционното ли устройство пусна тя телевизора?

— Да. Винаги го правеше по този начин.

— Винаги? — Болд се колебаеше. — Всяка нощ ли я наблюдаваше, Джъстин?

Момчето се ухили.

— Всяка нощ, когато имах възможност.

— Виждаш ли телевизора?

На устните на Джъстин грейна усмивка.

— А вие как мислите? Той е насреща. Виждам го.

Майка му прехапа устни. Върху предните ѝ зъби се появиха следи от червилото.

— А какво гледа тя?

— Този идиотски кабелен канал. Нищо хубаво тази нощ.

— Кой кабелен канал?

— Нали знаете, този с прогнозата, обявления, реклами и музика. Мисля, че използва това като музикален фон.

— Не четете ли книга в момента?

— Може би. Не я виждам сега. Само телевизията с тези глупави реклами. Забравете ги.

— Продължавай — каза Дафи.

Болд се чувстваше виновен за такова нахлуване в един личен живот. Той мислено се извиняваше на Крой, докато слушаше разказа на Джъстин, който продължи:

— Да оставим телескопа. Нищо хубаво тази нощ... О, виж ти... някой прескача нейната ограда! Някакъв младеж. Каква изненада! Не

мога да повярвам... телескопа... не мога да го хвана, по дяволите! А-а... Ето... тук е... ръката. Носи нещо... нещо като зелена фуния...

— Цветята? — каза Болд.

— Да, цветя! — съгласи се Джъстин. — Точно така.

Дафи се наведе и прошепна на Болд: „Не му подсказвайте“.

Болд хвърли поглед към магнетофона върху бюрото на Дафи, който записваше. Червената лампичка светеше и ролката се движеше.

— Неговото лице? — каза Болд нетърпеливо. — Виждаш ли лицето му?

— Сини джинси... Изпуснах го... Проклятие, изпуснах го! Наблюдавам наоколо сега... той заобикаля къщата...

Болд чувстваше как сърцето му биеше лудо.

— Сянка зад завесите. Аз съм зад телескопа сега. Тя загаси телевизора и става от леглото. Виждам циците й... задника й... насочва се към банята. Облича си нощницата... опитва роклята си. Излиза от стаята. Нищо не виждам. — Той започна да върти главата си нервно.

Дафи погледна към Болд и после към детето.

— Какво има, Джъстин? — попита го нежно тя.

— Уф-ф... Сенки. О, боже... тя е в беда. Мисля, че е в опасност... ах, гад! — каза той като се въртеше наляво-надясно.

— Всичко е наред... — Тя искаше да го успокои.

Но момчето пак поклати глава в смисъл на отрицание.

Болд седеше като зашеметен. Той беше там с момчето и с Черил Крой и се чувстваше вкочанен, вцепенен и неспособен да помогне.

— Той загаси светлините... не дърпайте завесите напълно! Оставете ме да видя! О, гадост! Мам! Татко! Не трябва ли да им кажа?... Глупости... сигурно нещата... това е голяма идея. А какво да им кажа? Завесите сега са сини. Странни сенки подскачат зад завесите. По-добре да прибера... Слагам телескопа настрана... Като че мам се качва по стълбите. О, гадория... отивам при вратата и я отключвам точно когато тя почуква... — Госпожа Левит плачеше, сълзите разваляха грима й, стичайки се по лицето. — Аз се преобличам, мам — казвам й аз.

— О, боже! — Госпожа Левит хълцаше.

— Мам? — Джъстин Левит питаше с променен глас, и като отвори напълно очи, се огледа и с озадачен и изумен поглед се втренчи в Дафи.

Тя го помоли да затвори очи отново и когато той направи това, тя започна да го извежда бавно от хипнотичното състояние. Очевидно беше, че го изпусна като позволи да чуе гласа на майка си и вече нямаше смисъл да го връща в първоначалното състояние.

Болд спря касетофона и сложи касетата в джоба си. Дафи го погледна и му показа, че трябва да оставят Джъстин на неговата майка.

— Аз не би трябвало да я оставям при него, но той е малолетен и не съм съвсем сигурна в законите против насилието. Ние бяхме просто щастливи да получим съгласието ѝ въобще — поясни Дафи веднага щом останаха само с Болд.

— Вие действахте много добре.

— Можехме да постигнем и повече.

— Бих искал да опитам пак.

— Но не днес. Нищо хубаво не би се получило днес.

— Вие изглеждате уморена.

— Това е изтощително. Странно чувство, нали? Той беше под хипноза, а всички ние седяхме и гледахме.

Той кимна.

— Аз също го почувствах. Да! Добра работа, Дафи! Трябва да опитаме пак по-скоро.

Тя повдигна рамене и каза с известна доза фатализъм:

— Случи се сега, защото е трябвало да се случи.

Болд я погледна особено. Мразеше моменти като този.

— Истината, Лу, е, че тази мисъл ми дойде още миналата седмица, когато бяхте при мен и ме попитахте за евентуален разпит на момчето. Тогава си помислих, че можем да опитаме с лека хипноза. Но пациентът трябва да има желание за това, иначе методът не работи. Това, което направих, им внуши чувството за сигурност. Това не можеше да стане по рано. Той трябваше да бъде готов, в противен случай нищо нямаше да се получи.

— Искам да опитаме отново колкото е възможно по-скоро.

— За това трябва да получим писменото съгласие на родителите, да проведем сеанса без тяхното присъствие, както и разрешение от канцелариите на прокурора.

— Не мисля, че ще имаме проблеми с родителите. Майката сигурно видя колко много можем да научим от него. Бихте ли говорили с нея?

Тя кимна и прогони умората си като разтърка горната част на носа си.

— Сигурно! — каза тя.

— Да вечеряме по-късно?

— Благодаря, Лу! — Тя се пресегна и нежно стисна ръката му. — Не мисля, че можем. Не тази вечер.

— Заета? — запита той с почти детска наивност.

Тя му се усмихна с покровителствен поглед, което го обиждаше.

— По-късно през седмицата, става ли? — попита тя, без да отговаря на неговия въпрос.

— Сигурно — отвърна той с очевидно разочарование. — По-късно тази седмица. — Предаде ѝ лентата и добави: — Трябва да я придвижите чрез Шосвиц. — Обърна се и тръгна по застлания коридор, минавайки край десетките служебни кантори в пренаселеното помещение.

Шосвиц каза на Болд:

— Слушайте, докато човъркахте в мозъка на момчето, аз се занимавах с въпроса за цветята. Няма да бъде лесно. Правилно? Повечето от изкуствените цветя с коприна се произвеждат в Тайван. Как можеш да заложиш на дистрибуторите, половината от които говорят развален английски, а и не са много петимни да разговарят с полицията? Вероятно нямат и зелени карти. Шибана работа.

— Какво бихте казали за цветарките?

— Крамер се занимава с това. Помислете! Проверихме жълтите страници: повече от сто и деветдесет цветари, над шейсет постоянни магазини, десет снабдителски компании, още двайсетина смесени регионални търговци — говорим за голямата индустриална лига в бранша. Добавете още и броя на универсалните магазини и на тези за подаръци, които продават копринени рози, и ще видите пред какво се изправяме.

— Това е началото. Ами лабораторията? Всички цветя не могат да бъдат съвсем еднакви, вярно ли е? Червените нишки, които открихме, могат да ни подсказат нещо.

— Ще помоля. Може и да сте прав.

— Аз ще говоря с тях — предложи Болд. — Трябва да разговарям с тях и за квитанциите, които намерихме у Джейн Доу.

— Има ли нещо ново?

— Ще разбера.

— А по отношение на Джейн Доу — каза Шосвиц, — как стана така, че вие поехте този случай?

— Дикси искаше да я видя, тъй като имаше рана на шията. И е права, Фил. Страхотно сходство. Следвам урока си от случая Йергенсен — проучвам всяка следа, каквато се открие.

— Не зная, Лу. Не зная.

Болд сниши гласа си.

— Какво бихте направили, ако ви кажа, че може би имаме работа с двама убийци, и че един от тях може да е в това управление?

— Бих казал, че имате халюцинации в главата си.

— Не се шегувайте, Фил!

— Не усложнявай работата повече, отколкото вече е усложнена, Лу! Правило номер едно! Правилно?

— Имаме следи от гуменки под навеса зад къщата на Крой, различни следи при Дехавелин — различни ръстове, различно тегло. Устата на Дехавелин бе залепена, докато на Крой не беше. Несъответствия. Значи двама различни хора.

— Може би. Но доколкото зная, ние третираме Джейн Доу като неидентифициран труп. Временна стъпка, правилно? Не танцувайте по хлъзгави терени, Лу. Изясняването на историята с цветята ще отнеме време. Добре би било, ако успеем да стесним кръга, да намалим броя на магазините до петдесет-шейсет. Боже мой, това би отнело около шест месеца само за обработка на данните. Вие си вършете работата, както смятате за целесъобразно. Кой съм аз, за да споря с вас? Ваша е ролята, правилно? Продължавайте по същия начин. Само не се увличайте по странични следи.

— Бих искал да получа разрешение за влизане в къщата на Норвак. Ако можем да се доберем до нейните отменени прегледи, ще разберем кой е зъболекарят, от който ще можем да вземем някакви снимки за сравнение.

— Това ще ни забави, Лу. И двамата прочетохме доклада на Ейб. Той не може да идентифицира онези следи от обувки.

— Напротив, той е сигурен, че са от една и съща обувка.

— Не може да го докаже, Лу. Нали и двамата сме чели един и същи доклад. Той не може да убеди нито един съдия. И двамата го знаем. А и Ейбрамс е достатъчно ясен.

— Бихте могли да опитате.

— Ще се опитам.

— Сигурен съм. — Болд в нещо се колебаеше. — Напомнете на Крамер да пази в строга тайна всички детайли по въпроса за цветята. Не искаме да изпуснем това също. А може да се окаже и единственият път към престъпника. Не искам да се раздухва.

— Разбрано. — Той се колебаеше. — Не съм сигурен дали искам да зная за какво беше схватката между вас.

— А искате ли, наистина?

— Мисля, че да.

— Беше ни подслушвал пак. Подочул ме да казвам, че момчето е видяло лицето на убиеца и той разтръби това на половината етаж. — Болд премисли още един път и добави: — Това е безотговорност, Фил. Аз не му вярвам.

— Той е добре организиран и е добър в бумацината. Вие и аз бозаем от този департамент. Кога за последен път сте пуснали собствен доклад? Трупате само записи през цялото време. Той е добър в това, което прави. Имам нужда от него.

— Той претендира за полска работа, за работа извън канцеларията. Ревниво се стреми да се бърка в неща, където не трябва. Една секретарка е достатъчна за бумацината. Ла Моя е два пъти по-добър детектив от него. Ако неговият баща не беше...

— Достатъчно! — Шосвиц го прекъсна. — Да не откриваме нов фронт тук.

— Но това е същността, нали? — Той се обърна и напусна офиса.

Младият лабораторен техник носеше армирани очила и бяло сако. Говореше с нисък глас и погледът му беше насочен към Болд.

— Използвахме същата процедура за тези квитанции, които се използват за ценни книжни материали, претърпели повреди от вода при пожарогасене. Техниката е изсушаване при ниска температура, при което се отстранява всякаква влага. Ние не сме оборудвани добре тук, затова ни трябваше повече време. Принудихме се да се договаряме с външна независима лаборатория в Сан Франциско.

Той заведе Болд горе при шкафа, където двете квитанции бяха запечатани в плътна прозрачна пластмасова материя.

— Тази особена хартия — рециклирана — е чувствителна към въздушната влага и затова, съгласно процедурата, те бяха херметично запечатани за съхранение.

— И какво представляват?

— Прекарахме ги през мелницата, детективе. Хартията е рециклирана от фирмата Уествакотук, в Уошингтън. Този запас се използва като безкарбонатна добавка в продаваните на дребно квитанции. За нещастие, закрепващите химикали в безкарбонатната хартия са неустойчиви — разлагат се, поради което в този случай мастилото беше загубено напълно. Успяхме обаче да установим печатния номер на фактурата в горния десен ъгъл — той посочи ъгъла на бланката, — и името на компанията ето тук, — каза и очерта един мислено съществуващ кръг около абсолютно празно пространство. — Фактурата носи номер хиляда седемстотин осемдесет и шест, серия четиридесет и пет от компанията „Спийди Бий Драйд Клийнинг“ на Четвърто авеню. Цялата възможна информация е тук. — Той подаде на Болд напечатан лист хартия. — Страхувам се, че сме загубили всякакъв шанс да открием име или инициали поради мастилото, но както виждате, изчоплихме първата половина на датата: седми юли. Липсва година. Получихме всичко това от четливите следи.

Той посочи второто парче от приложените материали. То беше накъсано и повредено.

— Това беше в още по-лошо състояние. Хартията е от по-ниско качество и е по-евтина, някъде от Южна Америка — не сме сигурни от коя страна е, но от химическия състав знаем, че е чуждо производство — също пакетирана и продавана във вид на различни квитанции. Въпреки очевидните повреди тук имахме по-добър късмет, защото хартията, въпреки че е по-евтина, не съдържа мастила. Не знаем къде е стокирана, но явно не е от същия тип. Загубихме горната третина на квитанцията в процеса на изсушаването. Това е общ проблем. Нямаме дата или име, но разполагаме с пореден номер, вид блуза, цена и такса. — Той посочи един от листовите в ръцете на Болд. — Цената за почистване и гладене на блузата е един долар и седемдесет и пет цента и два долара на парче за възстановяване на две копчета. Зная, че това не е много, но такова качество хартия не издържа на солена вода. Бяхме доволни, че все пак нещо се получи.

— Изчерпали ли сме всички възможности?

— Страхувам се, че да. Това, което имате в ръцете си, е много или малко, в зависимост от това какво могат да ни кажат съдържащите се данни.

Болд благодари на сътрудника и го помоли квитанциите и рапортите да бъдат изпратени в стаята за показания в центъра, както винаги. А той самият се отправи към „Спийди Бий Драй Клийнинг“.

Мъжът зад щанда се оказа виетнамец с добър английски. Не му потрябваха повече от десет минути, за да намери архивното копие на квитанцията. Името върху фактурата беше Джонсън. Без адрес. Наименованието на стоката — памучен пуловер.

— Какво означава това „две“? Два долара? — попита Болд.

Възникният мъж завъртя квитанцията, за да може да прочете, после погледна Болд.

— Две петна — каза.

— Какъв вид петна? Някакъв начин да узнаем?

Мъжът срещу него сви устни и поклати отрицателно глава.

Болд взе квитанцията като документ на следствието без никакви възражения отсреща на виетнамеца.

Преди да се върне в колата Болд се спря пред един публичен телефон и започна да прелиства указателя. Списъкът с името Джонсън

беше дълъг почти цяла миля. Той затвори с удар голямата книга и я остави да виси под телефонния апарат.

Този „Боди шоп“ беше служил някога за производство на лед. Търговските рибарски кораби бяха снабдявани с блокове лед за изстудяване в морето. В началото на четиридесетте години сградата е била реконструирана, като едната половина била превърната в балетно студио, а другата — в изложбен салон за обзавеждане. Сега представляваше триетажна тухлена сграда, с прозорец тип Джеферсън, с поглед към пристанището. Стълбището, водещо към бюрото, беше от дъб с масивни месингови релси, с бостънска папрат, провиснала над главите като дълги зелени пипалца. Лионел Ричи изпълняваше „Ол Найт Лонг“ през малките стерео колонки. Жена с лисиче лице, в тюркоазен костюм, подмина Болд и му се усмихна. Костюмът прилепваше към тялото ѝ толкова плътно, че можеше и без него. Болд се спря на стълбището изумен и я наблюдаваше как кърши задника си, слизайки надолу.

Жената зад бюрото имаше побеляваща руса коса, издължено лице и издадена напред брадичка. Носеше някаква гимнастическа сива Т-фланелка, скъсана над пъпа, „Боди шоп“ леко копринено прикритие върху малките гърди. Коремът ѝ беше с кафяв махагонов цвят, плосък и корав. Виждаха се нейните розови, френска кройка шорти, вдигнати доста високо на хълбоците.

— Хм, красавец! — възкликна тя с леко писклив глас, като изпъна и без това твърдата си стойка, при което нейната сива Т-фланелка се вдигна още по-високо.

— Обмислям евентуално членство — обясни той, — и се питам дали бих могъл да поразгледам наоколо?

— Разбира се! — Тя се засмя. — Бих направила с вас една обиколка, но Джейн е болна с тази инфлуенца и аз съм като прикована тук в този момент. — Тя погледна към часовника на стената. — Часът е почти шест и половина. Мога да ви покажа всичко около седем, но сте добре дошъл, ако искате сам да побродите, или пък ако бихте желали

да използвате по-добре времето си, срещу малка такса можете да ползвате някои от нашите съоръжения.

— Мисля само да поразгледам...

— Сигурна работа! — Тя посочи и обясни на Болд, че басейнът и залата за отслабване се намират на долния етаж, включително четири помещения: за уединение на мъже и жени поотделно и още две общи. На този етаж имаше три занимални, една от които с пълно видеооборудване — с всички последни парчета — и един здравен бар. Каза му още, че би могъл да намери две помещения за аеробика, лични офиси на треньорите, една масажистка и администрацията на третия етаж. Подаде му и една брошура. — Тук всеки един е приятелски настроен. Ако възникнат у вас някакви въпроси, попитайте когото и да е.

Той попита за разписания и ценоразписи, но тя се извини и му обясни, че като правило разписания се правят след първия тур.

Малко по-късно той разбра защо. Започна от третия етаж, където се занимаваше един клас по аеробика. Чуваше се удар на рокмузика през стъклата и нямаше високоговорители и колонки, слава богу. Нищо не го дразнеше толкова много, както звученето на две музикални пиеси, изпълнявани едновременно, освен при коктейлите, където е нещо обикновено десетина души да говорят едновременно. Мисълта за парти коктейлите му напомни за Елизабет, и как всичко това изглеждаше по-рано. С напредъка в кариерата, тя имаше нужда да присъства на парти коктейли. Болд избягваше такива събития по всякакъв начин, като най-вече се оправдаваше със службата си. Без съмнения тя мразеше неговата работа: неговото най-лесно извинение. С всеки изминат ден той се чувстваше все по-отговорен за разпадането на тяхната връзка. И двамата се объркваха. Допреди няколко дни изглеждаше много досадна нейната грешка: беше си завъртяла друг мъж. Но в последно време той беше започнал да гледа на нещата от гледна точка на тяхната мотивация — хората правят нещо по някаква причина — психологично надарените убиват, защото чуват гласове; психопатите убиват заради удоволствието от убийството; една жена си намира любовник, защото е загубила този вкъщи.

Гледката на класа по аеробика извика нейния образ в мислите на Болд. В ранните години на техния брак прекарваше всяка сутрин — седемте дни в седмицата — като работеше за телевизионни

предавания. Оглеждайки се назад, той разбра колко груб е бил към нея, често пъти дори не ѝ се е обаждал по телефона, оставяйки я да чака часове наред, без да ѝ каже една дума. В неговата работа липсата на връзка често означаваше някаква трудност. Убит служител — думи от които и двамата се страхуваха. Тя трябваше да бди над него като грижовна майка, да се съобразява с изискванията на дневната му програма и по-рядко да се оплаква.

Тя беше интелигентна, привлекателна, умна и всеотдайна жена. Всичко, което изискваше от него, беше един нормален живот — дом, може би и деца. Но тя се беше омъжила за един ненормален живот, за живота на един полицай. Когато той ѝ отказа тези елементарни желания, фактически живеейки в офиса си, тя си потърси нов живот като жена от кариерата. Всичко това изглеждаше съвсем ясно сега, когато бяха разделени. Той се съпротивляваше срещу всякаква промяна у нея, може би не съвсем открито, а подсъзнателно. Постепенно беше свикнал тя да го чака вкъщи, да фокусира цялото ѝ внимание към себе си, а той да се съсредоточава единствено върху служебната работа. Той прие нейния нарастващ интерес към кариерата като намаляващ интерес към самия него. Какво държане! Клъцваше я и отрязваше по най-изтънчени и хитри начини, в стремежа си да поддържа контрол над нея. Започна да вижда в нея друга жена и се питаше дали тази жена съществува реално или е жена, каквато той иска да бъде. Нейната промяна не беше ли плод на неговото въображение?

Тези размисли го потискаха болезнено. Не можеше да се освободи от мисълта за зачервената ѝ шия при излизането от „Четири сезона“, нито от представата за това как тази възбуда се е получила там, в хотелската стая. Той знаеше твърде добре как беше тя в леглото — ентусиазирана, жадна, нетърпелива. Въздържаната, стеснителна домакиня ставаше друга, нещо съвсем различно, в стремежа си към собствено удоволствие. Тя се отдаваше на секса с чувство на безгранична, чудесна всеотдайност, която той съхраняваше дълбоко в себе си като нещо, което принадлежи само на него. Непреодолимо желание за удовлетворение, безразсъдно в изпълнението. А сега отдаваше всичко това на друг мъж, заради което той я мразеше. Абсолютна омраза.

Трийсетте мъже и жени в състава на класа по аеробика се навеждаха ритмично, кълчиха се напред-назад, пристъпваха и скачаха

в унисон с чувствените ритми на музиката. Болд се отдалечи от прозореца.

Другата занималия беше празна. Стигна до канцеларията, но вратата беше затворена. Работните часове бяха от десет до седемнайсет, понеделник до събота.

Трите главни помещения на етажа бяха пълни с уреди за вдигане на тежести, с огледала от пода до тавана, килими, както и с една сладникаво-горчива миризма на физическа дейност. Грухтенето, пъшкането и сумтенето бяха тук нещо приемливо, ако не и желателно, както гримасниченето. Нямаше място за скромничене.

Той беше чувал много шегички по адрес на атлетическите клубове, но никога не си беше направил труда да посети поне един. И знаеше защо.

Тези движения на тялото той смяташе, че са неприлични, че са за изпълнение в дискретни домашни условия, или поне в еднородна компания от един пол. Това, което виждаше, беше твърде много за един бакалавър. Върху пейка, на не повече от десет фута разстояние от него, една опасно красива черна жена лежеше по гръб, стискаше страничните прътове над главата си и помпаше въздуха с жестоки тласъци на тазовата част нагоре, с крака, плътно стъпили на пода. Болд се хвана, че се е заяпал — отмина към следващото помещение.

С крайчеца на окото забеляза, че някой му маха с ръка. Майк Шарф, един от асистентите на доктор Диксън по аутопсия, го викаше вътре да се присъедини към него. Шарф оплешивяваше и имаше проблеми със свръхтегло. Мигаше твърде често. Болд се промъкна между ондулиращите тела. Няколко жени му се усмихнаха предизвикателно, полуизтегнати. Болд им отговори с усмивка. Чувстваше се твърде много облечен и не на място.

— Какво ви доведе тук, сержанте? — попита Шарф. — Никога не съм ви виждал тук преди.

— Събитие, наистина.

— Без майтап? — Шарф дръпна Болд встрани от уреда за повдигане и следващият зае неговото място. Стояха близо до огледалото и Болд можеше да наблюдава упражненията над рамото на Шарф.

— Майк, бихте ли потърсили вместо мен?

В това време дребна жена във виненочервена дреха се промъкна между тях.

— Съжалявам! — каза тя, хващайки двамата под ръка едновременно.

— Няма проблеми! — отвърна Шарф и я представи на Болд. — Тина — обясни той, — беше една от петте сътруднички на Съдебномедицинския център, която е член на този „Боди шоп“.

Тя легна между двамата — беше неприятно на Болд — и Шарф се готвеше да ѝ отнеме уреда, който тя натискаше.

Той обясни, че във форма на помощ било предложено от клуба да се занимават и групи от полицейски служби, при което центърът веднага подписал.

— Една група жени и мъже от вашите сътрудници също се занимаваха тук — добави той.

Болд се мъчеше да си спомни откъде това име му изглеждаше познато. Сега вече мъгляво си припомни за някакъв списък върху бюрото през миналото лято и сподели с Шарф.

— Да си спомняте за някаква жена на име Бетси Норвак? — питаше и двамата. — Пет фута и десет инча висока, с руса коса?

Шарф поклати отрицателно глава.

— „Бетси“, никак не ми звучи като познато име. — Той погледна потното лице на Тина. — Вие какво ще кажете?

Тя помисли, после погледна Болд право в очите. Стори му се, че единствен път, когато беше гледал жена право в очите, беше когато правеше любов с Елизабет, и ефектът се оказваше и обезоръжаващ, и разстройващ.

Тина обясни:

— Тук няма да чуete много за последните имена, но аз зная една Бетси от аеробиката. Знаете ли, Майк, това беше онази с къдравата коса, която носи пластичен костюм за гмуркания.

— Това е тя! — каза Болд, като си спомни разговора с Монтроуз.

— Малко странна такава... Но истински сериозна в рутинните занимания. Тя е състезателка по уиндсърфинг.

— Сигурно! — Шарф кимна. — Сигурно е тя — повтори той. — Зная кого имате предвид.

— Да сте я видели в последно време тук някъде?

— Не в последно време — отвърна Тина.

— Тя има сигурно близки приятели тук, които познавате? — Болд питаше и двамата.

Тина мълчеше.

— Мисля, че Сам е нейният личен треньор, нали?

Шарф повдигна рамене.

— Сам? — попита Болд.

— Сам де Вито — отговори тя. — Който може да си позволи, наема си личен треньор. Бетси може да си позволи всичко. — Напрегнатият ѝ глас напомни на Болд за Елизабет, когато тя се опитваше да говори по време на любов в леглото. Чудеше се дали някога ще може да изхвърли Елизабет от мислите си. Значи ли това, че я обичаше или тя беше просто навик, от който му беше трудно да се освободи?

— Де Вито е наш резидент — поясни Шарф. — Много е вероятно като неин личен треньор да е бил и нещо повече. Може би ще искате да поговорите с него?

— Майк! — скара му се Тина.

— Добре, но това е истина, нали?

— Сам е перфектно момче!

— И се нахвърля на всяка жена, която изглежда добре в бански — коментира Шарф.

Тина се усмихна, изчерви се и поклати глава.

— Не го слушайте — препоръча на Болд. — Всички мъже го ревнуват.

— Къде бих могъл да го намеря?

Отговори Шарф, леко раздразнен от думите на Тина:

— Личните кабинети на треньорите са на трети етаж, но по това време на вечерта той е може би с клиент. Погледнете в следващото помещение, или в басейна. Не можете да го пропуснете. Той е ваятел на телата. Искам да кажа истински ваятел. Тренира всички, които се занимават сериозно с тялото си. Носи червена риза и сиви дълги гимнастически панталони, а на шията му виси секундомер. Косата му е като на Франки Авалон, а с челюстите си може да счупи и бейзболна тояга. Не можете да го сбъркате с никой друг.

Той имаше също кръгли тъмни очи и нос, който е удрял многократно. Болд го намери в една влажна, миришеца на хлор стая до дълъг и тесен басейн, загледан в хронометъра си. Някаква жена като

газела плуваше отчаяно свободен стил срещу течението, създавано от силна струя, която не ѝ позволяваше никакъв напредък. Леките ѝ плувки се бяха смъкнали до под кръста и откриваха две фино оформени блестящи кълки. Сам гледаше в хронометъра. Болд проучваше плувкинята.

— По-енергично! — Сам надвика шума и като се обърна към стената, забеляза Болд за първи път, отивайки към таблото. Той дръпна някакъв шалтер и струята стана още по-силна. Поотслабналата жена загуби малко дистанция и заплува по-енергично, за да възстанови темпото.

Болд трябваше да извика силно, за да бъде чул.

— Сам де Вито?

Треньорът кимна.

— Сержант Болд. — Болд показва картата си: „Следствено управление на полицията. Отдел Убийства“. Той добави всъщност „Отдел Убийства“ за ефект. Много рядко споменаваха своя отдел, но това сработваше ефикасно, когато искаше да привлече вниманието на някого. Същият ефект това оказа и върху Сам. Той забрави за хронометъра и съсредоточи ахатовия си поглед към Болд.

— И така, какво?

Ръцете му се отпуснаха инстинктивно.

— Бих искал до ви задам няколко въпроса.

— По-късно? — Сам насочи отново вниманието си към хронометъра и извика високо по посока на жената: — По-бързо! Искате ли да напреднете или не?

— Веднага — коригира го Болд строго. — Не по-късно!

Де Вито го изгледа намръщен, измърмори нещо и щракна хронометъра предизвикателно. Отиде до таблото и изключи машината. Водата спря да се движи. Жената се изправи и започна да намества банския си костюм разсеяно.

— Какъв е проблемът? — запита недоволна от прекъсването на тренировката, с втвърдени зърна на гърдите и косми на пубиса, непокорно стърчащи навън.

— Гимнастика, петдесет прикляквания! — каза ѝ Де Вито. (Тя изръмжа.) — Продължаваме след минута. Тук ще разговаряме, нали? — обърна се той към Болд.

Беше нисък на ръст, може би пет стъпки и осем инча, но вероятно тежеше близо сто и десет килограма, без да изглежда дебел. Имаше дващест и два инча дълги ръце и пропорционално развити бедра. Беше недоволен.

— Плаща ми се на час — информира той Болд, — и имам много напрегнат график.

Болд забеляза акцент от източното крайбрежие, може би от Ню Джърси. Беше срещал поне двама души от ФБР с акцент, подобен на този. Преди това не можа да го различи поради шума.

— Бетси Норвак — каза и видя, че лицевите мускули на Де Вито се вдървиха.

— Какво ви интересува?

— Тя е изчезнала.

— Вие ще ми кажете... Тя пропусна три занятия с мен, без да предупреди. Знаете ли какво означава това за основния поток?

— Знаете ли къде би могла да бъде?

— Слушайте, приятелю! Имам дванайсет редовни. Осемнайсет извънредни този месец. Остава ми време сутрин само да хапна набързо и да си завържа обувките. Аз не съм им бавачка, въпреки че имам такова чувство понякога. Отсъстват от планирани занятия, без да ги отменят предварително. Работя с половин капацитет. Оставят ме по цели часове свободен и никой не плаща. Ако намерите Бетси, кажете й, че ако не се яви още един път, ще трябва да си търси друг персонален треньор.

— Познавате ли я лично? — Болд го попита, като имаше предвид думите на Шарф.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което казах. Лично. Разбирате ли?

Той се колеба доста дълго.

— Не. Не. Не е този начинът, по който работя тук.

— Чух, че тя е била доста хитроумна.

— Всички са хитроумни, приятелю. И всички си имат своите форми като италианските състезателни коли — голяма работа — което не означава обаче, че аз имам личен живот с всяка една.

— Не според това, което чух.

Мускулите на лицето му отново се свиха.

— Така ли?

Болд кимна.

— Казаха ми, че вие и Бетси сте били близки.

— Глупости. Кой ви каза?

— Кога я видяхте за последен път?

Мускулестият мъж изглежда разбра, че всичко това беше много по-сериозно, отколкото си мислеше първоначално. Затова не бързаше с отговора.

— Бих могъл да кажа нещо за допреди две седмици. Мога да проверя в книгата. Плащанията. Би трябвало да е записано.

— Да, бихте ли проверили?

— Сега?

— Да, сега!

— Гадост!

— Има и други начини за разговор по такъв въпрос, знаете ли?
— поясни Болд.

— Окей, окей! Запазете спокойствие. — Сам се обърна назад и каза на жената: — Гимнастика, двацет и пет минути занимания. Ще се върна веднага, щом свършим.

Болд чу плувкинята да протестира, но треньорът изджавка срещу нея приглушено и затвори вратата.

— Кучка! — каза той тихо.

Болд го последва нагоре по стъпалата.

Записаното от треньора показва, че последната среща на Бетси Новак с него е била преди две седмици и три дни, което приблизително съответстваше на времето на престоя на тялото във водата, определено от Док Диксън. Болд го остави да се върне при момичето.

В търсене и питане той се задължа още около половин час, като искаше да разбере и кога треньорът ще си тръгне. Този мъж създаде у Болд впечатление за лъжец и затова той искаше да го проследи. Някаква жена на име Кенди Ленгхолф, не по-висока от пет стъпки, с мощни кълки и бедра, претендираше да знае Бетси Норвак много добре. Болд ѝ предложи сладко от кокосови орехи в малкия бар на „Боди шоп“. Имаше афиши по стените с голи мазни тела на мъже и жени културисти. Стомахът му се обърна от тази гледка. За това допринесе и Спортен илюстриран календар с водолазни костюми, който Болд намираше за твърде еротичен.

— Не съм виждала Бетси тук около две седмици — каза тя.

Когато той я попита от колко време точно не я е виждала, Кенди Ленгхолф каза, че не може да си спомни. Бетси е имала проблеми с болния си лакът отново — повтарящи се болки след контузия. През това време в бара влязоха двама мъже със спортни фланели, поръчаха си пресен портокалов сок и продължиха да говорят на висок глас, което привлече вниманието на Болд. Единият от тях го проучваше съсредоточено с нахален поглед.

— Говори ли ви нещо името Монтроуз? Това е един канадец от Университета.

— Разбира се. Той идваше тук. Веднъж ѝ направи истинска сцена. Дойде да я потърси. Беше малко пиян и искаше буквално да я повлече със себе си. Беше сбъркал нещо. Това все пак е клуб, нали така, и всички се познават помежду си; на никого не прави впечатление ако тук-там се виждат косми или нечия цица се е показала навън. Ние сме възрастни хора, по една и съща причина сме тук, поне повечето от нас, и всички си помагаме, за да вървим напред. Този побъркан канадец си беше помислил, че Бетси се стреми едва ли не да легне с всеки. Не-е! Какво държание. Той въобще не ни разбираше.

— И той направи сцена?

— Опитва се да я прибере вкъщи.

— И?

— Тогава Сам го заплаши, че ще му размести частите на тялото, ако не се вразуми. Той изгледа Сам, подви си опашката и се пръждоса.

— Значи Бетси не беше флърца, нали?

— Не беше? Защо в минало време? Кажете, какъв вид полицаисте вие всъщност? Не е ли по-добре да ми покажете значката си? — Тя се отдръпна от столчето и застана далеч от него. — След всичко, което се случи в последно време...

Той извади служебната си карта и я отвори пред нея. Значката блестеше под висящите лампи.

Един от двамата мъже успя да види картата и минута по-късно те се изнизаха навън. „Отървах се по живо по здраво“ — помисли си Болд.

— Отдел „Убийства“ — каза той на Кенди Ленгхолф.

— Бетси? — Тя едва прошепна. — Кръстатия убиец?

— Не — заяви твърдо Болд и тя малко се успокои. И сам се учуди дали това беше истината. — Но ние бихме искали да поговорим

с нея — добави той.

— Тя живее горе, след Каркийк.

— Да?...

— Аз не я познавам съвсем добре...

— Има ли някаква истина в това, че тя много флиртува? — Той възприе също сегашно време, за да я успокои.

— Много от момичетата идват тук заради момчетата. И обратното е вярно също, но не и Бетси.

— Какво означава това?

— Бетси се отнася сериозно към своето тяло и към заниманията. Тя се състезава по уиндсърфинг и иска да се включи в международната мрежа... Франция, Хавай, вие знаете. Прекарва по-голямата част от времето си в пролива през летните месеци. Занимава се тук през есента и зимата. Но не можете да я наречете флърца. Не е като някои от другите момичета.

— Имала ли е Бетси нещо със Сам?

Тя се изкикоти.

— Нали обиколихте и видяхте?

— Значи ли това „да“?

Тя вдигна рамене.

— Слушайте, Сам се интересува само от някои хора. Вие чувате всякакъв род клюки, знаете какво искам да кажа. Лично аз много не им вярвам. Бетси си купи някои домашни принадлежности. Знаете, лампи за тен, двойка машини за отслабване. Какво, по дяволите, толкова си е позволила? Сам трябваше да прекара известно време там, за да инсталира уредите. Той работи и като дистрибутор, знаете ли? И от там тръгнаха слухове. Затова не мога много да им вярвам. В такива места, като това, толкова много слухове се разпространяват, че може ушите ви да изгорят.

— Но имаше слух и за Сам и Бетси?

— Това е неизбежно. Сам ѝ се притича на помощ в случая с Монтроуз — откара я до вкъщи. Това е достатъчно за клюкарите. Истината е, че след нахлуването на СПИН хората са много въздържани в секса. Не искам да кажа, че едно време нямаше посещения винаги с надежда за леглото. И тук беше същото. Това продължи известно време, но тези дни отминаха. Вече липсва

сигурност. Секс се прави вече много по-малко. Най-често е „датирането“ все още, но това е друго.

Болд ѝ благодари и плати сметката. Напитката се отрази добре на неговия стомах. Помисли си, че би било много разумно да се отбие в магазина и да купи йогурт и плод, и да си направи вкъщи същия коктейл. Спря се и каза довиждане на Майк Шарф, преди да напусне „Боди шоп“, като си мислеше, че трябваше да поддържа по-добри отношения с офиса на Медицинския център. Забеляза, че беше привлякъл вниманието почти на всички в това помещение, което му беше досадно. Като излезе, веднага се обади в центъра. Усилията на Боби бяха довели до откриването на минифургона на Бетси Норвак в Каркийк Парк.

Преди да си тръгне, попита дежурния на рецепцията в колко часа Сам е напуснал сградата. Той му отговори, че в десет часа. Това означаваше малко повече от два часа за работа. Като излезе от вратата, жената с провокиращата Т-фланела го спря, прескочи по няколко стъпала и го хвана за ръкава.

Подаде му ценоразпис.

Входната врата се отвори шумно. Болд се оказа лице срещу лице с Дафи Матюс, а зад нея беше Джон Крамер. Тя носеше розов велурен комплект, косата ѝ беше издърпана назад и завързана на конска опашка. Изпъната назад коса правеше лицето ѝ по-строго, а очите ѝ изглеждаха по-големи. На ушите ѝ, зачервени от студа, висяха мънички златни обици. Крамер беше все още със служебните си дрехи и с чантичката в ръка. Усмивките изчезнаха от лицата им и за момент и тримата запазиха абсолютно мълчание. Болд се втренчи в нея и почувства, че лицето му започна да губи цвета си.

— Какво сега? — учуди се той.

Крамер започна да мърмори.

— О, Лу! — Преструвка за случайна среща, като политик, който се опитва да бъде забавен.

Лу Болд не сваляше очи от Дафи. Най-после слаба усмивка като спазъм се появи на неговото лице, някак си изстискана и неестествена.

— Я виж ти! — каза Болд, забърза се и с коляното си забърса свободно висящата чанта на Крамер, която го удари по най-слабото място.

Той се присви и закуцука по стъпалата встрани, чувствайки се объркан, разстроен и самотен.

Вятърът виеше откъм пролива и във въздуха се носеха тежки солени пръски като мъгла, които мокреха лицето на Болд, който беше вдигнал яката и плътно закопчал ризата си. Застанала до минифургона, осветена в профил от синьо-белите светлини на нейната кола, Боби се бореше с вятъра, който непрестанно ѝ вдигаше полата. С приближаването на Болд, силен порив на вятъра вдигна полата ѝ до раменете и той можа да зърне нейните чорапогачи.

Тя оправи полата си и го забеляза. Вдигна ръце, показвайки как танцува полата ѝ на вятъра.

— Хубава нощ, само за поли! Тъкмо подавах вечерята.

— Какво всъщност имаме? — попита тя със съвсем делови тон.

— Колата е оставена тук преди около десет дни. Предполагали са, че е арестувана. Проверихме за документи и те се оказаха все още тук. Замесен е контрактор за теглене на коли. Имам камион, който ще дойде, за да я изтегли до нашия гараж.

Болд се обади по радиотелефона и помоли Чък Ейбрамс да се срещнат в гаража след трийсет минути. Взе сигнално фенерче от куфарчето си и се върна при фургона.

— Ейбрамс ще ни срещне в гаража — каза.

— Да имате парче плат? — Той повдигна рамене и светна с фенерчето. Тя го обикаляше полунаведена, като събираше полата си на топка в едната ръка. — Какво търсим? — попита.

— Ключове — отвърна Болд. Той се огледа на два пъти под колата. После отиде отпред, освети бронята и окачването, пак се върна към задната част и повтори цялата операция. — Ето ги — каза.

Извади книжна торбичка от джоба си, отвори я несръчно, все още лежейки под колата, използва писалката си, за да освободи магнитната кутия за скриване на ключовете. Остави я да падне свободно в торбичката. Той се изправи, грижливо запечата торбичката и на светлината на фенерчето, което държеше Боби, се опита да отвори кутията, както си беше в торбичката. Кутията се плъзгаше като мокър

сапун и не се отваряше. Той я насили в единия ъгъл и дръпна палеца си.

— Сигурно е ръждясала, което означава, че едва ли тя е държала ключовете си в нея.

Подаде торбичката на Боби, взе фенерчето и отново се пхна под колата отзад. Помоли я да угаси фаровете на колата си, които му пречеха. Продължи да търси, но напразно. Нямахше друг комплект ключове. Намокри се и се изцапа.

Отдалеч забеляза идването на колата за теглене по мигащите оранжеви светлини. Шофьорът беше свикнал да работи с детективи. Той постави бързо теглича, без да докосва фургона и да оставя каквито и да било отпечатъци, или да унищожава такива. Десетина минути по-късно те бяха вече на път.

Гаражът се намираше под сградата на „Обществена безопасност“, добре осветяван от няколко редици лампи, окачени на тавана. Маслени петна по циментовия под го правеха да изглежда като леопардова кожа. Болд погледна през страничното стъкло на фургона.

— Вътре няма нищо — каза на Боби. — Няма нито дрехи, нито принадлежности — нищо! Извикайте Монтроуз! Разберете дали знае нещо за ключовете. В зависимост от това, което ще каже, проверете в склада за вещите. Вижте дали водолазният костюм има вътрешни джобове и няма ли комплект ключове, които сме пропуснали при огледа.

— Сега ли?

— А кога мислите, че трябва? Нали имаме неговия домашен телефон?

Тя се забърза към сградата.

Пристигна друга кола. Беше Чък Ейбрамс. Той каза на Болд:

— Предполагам, знаете, че е време за вечеря, нали? — Като започна веднага изпълнението на задачата си по напръскването на специалния прах за откриване на отпечатъци от пръсти, Ейбрамс добави: — Криминологичната лаборатория изпрати данните за онази пепел при нас по някакви съображения. Не съм сигурен, че тези тъпацы ще се научат някога да разчитат резултати.

— Е?

— Смес от полиестери и капчици неопрен.

— Какво означава това?

— Вие сте в очарователно настроение тази нощ.

— Какво значи това, Чък?

— Това означава — каза Ейбрамс с необичайна суровост в гласа, — че вероятно плувен комплект и един непромокаем водолазен костюм са били изгорени с малко пента, всичко това, което намерихте във варелите.

— Пента?

— Пентахлорфенол — червеното вещество във варелите. Използва се за повърхностна обработка на дървени повърхности, като импрегнация. В този случай е използван за обработка на коловете на оградата против гниене. Що се отнася до дрехите, помолих щатската лаборатория по инфраспектрография, тъй като не смятах, че бихте могли да се ориентирате сами. Може би ще помогне да се открият производните, както и оригиналните цветове.

— Фантастично!

— И още нещо — добави Ейбрамс, — хартията от горната част на оня обгорен куп е от два четиридесет и пет килограмови чувала за сух цимент. Портланд цимент, произведен извън Брементън. От него може да се намери в целия град.

— Цимент?

— Да, цимент!

Болд погледна към празния фургон.

— О, Исусе!

— Имам чувството, че всичко това не е добре, Лу!

Болд поклати глава, все още с поглед към фургона.

— Проверете задната част за ръжда или прах от цимент, моля ви!

— Мислите, че я е возил отзад?

— Онези колове във варела зад гаража са могли да бъдат и в друг варел.

— Ще проверим грунда за наличие на пента също.

Болд кимна. Ако някой е убил Бетси Норвак, което ще рече, ако е изгорил нейните дрехи, както и самата нея, после я е набутал във варел двайсет и пет галона и го е допълнил с цимент и боклуци, то тогава чие ще да е тялото на брега при Алки Пойнт? Просто съвпадение ли е това, че в задния двор на Норвак водолазен костюм и плувен комплект са изгорени — същите два елемента на облеклото на Джейн Доу? Каква е връзката? Всичко това си помисли Болд, а после каза:

— Прочетох вашия доклад за следите от стъпки.

— Съжалявам, Лу. Знам, че се надявахте нещо да излезе от това, но нищо не може да послужи за пред съда.

— Защо не?

— Само частични следи; една снимка на контури върху неравен циментов под би обърнало нещата срещу нас. Защитата ще ни разкъса на парчета. Но същевременно, аз бих казал, че отпечатьците са почти сходни. Изглежда са от една и съща обувка. Същият човек.

— Но не и за пред съда.

— Правилно!

— Проклятие! — Болд наблюдаваше как Ейб покриваше с черния прах стъклата на колата. Следственото управление използваше бял или черен прах в зависимост от цвета на предметите. Черната пудра беше ужасна — проникваше навсякъде и правеше дрехите ви на каша.

— Виждам част от палец върху външното огледало — каза Ейбрамс.

Болд пристъпи по-близо и Ейбрамс му показва мястото на отпечатъка.

— Частичен, но добър отпечатък. Ляв мъжки палец. Това е много лошо.

— Защо?

— Защото отпечатъкът, с който разполагаме от книжната чинийка, е от дясната ръка. Същият частичен отпечатък, който снемем от изгорените материали, съвпада с този при Крой. Знаем вече, че последните два не са идентични.

— За кой случай говорите? Какво стана с отпечатьците върху моя портфейл?

— Вашият приятел Монтроуз не е бил на скара с Норвак, ако това имате предвид. Отпечатьците върху мукавените чинийки са различни.

— Моят щастлив ден.

— Какво мога да ви кажа?

— Искате ли да знаете в какво се състои работата, Ейб? — Болд продължи преди Ейбрамс да отговори. — Разполагаме с труп, който беше изхвърлен от водата при Алки Пойнт. Пръстите, оглозгани от морските животни до костите; дори и да снемем отпечатьци от нейни

принадлежности, няма с какво да ги сравним. Същото е и със стъклата. Няма начин да идентифицираш един запис с бебешки глас. Ето защо аз имам сътрудници, които проверяват отново донесенията за изчезнали хора. Намираме следа от обувка, която може да съвпадне с друг случай на убийство, а горелият варел, доколкото разбирам, съдържа дрехи, които са били запалени и изгорени с определена цел. Сега откриваме липсващия фургон на жената, който изглежда много добре почистен; единствено този, който последен е шофирал този фургон, вероятно е нагласявал външното огледало — разсъждаваше Болд спокойно, но изведнъж очите му заблестяха. — Моля ви, направете ми една услуга. Нека преценим височината на шофьора по ъглите на двете огледала. Това може да помогне.

Ейбрамс хареса идеята. Той продължи своята работа по външната страна на каросерията.

Боби се появи през вратата в другия край на гаража и след малко се приближи до Болд.

— В кухнята до капачката на резервоара — каза тя. — Монтроуз твърди, че винаги е оставяла ключовете в тази кухня, когато е ходила на уиндсърфинг.

Болд провери веднага.

— Няма ги — каза. — Искам да говорите утре сутринта с бреговата охрана, дали нямат никакви сведения за почистване на боклуци от сърфистите при Каркийк.

— Няма проблеми.

— След това бих искал да се срещнете с... — Той се мъчеше да си спомни едно име, дадено му от Дикси преди няколко дни. — Бейнбридж... не, не... — Той се премести на по-светло и прелисти бележника си. — Ратлидж. Доктор Байрон Ратлидж от отдела по морски науки в университета.

— Мога ли да попитам защо?

Той кимна.

— Дикси каза, че той би могъл да ни каже какво е направил проливът с тялото на Джейн Доу през петнайсетте дни преди да я намерим. Ние намерихме фургона на Норвак при Каркийк, а тялото ѝ при Алки Пойнт. Искам да бъда сигурен какво означава това.

— Мислите, че няма смисъл? Ако се съди по вашия тон.

— Слушайте, Ейбрамс дойде с някои доказателства, които предполагат възможност за наличие на голяма игра.

— Например?

— Например тялото на Норвак да е на дъното на пролива в няколко кубически ярда бетон. — Той погледна часовника си.

— Колко е часът? — попита тя.

— Имам среща — отвърна той.

— И аз също — каза тя, като му показва отново, че отдавна е облечена.

— Моята е с трениор по гимнастика — каза Болд.

— А моята среща е с Джеймс Ройс.

Той не се изненада.

— Бъдете внимателна с него. Видях особения му поглед към вас онзи ден.

— Добре, татенце! — пошегува се тя. — Обещавам ви, че няма да кажа на никого за срещата ви с трениора. — Тя се обърна и тръгна, като се кикотеше. — Но аз бих казала, че вие трябва да се тревожите много повече от мен!

В десет часа и седем минути Сам де Вито напусна „Боди шоп“. Болд го следваше на разстояние. Треньорът спря първо пред апартамента си, остави мотора да работи и се върна с някакъв багаж. После се отби в нощния ресторант, който осигуряваше диетични вечери, и взе храна за вкъщи. Болд възприе, че той е позвънил предварително от апартамента си или пък от клуба „Боди шоп“.

Като тръгна на север, в посока към Каркийк парк и Холър Лейк, Болд разбра къде отива. Остави му добра преднина и го следваше търпеливо. Когато треньорът зави и спря пред къщата на Норвак, Болд никак не се изненада. Той спря на един квартал разстояние и приближи пеша.

Нощният въздух беше студен. Проникваше през куртката и го жилеше. Като се доближи до къщата, той се прикри в група дървета и разтърка ръцете си, за да се стоплят.

Болд се държеше покрай оградата, промъкна се през вратата и застана плътно до къщата. Заобиколи ъгъла откъм скарата. Чуваше се прещракване на инструменти. През пролуките на рехавата стълба можа да види тънък лъч светлина от фенерче-писалка, което мъжът държеше в устата си, насочено към вратата.

Болд извади револвера си — изведнъж съжали, че нямаше подкрепление. Треньорът беше почти два пъти по-масивен от него, може би и толкова по-силен. Като държеше револвера насочен нагоре, той се придвижи предпазливо към стълбището от червено дърво, откъм далечната страна.

Долови шума на отварящата се врата, при което светлината изчезна и го затрудни да вижда какво става. Мъжът беше вътре.

Болд побърза безшумно нагоре по стъпалата и се озова на горната площадка. От това, което можа да види в тъмнината, разбра, че треньорът бе компрометирал защитното устройство на вратата чрез развинтване откъм стената, като е използвал специален кабел и малка батерия. Беше оставил вратата отворена за бързо изтегляне, ако би се

наложило. Болд стигна до вратата и се послуша. Не можеше да разгадае нито един от тъпите звуци, нито да определи дали нощният посетител се намираше на пет стъпки от него, или по-нататък в коридора. Той влезе мигновено и отвори широко очи.

Видя светлината на фенерчето и съвсем слабо осветения коридор от кухнята към непознато за него помещение. Пристъпи напред в тъмнината и продължи.

Като стигна до коридорчето, видя отново светлината, този път идваща откъм спалня в края на коридора. Придвижи се към вратата на стаята и насочи револвера готов за стрелба. Отразеният лъч в огледалото на аптекката привлече неговото внимание. Мъжът оглеждаше банята на Норвак. Болд изчака няколко минути, за да даде възможност на търсещия да намери това, което търсеше. След известно време лицето на Де Вито се показва в огледалото и, ако можеше да вижда назад в тъмното, щеше да забележи Болд с втренчен в него поглед.

Но той продължи да претърсва съдържанието на аптекката, отваряше капачки и инспектираше хапчетата във флаконите, като фенерчето оставаше в устата му.

С отворена стъкленица, пълна с хапчета, треньорът се насочи към тоалетната, и точно в този момент Болд го закова на място, като включи светлините и извика:

— Не мърдай!

Погледът на Де Вито към клозетната чиния все още издаваше неговото намерение да изсипе хапчетата в тоалетната, но Болд размахна револвера си и го спря. Той накара треньора да остави стъкленицата на пода, и после да вдигне ръце, да се завърти и да ги опре на огледалото на медицинското шкафче.

— Къде точно ме чакахте, или ме проследихте? — попита Де Вито.

— Следих ви — отвърна Болд. — Какво става, Сам? Искате ли да ми кажете или желаете да ви закарам в центъра?

— Вие сте от „Убийства“. Ще ви кажа още тук — не съм убивал никого.

Болд го приближи предпазливо и потупа джобовете му. В задния му джоб намери няколко отвертки и жици. Извади ги.

— Доста сръчно действате с тези жици — каза.

— Монтирах системата за безопасност, когато инсталирах оборудването за упражнения. Тя има пет уреда в стаята на долния етаж.

— Момче за всичко.

— Всеки трябва да заработва прехраната си.

Болд го държеше обърнат към стената. Запали лампата и вдигна хапчетата.

— Какво има тук?

— Може би ще е по-добре да говоря в присъствието на адвокат? Вече ми прикачихте вмъкване с взлом. Нямам нужда от още нещо.

— Мога да ви прочета какви са вашите права, Сам, или да разговаряме и да изясним дали бихме могли да направим сделка.

Настъпи продължително мълчание.

— Не мога да реша.

— Търгувате с опиати, Сам? Това се наказва строго в този град.

— А-а, човече?...

— Говорете, Сам! Вече губя търпение.

— Това са стероиди. Идвате и задавате всякакви въпроси за Бетси. Представям си точно какво ще стане. Може много да се спечели и твърде бързо. Мисля, че сте тук, защото тя се чукаше и се провали поради голямата си сметка. А това са мои принадлежности. Правилно? Както казах, време е за адвокат!

— Няма да ви преча да потърсите съвет, ако наистина искате това, но се съмнявам, че Бетси Норвак умря от стероиди, ако въобще е умряла. Не за това идвах при вас в „Боди шоп“.

— Глупости.

— Кажете ми за това, Сам, и може би ще можем да се приберем без излишни писаници.

— Какво да ви кажа? Голяма част от хората в клуба са застрашени от свръхтегло, вие знаете това. Идват непрекъснато при мен и искат хапчета — стероиди — и аз правя някакъв малък бизнес с това. Чуйте и ме разберете. Ако не съм аз, те ще си ги доставят от друго място. Не търгувам с нищо опасно. Това не са хапчета с високи дози от веществото. Бетси, както и другите момичета, бяха във фазата на малките дози. Достатъчно само за настроение. Две от момчетата взимат леко завишени дози. Нищо страшно. Цялата работа е в проклетото име... Аз съм един от хората, които могат да ги доставят.

Помислих и стигнах до извода, че като намерите тези хапчета тук, само въпрос на време е да стигнете до мен. Аз съм един от изключителните доставчици, човече.

— От колко време?

— Какво? — Той започна да се завърта, но Болд го предупреди да не мърда.

— Колко време Бетси ги е вземала?

— Норвак? Гадна работа, не знам. Шест месеца. Десет, може би. Този сърфинг, човече, иска сила. Тя се чувстваше отлично.

— Разкажете ми за нея, Сам. За вас и за нея имам предвид.

Той погледна Болд в отражението на огледалото.

— Няма нищо вярно, човече! Кълна се в Бога! Жената беше затруднена веднъж в клуба и аз ѝ помогнах да се оправи. Това беше всичко. Кълна се в Бога! Няма нищо вярно в това, че съм бил ходил с нея.

— А аз чух нещо по-различно. Чух, че обичате жените.

— Някои от тях, човече. Вярно. Но, уверявам ви, не и Норвак. Тя беше просто на тренировъчен курс от високо ниво. Вярно е, че излизаше с няколко момчета от клуба, знаете, приятели. Чувах разни слухове, като всеки друг. Това място е пълно с клюки. Но ние никога не сме говорили за това. Норвак искаше да усъвършенства тялото си. Беше наистина много солидна за момиче с добро поведение. Сериозното отношение е половин спечелена битка при тренировката. Главата винаги трябва да е на мястото си.

— Стероидите влизат във вашата система, нали? В течение на месеци?

— Вярно е! Ето защо те излизат вече от мода. Но все още съществува голям пазар в клубовете като нашия. Хората просто са луди да имат хубави тела, човече. Някои правят всичко възможно, за да изглеждат по-добре от ближния си, качил два̀сет и пет килограма в теглото си. Просто ще се изненадате.

— Аз ще ви разоря с обвинение за влизане с взлом. — Де Вито изглеждаше шокиран. — Трябва да го направя, дължен съм. Но за сега няма да споменавам за опиатите. Все още не. Давам ви четиридесет и осем часа да изчистите каквото имате. Сетне ще поставя вашето име в „Наркобизнес“. Те ще се погрижат за вас. Въобще няма да знаете кой и

какво ще направи. Вие сте вече вън от бизнеса, вън от всякакви опии, разбирате ли?

— Чувам, да.

— Ще ви поставят под наблюдение от „Обири с взлом“.

— Разбирам.

— След една година наблюдението ще отпадне. Печелят всички.

— Не съвсем.

— Не мога да ви оставя да се изплъзнете. Имам своите съображения. — Болд вече прибираще револвера си.

Едно мигновено движение обаче го изненада. Едрият мъж го ритна в корема и го залепи за стената, изкара му целия въздух. Болд се сви, но получи още един унищожителен удар в стомаха. Опита се да спъне треньора с крак и успя да го извади от равновесие. Наведе глава и стреля. Чу, че паднаха парчета от огледалото, видя кръв в мивката, но Сам не изглеждаше засегнат ни най-малко. Напротив, той нанесе силно право кроше по брадичката на Болд, от което главата му се отметна назад и се удари в стената. Пред погледа му всичко помрачня и потъмня, а в главата си почувства тъпа нарастваща болка. Главата му увисна и той се свлече на пода. Като в просъница чуваше отекващите стъпки на треньора, който напускаше къщата. Болд се придвижи напред със затворени очи, довлече се до тоалетната и там повърна. В това време дочу стартирането на кола — треньорът се отдалечаваше. Чувстваше, че тежи двойно повече. Повърна отново и тогава успя да се изправи, тръгна към спалнята и се дотътри до телефона при леглото.

Набра номер деветстотин и единайсет и помоли да не записват.

Когато Болд доближи пътеката, водеща към наетия от него апартамент, Дафи излезе от колата си. Тя все още беше с розовия велурен комплект и изражението ѝ беше мрачно. Беше развалила конската опашка, но пот блестеше в косата ѝ, на слепоочията, а очите и бузите ѝ бяха зачервени. Веднага забеляза грозната синина на челото на Болд и ахна.

— Боже, Лу, какво е станало?

Той я погледна за миг, не отговори, обърна се и тръгна към стъпалата на пода. Отключи пощенската кутия и за своя изненада намери някаква кореспонденция, която му беше препратена, и се удиви на перфектната работа на пощенската система. Дано има същия късмет и с телефона. Той продължаваше да получава повиквания за някаква аптека. Учудваше се кой би могъл да му звъни.

Тя го настигна.

— Лу? — каза умоляващо.

Той се обърна и я погледна. Премисли бързо много неща, които би могъл да ѝ каже, и се изненада от собствените си думи, които произнесе:

— Влез, ако искаш.

Тя се изкачи на площадката пред входа и придържаше вратата — параван, докато той се оправи с ключовете.

— Какво се случи? — Тя повтори въпроса си.

— Имах малък мач по борба. Това е всичко. Нищо особено.

— Не изглежда така.

— Дай ми минутка да се почистя. Веднага се връщам при теб.

— Не бързай. Прекрасен апартамент — каза високо, за да я чуе.

Когато Болд излезе от банята, изглеждаше по-добре, с изключение на синината от натъртването на челото и едното зачервено ухо. Той предложи сода с липов сок, наля и на себе си, същевременно мислейки си, че ако беше пияч, сигурно би налял нещо по-силно в една такава нощ.

— Беше трудно и неудобно тази нощ — започна тя. — Мислех, че трябва да поговорим за това.

— Не е толкова голяма работа — отвърна той, като разтриваше лакътя си и мислеше за Шосвиц и неговите навици.

— Точно така. Няма нищо сериозно между мен и Джон. От време на време уточняваме някои неща, това е всичко. Нищо повече.

— Ти не си моя собственост, Дафи — каза той, нарочно избягвайки нейния прякор. — Не ми дължиш никакви обяснения.

— Ние с теб сме приятели. Приемаш или не приемаш това, ти се засегна, като ни видя заедно тази вечер. Затова и исках да си изясним нещата. Това е всичко.

— Считай, че са изяснени. Благодаря.

— О, Лу! — Тя се насочи към дивана малко обидена, погледът ѝ се плъзгаше по стаята; явно беше, че грижливо избягваше да погледне Болд.

— По дяволите! — каза той, като разгъна вестника и видя снимката на Джъстин Левит на челната страница.

Прочете бегло написаното. В статията се казваше, че момчето е единственият материален свидетел в полицейското разследване по серийните убийства на така наречения Кръстат убиец, и може да се вярва, че в последно време е снабдил полицията с допълнителни данни, които ще помогнат да се стесни кръга на разследването.

— Някой сигурно е видял Джъстин и майка му, когато са идвали към нашия офис. — Той обърна страницата към Дафи, така че да може да прочете. — Това е мръсотия срещу мен.

Тя му каза, че вече е прочела всичко това, след което продължи:

— Ти си играеш с мен, Лу. Моля те, престани. Аз съм тук, защото съм загрижена за теб. Знаеш, че не си ми безразличен. Ти си за мен много повече от приятел. Представляваш интерес за мен, окей? Не бих искала да упражнявам никакъв натиск върху теб, но тъй като зная, че преживяваш трудни неща в този момент, сметнах, че след като ме видя с Джон Крамер, могат да възникнат проблеми между нас двамата. Добре... Това е смешно.

— Съжалявам, ако съм бил груб. Това достатъчно ли е?

— О, боже! — Тя дръпна питието върху масичката и се изправи нервно.

— Не мислех, че психолозите също губят самообладание.

Тя стоеше ядосана, с пламнало лице и стиснати юмруци. Мускулите и вените на шията ѝ изглеждаха опънати като кордите на пиано.

Той не знаеше защо искаше да я отдалечи от себе си, но с нищо не можеше да си помогне. Като разговаряше по този начин, самият се чудеше защо трябваше да отблъсква всичко — и всекиго, когото обича — далеч от себе си.

— А как Крамер реагира на такъв род гняв?

— Ти, копеле — изригна тя, — ти, праведното копеле, дори не искаш да чуеш това, което ти казвам. Ти възприемаш всичко, доколкото то може да се вмести в някаква предварително определена рамка за всяко нещо. Харесва ти да се самосъжالياваш, искаш да седиш върху гърнето на състраданието, знаеш само една посока — напред, Лу Болд. Върви! Върви, щом искаш! Но ти вървиш надолу. Падай по-ниско, колкото можеш...

— Виж какво, ако искаш, излизай с Крамер, ако искаш бъди мой гост. Лично аз го намирам блудкав и банален, но може би това подхожда на твоите вкусове. Аз мога да продължавам да си живея и без неуместните емоции на една жена психолог. Няма да се убия заради това, да знаеш. Един път сме вечеряли заедно. Голяма работа! Голяма работа!

Тя тръгна бързо към вратата, косата ѝ се развяваше назад, бедрата ѝ бяха като напомпани. Удари вратата така силно зад себе си, че завесата падна и провисна върху телевизора като голям флаг при безветрие.

— А, Бейб! — каза той, като използва галеното обръщение, което беше предназначено по-рано само за Елизабет, качвайки същевременно краката си на масичката за кафе и опипвайки моравата бучка на главата си.

Отвън се чу стартиране на кола с мощен рев на мотора. Той си помисли, че тя може да се удари в нещо. Секунди по-късно се чух глух контакт от удар в нещо на паркинга вероятно при опита ѝ да се изтегли твърде бързо.

Помисли си, че би трябвало да се вдигне и да погледне през прозореца, но твърде много го болеше главата.

На следващата сутрин, вторник, осемнадесето число от месеца, той старателно избягваше да среща Крамер и Дафи. Пристигна в службата доста по-рано, за да не ги срещне евентуално в коридора. На бюрото си, в кутията за документи, намери копие на розова хартия от ФБР с обяснения защо треньорът е избягал: неговото истинско име беше Семюъл Романело, издирван по дело за опиати във Форт Лодърдейл.

Боби го настигна в асансьора, в който скочи секунда преди да се затвори. Той бързо натисна „Л“.

— Добро утро — каза тя. — Дочух, че сте имали малка схватка миналата нощ.

— А вие как сте? — попита той с неучтив и малко злобен глас.

Тя се озадачи, изглеждаше като зашеметена.

— За това не се пита — каза. Скръсти ръце недоволно и се загледа някъде встрани.

Асансьорът беше много бавен, а при спирането изскърца доста шумно.

— Съжалявам! — каза той. — Изкарвам си яда на вас. Разбирам, че не е справедливо.

— Не, не за това! Възмущава ме вашето загатване, че се чукам всеки път, когато имам среща с някой мъж. Това е безчувствено и непростимо.

— Можем ли да започнем отново?

— Не! — отговори ядосано тя.

— Моля ви! — помисли той с чувство на пълно примирение. — Много ви моля! — повтори.

— Какво ви е на вас?

— Случай на неприятности.

— Аз бих казал същото.

— Нямам предвид това.

Асансьорът спря и те слезоха на приземния етаж.

Той се отправи навън.

— Да ви взема едно свястно кафе?

Тя се поколеба, но после го последва.

— Това, което исках да ви кажа, е, че имам известен напредък по въпроса за непромокаемите костюми.

Изглежда той не я чуваше.

— Норвак е вземала стероиди. Попитах Дикси дали биха могли да изследват една проба от плътта ѝ. Той отговори, че няма проблеми. Каза също, че ще изпрати пробата в лабораторията по криминология, но не може да се очакват резултати по-рано от два дни. Ако не се открият стероиди в тази жена, тогава ще бъдем с една стъпка по-близо до доказателството, че това не е Норвак.

— А аз намерих един магазин, който дава под наем, там долу до кея. Те маркират всички вещи с червени лъскави копчета. Говорих с едно момче за случаи на нарушение — невръщане на наети вещи. Слушате ли ме?

— Имам разрешение за претърсване, след като оня се вмъкна в жилището ѝ. Знаех, че Шосвиц не би го поискал по никакъв начин. Той не обръща много внимание на тези неща.

— Мисля, че след получения удар в главата, нещо ви се губи. Чухте ли поне една дума от това, което ви казах?

— Взехте ли някакво име? — попита той, показвайки, че е чул всичко.

— Минали са две седмици, той трябва да прегледа какво е регистрирано, но аз ще отида сега там и ще го накарам да провери в мое присъствие. Сигурна съм, че хората късат листовете, освен това не може да има чак толкова много дамски костюми, невърнати през последните две седмици. Ще имаме имената, номера на кредитната карта и всичко, което е записано.

— Трябва да проверим медицинските прегледи на Норвак и да се опитаме да намерим нейния зъболекар. Дотук нищо, въпреки проверката за цялата последна година.

Те се спряха, за да изчакат светофара за пешеходци. След смяната прекосиха, без да бързат. Болд се движеше съвсем бавно.

— Аз ще пропусна кафето този път. Благодаря, все пак. Ще се заема с проверката малко по-късно. Вие ще бъдете окей?

— Аз и сега съм окей.

— Трудно ви е дори да се движите.

— Уведомете ме за резултата.

— Как изглежда оня човек, снощният?

— Страхувам се, че не е случаен. Съмнявам се, че някога ще мога да кажа със сигурност, но вероятно е доста опитен. Междувременно един от патрулите претърси неговия апартамент — оказа се, че всичко е почистено. Сигурно няма да го видим отново.

— Норвак наистина не е Джейн Доу, нали?

Той се спря на тротоара. Някаква дама се блъсна в него; водеше пуделче и издаде някакъв звук на недоволство, а кученцето първо изхленчи, после започна да върти опашката си.

— Това е въпросът, на който искаме да си отговорим, детективе! И ако не е Норвак, то тогава коя, по дяволите, ще е Джейн Доу? А къде е самата Норвак? И защо е същият човек при Норвак и при Кейт Дехавелин?

— Джудит Фюлър. — Три часа по-късно Боби съобщи това име на Болд. Те бяха седнали близо един до друг в неговия офис. — Тя е наела водолазен костюм, сърф и мрежа за кола в петък, тридесети септември, и нищо не е върнато до сега. Следващата седмица магазинът ще поиска застраховката.

— Имате ли адреса?

— Тя е дала „Сийгейт Вилидж“. Номер няма. Съвместно управляеми апартаменти на височината срещу пролива. Обслужват се от Лин Лайман Пропърти Мениджмънт. Суперът е китайски, на името на Чен Ху. Звънях и на двамата — Ху и Лайман.

— Имаме ли описание?

— Никой не си спомня за нея, но са записали шофьорска книжна от Калифорния. Обикновено изискват шофьорска книжка и кредитна карта.

— Калифорния?

— Да. Така ще имаме и снимка. Помолих транспортната служба на полицията в Лос Анджелис да ни изпратят копие по факса. — Тя замълча. — Какво показват прегледите при зъболекаря? — Почака. — Лу?

В това време той наблюдаваше Дафи. Тя стоеше пред нейния офис и гледаше към тях, после влезе вътре, затвори вратата и повече не погледна навън.

Все още с поглед към офиса на Дафи, Болд каза:

— Открихме зъболекаря. Той разполага със снимка на кътници. Това е всичко. Няма нещо, за което да се захванем. Сега би трябвало да са в Медицинския център. Дикси каза, че ще се обади, ако представляват някакъв интерес. — Той се надигна от стола бавно.

— Какво става?

— Трябва да продължим работата с Ратлидж. Той може да каже къде е била Джейн Доу и, следователно, откъде е дошла. Казах ли ви, че звъняха от бреговата охрана?

— Не.

Той кимна, дори никак болезнено.

— Преди около седмица е намерена платноходка в заливчето на Адмиралтейството, носеща се по течението, точно в Уидбей. В момента се проверява серийният номер при производителите. Може би ще успеем да идентифицираме лодката.

— Бетси Норвак?

— Ще ме намерите във Флеминг Гридж в един часа за обяд с номера на апартамента на Джудит Фюлър. Той е в горната част, секция „Ю“.

— Аз зная къде е.

— Приемам.

— Един часа. — Тя тръгна да излиза.

— Е, Боби? — повика я и почака да се обърне с лице към него. — Наистина съжалявам за това, което казах. Прости ми!

Тя кимна с нежелание и побърза да се включи в плътното пешеходно движение. Би могла да му прости, но не би могла да забрави в момента. Той можеше да разбере това по начина, по който тя му кимна.

Той отблъскваше всеки един, който се осмеляваше да му предлага своята помощ или приятелство, и не можеше да си обясни защо. Може би Дафи щеше да му отговори на този въпрос. Но каква би била ползата от това?

Доктор Байрон Ратлидж беше ръководител на Морската научноизследователска програма в университета. Неговите офиси бяха разположени в преустроена тухлена сграда срещу зданието на Морски науки.

Бледа дървена табелка маркираше сградата. Болд паркира колата си на единствената малка площадка. Единична пътека, покрита с постен бетон, свързваше двете двуетажни сгради. Кабинетът на Ратлидж беше някъде по средата вляво. Привлекателна секретарка, може би в началото на петдесетте си години, предупреди професора по телефона, и няколко минути по-късно Болд беше представен.

Ратлидж перфектно покриваше представата за един професионален, осолен от морската вода мореплавател: имаше черна посивяваща брада, здрави зъби и блуждаещи сини очи. Държеше постоянно лула в лявата си ръка и имаше внушаващо доверие и завладяваща усмивка. Неговият офис беше малък, подът — покрит с линолеум, и с единствен прозорец без особен изглед. Изписана черна дъска заемаше вътрешната стена. Бюрото му беше в безпорядък, но той добре знаеше кое къде се намира. Седна на въртящ се стол, който позволяваше и облягане назад за почивка. Имаше писукащ глас, като на много стар човек, въпреки неговите четиридесетина години; някакъв вкоренен навик да притиска изгризаното стъбло на лулата към долната си челюст и да чопли брадата си.

Болд се представи и зае един капитански стол. Какво още можеше да се отбележи? Окачените флуоресцентни лампи работеха доста шумно. Зад Ратлидж се виждаха няколко евтини мотелски картини с морска тематика.

— Това, което ме интересува — започна Болд, — е дали бихте могли да ми помогнете да определя къде може да е хвърлено човешко тяло в Паджит Саунд, при положение, че се знае къде е изхвърлено на брега и колко време е престояло във водата. Предполагам, че въпросът е как водните течения влияят на едно потопено тяло.

— Разбирам. От отдел „Убийства“ ли сте, казахте? Окей! Впрочем едно потопено тяло може да е в неутрално положение във водата, което означава, че нито постоянно плава по повърхността на водата, нито непрекъснато потъва — зависи от обема на костите, от телесната плът и други фактори. В едно мъртво човешко тяло това зависи и от количеството на отделените газове. Всякакъв свободно плаващ предмет, включително и човешки труп, заема във водата някакво пространство, както един непромокаем пакет. Той плава по течението като част от него и ще отиде там, където течението го отнесе.

— Намерихме тялото при Алки Пойнт. Престояло е във водата около две седмици.

— Алки? Да, това сега не е изненадващо, наистина. Алки прихваща много неща, потънали при Ийст Песидж. Позволете да ви покажа нещо, детектив Болд.

Ратлидж трудно запали лулата си. Опитва няколко пъти, син сернист дим се виеше във въздуха, и като разпали най-после лулата, стана и отиде до черната дъска, изтри голяма част от нея и взе тебешира с фамилиарността на човек, който дълги години е правил това. Той изтегли няколко плътни линии и само след няколко минути Болд можа да различи долната половина на Паджит Саунд, с Вешън Айланд в центъра и Алки Пойнт вдясно, под един кръг, означаващ местоположението на града. Той отбеляза и Колвъс Песидж — блесна водна лента между Вешън Айланд и Олимпийския полуостров на западен Вашингтон, а също и Ийст Песидж с една по-широка лента на изток от Вешън.

— Тук виждаме повърхностно течение, обратно на подводните течения. Знаем, че в съчетание с приливите и отливите се получава една обща резултатна посока на юг в този район. Аз нямам предвид един цялостен цикъл или само някакъв усреднен отлив, тъй като ако усредните общо приливите и отливите, ще видите, че повърхностните и дълбочинните течения — и особено дълбочинните — се насочват със затихваща сила в зоната на влияние и именно към този район. В случай на прилив нивото се подвига и пълни естуара на Паджит Саунд, а водата идва предимно откъм тази страна. — Той посочи на изток от Вешън Айланд. — А оттеглянето на водата става през тези ниски теснини. — При това той посочи район от своята карта под острова. —

При такива движения се получава голямо вертикално смесване на водите. Когато приливът спре и нивото започне да пада, поради изпъкналата форма на Пойнт Динайнс водата се насочва нагоре към Колвъс Песидж.

След кратка пауза Ратлидж продължи.

— Сега при следващия прилив, поради това, че Колвъс Песидж е толкова тесен — почти като канал — и освен това е и плитък, приливът се движи по-бързо и щом достигне северния бряг на Вешън, се задържа и процесът започва отново, нещо като непрекъснатото кръгово движение на стрелките на часовник, обикаля Вешън Айланд. В действителност част от повърхностната маса на водите при отлив се насочва към Алки Пойнт. Една част отива на север с повърхностното течение, другата — на юг, която се включва отново в цикъла.

Ратлидж мина на конкретния случай.

— Във вашия случай, детективе, казвате, че сте намерили тялото при Алки. Аз бих казал, че това тяло е започнало движението си тук, от Ийст Песидж първоначално. След пет дни до една седмица — бихте могли да проверите при патолога — от разлагането се появяват газове, които уравновесяват тялото във водата, като всяко неутрално плаващо тяло. Запомнете, че температурата на водата в долните пластове е ниска и забавя процеса на разлагането. Поради това тялото прекарва известно време в течението и се придвижва към тази точка. — Той посочи отново Пойнт Динайнс. — То се вдига благодарение на непропускливата си обвивка като пакет и напуска дълбочините при Ийст Песидж, а при отлива навлиза в Колвъс Песидж. В плитките топли води разлагането се ускорява. Към края на Колвъс Песидж, вследствие на газовете, то е вече в безразлично равновесие, вдига се над водата и бива отнесено от повърхностното течение при Алки Пойнт. — Той заби тебешира в черната дъска, сякаш искаше да я прободне, но той се разлетя на множество парчета. Част от тях паднаха и върху подовата настилка.

— В такъв случай, по ваше мнение тялото е потънало във водата при Ийст Песидж? — попита Болд.

— Вие казахте две седмици, нали?

— Да.

— Ако наистина е така, аз мога почти да гарантирам за това, което казах. Ако бяха четири или шест седмици, би съществувала

вероятност тялото да се придвижи по-нататък в естуара. При две, дори три седмици, най-вероятно тялото щеше да се намира под Алки, вътре в Ийст Песидж.

— Не при Каркийк?

— Каркийк? — Ратлидж се изненада. — Каркийк? Бих казал не! Повърхностното и дълбочинното течение при Каркийк е съвсем противоположно. Водата се движи към Адмиралтейския залив и навън от теснините.

— Да кажем — постави условен въпрос Болд, — че пусна една платноходка при Каркийк, къде би се спряла, примерно след една седмица?

— О, платноходка е съвсем друго нещо. Намирайки се над повърхността, тя се движи не само под влияние на водното течение, голяма игра играе вятърът. Вие ще трябва да се консултирате с метеоролозите за въпросния период, за да се определи силата и посоката на ветровете.

— Без влиянието на ветровете? — Болд се вълнуваше. Експертизата на Ратлидж изясняваше някои противоречия, които той не можеше да обясни.

— Без вятър? Седем до десет дни. Лодката би била тук, при Уидбей.

— Това е мястото, където Бреговата охрана намери платноходката. Уидбей. Предполага се, че покойната е била превозена, когато е била вече мъртва.

— В пролива ли?

— Да.

— Това е съвсем невероятно, детективе. Сърфистите предпочитат много повече езерата.

— Да, но ако някой претърпи злополука при Каркийк, може ли лодката да тръгне по един път, а тялото по друг?

— Различни посоки са напълно възможни. Вие питяхте за повърхностни течения, обратни на подводните, но на повърхността са възможни твърде много вариации. За вашите цели, това, което трябва да се подчертае при дадените две седмици време, е, че едно тяло, потънало при Каркийк, не може да намери път към Алки Пойнт. То би трябвало да опише една примка, както вече ви обясних, но ако е

потънало при Каркийк, просто не би му стигнало време да направи тази примка.

Болд кимна.

— А има ли някакъв начин аз да мога да докажа това? Нещо, което да потвърждава къде тялото е потънало в пролива? Да кажем солена вода в белите дробове... или нещо подобно?

Това изглежда заинтригува доктор Ратлидж. Той припалваше лулата си и през това време обмисли отговора.

— Да, разбирам. Добре, например ако в белите дробове се открие вода с много ниско съдържание на сол, за този район има само две възможности — очевидно сладката вода от двете реки: река Дуамиш или пък тук, Пайлъп Ривър...

— Окей.

— Но Дуамиш е твърде високо, както виждате, освен това се влива тук, твърде далече, за да може тялото да се поеме от южното течение за което говорим, така че бих казал, че ако намерите ниско солена вода в дробовете, по-вероятна е възможността да е тръгнало тялото от Пайлъп Ривър.

— Значи районът на Катоме е една възможност?

— Сигурно! Това, за което говорим, е нещо, което ние наричаме „отличителен белег“. Начин да се отличи сигурно един източник от друг. Случва се водата на Дуамиш да има високо съдържание на живак, но такива токсини обикновено не се задържат постоянно във водата. Като правило те прилепват към фини твърди частици и изчезват от водата. Съмнявам се, че ще откриете живак. — Той се изкашля. — Има един отличителен белег, който може да се има предвид. Пайлъп Ривър се захранва предимно от потоци, чийто води идват от глетчери, като на Бялата река. Тази ледникова вода съдържа твърде много фини скални частици. Това може да бъде едно указание за вас.

— Имаше някаква кал по тялото... кал, задържала се в костюма. Може ли това да ни каже нещо?

— Кал? Защо не ми казахте по-рано? — Ратлидж изглеждаше оживен и ентусиазиран. Той беше детективът сега. — Кал! Това е точно. — Той се върна към грубо начертаната карта. Тикна тебешира в една точка на черната дъска и бели парченца отново се посипаха на пода.

— Както казах преди малко, тялото сигурно е било доста дълбоко във водата в най-южната част на Ийст Песидж, точно преди да се издигне и да премине през теснините на Такома. — Той посочи един пункт на дъската под Вешън Айланд. — Това е най-вероятното място, откъдето произлиза тази кал. И можем да кажем защо. Преди години в Ръстин компанията Асарко топеше медна руда. Разтопяването на медта става с употреба на арсеник и ние знаем много добре, че дъното в този район е все още напоено с арсеник. Арсеникът се изхвърляше в атмосферата през комините и поради преобладаваща северна посока на ветровете се отлагаше при Каменсмънт Бей и Далко Песидж, където си остава и днес. Ако тази кал съдържа арсеник, вие ще можете да докажете без всякакво съмнение, че тялото е минало през района на Далко Песидж, доказвайки по този начин и нашата хипотеза. И ако то е минало през Каменсмънт Бей и Далко, и е престояло във водата две и даже три седмици, можем да бъдем сигурни, че няма друга начална точка, освен Каркийк парк. Това ще да е било някъде тук. — Той посочи на картата. — Някъде в Ийст Песидж.

— Ще ви кажа как можете да докажете това, детективе. — Той почака докато Болд вдигна погледа си от бележника. Професорът си е професор. — Тук разполагаме с работен модел на зоните на влияние на приливите и отливите около Сиатъл център, изработен от Поли Пасифик Сайънс Център. Сграда номер четири, мисля. Бихме могли да използваме боя и неутрално плътен восък, за да определим достатъчно точно какво е било движението на въпросното тяло. Мога да позвъня и да уредя някой от моите колеги да се срещне с вас, ако това ви е необходимо.

— Много бих искал, докторе!

В един часа Болд взе Боби Гейнис от Флеминг Гридж и ѝ обясни, че нямат време да обядват. Неговият стомах си отмъщаваше за небрежността в храненето и затова той дъвчеше таблетки антиацид, което още повече дразнеше Боби. По пътя тя му изясни резултата от нейните усилия — номера на апартамента на Фюлър. Той бе доволен, въпреки че в действителност не очакваше нещо по-малко.

Сиатъл център представляваше странен асортимент от сгради и детски алеи, свободно разпръснати в паркова обстановка в края на градския бизнес център. Най-известната сграда се казваше Спей Нийдъл. Монорелсов път я свързваше с парка. Мотрисата мина над

главите им точно в момента, когато влизаха в центъра и се насочваха към някакъв указател.

За влизане в Поли Пасифик Саянс Център се плащаше по два долара и петдесет цента. Болд се опита да избегне таксата, но видя служителя зад стъклената преграда, който едва ли би допуснал това. Група ученици шестокласници се бяха наредили вече зад него, така че той плати пет долара и попита за блок номер четири. Двамата с Боби заобиколиха някакви рефлектиращи басейни и случайно попаднаха пред стоманена врата, която изглеждаше нещо като страничен вход на аудитория. На вратата с черни букви пишеше „Четири“. Вътре имаше десетки научни взаимно свързани учебни модули. Някои използваха компютърни екрани с електронен говор, други си припомняха научни демонстрации. В далечния край на залата се виждаха стъпала, водещи към една площадка, от която можеше да се наблюдава модел на Паджит Саунд. Пенсионираният, вече бивш шеф на персонала, беше на разположение на двамата детективи, със забодена на ревера на спортния си костюм табелка. Той беше висок мъж, с лице на щастлив човек и дълги ръце, с които показваше всеки отделен пункт. Той очакваше Болд, който се наведе над парапета, за да се ръкува, след което представи Боби като своя асистентка. Пенсионираният шеф се казваше Ричард Мелнър.

Площта на модела бе дващест квадратни фута, изработен от фибърно стъкло. Водата в модела дубликираше солеността на естуара, разреждана в определени пропорции с прясна вода, вливана през медни тръбички, които можеха да се видят при всяко устие на десетките рекички, храняващи системата. В далечния край на модела електронна машина управляваше плоска металическа ръка, която изтласкваше вода навън към Тихи океан, като част от модела. Ретрактивната дъска на генератора на приливи и отливи оттегляше водата, възпроизвеждайки течение при отлив.

Мелнър каза:

— Всеки три секунди са един час, а всеки седемдесет и три секунди представляват цяло денонощие. За седем часа и четиридесет и девет секунди можем да дублираме цяла година. Но според това, което ми каза Рад, вие се интересувате от Ийст Песидж и Колвъс Песидж.

Болд потвърди с кимване.

Двама тийнейджъри междувременно дойдоха и започнаха да си играят с някаква пронизително звъняща морска камбана на разстояние не по-голямо от пет стъпки от Мелнър. Едно от момчетата я задейства три пъти, при което Мелнър предупреди строго:

— Млади момко, ако още един път направиш това, ще прозвъня собствената ти катуна. — Момчетата се изтеглиха назад и изчезнаха. — Деца! — каза Мелнър.

— Доктор Ратлидж каза нещо за боя и парчета восък — подсказа Болд.

— Да — потвърди Мелнър, вдигайки една бутилка синя боя с надпис „Солена вода“.

— Имайте предвид, че нашият модел е много малък и затова можем да изследваме само общите ефекти на резултатното течение.

Той изтегли от бутилката малко количество синя водоустойчива боя с дълъг капкомер, потопа го дълбоко в един от каналите на залива и впръсна боя в модела.

— Можете да видите — каза той, — че екстремните дълбочини имат съвсем слабо течение. Аз използвам водоустойчива боя, защото Байрон ми каза, че се интересувате от поведението на неутрално плаващи предмети, а ако използвам боя за сладка вода, то тя би се вдигнала на повърхността. Сега ако повдигна това лекичко — той впръска малко повече боя, — виждате, че течението в дълбочина се усилва, докато тук на повърхността течението се забавя. Това е общото правило на системата на теченията в този модел. А доколкото говорим за човешко тяло, повече от вероятно е, че първоначално то е тръгнало надолу.

— И подводните течения са го понесли към Такома — добави Болд.

— Приливите и отливите — коригира го Мелнър. — В зависимост от това, на кое място е потънало. Да.

— Бихте ли могли да ни покажете повърхностното течение около Каркийк, моля?

Мелнър кимна, отвори бутилките, след което изцеди нова боя на повърхността на водата приблизително там, където се намираше Каркийк. Капката се поколеба, после тръгна бързо, обхождайки Уидбей Айланд по направление на океана.

— А какво става там в дълбочина?

Мелнър пусна друга топчица боя за солена вода, но на по-голяма дълбочина. Тя увисна в дълбокия канал и бавно тръгна на юг. Твърде бавно, помисли си Болд, помнейки обясненията на Ратлидж за точността на движението по време. Топчицата се беше придвижила съвсем малко за цели три минути, които се равняваха на два дни.

Мелнър каза:

— Аз имам тук и няколко топчета от восък, които използваме, за да демонстрираме влиянието на теченията върху лодки, отломки и тем подобни. Байрон препоръча да моделираме такова движение в системата, като започнем от Ийст Песидж и проследим движенията за период от две седмици. Имаме един Полароид, който използваме за регистриране на действителните движения. Ако ми позволите една минута... — Той се отдалечи.

— Прекрасен човек! — каза Боби. — Знае си работата.

— Погледни там — каза Болд, като зърна часовника си и посочи забавеното движение на топчицата боя при Уидбей Айланд. — Това е нейният сърф. Там беше намерен от бреговата охрана. И там — мастилената топчица. Нейното тяло се придвижи доста бързо. Ратлидж е прав. Тялото не е потънало при Каркийк.

Боби попита:

— И така, дори ако Норвак е претърпяла някаква злополука при Каркийк, за което някой се е потрудил доста много, за да ни накара да повярваме, тя не е могла да бъде изхвърлена от водата при Алки.

— Не за две седмици. Теченията са доста бавни.

— Значи, Джейн Доу не е Бетси Норвак. Тя е някоя друга.

— Най-малкото това е една възможност тялото да не е на Норвак, но някой иска да повярваме, че е, което е още една възможност. Това ни дава основание за два логични сценария. — Той се усети, че започва да й чете лекция, затова попита за нейното мнение.

Боби мислеше на глас, говореше бавно и внимателно подбираше думите си.

— Ако трупът на Джейн Доу не е Норвак, в такъв случай е възможно някой да е убил Норвак и иска ние да повярваме, че намереното при Алки Пойнт тяло е нейното, въпреки че фактически не е. Аз мисля, че Норвак може въобще да не е свързана с всичко това. — Тя забеляза скептичния поглед на Болд. — Освен ако някой не е направил всичко възможно, за да изглеждат нещата така, че Норвак се

е удавила при сърфинг, което ние знаем сега, че не е било възможно. Ние разполагаме с изгорените дрехи, с фургона, на който има отпечатъци и който последно е бил шофиран от мъж, следите от „Рокпорт“ обувки в гараж...

— Ние бихме могли да докажем, че тялото на Джейн Доу не е на Норвак по стероидите, или регистрациите при зъболекаря. Но продължете — окуражи я той.

— Може да е станало и така, че някой е убил Норвак и се е постарал да представи това като злополука.

— Това е вече друга версия — каза Болд. — Мислете върху нея.

Тя бе свъсила вежди и Болд бе почти готов да се извини за тона си, когато тя изведнъж каза:

— Или... Предполагам, че това е опит да се скрие друго убийство. Тялото прилича много на това на Норвак. Нещастен случай с Норвак изглежда достатъчно правдоподобен. При нормални условия ние бихме приели съвсем просто, че Джейн Доу е Норвак, докато тя би могла да бъде съвсем друга — може би Джудит Фюлър.

Болд ѝ се усмихна, потвърждавайки нейните съждения.

„Но защо? — запита се тя. — Защо е това увъртане? Защо убива Норвак, за да разполага с нейното тяло, след като има на разположение другото тяло — това на Фюлър, ако това е тя?“

— Аз ще се позабавя — каза Мелнър, който се показва откъм вратата, показвайки хронометъра, готов вече за работа. — Седем пускания остават, така че ще вървим с интервал два дни. Ако разполагате с време, по-добре ще бъде да направим няколко теста, преди да изразходваме филма.

— Много добре. Разбира се. Ратлидж каза, че тъй като тялото е потънало при Колвъс, много вероятно е да се е разлагало по-бързо поради по-високите температури на водата.

Мелнър реагира веднага.

— Всичко това е съобразено. — Той посочи три различно оцветени восъчни топчета. — Имам топчета с различна плътност, условно наречена „неутрална“, „повдигната“ и „плаваща“. Това удовлетворява приблизително. Откъде желаете да започнем?

— Две седмици е периодът на престоя. Вие познавате модела много по-добре от нас. Откъде, смятате вие, трябва да тръгнем, за да стигнем при Алки Пойнт след две седмици време?

Мелнър провери отново модела. Направи експерименти с няколко топчета, преди да се ангажира.

— Мисля, че това е подходящото място за стартиране. — Той пусна най-тъмно оцветеното топче в Ийст Песидж и натисна хронометъра.

И тримата наблюдаваха съсредоточено трептенията на топчето в съответствие с движенията на генератора на приливи и отливи. Както се очакваше, общото направление на движението се получи в южна посока. Топчето се доближи до южния край на острова и легна на дъното.

Болд попита:

— Това ли е мястото, където е бил заводът на Асарко?

Мелнър кимна, като продължаваше да следи с поглед топчето.

— Горедолу. — Той погледна часовника. — Пет дни — каза. Щом топчето докосна стръмната част на шелфа при Пойнт Динайнс, Мелнър спусна едно тъмнорвено топче. — Не мога да продължа с първото, защото то би разстроило модела.

Червеното топче се вдигна бавно и като докосна повърхността, се понесе бързо на север към Колвъс Песидж. Когато достигна близо до най-западната точка на Вешън, Мелнър обяви: „Седем дни“ и веднага включи бялото топче с „плаваща“ плътност, което по-добре имитира плътността на трупа в тази част от интервала време. Това топче изглеждаше объркано, носеше се колебливо в повърхностните течения. Опитва да се завърти като по часовников циферблат отново и Мелнър трябваше да го побутне с пипетката, като обясни:

— Аз пуснах флотера много скоро, но все пак това ще ни даде някаква идея.

Топчето пропусна Алки Пойнт на сантиметри.

— Девет дни — обяви Мелнър. — Твърде малко време. Ще опитаме отново.

Той повтори двайсетминутния тест още два пъти, като последният път Болд фотографираше напредването всеки две-три минути. Най-подходящ пункт за стартиране се оказа малката площ точно на юг от Пайнър Пойнт, след Мори Пойнт, който даваше връзка с пространството на изток от Вешън. Пайнър Пойнт се падаше точно срещу някогашния завод на Асарко.

Те благодариха сърдечно. Мелнър обеща да им помага винаги, когато имат нужда от неговата помощ, и снабди Боби с визитна картичка, за да знаят къде да го търсят. Съобщи им също името на настоящия шеф на персонала на бреговата охрана.

С фотоси в ръка, Болд мълчаливо се връщаше към колата заедно с Боби. Той мислеше върху концепцията на водните течения — пластове вода, движещи се в противоположни посоки и с различни скорости. Тези течения, като добре прикрити намерения, могат да бъдат измамни. Той си помисли, че и неговият собствен живот е пълен с такива невидими течения; той бе разкъсан по множество направления и различни елементи — работа, любов, приятелство, здраве, отговорност — и всичко това трябваше да движи едновременно, но и всяко нещо определяше някаква посока, която би трябвало да следва.

— Какво мислите? — Боби накрая се престраши да попита, разстроена от неговото мълчание.

Те бяха в колата, шофираше Болд.

— Всичко това има смисъл за мен — каза той.

Тя го изгледа с любопитство.

— Искам да кажа, имате ли нещо против?

— Много съжалявам...

— Вие не ме ли слушахте?

— Предполагам, че не — опита се той да ѝ обърне внимание сега; наложи се да се концентрира, тъй като същият въпрос твърде често му бе задаван и от Елизабет. Той нямаше намерение „да не слуша“; той чисто и просто не чуваше през цялото време, неусетно погълнат от собствените си мисли.

— Попитах дали мога да напусна точно в шест вечерта, вместо да работя извънредно.

— Имате друга среща?

— Това не е ваша работа! — отвърна тя враждебно.

— Не е, съгласен съм. — При това намали газта и включи радиото на станцията с джазова музика.

Джон Ла Моя очакваше Болд в неговия офис, нервно почуквайки с един молив.

— Какво има, Джон? — каза сержантът, като преглеждаше цял поменик от телефонни обаждания. От целия куп розови бележки две бяха от Дафи, една от Ейбрамс и една от ортопеда на Норвак. Среща с доктора бе уредена за след час.

Ла Моя скочи веднага от стола.

— Компютърът изплю съвпадащи магазини, сержанте. Върнахме се с четири дни назад от датите на убийствата, както поискахте. Захранихме компютъра с всички магазини, където жертвите са пазарували, взехме предвид намерените квитанции, като правехме сметките и разговаряхме. От десетките възможности, които имахме, компютърът потърси магазините, където поне три от жертвите са пазарували.

— Окей!

— Имаме осемнайсет магазина, сержанте. Шест газови станции, четири супермаркета, три универсални магазина, по един фризьорски салон, паркинги в централната част на града, един магазин за играчки, един пункт за миене на коли и една фурна.

— Осемнайсет е по-добре отколкото няколкостотин хиляди, нали, Джон? — добави Болд. — Какво става с цветята?

— Списъкът е един, но е огромен.

— Стеснете го.

— Той е намален и въпреки това е много голям; изкуствени копринени цветя се продават навсякъде.

— От осемнайсетте магазина ще започнем с тези, които продават и изкуствени червени рози. Близостта на магазините може да изиграе определена роля.

— Боже Исусе, ние не можем да обхванем и тези осемнайсет, сержанте.

— Зная това — каза Болд. — Задръж за малко. Послушай ме! Той може би кара жълт фургон. Насочването ни към фургоните представлява една възможност, ако се окаже, че убиецът е служител на някой от тези магазини. Да кажем, че те имат от пет до около двайсет и пет служители.

— Нещо такова.

— Значи ще проверяваме от деветдесет до петстотин служители.

— Това е твърде много.

— Представете си, че половината са жени, следователно остават от петдесет до двеста и петдесет.

— Все още броят е голям.

— По-нататък, без да се разбере какво търсим, можем да получим списъците на редовните служители. Ще включим първо най-високите менажери и собствениците, като ги проверим най-внимателно.

Ла Моя схвана бързо.

— И ще прекараме списъците през транспортния отдел, като потърсим собственика на бледо оцветения фургон. — Той седна и заговори ентусиазирано: — Колко ли могат да бъдат?

— Не чак толкова много — каза Болд. — Нашият убиец може и да не работи в някой от тези магазини, но ако работи поне в един от тях, непременно ще го хванем. Кога можем да започнем, Джон? Бих искал да действаме бързо.

— Вие ще придвижите това чрез лейтенанта.

— Ще говоря с Шосвиц. Направете план за най-целесъобразното използване на работната сила. Кажи и на Крамер, Джон. Той може да помогне в планирането на операцията.

— Е, хайде сега!

Болд каза някак си по задължение:

— Работете с Крамер, Джон! Така трябва да бъде, въпреки че аз също не го харесвам.

— Два дни — предложи Ла Моя в отговор на предишния въпрос. — Ако можем да вземем десет или петнайсет детектива, би станало по-бързо.

— Съмнявам се, че ще имам и половината, но ще се опитам.

— Два дни не е чак толкова много време. Всичко за два дни — рядък оптимизъм прояви този път Ла Моя.

— Кажете това на следващата жертва.
Ла Моя повдигна рамене.

Тъкмо Болд се готвеше да излезе навън, когато позвъни телефонът. Беше Док Диксън. Със своя поотслабнал глас каза:

— Лу, имаме ли все още причина да държим Норвак?

— Джейн Доу — коригира го Болд.

— Говорих с Ройс. Той се оплака от вашата млада сътрудничка. Позвънила преди малко и надълго и нашироко му говорила за водните течения и разни противоречия. Казва, че ти не мислиш, че това е Норвак. Истина ли е?

— Все още не съм напълно убеден.

— Разберете ме добре, ние говорихме по този въпрос. Тя е много бърблив детектив, Лу. Вие знаете как са нещата при мен. Претоварени сме. Чухте ли за пожара?

— Не.

— Имам седем нови изследвания от пожара в района на Мадрона. Имам и потвърждение от Следствения отдел за вашата русалка, Лу. Много бързо се получи резултатът.

— Положителен?

— Много близък до очакваното. Данните от рентгеновите снимки пасват добре.

— Но нали са само частични, мисля, че само на кътници.

— Но са чудесни, Лу. Ние с Ройс ги видяхме само за секунда, но аз ще си довърша работата.

Болд затвори очи и се опита да контролира по-добре гласа си. Док Дикси имаше наистина много работа, но по негово мнение, трупът беше на Бетси Норвак. Болд трябваше да говори и да постъпва строго професионално, но това не беше толкова лесно за него. Не можеше да избегне влиянието на умората и своята лична ангажираност в случая и това се отразяваше и на гласа му.

— Вярно е за подводните течения, искам да кажа. Това беше моя идея. Зная, че няма нищо твърдо, но все пак подкрепя нашите предположения. Аз имам среща с нейния доктор само след няколко минути. Това може да ми даде повече боеприпаси. Очаквам също да ми се обалят от лабораторията за пробата от плътта.

— Лу...

— Дайте ми данните в края на деня, можете ли? Най-късно утре сутринта.

— Нужно ми е пространството, Лу. Трябва да използвам пространството, с което разполагам. В края на деня, окей? Тя няма да се загуби и да изчезне завинаги, нали знаете? Просто ще я преместим — ще остане в погребалното бюро за една седмица или повече. Освен това ще помоля нейното семейство да отложи погребението — ще направя нещо такова.

— Уведомихте ли нейното семейство? — Болд попита ужасен.

— Все още не. Не се безпокойте.

— Не съобщавайте на близките й, Дикси! Все още не мога да го обясня, но бихте направили голяма грешка.

— Имате остатък от деня, окей? А аз ще помисля какво бих могъл да направя за забавяне на всичко това. — Той видимо се колебаеше. — Е, а какво стана с двете квитанции, които ви предадох? Помогнаха ли с нещо?

— Проверихме. Два комплекта от дамско облекло са маркирани в химическото чистене. На единия са липсвали копчета, а на другия е имало две петна. Единственото име, което можахме да различим, беше Джонсън. Никаква помощ — няма жена на име Джонсън, която е изчезнала, доколкото знаем. Но въпросът е по-скоро в това, защо и как една жена отива на уиндсърфинг с две квитанции между водолазния и плувния костюм. Тя явно иска да ми каже нещо, Дикси, но аз все още не я разбирам.

— Продължавайте, Лу. А аз ще се опитам да намеря място за нея. Може би ще успея да намеря нещо по-евтино за настаняване.

— Хиляди благодарности, Дикси. — Болд затвори телефона и потърси нещо за хапване. Наистина искаше нещо с йогурт.

В чакалнята на доктор Маклър имаше около дузина синьо боядисани столове, както и няколко ниски бели масички между тях, с разхвърляни стари списания, всички с подгънати страници. Жената на рецепцията, в бежов панталон и доста тесен пуловер, дъвчеше дъвка и яростно чукаше по клавишите на компютъра.

Маклър прие Болд в своя кабинет. Въпреки че беше малък по размер, този кабинет добре отразяваше научния характер на работата на един доктор. Самият Болд изпитваше голямо уважение към медицинската професия, към Маклър също. Той беше почти на възрастта на Болд, с посивяваща къдрава коса и естествена усмивка.

— Вие искахте да знаете нещо за Бетси Норвак — говореше меко докторът.

— Тя е била ваш пациент...

— Защо „е била“?

— Е!

— Има ли нещо, което трябва да зная, сержанте? Това не се отнася до медицинското лечение, нали?

— Не.

— Нищо, което по някакъв начин би довело до нарушаване на професионалните ми задължения?

— Не.

— Благодаря ти, Боже, за това! Вие разбирате моята заинтересованост, сигурен съм.

Болд знаеше, че добрият доктор плащаше само са осигуровки много повече, отколкото печелеше за цяла година.

— Да — отвърна той.

— А как мога да ви помогна?

— Нейният приятел, някой си господин Монтроуз, спомена за болна ръка. А и ние намерихме една превръзка в нейната баня. Изглежда много ѝ е помагала.

— Преуморена ръка може би е по-правилно да се каже. Да, това е така.

— В лакътя при тенис? — питаше Болд.

Маклър се усмихна.

— В лакътя при уиндсърфинг. — Отговорът звучеше като дразнещ въпрос. — Не можем да кажем какво точно е причинило артрит. Моята увереност е, че няколко фактора са допринесли за това, но и уиндсърфинга с нищо не я е облекчил.

По-нататък Болд попита как се е чувствала преди около две седмици и Маклър описа състоянието ѝ като в напреднала форма на артрит. Дори подчерта, че тя по никакъв начин не би могла да управлява сърфа без екстремно силни болки. Докторът посочи един работен модел на костите, и по-специално към една ръка, към която насочи вниманието на Болд. Показа му лакътя, облепен с дълги медицински термини и прегъна ръката в лакътя няколко пъти.

— Бихте ли разпознали лакътя? — запитва Болд.

— Възможно е, но не по външен вид дотолкова, колкото при наличие на рентгенова снимка. Не знам дали разбирате това, което аз мисля, че подразбирате!

— Как изглежда това? Имам предвид рентгеновите лъчи?

— Все още не сме я оперирали. Планирал съм да направя ортоскопична операция — той провери в някаква папка — за след около три седмици. Наистина проучвателна, за да се види доколко опасен е нейният артрит.

— Вие споменахте за X-лъчи?

— Разбира се.

— Сигурно имате снимки на нейния лакът, нали?

— В нейната папка, сигурно.

Болд дори се наведе напред, горящ от нетърпение.

— Бихте ли могли да ми го заемете само за няколко часа, господине?

— Бих искал да ви помогна, детективе. Въпросът е, че не мога да позволя такова нещо без разрешението на госпожица Норвак. Нейно разрешение или прокурорско нареждане. С удоволствие бих помогнал, ако можем да съчетаем двете неща.

Потвърждението на Диксън, че зъбните снимки съвпадат, започна да избледнява и Болд се почувства притеснен. Противоречията

в случая се нареждаха много добре — зъбните снимки дръпнаха вятъра от неговите платна. Само преди час той беше готов да се обзаложи, че Джейн Доу не беше Норвак. Сега...

Болд полита:

— Какво бихте могли да направите, ако ви дам снимки на лакът на жена и ви помоля да ги сравните със снимките на Норвак? Бихте ли направили това за мен?

— Това вече е приемливо. Няма проблеми... Можем да извадим нейните снимки, въпрос на минути. Ще бъда щастлив да ви помогна.

Вече станал от мястото си, Болд кимна.

— А погледнахте ли се вие самият? — каза докторът, като посочи към челото на Болд. — Съвсем не изглеждате добре.

Той не получи отговор.

Доктор Диксън бе по средата на неговата трета последователна операция, когато Болд пристигна. Той влезе в просторната, силно осветена зала, с пропуска, закачен на ревера, и с поглед встрани от операционната маса. Жертвите на пожара представляваха ужасяваща картина. Диксън работеше интензивно, а един детектив по пожарите наблюдаваше. В процеса на работата Диксън говореше и се правеше запис същевременно за звукоактивирана магнетофонна система. Като видя Болд, той помоли своя асистент да продължи със следващия разрез и му предаде ножа. Приблужи се до Болд и заговори тихо, за да се избегнат смущения в системата за записване. Болд се съобрази със същото. Той бе присъствал тук многократно, но по-рано.

— Бих ви стиснал ръката, но нали виждате... — Той държеше високо изцапаната си с кръв ръка в ръкавица.

Болд усети, че язвата му веднага реагира.

— Моля за една услуга.

— Кажете.

— Бих искал една рентгенова снимка на десния лакът на Норвак. Мисля, че с това можем да уредим този въпрос окончателно.

— Хайде, Лу! Ние вече потвърдихме.

— Артрит. Имала е артрит на десния си лакът. Съществува и архив със снимки за сравнение.

Диксън кимна. При това той прехапа устни.

— Ройс може да ви направи снимки, но те не са ви необходими. Аз прегледах всичко съвсем подробно. Няма никакъв артрит нито на единия, нито на другия лакът. Тук нещо не е в ред.

— И вие сте сигурен, че няма артрит?

— Абсолютно! И за зъбите също. Един от нас греша, Лу! Може би сме пропуснали нещо. Случва се в лаборатории от такъв размер.

— Мисля, че трябва да занеса снимките при нейния доктор.

Той кимна.

— Говорете с Ройс. Той, или някое от момичетата, може да извади нейната папка. И ги върнете обратно, моля ви! Надпишете ги също. Държа да поддържахме документацията в пълен ред.

— Имате ли нещо против да я погледнете още един път?

— Какво именно?

— Само един поглед върху лакътя. Ако я разгледате вие, може би ще трябва повече от една снимка. — После добави: — Днес, ако е възможно.

— Лу, затънал съм до колене в обгорени трупове. Има още два след този. Сигурно ще трябва да останем тук до девет часа. Въпреки това аз обработих първо нея.

— Ще ти предоставя моята пълна колекция за един месец. Ще можете да презапишете всичките.

Диксън изглежда обмисляше това за момент. Зашеметяващо. Също като Болд, той беше възторжен поклонник на джазовата музика. Болд ценеше високо своята колекция, която включваше десетки албуми, които не бе невъзможно да се намерят. И бе забранил да се заемат на когото и да било. Отварянето на колекцията за някой приятел би било равносилно на отварянето на гробницата на Тутанкамон.

— За месец? — попита Диксън недоверчиво. — Този удар в главата ви сигурно е разместил нещо.

— Ще ви дам време, за да презапишете всичките албуми.

— Нямам възражения. Вярвам, ще ми простите. Аз съм в шок. Това е адски важно!

— Нашият втори убиец. Човекът с обувките „Рокпорт“ иска да считаме, че Дехавелин е убита от Кръстатия убиец.

Диксън гледаше скептично.

— Оставете тези обувки „Рокпорт“, Лу. Аз ги обух. — Той посочи. — Дяволски удобни са.

Това предизвика кратко колебание, след което Болд каза:

— Ние с вас сме съгласни, че е възможно някой друг да е убил Дехавелин. Някой дубльор. Не ме напускате в този момент. Дехавелин не е единствената, която ни тревожи.

— Казах, че беше крайно невероятно, Лу. Има разлика, нали?

— Но е възможно.

Диксън вдигна рамене.

— Ако ме поставите пред стенда, бих казал, че убийствата са идентични. Толкова е малка разликата. — Болд помисли за момент и добави: — В това може би е цялата игра на дубльора. Но все още вие сте съгласен, че това е възможно, нали? Това е единствената дума, която искам да чуя.

Диксън вдигна рамене отново.

— Ще погледна пак Джейн Доу, Лу. За един месец! — напомни му той. — Цялата колекция, нали?

— Още тази нощ — доуточни Болд.

— Но ще бъде по-късно.

— Телефонът ми не е съвсем наред. Ако не успеете да се свържете, направо идвайте с колата. Трийсет-пет-трийсет и половина, Интерлейк-север. Ще чакам.

— Записах.

Погледът на Болд случайно падна върху овъгленото тяло.

— Това е наистина ужасно! — каза той.

— Зависи как гледате на него — каза Диксън с кисела усмивка.

Казаха на Болд, че Джеймс Ройс в момента почиства някакво тяло. Той отказа да влезе в залата. Бе видял много през живота си, но не разбираше как може който и да е да върши тази работа. Или и той трябва да е студенокръвен или болен, а може би и двете.

Ройс изхлузи ръкавиците и ги хвърли в кошчето. Бялата му престилка беше мръсна, а лицето изглеждаше изтощено. Той разтърка очите си, за да прогони умората.

— Исусе, какъв ден! Вие сте моят ангел спасител, сержанте.

Болд помоли за снимките на Норвак.

Ройс попита предпазливо:

— Нали чухте, че ние потвърдихме нейната идентичност порано?

Болд изсумтя.

— Н-не съвсем.

Ройс заведе Болд в долния хол и в архива. Издърпа една доста набъбнала папка с рентгенови снимки на Норвак от едно чекмедже и я подаде на детектива.

— И още нещо — каза Болд, като напускаха помещението. — Имаше ли някаква кал по тялото на Джейн Доу, когато бе докарана тук?

— Да, имаше, но аз я почистих.

— А нейният плувен костюм? Дикси каза, че ще го запазите за нас.

Ройс облещи очи.

— Да, правилно.

— Благодаря. Изпратете го в щатската лаборатория, моля ви.

— А какво трябва да им кажа?

— Аз ще им позвъня. Не се безпокойте за това.

Двамата си стиснаха ръцете. Ръцете на Ройс бяха все още лепкави, кожата — мека, може би от дългия престой в латексовите ръкавици. Странната текстура, както и температурата им, предизвикаха у Болд някакво странно усещане, което проникна до неговите вътрешности.

След като остави пропуска си на бюрото на администратора, Болд се отправи директно към Джон. Няколко минути по-късно разбра причината за поредното смущение в стомаха. Не беше ръкостискането на Ройс. Това беше язвата.

Болд не харесваше чакането. Никак не бе му се подобрило настроението. Той очакваше резултатите от пробата плът от лабораторията, която можеше да докаже наличието на стероиди. Очакваше и потвърждение от Диксън за нещо, което той вече знаеше — че в трупа на Джейн Доу не съществуваше артритът на Бетси Норвак. Сега искаше повече: искаше номера на апартамента на Джудит Фюлър; искаше усилията на Ла Моя да родят нещо; данните от Следствения отдел за колата на Норвак; спектрографията на обгорените дрехи от лабораторията; в края на краищата искаше да докаже и на другите това, което той самият вече знаеше. Например, че Кейт Дехавелин и възможно и някои от другите жертви на Кръстатия убиец — може би и Бетси Норвак — са дело на втори убиец. Някой съвсем близо до следствието, който изпитва удовлетворение от емоционален характер от кръстатите убийства. Някакъв дубльор.

За да тушира донякъде своето нетърпение, той насочи вниманието си към писмените материали. Добре подредени, върху бюрото му имаше поне две дузини папки, пълни с доклади и компютърни разпечатки. Болд прочете най-последните от тях, които включваха списъците на магазините от Ла Моя, както и множество отделни позиции в тях за това, което жертвите са купували в последните си дни. Той прегледа бегло и листинга на магазините, които са продавали червени изкуствени рози. Задачата изглеждаше огромна, а времето явно работеше против следствието.

Той отхвърли всичките тези папки настрани и отвори папката на Кейт Дехавелин. Не искаше да гледа фотосите. Прилошаваше му от тях. Затова се зае да проучва отново докладите на Следствения отдел за гипсовите отливки, които му напомняха, че стъпковите отпечатащи при Черил Крой и тези, намерени във връзка с убийството на Кейт Дехавелин, принадлежат на две различни лица. Пак се върна към мисълта, че е принуден да чака. Стомахът го присви и трябваше да притвори очи, докато му премине спазъмът.

При затворени очи той си представи спалнята на Черил Крой, опръскана с кръв. Видение като в дрямка — с монотонни цветове и неясни очертания. Опита се да си възстанови ясно инцидента, както бе правил това десетки пъти. Наложил се обаче да потърси лентата със записа на хипнотичния сън на Джъстин Левит. Поставил я в апарата и си сложил слушалките. Докато момчето говореше, Болд си представил разделените завеси, както и самият Джъстин зад телескопа: Крой дочува почукване на нейната врата. Угасва телевизора, навлича бързо нощницата. „Нищо хубаво тази нощ“, казва Джъстин. Болд върна назад лентата и прослуша същите думи. Върна я още един път. Това бе го впечатлило много силно миналия път, оставаше в мисълта му и сега, като си помислил за последвалите действия на Кръстатия убиец: подава на Крой букет изкуствени червени рози и намира навътре в къщата; тласка я нагоре по стъпалата и я вкарва в спалнята. Поваля я върху леглото и дръпва плътно завесите. „... синя светлина зад завесите...“ Болд спря апарата и пренави лентата. „... синя светлина зад завесите...“ „... синя светлина зад завесите.“

„Нищо хубаво тази нощ...“ Болд запрелиства папката на Крой и намери ксерокопието от доклада за разследването; след няколко страници стигна до описанието на сцената на убийството. Пръстът му се плъзгаше надолу и спря. Дръпна най-горната папка със следващото убийство, намери рапорта и съответната страница с картината на смъртта.

„Нищо хубаво тази нощ.“

Приличаха си като домашно стерео.

Твърде леки пропуски.

Семейство Левит привършваше вечерята, всички седяха пред „Колелото на Фортуна“. Болд не си представяше колко късно беше. Те бяха достатъчно любезни с него, но когато поиска да говори с Джъстин, майката го изпрати горе в неговата стая и помоли за малък разговор с Болд.

Когато момчето бе достатъчно далече, за да може да чува разговора, тя запитала Болд: „Четохте ли вечерния вестник?“.

Болд каза: „Не“. Господин Левит оставаше пасивен. Той явно беше пътникът в тоя брак; тя беше шофьорът.

— Те твърдят, че Джъстин е знаел как изглеждал убиецът, наричайки го единствения материален свидетел. Той не е видял лицето на този човек, господин Болд. Ние с вас знаем това. Цялата тази преса със своите твърдения го разстройва. Защо хората правят такива неща? Той смята, че всички предполагат, че знае нещо, а истината е, че той не знае. Ние се опитахме да му обясним защо пресата прави това, но не сме убедени, че това е стигнало до него, че ни е разбрал. Той има чувството, че е над всички нас. Аз съм убедена, че трябва да му върнем детството. Трябва да го спрем от училище. Той има чичо в Айдахо. Мислихме да го изпратим там до Деня на благодарността, докато тук всичко позагълхне. Братът на моя съпруг е учител там и смята, че може да уреди нещо.

— А ако има съд... или нещо подобно, разбира се, той ще бъде на разположение, необходима е само кратка бележчица — добави Дъглас Левит. — Това е твърде много за момче на неговата възраст. Нанси вероятно ще го придружи и ще остане там с него. — Той посочи към жена си. За пръв път Болд чу нейното име. — Аз ще ги посещавам през уикендите всеки път, когато ми е възможно. Ние смятаме, че за него ще бъде по-добре извън града.

— Това можете да решите само вие — каза Болд. — Аз нищо не мога да направя. Е, разбира се, мога... но няма да го направя, ако питате именно за това. Ние бихме искали да направим още един опит с хипноза...

Левит погледна към жена си.

— Ние сме против това — призна той. — Особено като имаме предвид как му се отразява.

Болд нямаше настроение да спори.

— Както желаете. Не можем да ви насилваме. Бих ли могъл да говоря с момчето една минута? Изключително важно е.

Госпожа Левит кимна утвърдително.

Когато той бе вече на стъпалата, госпожа Левит го попита:

— Господин Болд, нали Джъстин не е в опасност? Имам предвид всичко това в пресата.

— Моят лейтенант смята, че пресата е най-големият проблем.

Господин Левит кимна, обгърна жена си с една ръка и я оттегли.

Джъстин Левит седеше на леглото си.

— Каза ли ви тя за вестника? Заклевам се в Бога, не съм видял лицето на престъпника. Това са гадни измишльотини.

Беше странно за Болд да чуе едно момче на такава възраст да се кълне в Бога. Той се питаше дали би търпял такъв език, ако чуваше това от свой собствен син. Мислеше, че не.

— Не се тревожи за това. Те са способни на всичко, за да продават своите вестници. Мръсни магарета! Съгласен съм. — Болд замълча, събирайки мислите си. — Джъстин, какво трябва да ти кажа, както да те питам... Аз не казвам, че си ме лъгал. Не те обвинявам в нищо. Напротив, искам да разбереш колко съм доволен — както аз, така и всички ние — за твоята готовност да ни помагаш. Искам сега да ти задам няколко трудни въпроси, но ми е нужна истината, Джъстин. Всичко казано остава само между нас, окей?

Лицето на Джъстин се вдърви. Но най-после той кимна.

— Ти ми каза, че си виждал нейния телевизор от тук, нали? — Момчето кимна с разбиране. — А какво гледаше тя онази нощ?

— Нали ви казах. Този радиоканал.

— Искам да кажа през нощта, когато беше убита?

— Същия радиоканал. Вече ви казах.

Болд помисли за момент и сетне каза:

— Кажи ми какво стана, след като бяха вече в стаята.

Джъстин въздъхна тежко, явно изтощен от повтарянето на едни и същи въпроси.

— Тя вървеше пред него, когато влязоха. Сетне тя падна на леглото. Това е всичко.

— А завесите?

— Той дръпна завесите.

— Светлините?

— Той загаси лампите. Боже!

— И после?

— Нищо. Казах ви. Нищо.

— Каза ми, че си видял синя светлина!

Момчето изглеждаше изненадано. Замисли се, преди да отговори.

— Е, и какво?

— Светлина от телевизора? — продължи да пита Болд.

Момчето не отговори. Гледаше озадачено.
Болд направи дълга пауза, преди да продължи.
— Някога гледаше ли тя мръсни филми?
Лицето на Джъстин пламна.
— Няма начин.
— Джъстин!
— Може би.
— С приятеля си? — Болд си спомни казаното от Маркет, че през последната нощ, която е прекарал с нея, са „гледали телевизия“.
— Може би. — Той беше изключително спокоен.
— Онази нощ не гледаше ли тя мръсен филм?
— Не.
— Джъстин!
— Не, кълна се! Радиоканала.
— Но ти каза, че тя е загасила телевизора!
— Това да. Сигурно е чула младежа на вратата, предполагам.
— Как го изключи? Отиде при апарата?
— О, не. Казах ви. С дистанционното устройство.
— От леглото?
— Да, от леглото. По същия начин, както винаги. Сетне стана, прекоси стаята и влезе в банята. Но всичко това аз ви казах.
— Гледаше ли тя мръсни филми, Джъстин? Аз трябва да зная. Въобще някога видял ли си я да гледа мръсни филми?
Той пак се изчерви.
— Кажи ми истината, дявол да го вземе. — Болд каза това сурово. — Една жена е била убита! — Той беше застанал близо до момчето сега, опитвайки се да узнае истината. После снижи тона. — Ти си могъл да виждаш нейния телевизор от тук. Могъл си да виждаш и филмите също. Не е ли вярно?
— Майка ми ще ме убие.
Болд поклати глава успокоително.
— Хайде де! Няма такава опасност!
Джъстин погледна към Болд с натъжени очи. Кимаше с глава съвсем бавно.
— Тя и нейният приятел; правеха го в леглото, докато вървяха филмите. Аз ги наблюдавах. — Той преглътна. — Не много често, нали знаете. Много пъти не съм ги виждал...

Болд не очакваше момчето да ги е видяло в самия акт. А и Джъстин не бързаше да отбележи това.

— Кога беше за последен път... последният път, когато гледаха такива филми?

— През онзи уикенд. Петък през нощта, мисля. Приятелят ѝ беше върху нея. Аз нямаше да ги наблюдавам, ако бяха затворили завесите плътно. Нямаше да мога! Но те никога не ги затваряха докрай. Това не е моя грешка. Те винаги оставяха пролука между завесите.

— Един кръстоносец — промърмори Болд.

— Какво е това? — питаше Джъстин, като теглеше Болд назад към стаята.

— Ще имам нужда от твоята помощ.

— Ще направя всичко възможно.

Болд пристъпи напред и притисна момчето до гърдите си.

— Това е всичко, което искам, синко. Това е, което всеки от нас може да иска.

— Какво е всичко това, Лу? — Шосвиц хвърли „летящата“ си чантичка на бюрото. Неговата ръкавица на първи бейсмен и алуминиевата пръчка за крикет стърчаха вън от отворения цип на чантата. Той изглеждаше малко смешен в униформата си за софтбоул и с жълтата си шапчица номер девет. — Топ халф на второто влизане и моят проклет бипър изхвърква. Какво става?

Върху бюрото на Болд имаше десетина папки в доста голям безпорядък. Той знаеше, че Шосвиц обичаше добрата игра на софтбоул, въпреки болките в лакътя си. Не беше далеч времето, когато и той се занимаваше със спорт и подобни неща. Но по-късно вече не. В последно време той гонеше само работата — така поне изглеждаше — и Болд се чудеше как е могъл да стигне до това състояние. Без съмнение Елизабет си е намерила някой приятел.

Новата смяна постъпи преди четиридесет минути и повечето от служебните кантори бяха празни.

Шосвиц придърпа един стол и седна.

— Няма почивка за злосторниците, нали?

— Връзката с порнофилмите. Джъстин го потвърди. Видеофилми под наем. Така той избира жертвите си. Проведох няколко телефонни разговори. Свързах се обаче само с четирима от приятелите на жертвите. Но всички те признаха, че са гледали порно с техните момичета. И във всеки един от случаите се оказа, че момичетата са доставяли филмите от видеомагазините. А това наистина е начин да се реши един личен въпрос и да се остане извън полицейските доклади. Ако убиецът е имал време да държи жените под наблюдение, убийствата са ставали дни след наемането на филмите, а приятелите на момичетата не са могли да направят никаква връзка с филмите. Това е схемата, която ни липсваше досега. Аз работя вече по нея — каза и вдигна папките. — Доколкото зная седем от десетте жертви притежават видеоапарати. Останалите три нямат такива. Точно в

момента концентрираме усилията върху четири от тях, за които знаем, че са наемали видео.

— Кой е натоварен с това?

— Ла Моя.

— Добре. Какво прави той?

— Издирва имената на видеомагазините чрез приятелите на жертвите. Ако се окаже, че те не знаят, той ще тръгне по линията на документите за разплащане. Узнаем ли кои са магазините, ще получим списъците на продавачите и служителите, а чрез транспортните служби ще проверим за жълти фургони. Вървим колкото е възможно по-бързо, но трябва наистина да бъдем много предпазливи, Фил. Близко сме вече. Една грешка и бихме изгървали този убиец на самия съд.

— Съгласен. — Шосвиц помисли за няколко секунди. — Вие, аз и Крамер утре сутринта в моя кабинет. Искам да зная равносметката на всичко това, стъпка по стъпка, с необходимите оценки. Ние работим като екип. Правилно? Колективна работа. Правилно?

— Разбира се. Има още нещо, което искам от вас, Фил. Необходимо ми е разрешение за претърсване на апартамента на Джудит Фюлър.

— Но нали няма да се опитвате да ми подхвърляте отново версията за някакъв дубльор? Нали?

— Пропуснал ли съм нещо? Смятах, че след Йергенсен всички ние се съгласихме да проследяваме всяка улика, всяка следа въобще. Ще допуснем ли такова нещо, като...

— Окей! Вече казахте.

Болд подаде на Шосвиц розова телефонограма. Шосвиц я погледна само и каза:

— Това ли е? Не ни казва нещо ново. Норвак е претърпяла злополука при сърфинг, но това не е рядко явление.

— Това, което ни се съобщава, е, че платноходката, намерена от Бреговата охрана при Уидбей, е регистрирана под гаранцията на Норвак. Нищо не се говори за произшествия. Погледнете тук. — Болд му подаде доклада на Ейбрамс.

— Аз вече съм видял това.

— В такъв случай знаете, че Следственото управление откри следи от ръжда и цимент в багажника на минифургона на Норвак. Те потвърдиха също, че химическото вещество, с което са намазани

оградните колове зад гаража, е пента. Освен това, като засякоха пресечната точка на лъчите от вътрешното и външното огледало на минифургона, определиха височината на човека, който последен е шофирал фургона — точно шест стъпки, докато Норвак е висока пет стъпки и седем инча.

— Лу, вие имате нужда от почивка. Да се отдръпнете за малко? Помислете.

— Аз искам само разрешение за оглед на апартамента на Джудит Фюлър. Знаете, че не мога да го получа без ваша помощ.

— Ние също се занимавахме с това, Лу. Имаме пълно съвпадение с данните за зъбите на Норвак. Жената, която беше изхвърлена от водата на брега при Алки Пойнт, е Норвак, а не Джудит Фюлър.

— Но няма съвпадение с ревматичния лакът. Даже Дикси прие да пригответи данните по спешност.

— Бихте ли ми дали малка почивка?

— Лейтенанте, разполагаме с един бански костюм и с водолазен костюм също, които са били нарисувани първо в пента, а после запалени. Изчезнал е двайсет и пет галона варел. — Болд забеляза неверие в погледа на Шосвиц и кимна. — Правилно е това, което правим. Човекът ни каза, че зад къщата е имало три варела. Знаете колко скъпа е пентата. Нито един разумен човек не би изхвърлил двайсет галона просто за нищо. Вие бихте ги излели в друг варел, за да ги съхраните. Но някой ги е изхвърлил. Някой е изгорил костюмите. Норвак не е обличала и двата едновременно. Много неща не се връзват, но вече всичко идва на мястото си.

Шосвиц разтърка болния си лакът. Дочака удобен момент, за да каже:

— Добре, ще ми обясните ли по-подробно, или се предполага, че съм ненормален?

— Няма да ви се хареса.

— Аз все още чакам.

— Да кажем, че в момента вие сте човек, много близък до разследването на Кръстатия убиец. Достатъчно близо до следствието, за да познавате детайлите.

— Продължавайте.

— Същевременно сте в отдел „Убийства“. — Болд почака за някакви забележки от страна на Шосвиц, но разбра, че лейтенантът

следеше мисълта му с внимание. — И вие виждате начин да убивате жени и да ги включвате в сметката на Кръстатия убиец. Само вие сте в действителния акт на убиването, освен самия Кръстат убиец. Един дубльор би могъл спокойно да се наслаждава на измъчването на своите жертви. Това е по мнението на Дафи, аз не съм го измислил. Той подбира момента. Залепва с лента устата на жертвите затворена, за да не могат да викат; следва удушване по начина, по който работи Кръстатия убиец, защото той го знае достатъчно добре. Но той ги измъчва. Вместо бърза смърт, жертвите на дубльора са били принуждавани да изтърпяват една изключително бавна смърт.

— Към какво се стремите с това? — Шосвиц погледна часовника си.

Болд вдигна ръка.

— Да допуснем също, че вие толкова много се увличате в мъченията, че при всяка следваща жертва ги удължавате. Но веднъж — не два пъти, а само веднъж — вие изпускате своята жертва. Тя излиза навън. Може би някакъв етап от мъчението ѝ е позволил да помисли, че не я наблюдавате и ѝ давате възможност да избяга. — Шосвиц слушаше с интерес. Болд почувства това. — Една от жените, която успява да ви избяга, е Катрин Дехавелин. Но тя е по-бърза и захвърля лепенката от устата си, бягайки през гората. Може би е започнала да вика. Затова сте я убили там, на място.

Шосвиц кимна.

— Мисля, че имате нещо в ход, Лу.

— Една от другите ви жертви е жената на име Джудит Фюлър. Само че Фюлър успява наистина да избяга от вас, преди да я свалите — може би се отбранява по-добре от другите, кой знае! Но най-важното е, че тя избягва с повредена трахея и с кръвоизлив.

— Тя се гмурва в пролива — каза Шосвиц.

Сега кимна Болд.

— Преди да я сграбчите, тя е там долу, под водата. Изчезнала. Потънала. Вие я загубвате напълно.

— И не ми стига времето да си довърша работата.

— О, напротив! Работата е една бъркотия. Помнете, че вие сте достатъчно близо до следствието и знаете как става всичко това. Вие трябва, но може би няма да можете да дублирате съвсем точно предишните убийства.

— О, боже!

— Запомнете, това е много съществена и жестока маневра. Липсват ни съвсем малко неща, за да възстановим цялостната картина, и това са някои подробности.

Шосвиц кимна.

— Това е добра работа, Лу! Слушам ви. Продължавайте.

— Добре. И така, какъв е вашият проблем сега? Лошо сте си вършили работата, нямате възможност сега да я припишете на Кръстатия убиец. Не на шега сте разтревожени, че това тяло може да доведе полицията при вас. Имате нужда някой да идентифицира тази жена като умряла за пред ченгетата. Вие отново сте полицай, вие самият. Знаете добре какво прави пролива с телата. Знаете, че съществува възможност тялото да бъде неразпознаваемо, след като бъде изхвърлено някъде на брега. Къде точно? Вие не можете да бъдете сигурен. Шансовете едно тяло да отплува в океана са почти равни на нула. Затова вие дебнете друга жена, която да заеме мястото на вашата жертва. Тя трябва да бъде сърфистка, защото знаете, че вашата жертва ще се появи на брега в екип за сърфинг. Знаете как изглежда нейното лице, познавате типа на нейното тяло, остава да намерите места, където по това време на годината можете да видите различни типове женски тела...

— Водата.

— Точно. Езерата, може би бреговете. Вие намирате Норвак. Тя е перфектна за вашите нужди. Вие се сприятелявате с нея. Или показвате полицейска значка някъде вън от нейната къща и казвате, че трябва да говорите с нея. Може би!

— Исусе Христе!

— Убивате я. Поставете я в един дваисет и пет галонов варел, допълвате го с циментов разтвор, и по такъв начин я опаковате в нейния стоманен ковчег. Чакате през по-голямата част от нощта. Преди зазоряване разтворът вече се е втвърдил и вие можете да я придвижите. Качвате варела в нейния минифургон, като го търкаляте. Вземате и лодката с платната и греблата. Но изведнъж: „Стоп“! Спомняте си, че жената, която сте изпуснали, е носила бански и непромокаем водолазен костюм. Трябва да балансирате уравнението — Норвак не може изведнъж да има още един водолазен костюм и плувен комплект.

— Затова трябва да се изгори.

— Превръщате ги в купчина пепел. Имайте предвид, че ние никога нямаше да разберем всичко това, ако не бяхме идентифицирали стъпковите отпечатыци. Това е било една грешка на извършителя. Само един различен чифт обувки, и ние никога не бихме могли да направим връзката.

— И я закарва директно към Каркийк — каза Шосвиц. — И изтърсва тялото във водата.

— Може би. Някаква канара по брега най-добре би послужила за неговите цели. А може да е някой от островите. Никога няма да я намерим, това е повече от сигурно и може би единственото, което има значение. По-нататък се осигурява, като оставя фургона на място, където да може да бъде намерен. Избърсва го и изхвърля спортните принадлежности във водата, с надеждата да бъдат намерени. Както и за жертвата, така и за принадлежностите, шансовете да бъдат завлечени в открито море са нулеви. Но той не знае къде тялото ще бъде изхвърлено на брега. Не знае, че ние по обратен път от Алки Пойнт можем да трасираме изминатия от тялото път и да стигнем до началната точка — Вешън. Фил, тялото не е било някъде около Каркийк. Той не е знаел нищо за подводните течения.

Шосвиц седеше мълчаливо. Лампите бръмчаха над главите им. Долу на улицата някаква патрулна кола тръгна с включена сирена, която заглъхваше в далечината.

— Имаме още и зъбите — напомни Шосвиц. — Аз не възприемам тези рекордни увъртания.

— Две неща са ми нужни от вас — каза Болд.

— Изненада!

— Ейбрамс сне отпечатык от палец на мъж върху една картонена чинийка зад къщата на Норвак. Ако имаме работа с ченге, Фил, това означава, че неговите пръстови отпечатыци са в нашите файлове. Аз искам да потърся сходство първо в тях.

— О, боже, Лу! Знаете ли какво ще повлече след себе си това? Това не е Куантико. Всичко трябва да се извърши ръчно, така да се каже с ръка и око, файл по файл. И да се открие един-единствен отпечатык! Трябва някой експерт ветеран, такъв като Джими.

— Окей, нека бъде Джими.

— Но как? „Кражби“ и „Нарко“ вземат по два месеца отпуск! Колко време мислите, че ще е необходимо? Четири седмици, шест

седмици или дванайсет?

— Някой друг тогава, не Джими.

— Вземете ги дори за по-дълго.

— „Няма непоклатим камък“. Него ли ще ми дадете?

— Окей! Солд, човекът със сивото палто. Един от помощниците на Джими. Но само един, не повече. И без въпроси защо. Докладва директно на мен. Не ми трябва и нисък морал на всичко отгоре. — Той се замисли. — Второто какво е?

— Влизането в апартамента на Джудит Фюлър, лейтенант. Боби Гейнис го наблюдава, но досега не са предприети никакви действия. Може би вътре ще намерим отговорите на някои въпрос. Разрешението е всичко, което ми е необходимо. Ако не получа достъп, няма да можем да използваме нищо пред съда. Зъбни снимки и архивни данни могат и да се объркат — Дикси каза, че се случва. И освен това, аз вече потвърдих с рентгенови снимки на нейния лакът, че Джейн Доу не е Бетси Норвак. Очаквам Дикси да ми се обади всеки момент. Той се ангажира лично, но аз гарантирам, че няма артрит в този лакът. Това би трябвало да бъде достатъчно, за да ми се даде разрешение.

— Окей, окей! Ще имате разрешение сутринта. Но не ме оставяйте в неведение по този въпрос. Искам да зная резултата. Правилно? С това, което замисляте тук, може да се окаже замесен някой от моите служители. Аз трябва да зная какво става, Лу.

— Ще знаете.

Шосвиц стана и погледна към празните служебни кантори.

— Тръпки ме полазват, като си помисля — каза. — Знаете какво искам да кажа, нали?

— Да, зная.

В единайсет и десет доктор Роналд Диксън почука на вратата на Болд. Той бе очаквал разговор по телефона. Изключи радиото и отговори на почукването.

Диксън влезе и веднага каза:

— Звънях около десет пъти. Всеки път ми отговаряше някаква нощна аптека.

— Телефонната компания работи по това.

— Прекрасен апартамент — каза той, без да иска да каже точно това. Диксън бе вечерял няколко пъти в къщата на семейство Болд и затова този апартамент му изглеждаше несъразмерен.

— Благодаря.

— Нещата с Лиз по-добре ли са?

Болд вдигна рамене.

— Липсва ми. Имам бира в бокса. Да ви донеса една?

— Бира? Вие?

— Само за гости — поясни Болд.

— О, разбирам! Ще се наслаждаваме на ергенския живот, нали?

— Не е съвсем така.

— Бих изпил една бира.

Болд му донесе една „Милър“ в алуминиева кутия.

Диксън седна на канапето и го потупна, за да види как е на пипане.

— А верандата смърди на котешка пикня — каза той.

— Какво да правя, приятелю?

— Опитайте с доматиен сок. Сериозно говоря. Купете две четвъртинки натурален доматиен сок ей там от локала и забършете ъглите. Замийте ги. Ще почувствате голяма разлика. Работи безотказно.

— Но вие не дойдохте, за да говорим за котешка пикня, нали?

— Кой казва, че не съм? Трябва ли да говорим с вас само за работата? Ние сме приятели, помните ли? — Двамата мъже се гледаха

право в очите. Техните жени бяха добри приятелки.

— Помня — каза Болд.

— И доколкото не виждам тук вашата колекция, предполагам, че обещанието да ми я предоставите за презаписване не е било сериозно.

— Ще я пренеса тук веднага, щом ми остане малко време. Обещанието остава.

— Лу, чуй ме. С Джини говорихме за това. Лиз малко е попрекалила, нали? Но искам да кажа, че няма брак, който да не е минал през такива изпитания поне два пъти. Ти си като корабокрушенец в последно време. Изглеждаш ужасно. Всички казват това. Лиз разказа всичко на Джини. Ако питаш мене, аз мисля, че тя иска да заживеете отново заедно. Тя не обича друг, освен теб. Ти така си се погребал в този проклет случай, че и на нас не даваш мира по цял ден. Това е дори нездравословно. Не е добре за никого. Направи нещо, Лу. Ти не си твърдоглав тип, който просто се запъва и упорства. Това не е в твоята натура. Ти знаеше това по-добре от мен. И защо трябва да си толкова твърдоглав към Лиз? Тя е твоята жена, за бога! Ти се нуждаеш от нея, приятелю! Само като те погледне човек, веднага личи. С една дума, няма ли да направиш едно малко усилие от твоя страна?

— Ти нали трябваше да видиш Джейн Доу и да ми кажеш?

— Лу!

— Не обещавам, Дикси. Ние всички решаваме такъв род проблеми по свой собствен начин. Това е моят начин. За мен лично така трябва да бъде. Поне за сега. Ако се върна в този момент, нищо няма да се промени. Много работа имам по тази задача.

— Повишение? Ти мислиш, че повишават единствено за решени следствия? Ти знаеш и нещо по-добро от това. Какви ръководни качества показва един човек например, който не може да си облече даже армираната жилетка? Но аз няма да говоря повече.

— Моето мнение е, че аз сега съм твърде зает, за да мога да дам на Елизабет нещо по-добро. Би било добре да се върнем там, където бяхме някога, а сегашното положение може и да ни помогне.

— А-а! Значи има някаква надежда!

— Нищо не е свършило, докато не свърши. Това включва и бракове и разследвания.

Диксън опита бирата и облиза устните си. Беше блед, а лицето му — мазно. Изглеждаше уморен.

— Но защо с плащ и кинжал в тази работа?

— Защото сега можем да пипнем дубльора в ръцете си.

— Но все още...

— И той може да е от моята служба.

Това накара Диксън да замълчи. Той отпи глътка бира и задържа кутията в ръката си.

— Предполагам, че можеш да кажеш нещо подобно. А и това, което аз трябва да ти кажа, едва ли ще ти помогне да спиш по-добре.

— Няма артрит?

— Няма. Вярно е. Ако Бетси Норвак е имала лакът в такова лошо състояние, значи, че тя не е Джейн Доу, или по-скоро, Джейн Доу не е Норвак. Отворих го и разгледах. Чиста като свирка. Напълно нормален лакът.

— Аз мислех същото. И това ще тежи и пред съда, нали?

— Би трябвало.

— Още едно нещо бих искал да направиш за мен, Дикси, когато имаш време.

— Довечера? Аз чувствам по гласа ти, Лу...

— Когато можеш.

— Какво е това? — попита Диксън примирено.

— Бих искал да сравниш две от контузиите на врата на жертвите.

— Направил съм ги всичките.

— Не искам да кажа просто да се погледнат, а да се сравняват. Реално сравнение. На двете с всички останали. Ъгли, натрупано налягане. Всичко, което можеш да ми дадеш.

— За кои?

— За Дехавелин и Джейн Доу.

Диксън поклати глава.

— Няма възможност, Лу. Шията на Джейн Доу е като сунгер. Нищо не може да се вземе от нея.

Една студена сутрин, четвъртък, двадесети октомври, Шосвиц, Крамер и Болд седнаха да дискутират хода на следствието. Тримата мъже пиеха кафе и хапваха не съвсем пресни кнедли.

— Тези неща трябва да се смучат — прокламира Шосвиц, като се опитваше да сдъвка живата кнедла. — Тежат на стомаха като цял тон камъни. Правилно?

— Бялото брашно задръства системата, лейтенанте — обяви Крамер весело. — Опитайте цялото парче.

— Вие сте много тих тази сутрин, Лу — отбеляза Шосвиц.

Лу Болд кимна.

— Закъсняваме — каза той.

Той и Дафи избягваха да се срещат по коридорите. Той намираще дори странно това, че съвместната работа ги бе сближила. Но мислеше за нея почти непрекъснато. В ушите му все още звучаха нейните думи, когато му обясняваше като „какъв интерес“ бе той за нея.

Нейното цупене му беше досадно. Но имаше някакво сляпо увлечение, като между гимназисти. Той знаеше, че беше време да поиска извинение, но все още не се удаваше удобен случай — така поне успокояваше себе си. Нима сега, на тридесет и деветата си година започваше да разбира, че удобните ситуации не идват сами, а се създават. И вие сами избирате начините — не каза ли именно това тя?

— Какво имаме, Лу?

— Ех, Лу, какво имаме свършено? — изцвили Крамер.

— Джон! — смъмри го Шосвиц.

— Боже, лейтенанте, аз нищо не чувам какво става наоколо. Научавам по нещо от моите калпави детективи. Този шибан Ла Моя знае много повече за това следствие, отколкото аз. Това е неправилно.

Шосвиц отправи бърз поглед към Лу.

— Слушайте, Джон! Бушоните на всички ни вече прегарят. Нервите ни са опънати до краен предел. Лу преживява труден етап. Той извърши деликатна полицейска работа. Всички ние също. Но

искам да бъдем съвсем наясно. Това е един екип. Нямам нужда от вътрешни борби. Имаме достатъчно работа всеки един, за да се намесваме един другиму в работите. Разбирате ли това?

— Какво говорите, лейтенанте? Ла Моя знае повече.

— Моя грешка — каза Болд, с което искаше да успокои Крамер, който изглеждаше като зашеметен от коментара на Шосвиц. — Съжалявам, Джон. Имах нужда от една работа, свързана с много тичане. Използвах Ла Моя за това. Моя грешка.

— Окей? — попита Шосвиц.

— Мръсотия — изсъска Крамер, но си седна на задника. — Перфектно прецакване.

— Лу? — подкани го Шосвиц.

— Имаме следа. Ла Моя разрови финансовите документи на Крой. Преди осем месеца тя е станала член на видеоклуб с касети под наем — платила е наведнъж членския внос с чек. Веригата се нарича „Видеомаркет“. Всичко шест магазина, предимно около пазара и отделни щандове. Три магазина попадат в района, определен в профила на Научния център. Веригата притежава четири собствени жълти фургона. Те предлагат свободна доставка, както прибиране на касетите в отделните райони на обслужване. Установихме, че шест от другите жени също са членували. Компютърът досега не е установил никаква връзка. Може би защото жените са наемали касетите дни преди да бъдат убити. А са могли и да поръчват с ордери по телефона. Това компютрите също не могат да установят.

— Компютрите или вие, Болд? — язвително попита Крамер.

— Джон! — Шосвиц отново го смъмри. — И така, три магазина и четири фургона. Един от тях трябва да е бил намереният зад къщата на Крой.

— И имаме отпечатыци от гумите на същия — напомни Крамер.

— Наистина — каза Болд. — Но ако ги арестуваме, можем да не постигнем нищо друго, освен да изплашим престъпника.

— Това е възможно — каза Крамер.

— Стигнахме до заключението, че търсеният фургон не е задължително един от тези четири — каза Болд. — Проблемът е, че престъпникът може да е някой продавач от магазин. Може да бъде и някой от клиентите, който се закотвя някъде и чака да види някоя жена, която наема порно видеокасети. Не можем да бъдем сигурни.

Крамер се раздвижи върху стола си като че имаше някакъв ръб на седалката.

— Това значи, че трябва да ги поставим под наблюдение.

Болд продължи.

— Ще възложя на Ла Моя архива на служителите на шестте магазина. Междувременно искам да използвам три екипа — по един за всеки магазин. Използваме момичетата от „Специални нападения“. Отделните екипи ще проверяват подписите на жените в отделните магазини, в които знаем, че са членували. Предвиждаме три различни варианти: жена наема порно сама; жена заедно с приятеля си наемат заедно порно; жена поръчва по телефона да ѝ се достави порно. Търсим същевременно мъже, отговарящи на описанието в профила на Научния център — зад щандовете или извън тях. Ако заподозрем някого, ще го поставим под наблюдение.

— С подставяне! — възрази Крамер.

— Защо не? Порокът се хваща за дамското бельо като за въдица. В преследването на проституцията ние използваме такива начини. Защо да оставим този престъпник да хване някоя невинна жена? — Той всъщност защитаваше своето следствие пред Шосвиц. — Може би можем да контролираме неговите ходове. Но това не е главното. Идеята е да държим очите си отворени, да открием мъж, който да съвпада с профила. Ние нямаме нищо определено за този човек, лейтенанте. И всички знаем, че е така. В най-добрия случай можем да докажем, че е бил близо до сцената на едно убийство — оградата зад къщата на Крой. Не можем да докажем, че е бил вътре в къщата, нито че е влязъл незаконно. Ние сме длъжни да намерим това копеле, да го проследим до неговото жилище, да претърсим мястото в негово отсъствие и да изградим надеждна версия срещу него. Един частичен отпечатък от длан може да доведе само до едно разумно съмнение в съда. Ние трябва да убедим съдебния състав. Кръстатия убиец и сега може да влезе при нас, но ние не бихме могли да го задържим повече от двайсет и четири часа въз основа на това, с което разполагаме.

Болд и Крамер си размениха погледи.

— Не зная, Лу — каза Шосвиц.

Това се хареса на Крамер.

— Той ще да е свързан с един от трите магазина. А може би и с трите. Две от трите жертви, които проверихме, се оказа, че са

пазарували в тази мрежа и са купували различни видеокасети. Като работи там, убиецът има достъп до адресите. Това, което препоръчвам, е да формираме наши двойки. Те записват в магазините същите домашни адреси — три апартамента в една и съща сграда, избрана от нас. Ние обграждаме апартамента и чакаме убиецът да започне да го наблюдава. Знаем, че той предварително наблюдава тези места. Иначе не може да знае кога приятелите на набеязаните жертви не са там. Ако влезем като ченгета и го подплашим, никога не бихме постигнали нещо повече от отпечатък от длан. Жените са тези, които наемат порнофилмите, и това му дава възможност да подбира своите жертви. Избира ги извън видеомагазина. Когато е сигурен, че са сами, той им доставя вкъщи цветя, за да му отворят вратата. А след това знаем какво прави: залепва очите им отворени, държи ги за косите изправени, принуждава ги да гледат новия порнофилм, докато ги убива. Чудесно измислено, нали? Може би не остава дълго време до следващия му удар. Не мога да си представя, че ще стоя и ще чакам това да стане.

— Лу — озъби му се Шосвиц, — не се дръж като магаре. Това са глупости, така не може да се говори. — Той отново замълча. — Вашето мнение, Джон?

— Мисля, че идеята за бекярските апартаменти е добра идея. Ще продължа с една препоръка. Смятам, че ще трябва да разполагаме на място с дяволски много неща, ако ще създаваме обстановка против този човек. Не можем просто да чакаме нещо да се случи, както посочи Болд. — Той говореше така, като че Болд отсъстваше от стаята. — Не можем да изпускаме нещата при такава адски голяма опасност. Престъпникът ги проследява, доставя цветя; дори и да се стигне до крайност, ние ще трябва да се хвърлим върху него, но не по някакъв заобиколен начин. Той трябва да бъде срещнат с насочен пистолет в главата още на вратата.

Шосвиц въздъхна с облекчение и започна да разтрива болния си лакът по-нервно от когато и да било.

— Не зная — каза той. За него всичко това бе като конформацията.

— Бих искал да препоръчам Барбара Гейнис за тази задача, ако се възприема този начин на действие — каза Болд. — Аз работих с нея, тя е добро ченге.

— Ще трябва да задвижа всичко чрез капитана — посочи Шосвиц. — Искam тази акция да бъде колективно дело, стегната и организирана. Правилно? Никога повече Йергенсен. Няма да му позволим още жертви. А що се отнася до Гейнис... това трябва да бъде абсолютно доброволно. Чувате ли ме, Лу? Искam тези момичета да знаят в какъв риск се забъркват. Това не е операция срещу порока...

— Тези жени са тренирани за разследване на изнасилвания, лейтенант — поясни Болд. — Те са нашият логичен избор.

— Доброволно. Искam това да бъде ясно — започна той да си чеше главата. Болд почувства изкушението да му почисти раменете. — Действайте. Подгответе всичко и чакайте потвърждение. Ще го получа отгоре.

— Аз ще изпратя Ла Моя за списъците на персонала. — Изведнъж Болд се изправи бодър и уверен.

„Чук, чук“.

— Затворете вратата — инструктира го тя.

— Нося ти известие — каза той официално.

— Моля.

Лу Болд затвори вратата.

— Благодаря — каза тя.

— Дължа ти едно извинение — каза той.

— Да, така е. Прието.

— Имам този навик да отблъсквам хората от себе си.

— Аз съм забелязала това.

— Искам да поговорим, ако е възможно.

— Не зная. Не мисля, че сега е време за това. Имаме други неща за обсъждане.

— Окей. Мога ли? — попита и се насочи към един стол. Бе забелязал, че зад бюрото тя се чувстваше по-сигурна.

Тя кимна и той седна.

Заговори почти официално.

— Трябва да решим няколко неща. — И без особено официална поза продължи: — Първо, при мен е твоята записка за видеокасетите. Нямам нищо против да ти кажа това, което мисля за тези хитрости. Някакъв мъж стои зад щанда и набелязва следващите убийства. Добри ми боже! Но е подходящо като начин на действие. Това е, което те интересува в твоята записка, и то съвпада с моето професионално мнение. Това е изключително перфектен момент, действително... впрочем, това ни казва много за самия него. Може да има дори специфични касети, които предхождат неговата потребност да убива. Ако бях на ваше място, бих се заинтересувала от названията на последните порнокасети, които са вземани под наем. Може и да се открие нещо в тях. Може просто една жена да взема нещо, което тя счита за „греховен“ филм. Тук може да има очевидни импликации от всякакъв вид. Най-важното е, че ти самият знаеш неговия метод на

селекция. Розите според мен са символични. Те могат да означават нещо за него: любима жена, младоженка... За него всичко това може би се свързва с нейната смърт.

— О, нима!

Тя замълча, гледайки го право в очите.

— Сигурна съм, че си прав и по отношение на залепването на очите на жертвите отворени. Представяме си, че той носи със себе си филм. Ограничава движенията ѝ, като завързва ръцете и краката ѝ с лицето надолу, а после я хваща за косата, изправя главата ѝ, и я принуждава да гледа. Привежда я и я извежда от безсъзнание с помощта на лигатурата около шията ѝ. — Тя колебливо се опитваше да се изкашля, за да си прочисти гърлото. — Звънях в Научния център в Куантико и разговарях с доктора, с когото сме работили и по-рано. Той предположи нещо, за което аз не бях мислила, и което заслужава да ти се каже. Аз зная, зная! Ние нямаме никакво доказателство за изнасилване. Но ние сме пренебрегнали нещо, нещо, за което никой от нас не е мислил до сега: това е възможността той да е използвал кондом. Но ако бях на твоето място, бих се обадила. Агентът, с когото говорих, каза, че всеки съдебномедицински център проверява само за наличие на сперма. При това не може да се открие изнасилване с кондоми, освен ако има някакво натъртване. И ако той я връзва с очите надолу...

Болд си припомни парамедицинска забележка за наличие на странна, но доста позната миризма на лекарство. Би било трудно да се провери.

— За да ги накаже?

— Точно така. Той ги счита за порочни и мръсни. Кондомът го запазва „чист“, когато ги наказва. И това е характерно за едно похотливо убийство. Ние мислехме, че той би могъл да бъде импотентен въобще, главно поради липсата от следи от изнасилване. Мисля, че е по-добре това да се преоцени. Научният център в Куантико поддържа и видеоинформация за видеокасетплейърите, за да следи за сходство с други серийни убийства. Аз лично се съмнявам, че ще намерим такова сходство. Този видео бизнес е нещо ново в нашите разследвания — беше новост и за агента, с когото разговарях. — Тя посегна към косата си, мислеше да прекара пръстите си през нея, но изглежда размисли.

— Адски много неща са оригинални в нашия случай.

— Аз все пак искам да ти напомня нещо. Разбирам, че може да не съм съвсем перфектна, но искам да наблегна отново върху това, че този човек най-вероятно е едновременно и шизофреник, и психопат. Това е много болен човек.

— Дафи...

— Това е много важно — да знаеш с кого и с какво имаш работа. Ако приемем този профил, можем да отидем и по-нататък: той вероятно е бил под психиатричен контрол и е бил съответно освобождаван. Може би са му предписали такива лекарства, които не само не е могъл да си позволи, но не е могъл и да си помисли да ги взема. И за това ли ще го обвиняваме?

— Ти очакваш да изпитам съжаление към това животно? — попита Болд. — Аз живея с неговите жертви, Дафи!

— Но той е човешко същество, дявол да го вземе! На първо място и преди всичко той е човешко същество. Не е, повтарям, не е някакво животно. Защо вие, ченгетата, продължавате да виждате в душевноболните животни?

В този момент тя седеше на половината от стола си, а лицето ѝ бе алено. Намести се на стола и не направи никакъв опит да се извини. Започна да рови с пръсти косата си, с поглед към бюрото. Болд се бе съсредоточил върху корицата на учебника на Дафи Матюс.

Той изчака — стори му се цяла вечност — преди да каже:

— Той е един убиец. Убива жени. Окей?

— Това е неприемливо — каза тя, без да го поглежда.

Той не отговори веднага. Почака, преди да попита:

— Нещо за моя дубльор? Можеш ли да порботиш по този въпрос?

Тя отговори спокойно, като че сега започваха дискусията.

— Да, работих по този въпрос. — Тя показва голям справочник.

— И?

— Твоят дубльор е съвсем различен от Кръстатия убиец. Повече от вероятно е да е психопат или социопат, но не е психофанатик. Неговото детство е било напълно разбито. Поведението му е аморално и асоциално. Той е високоинтелигентен. Не познава срам, нито угризения на съвестта за това, което прави. Неговите престъпления са преднамерени и обмислени. По тази причина са много опасни. При тях няма неразбиране, всичко е пресметнато. Не че не е болен психопатът

— разбира се, че е болен — но при този има нещо повече: много вероятно е да е социално болен, поради което е още по-опасен, по-непредвидим, и много по-труден за третиране в сравнение с психофанатика.

— Предполага се, че трябва да правя разлика между двамата?

— Да! — каза тя с възможно по-нежен глас. — Както за всички хора, Лу. Ти си ченге.

— Още нещо? — попита той. — Нещо, за което искаш да ми кажеш?

— Да, има и нещо друго, ако имаш още една минута.

— Разбира се!

Тя заобиколи бюрото, отиде до вратата и я затвори плътно. Върна се и коленичи до него. Привлече го към себе си и го прегърна.

— Прегърни ме! — прошепна на ухото му.

Той почувства топлината на нейното тяло; утешаващата топлота, приятния аромат на шията ѝ, цялата ѝ нежност, когато се притисна към него. Деликатните ѝ ръце галеха гърба му. Той почувства киселините в стомаха си, ръцете му започнаха да треперят, а раменете му се тресяха от вълнение. Желаше тази нежност. Отдавна жадуваше за нея.

Тя не казваше нищо. Само притискаше лицето си към неговото задебеляло лице и леко го докосваше с устните си.

Техните устни жадно се срещнаха, а после и двамата едновременно избухнаха в смях.

— Какво правим ние? — попита той.

Но тя не отговори. Накара го да замълчи със следващата целувка.

Той напусна нейния офис изтощен, но и възроден едновременно с това. Емоционалното отприщване, което изпита, заедно с дълбоката възбуда от взаимната интимност, възпламениха неговата енергия и ентусиазъм. Той остави на Крамер задачата за съставянето на списъка на доброволките, напомни да остави място за Боби Гейнис, и се отправи навън, за да я потърси.

Шосвиц го срещна в коридора.

— За вас — каза той, подавайки на Болд папка с лист хартия. — Предполагайки, че бихте желали да правите нещо, вместо да чакате и да бездействате...

Болд позна по външния вид за какво беше това — разрешението за влизане в апартамента на Фюлър.

— Благодаря, лейтенанте.

— Не беше трудно.

Боби беше оставила колата си на платен паркинг, напречно на улицата срещу Сийгейт Апартмънтс, добре прикрита и с добър поглед към номер триста дваисет и едно — апартамента на Фюлър.

Болд се вмъкна на предната седалка и тя каза:

— Никакво движение. Спокоен като забит пирон.

Той ѝ обясни връзката на Кръстатия убиец с видеокасетите и решението да се поискат от „Специални нападения“ доброволки, за да може да се покрият едновременно три видеомагазина, които са били свързани с жертвите. Каза ѝ също, че има място и за нея, ако желае да участва в операцията по залавянето. Тя скочи от радост при така откриващата се възможност да се прояви, готова да напусне веднага наблюдението, и попита:

— А защо аз?

— Защото си добра. Защото искаш да бъдеш първата жена ченге, назначена в отдел „Убийства“. Това няма да стане за една нощ. И двамата го знаем. Но ти имаш добър шанс, както никой друг. Ти си добро ченге, Боби. Ти мислиш като ченге, желаеш да работиш и да се

учиш — две ключови качества, за да станеш един добър следовател по убийствата. Дълъг е пътят в този отдел, но най-важното е, че си ченге. Повярвай ми. Колкото и трудни моменти да има, това е то, главното.

— Зная — каза тя. — Аз обичам тази работа.

Чен Хо беше висок и слаб, с вдлъбнати рамене и оредяваща коса. Изглеждаше като да е над петдесетте. Попитан от Болд, той отговори, че колата на Фюлър не е била паркирана на обичайното ѝ място повече от три седмици. Фюлър бе преотстъпила апартамента си на някакъв клиент на Лин Лайман Пропърти Мениджмънт, и като резултат на това нито Лайман, нито Хо са знаели нещо повече от това, което научи Боби в магазина за касети под наем — калифорнийската шофьорска книжка. Хо бе я срещнал веднъж преди два месеца. Оттогава не бе я виждал въобще. Той ги въведе в апартамента на Фюлър, без да погледне дори разрешителното; помоли ги само да му се обадят, преди да си отидат, което му беше обещано.

Болд извади от джоба на самото си два чифта хирургически ръкавици, един от които даде на Гейнис. Сложиха си ръкавиците.

— Ти трябва да започнеш да носиш такива ръкавици, за да ги имаш винаги под ръка — каза той.

Вратата се тътреше при отваряне. Жилището представляваше обикновен мебелиран апартамент, който миришеше на препарат за почистване на килими и на дезинфектанти.

— Какво е твоето първо впечатление, детективе? — Болд я попита малко след като бяха влезли.

— Изглежда нов. Чувства се, че не е живяно тук. Само временно са пребивавали.

Болд затвори вратата и запали светлините.

— Върви напред — каза и тръгна след нея.

— Няма фотоси. Няма лични снимки.

Дневната беше съвсем неизползвана, стерилна, и изглеждаше като секция от мебелна витрина. Кухнята — чиста, шкафовете — празни, ако не се смятаха храните за закуска, нескафето и някои други неща. В хладилника имаше четвъртинка вкиснало мляко, два йогурта „Данон“ и увехнала целина.

— Тя се храни навън — каза Боби. Болд я следваше. — Живее сама.

Нейната спалня беше също така пуста, както и другите помещения, напомняйки на Болд за някакъв мотел. Умивалникът в банята бе мръсен. Душът също се нуждаеше от почистване.

— Не е домакия — отбеляза Гейнис. — Странно е, че бюрото е толкова чисто. — Тя провери чекмеджетата. Средното беше празно. Страничните две бяха разбъркани, но пълни с хартия. — Защо е празно средното?

— Това е добре — каза Болд. — Уместен въпрос. Кошчето също е празно.

Гейнис разрови листата в лявото чекмедже. Имаше две кутии, и двете пълни с фактури: едната за фактури за платени сметки с кредитни карти, другата — за плащания в брой. В отделна папка имаше подробна ведомост с десетки позиции в две колони — плащания в брой и с кредитни карти.

— Тя поддържа добра документация — отбеляза Боби.

— Съгласен съм.

— Е?

— Въпросът е кой води такава документация, нали? — запита Болд.

Тя провери съдържанието на папката.

— Телефонни разходи също. При това съвсем подробно.

— И какво?

Боби Гейнис помисли за момент, сетне каза:

— Счетоводство на разходите. Това отиде много по-далеч от едно отчитане на домашни разходи... от домашното счетоводство... тя е отбелязвала всеки изразходван цент. Значи има разходна банкова сметка!

— Правилно.

— Тя работи за някого, както изглежда. — Боби се усмихна. — А това би могло да ни каже нещо.

— Или тя самата — напомни Болд.

Като видяха акредитиви на Мобил Ойл, Болд вече имаше някаква идея. Прегледаха всички сметки, отбелязвайки всяка дата.

Боби каза:

— Тя е зареждала на една и съща бензиностанция след пристигането си в Сиатъл...

— Съвсем близо тук, зад ъгъла — добави Болд и записа адреса.

— И е зареждала по един път, а понякога и два пъти на седмица. Последната сметка е отпреди повече от месец. Има дрехи в стенния гардероб, така че тя не се е премествала. Но може да е на път някъде в момента. Не можем да кажем със сигурност, че тя е Джейн Доу, докато не разчетем тези подписи в договора за предоставяне на уиндсърф под наем.

— Тя е Джейн Доу! — каза Болд предизвикателно. — И съгласно тези сметки — той ги посочи — тя е била в Денвър и в Тъксън, преди да дойде тук, но престоят в тези места е бил по една седмица. Тези престои ни показват маршрута на движението ѝ между градовете, и това, което ни казват още, е, че през цялото време тя е разчитала на този карат, като на единствен източник на средства. Ако направи още една стъпка по-нататък, и ако тя все още е жива, то значи, че все още използва същата карта. — Той прочете някакъв номер на фактурата, внимателно вдигна телефонната слушалка и набра номера.

Боби Гейнис успя за около десет минути да огледа стаята, докато Болд говореше по телефона, изяснявайки текущите цени.

Когато затвори телефона, тя му каза:

— Всичките ѝ дрехи са от синтетика. Те не се нуждаят от гладене. Съвсем облекчено пътуване. Липсва четка за зъби в медицинското шкафче, няма дезодорант, нито паста за зъби. Не виждам и куфар. Изглежда така, сякаш е предприела някакво пътуване. Но е оставила боята за вежди.

— Значи е бързала при напускането.

— Или някой друг ѝ е опаковал багажа. Аз не бих си оставила молива за вежди, казвам го съвсем определено.

— Няма сметки за зареждане за последните три седмици в нейното счетоводство, което е малко учудващо, макар че пълната им обработка понякога заема няколко седмици. Това не ни дава нищо определено, но все пак представлява някаква възможност.

— Имам чувството, че ще ми се наложи да издирвам коли отново. — Боби изрази своето опасение.

— Освен ако не кандидатстваш за видеооперацията.

— Ще кандидатствам. Вие знаете, че ще кандидатствам. Но това не означава, че ще ме вземат. Има други от „Специални нападения“, които биха искали да блеснат в „Убийства“. Единствената причина аз да получа задачата при вас беше, че всички останали смятаха тази работа за несериозна, нещо като плисиране на поли.

— Живей и се учи! — каза Болд.

— Наистина.

— Ще поставим нейната кола в списъка на откраднатите коли, ще проверим досега откраднатите, ще алармираме ремонтните сервиси и обществените гаражи. Ще уведомя щатската полиция във Вашингтон, Орегон, Калифорния, Айдахо, Невада, ще контактувам с „Канадиан Имигрейшън“. Ще намерим нейната кола.

— Аз държа всичките си най-необходими неща в средното чекмедже, а вие? — добави той.

Боби разбра намека.

— Някой е почистил това чекмедже. Други са събрали багажа ѝ, не тя самата. Ще позвъня в „Следствено“ да опитат за наличие на латенти.

Той кимна.

— Ще се опитаме да проникнем в нейните банкови сметки и в следствените архиви. Те могат да ни отведат назад към някой работодател, който ще ни каже нещо повече за нея. Сигурно някой трябва да знае какво е правила тя тук.

— Уиндсърфинг?

— Да, мисля, че вече се познавам с Джудит Фюлър — каза Болд доста сурово. — Мисля, че Дикси я държи в хладилника там, в Медицинския център.

Трима детективи от „Специални нападения“ бяха селектирани от девет доброволки за операцията по откриването, проследяването и залавянето на убиеца. Беше уговорено жените да подпишат за членство в три видеомогазини, намиращи се в радиуса на профила на Научния център в Куантико. Боби Гейнис бе определена за „Видеомаркет“ на Четиридесет и шеста улица. Те трябваше да дадат един и същи адрес, но различни номера на апартаментите. Наемането на трите апартамента бе уредено от „Специални операции“ в ранния следобед.

Веднага щом се върна от своята първа визита във видеомогазина, Боби Гейнис се отправи директно към офиса на Болд. Той и Крамер я въведоха в следствената стая „А“, същата стая, където Болд бе слушал гласа на Елизабет за последен път. Секретната брава на вратата щракна зад Болд и той веднага почувства миризмата на пот и цигарен дим, нещо, което считаше за толкова отвратително. Гейнис си бе сложила черен плохиран панталон и бяла, също плохирана блуза, и приличаше на всичко друго, но не и на детектив.

— И така? — попита Крамер веднага щом седнаха.

Тя погледна към Болд.

— На щанда дежуреше жена.

— Ужасно! — изграчи Крамер.

— И ние попаднахме на непредвидена спънка.

— Каква е тя? — попита Болд.

— Тя не ми поиска адреса, взе този, който е записан в шофьорската ми книжка. Нямах възможност да ѝ дам адреса на апартамента, който вие ми казахте.

— Проклетие! — изръмжа Болд. — Това не е добре. Спрете другите. Ще трябва да издадем на всички нови шофьорски книжки — обърна се към Крамер.

— Тръгвам веднага. — Крамер напусна стаята.

— Той не изглежда толкова лош — каза Боби на Болд.

— Той е като бронхопневмонията: в началото само лек сърбеж в гърлото. Превръща се в истинско мъчение по-късно. Кажи ми за видеомагазина.

— Той е огромен и препълнен. Трябва да има поне хиляда видео. Всичко, каквото можете да си представите.

— Взе ли нещо под наем?

— Разбира се.

— Но не порно, надявам се. Не още първия път.

— Аз зная как да изпълнявам заповедите, сержанте. Взех „Тридесет и деветте заварени“. Алфред Хичкок. Единственият ми проблем е, че нямам видеоплейър. Мисля, че съм единствената, която нямам.

— Ние ще ти осигурим. Няма проблеми. Мислиш ли, че можеш да промениш адреса?

— Сигурна съм, че е възможно да се промени, но жената настоя да ѝ покажа щатска шофьорска книжка и кредитна карта на пълнолетна. Ако я променя, може да се породят подозрения — аз почти успях да коригирам адреса, докато бях там — но проблемът е, че може някой да вземе и истинския ми адрес, или да му направи впечатление факта, че един и същ адрес е записан и в другите два магазина от нашите момичета, което много ме безпокои.

— Ти си постъпила правилно. Всичко това усложнява нещата, но ние ще поставим под наблюдение и твоя собствен апартамент.

— Каква е следващата стъпка в разследването на Джудит Фюлър?

Болд я погледна с любопитство.

— Надявам се, че ти разбра напълно какво влече след себе си твоето доброволно участие.

— Нали не говорехте сериозно, като казахте, че ще осигурите денонощно наблюдение на моя дом?

— Ние те държим под наблюдение.

— Сигурно се шегувате! Момчетата бяха сериозни, нали? Аз проверих за евентуална „опашка“. Направих всичко необходимо. Два часа ми потрябваха, за да се убедя, че не съм следена. Дайте ми работа. Чиста съм.

— Не мога да си позволя това. Последен разговор е този тук. И тъй като моят образ се появи съвсем неотдавна във вестниците —

добави Болд, — ние възложихме на Ла Моя да бъде твоята връзка и посредник. Ако трябва да ти съобщим нещо, Джон ще го направи. Той е твоят нов приятел. Апартаментите, които наехме, са вече приспособени така, че всичко да бъде управляемо от нас. Сега ще трябва да импровизираш.

— И това означава?

— Ти знаеш как правим това, Боби. Трябва да изиграем всичко като в театър. Ние говорихме по този въпрос. Ла Моя ще те заведе на вечеря няколко пъти. Ще се покаже в апартамента — в твоето жилище — след работа. Ще трябва да остане и през нощта няколко пъти.

— О, боже! В какво се забърках? Аз имам апартамент на Осмо авеню фактически от една спалня, в У-секцията. Банята е с размерите на пощенска марка. В кухнята двама души не могат да се разминат. Не става за тази работа.

— Трябва да направите така, че да стане. Допускам, че сте имали посетители понякога...

— Това е друго нещо... А какво да кажа на моите приятели, един от които в никакъв случай не би възприел идването на Ла Моя да гледа видео с мен. Допускам, че трябва да правим също...

— Ти знаеш рутинното. Трябва да го показваш през цялото време. Ние не знаем до какви крайности стига убиецът. Той може да се опита да наднича, докато вие гледате шоуто. Кой знае? Подбрахме три апартамента в сградата, които са съвсем близо един до друг, имаме и три групи почти заедно. Твърде лесно е за пълен контрол. До загасването на лампите в твоя апартамент, ще трябва да изиграеш всичко по възможно най-добрия начин. Ние, разбира се, ще бъдем там в пълна готовност. Ние би трябвало да знаем дали той те наблюдава.

Тя потрепери.

— Не ми харесва даже и мисълта за това.

— Да имаш Ла Моя около себе си, може да не е толкова лошо, впрочем.

— Бих предпочела да бъдете вие. На вас ви вярвам.

„А не би трябвало — мислеше си той. — Ти си млада, миловидна, доста красива — точно такава съблазън не е необходима за един неотдавна разделил се с жена си почти четиридесетгодишен мъж.“

— Ла Моя е едно животно! — продължи тя.

— Стига! — каза той малко сурово.

Тя кимна. После изказа една своя идея:

— Слушайте, операцията ще покрие много смени в тези апартаменти. Защо да не се върна в магазина късно вечерта и да кажа, че моето видео се е развалило и съм го дала на поправка, и че бих искала да наема от тях едно видео? Това определено ще ускори нещата. Ла Моя, като мой партньор и участник в наблюдението там, би могъл да ми се обади точно когато става смяната на екипите. Аз ще чакам и, щом ми се обади, ще се върна в апартамента. Както обикновено правим това винаги, правилно?

Болд кимна.

— Несъмнено! От мен добре. Само запомни, че ние не знаем как точно изглежда този мъж. Смятаме, че носи гуменки и джинси. Това не ни дава твърде много. Ти ще трябва да осъществиш връзката с Ла Моя по телефона чрез радиодиспечера. Не трябва да насочваш вниманието към постове.

— Разбирам — каза тя.

— А сега напусни. И не се връщай. Ако ти потрябвам, позвъни ми. От тук нататък ти си Боби Гейнис, съответно безработна, привлекателна млада жена с наклонности към порнофилми.

— Имам една тясна кожена пола, която ще послужи перфектно за такъв имидж.

— Но не се престаравай.

— И черни чорапогачи — добави тя, ставайки от стола, усмихвайки се и погалвайки похотливо Болд по бузата. — В това ще успее.

— Боби! — смърри я Болд.

Тя се спря на вратата да изпъчи бедрото си предизвикателно. Прекрасно бедро, а и черните чорапи му подхождаха много добре.

— До скоро! — каза тя, като затваряше вратата.

Ла Моя си бърбреше с някого пред стаята за пушене. Болд го дръпна настрана — искаше да провери как той ще партнира на Гейнис. Ла Моя започна да се оплаква за извънредните часове, но като срещна погледа на Болд, веднага си затвори устата.

Болд го попита:

— Какво стана със списъците на персонала на видеомагазините?

— Е, сержанте, аз предадох искането по възможно най-бързия начин, но собственикът не можеше да го има допреди един час. Казах му, че ни е нужно много бързо, но вие не поискахте нито да го заплашвам, нито да го дразня. Той ми каза, че пълният списък ще бъде готов някъде късно следобед. Това беше най-доброто, което можах да направя.

Болд кимна. Понякога ходът на едно разследване се променя.

— Дръж го под око, Джон! Не му позволявай да ни държи с вързани ръце дълго време. Той вероятно мисли, че това е свързано с IRS, или нещо подобно. Трябва да го почакаме, но не много дълго.

— Окей, Сардж.

Дневният дежурен офицер, един униформен сержант на възраст около средата на петдесетте, забеляза Болд и се приближи.

— Това е тъкмо за вас, Лу — подаде му някакво междудепартаментско съобщение.

Болд го прочете. После се обърна към Ла Моя и каза:

— Дръж ме в течение, Джон. Аз трябва да побързам.

Един от патрулите на летищната охрана бе намерил „Мъркюри“-то на Джудит Фюлър на дългосрочния паркинг на Сийтак Интернешънъл Еър порт. Тази част от паркинга бе предпочитана площадка както за крадени, така и за изоставени коли, където рутиниран патрул редовно сверяваше регистрационните им номера с полицейските списъци. Този следобед със забулено от тъмни облаци небе, с натежал от вредни миризми от дизелово гориво въздух, Лу Болд нахлузи чифт ръкавици и използва полицейски „спийд кий“, за да отключи и отвори вратата на колата откъм мястото на шофьора. Това средство, предпочитан инструмент на крадците на коли, му позволи да проникне в колата просто за секунди. Той остави вратата отворена и бе много внимателен да не остави собствени следи, когато се подаде навътре.

Ейбрамс се присъедини към него около двацет минути по-късно. Той заяви, че се е съгласил да обработи тази кола, защото Лу му беше приятел и защото разбрал, че Лу е предложил на Док Диксън шанса да презапише неговата любима колекция с джазова музика. Ейбрамс пожела да презапише три албума на Чарли Паркър. Сделката бе сключена веднага и Лу разбра, че „Кутията на Пандора“ бе вече отворена. Задълженията оставаха за него сега. Като допълнителни

изисквания, той уведоми Ейбрамс, че презаписването трябва да се извърши с неговата апаратура и под негово наблюдение. Той не намери за нужно да спомене, че както колекцията, така и оборудването все още бяха при Елизабет.

Въпрос на няколко минути беше за Ейбрамс да констатира, че колата е била шофирана от човек с памучни ръкавици и че е била почиствана. Вратата и волана бяха чисти, както и вътрешното ретровизьорно огледало. Той полагаше слой прах върху външното огледало за обратно виждане, монтирано на вратата, когато предложи на Болд да поиска определянето на ръста на шофьора, който последен е карал колата, по ъглите и височината на пресечната точка на лъчите от двете огледала, както бе направено в случая с минифургона на Норвак.

Той показва няколко памучни влакна върху огледалото, като отбеляза, че може би се е наложило да бъде коригирано от последния шофьор. Когато Болд влезе вътре и затвори вратата, Ейбрамс се премести и започна да обработва капачката на резервоара и вратичката на нишата.

Болд излезе от колата замислен и озадачен.

— Все едно че огледалото е нагласено за мен, виждам без проблеми. Фюлър не е толкова висока. Аз съм висок малко повече от шест стъпки.

— Погледнете тук, сержант — каза Ейбрамс, сочейки капачката на резервоара. — Красота! — Ейбрамс бе получил голям, перфектен оформен отпечатък върху капачката. — Съдейки по размерите, това ще да е палец на мъж. Десен палец. Това се и очакваше.

— Мога ли да претърсвам вътре, докато работите? — попита Болд.

— Разбира се, няма да ми пречите. Ще ви помоля само да ми отворите капака на мотора — и понеже Болд погледна малко учудено, поясни: — Щом е проверявал газта, много е вероятно да е проверил и нивото на маслото.

— Това би могло да бъде и някой бензинджия, Чък — напомни Болд.

— Истина е. Задачата ми е да търся отпечатъци, а не да определям на кого принадлежат. Отворете капака.

Болд се наведе и дръпна ръчката на жилото. От вдигнатия капак вътре стана тъмно. Болд изтегли пепелника. Имаше хвърлени фасове върху леглото от тъмносива пепел. Той извади писалката си и разрови съдържанието. Част от пепелта се вдигна и се разлетя, включително и по тапицерията. И момент след това се разнесе горчива миризма. После отвори жабката. Всички документи се оказаха на място: текущ регистрационен лист с адреса на Фюлър в Лос Анджелис и ваучер за застраховка. Като откри нейния домашен адрес върху кредитна карта, Болд се опита да позвъни на домашния ѝ телефон, но той се оказа изключен. Прие, че този адрес вече е невалиден, апартаментът или къщата са преотстъпени или дадени под наем отново. Те дадоха поръчка за връзка с полицията в Лос Анджелис, за да направят проверка за нейния апартамент. Болд знаеше, че това ще отнеме много време за разни процедури, но считаше за неоправдано за такава информация да се натоварват данъкоплатците с разходи за пътуване до там и лична проверка, въпреки че се изкушаваше да го направи. Той отвори първата страница на ръководството за експлоатация на колата и оттам изпаднаха върху скута му шест билета за паркиране: два от Денвър и четири от транспортния отдел на полицията. Като върна ръководството обратно в жабката, той се зае да проучи най-подробно билетчетата с ясното съзнание, че те биха му казали най-добре къде и кога е била Джудит Фюлър. Двете квитанции бяха игнорирани. Останалите четири бяха издадени в последно време, с интервали около десет дни, и от тях можеше да се види, че адресите попадаха горе-долу в централната част на града. Той прибра четирите билетчета в джоба си, както златотърсачът скатава почвената проба, след което продължи да рови в жабката със същия ентусиазъм, с който златотърсачът усилено разкопава твърдата почва. Издърпа някакъв бял плик — друг къс самородно злато. В плика се намираха десетина квитанции. Прелисти ги набързо и видя, че са от по-късни дати в сравнение с намерените в апартамента, въпреки че не бяха подредени по същия начин. Той щеше да ги подреди по-късно в офиса по дати и категории като другите.

Билетчетата за паркиране и квитанциите от колата и от апартамента предлагаха наистина онази загадка, в името на която той живееше. С малко още късмет скоро щеше да знае точно къде е била Фюлър, какво е купувала, а може би и какво е правила в Сиатъл.

— Нищо интересно — каза Ейбрамс, показвайки плешивата си черна глава в колата. — Как е при вас?

— Открих златна мина — отвърна Болд, размахвайки белия плик. — Квитанции, покриващи период от около две седмици на пръв поглед. Изглеждат много ценни.

— Аз ще взема капачката от резервоара със себе си. Нужен ли съм за още нещо?

— Обадете се по радиотелефона да дойдат и да изтеглят колата. Аз ще се навъртам наоколо, докато те дойдат.

Ейбрамс обеща и минута по-късно събра нещата си и тръгна.

Болд започна една много подробна инспекция на колата. Веднага забеляза калъфа, предназначен за сърфа, а също така силно песъчлива кал върху броните, педала на газта и върху пода до седалката на шофьора. Той настърга малко от калта и я сложи в плик за изследване. Изследваше методически всеки квадратен сантиметър от интериора на колата, без да знае точно какво търси. Това не беше нещо ново за него. Питаше се колко десетки коли бе изследвал по същия подробен начин, принадлежащи на жертви или на заподозрени. Някои от сътрудниците на отдел „Порок“ прослушваха лекции един път годишно за новите модели коли, и по-специално за най-лесно намиране на тайниците на колите. Болд не си даваше труда да ги посещава през последните няколко години, но сега разбра, че това е едно от нещата, което си заслужаваше времето. Отне му няколко минути подробното обследване на пространството около предните седалки. В резултат на това откри бутончето за пускане и спиране на радиото. Използва контактния ключ, за да затвори веригата с акумулатора на колата. В купето се разнесе класическа музика със силни атмосферни смущения. Болд забеляза диапазона на FM-станциите и натисна първия бутон. Чу се станция, която предаваше новини. Натисна втория бутон — подобна новинарска станция. Третият бутон превключи радиото отново на FM — лека рокмузика. Четвъртият и петият бутон дадоха още две станции с рокмузика. Той забеляза, че всички бутони за предварително програмиране са настроени на радиостанциите на Сиатъл, които предават предимно класическа музика. Това предполагаше, че не собственицата, а този, който последен е карал колата, е пренастроил радиото, някой, който обича класическа музика, а не рок. Имаше някаква несъобразност, която заинтригува Болд.

— Ще вървим, що ли, приятелю? — подаде се пъпчивото лице на мъж със съмнително възхищение в очите и гордост от собственото остроумие.

Болд не беше забелязал кога е дошъл влекачът.

Дафи Матюс почука на входната врата на Болд точно в седем часа тази вечер. Той отвори, изненадан от нейното идване, и я покани да влезе. Тя носеше голям плик, пълен с бакалски стоки. Беше облякла бяла плисирана блуза и черна пола. Нефритени обици танцуваха под ушите ѝ.

— Доставки за развлечение — обяви тя. — Разчитам на факта, че не си вечерял.

— Добро предположение.

— Покажи ми кухнята и ми дай път.

Тя се шмугна покрай него, знаейки много добре къде е кухнята.

Оттам извика:

— Не си пияч, но взех малко вино и се надявам на твоята помощ. Можеш да го отвориш, за да подиша.

Той щеше да възрази срещу виното, но не го направи. Стоеше и я гледаше как разопакова покупките. С тирбушон в ръка тя освободи бутилката от корковата тапа и я остави настрана. Беше калифорнийско каберне, Робърт Мондави. Тя го изгони от кухнята минута по-късно и му каза, че е чула чудни неща за неговата джазова колекция и би ли могъл да пусне нещо. Той обясни, че колекцията все още не е тук, но е пуснал радиото в дневната преждевременно, за да не пропусне вечерното изпълнение на Орнет Колман. Върна се в кухнята и каза на Дафи:

— Все пак аз имам арендаторски права и ти не можеш да ме изритваш от собствената ми кухня.

— Без коментари — каза тя, продължавайки своята работа.

Тя беше сложила вода, почака я да заври и само за няколко секунди пусна в нея петнайсет доста едри скариди. После ги обели, почисти ги и ги остави настрана. На него нареди да изпразни тенджерата, да я измие и да я донесе с около четвърт литър вода за възвиране. Той се подчини без коментари. Тя бе подготвила няколко глави лук и зелен пипер, когато го попита дали обича паста.

— О, да — отвърна той.

— А пушена риба?

— Никога не съм ял пушена риба — бе отговорът.

— Не си вкусвал пушена риба? Обичаш ли пикантна храна, лютивата пикантна храна?

Той се тревожеше за стомаха си, но въпреки това отговори:

— Разбира се!

— Добре. Виждам, че такива неща купуваш.

— Но защо ядене? Защо трябва да се готви специално? — попита той.

Тя се обърна с лице към него. Бе си донесла престилка, която в момента бе на нея. На престилката пишеше: „Кис де Кук“ — целуни готвачката. Тя пристъпи напред и го целуна по устните. Това бе една дълга и нежна целувка. Тя задържа очите си отворени и гледаше някъде зад него.

— За това! — каза малко нервно. — Защото ми хареса тази сутрин и мислех, че на теб ти хареса също.

— Виновен! — каза той.

— Така ли го чувстваш?

— Доста. — Той си мислеше за Елизабет. Харесваше Дафи, беше много доволен от нейното присъствие, но тя не бе Елизабет.

— А не би трябвало, нали?

— Зная.

— Ти ще го превъзмогнеш.

— Радвам се да го чуя. — Тя чу собствения си циничен тон в гласа и го попита: — Не предпочиташ ли веднага да си тръгна?

— Не!

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм!

— Налей ми малко вино.

— Да, скъпа.

Тя подготви четири метални шиша и започна да ги зарежда с подготвените скариди, лук, червени домати и зелен пипер. Той се възхити на това как тя превръщаше един куп от продукти в истинско произведение на изкуството. Комбинациите от цветове и форми му изглеждаха изключително привлекателни и апетитни.

Той наля вино в две чаши. Изглеждаше му много пивко.

— За здравето на главния готвач! — Той вдигна чашата си.

— Не, не е справедливо! — протестира тя. — Не мога да пия за това!

— В тази къща можеш.

— Прекрасно! — Сияеща от радост тя сръбна от виното и изрази своето одобрение.

— Би трябвало да донеса бяло вино — то е за риба — но бялото вино и аз често имаме противоречия.

— Не бих разбрал каква е разликата. Аз пия вино не повече от два пъти в годината: на Коледа и на Великден. Не съм познавач на вината.

Те запазиха мълчание, докато тя разтопи малко безсолно масло и поръси скаридите. Сетне ги посипа с червена пудра, посипана с черни подправки. Фурната работеше на електрически ток. Тя премести решетката на фурната на най-горния интервал, взе една тенджерка и я постави под нагревателя.

— Това е начин за задържане на пушека — каза тя. — Вкъщи се получава не лошо.

Той се справи с първата чаша вино доста бързо и си наля втори път, докато тя едва бе докоснала своята чаша. Подкани я да последва неговия пример.

Пастата и кебапът бяха готови почти едновременно. Болд бързо подреди масата и изведнъж двамата се оказаха седнали един срещу друг за вечеря. Тя извади една свещ от пазарската си чанта, запали я, накапа от нея в една чинийка, закрепил я и загаси другите светлини.

— Благодаря — каза той, готов да започне да се храни.

Тя наля чашите догоре и седна, втренчила поглед в потрепващия пламък на свещта, в отговор и на неговия, съсредоточен в нея поглед. Подухна леко пламъчето и то се наклони към него, преди да се изправи. Той ѝ върна същия жест. Пламъчето се наклони за момент към Дафи.

— Ние, хората, се прегъваме по същия начин, нали? — каза тя.

— Какво имаш предвид?

— Пред капризите на другия.

— Понякога, да — каза той, мислейки, че в последно време вече е независим, не се кланя на никого; самотник, както се казва.

— Минаха две странни седмици.

— Да, вярно е.

— За момент не бях уверена, че ще можеш да се справиш с разследването. Голям натиск трябваше да понесеш, който нямаше нищо общо със случая Йергенсен. Как мислиш, че стана последното изтичане на информация? Някои в отдела обвиняват мен, доколкото зная, но аз се кълна...

— Аз зная, че не беше ти, Дафи. И всеки, който познава Дафи Матюс, знае, че това не е в нейния стил. Този, който е предал тази информация — първо, че сме арестували някакъв мъж в района на убийствата, и второ, че този мъж съответства на профила на Научния център — той директно е отговорен за убийството на Йергенсен. Той или тя, няма значение. Важното е, че трябва да се махне от органите на сигурността. Съмнявам се, че въобще някога ще узнаем кой го направи.

— Това е грозната страна в живота на едно ченге: толкова много въпроси без отговори, както и следствия, недоведени докрай. Като психолог разбирам нуждата от пълнота и завършеност. Недовършените дела в живота на човека, стресовите и напрежението в даден момент стават непоносими.

— Кажете ми повече по този въпрос.

Тя бе забола погледа си в чинията.

Болд ядеше лакомо.

— Аз мислих по твоя така наречен дубльор — каза тя. — Да?!

— Да, да! Ако се доближиш до него, бих искала да ми направиш една услуга.

Болд веднага си помисли, че тя ще започне да му говори за своите основания за специално третиране. „Значи ще искаш нещо от мен“ — помисли си той. От друга страна, както в случая с описанието на Ратлидж от Паджит Саунд, наистина съществуват неща, които стават на повърхността, а други се случват под повърхността. Нищо не е така просто, както изглежда.

— Слушам.

— Ние, имам предвид хората от моята професия, рядко имаме шанса да работим с една престъпна личност преди ареста. Привличат ни обикновено по-късно, когато трябва да се идентифицира и да се класифицира степента и спецификата на едно заболяване. В повечето случаи физическото им състояние. А междувременно откриваме, че

индивидът изпитва типичното чувство на примирение със своя собствен фалит в живота и с перспективата на доживотния затвор.

— Какво всъщност искаш от мен? — попита той с не съвсем толерантен глас.

— Просто мисля на глас, това е всичко.

— Дафи...

— Ако знаеш кой е той, и това не пречи на работата, бих се радвала да имам поне пет минути с него, преди да бъде арестуван.

— Невъзможно, това е моята първа реакция.

— Бях сигурна, че това е така, но мислех, че може да възникне удобна ситуация за това.

Той кимна.

— Да, би могла, предполагам.

— Нека да спрем дотук. Просто помни това.

— Окей.

— Въпросът е, че трябва да се разчита на някаква невероятна случайност. Но такъв шанс би помогнал на хората не само от моята професия, а и от нашата професия също. Би могъл да ни даде нещо за вътрешната мотивация и рационалност, които ние изпускаме щом лицето бъде поставено в извънредна ситуация.

— Нали казах, окей?

— Съжалявам. Аз те разстроих.

— Не върви много тази седмица. Но това не е твоя грешка.

— Съжалявам, Лу.

— Наистина няма проблеми. Грешката не е твоя. Много неща се въртят в главата ми. Понякога трябва да мисля за толкова много неща, че става невъзможно да се мисли. Как се нарича това, когато не се прави нищо смислено?

— Напротив, всичко това има голям смисъл.

Той отпи от чашата си. Чувстваше се приятно и леко.

— Аз съм самотен, Дафи. — Лицето му се втвърди. — Самоизолирах се. Като ченге, свикнал съм да се занимавам само с моята работа. Сега виждам, че имам твърде много задължения. Но всичко заряхах и се занимавам само с едно. Изолирах се от всичко, освен най-важното. Да си ченге, значи да си безнадеждно болен, или нещо такова: болестта те изяжда, изцяло, бавно, но сигурно. Позволих

работата да погълне всичко в моя живот и изведнъж се озовах в положение да се възмуствам от себе си.

— Това е разбираемо.

— Но всичко си направих аз. Никой не ми е виновен. — „Никой, освен този Кръстат убиец — помисли си той. — Какво ще кажеш за това, Дафи?“

— Чул ли си слуховете? — попита го тя.

— Слухове има за всеки от нас.

— Съвсем вярно.

— Ако не искаш да говорим...

— Напротив, искам. — Тя замълча.

Той чакаше.

— Имах частна практика известно време. Като част от клиника. Имах собствени пациенти. — Тя постави вилицата си на масата. — Хората са толкова сложни! — каза с повлечен глас. — Имах в практиката си една млада жена. Не много хубава и неособено умна. — Болд почувства, че тя бе някъде твърде далеч. — С нея бил злоупотребил нейният втори баща пастрок. Злоупотребил сексуално. Злоупотребявал често, многократно. Години наред. Карал я да прави страшни неща. Тя била съвсем млада, за да знае нещо по-добро. Бяха минали няколко години преди да ме срещне и да започне да разбира цялата тежест на положението, в което се намираше. Тя прекара голяма част и от зрялата си възраст, мислейки, оглеждайки се назад, и всичко това бе много тягостно. Работихме заедно върху нейния проблем.

Дафи изглеждаше като хипнотизирана от свещта. Болд забеляза, че погледът ѝ беше съсредоточен в пламъка на свещта. С колебанията на пламъка се променяше и нейното изражение.

— Нейният пастрок — продължи тя, — беше шофьор на камион. И докато беше на лечение при мен, тя започна да търси спирки на камиони — просто се стремеше към тях инстинктивно. Аз се стараех да я отклонявам от тях. Не беше сигурна защо правеше това, имаше няколко случаи на загубване на разсъдък — пълна загуба на разсъдък, свързана и с посещенията при мен, което ме тревожеше ужасно. Разглеждах и възможността за нейното институционализиране. Реших обаче, че не трябва — каза тя болезнено. Пламъкът се изправи. Черното въгленче се превръщаше в стабилен поток нагоре. — Не след дълго — каза тя, — тази жена бе изнасилена от някакъв шофьор на

камион. Неочаквано той бе освободен от съдията, защото се оплакал, че тя го била нападнала. Аз не повярвах в това, казах на съдията, но изглежда това с нищо не можа да помогне. Както и да е. — Тя погледна към Болд. — Аз все още се съпротивлявах на нейното въдворяване. — Тя си сръбна от виното. — В един вторник през нощта — добре си спомням, че беше вторник — Мери Алис влезе в един паркинг за камиони, размахвайки револвер.

— О, боже! — каза Болд.

Тя кимна.

— Даде един изстрел в тавана. Никакви наркотици. Никакъв алкохол. Просто се беше побъркала. Аз я погубих, но бях твърде млада, за да мога да разбера това. Това беше моя грешка, Лу! — Тя каза това по такъв начин, че бе невъзможно да се възразява. — Тя не уби никого. Нито нарани никого — продължи Дафи. — Имаше един черен полицаи. Партньорът му по това време бил в мъжката тоалетна. Някой извикал, ще цитирам точно: „Тя е полудяла, държи револвер“. И както си вървеше Мери Алис, полицаят изстреля четири куршума в гърдите ѝ. Тя така и не разбра какво я удари. След този случай започнах да оглеждам нещата и видях голяма празнина в приложението на закона, на която никой не обръщаше внимание. Душевноболните срещат масово неразбиране, Лу. Мери Алис не беше отишла там, за да убива някого. Тя представляваше един болен индивид, нуждаещ се от повече помощ, отколкото аз ѝ давах.

— Ти не си могла да предвидиш, но можеш да се научиш да предотвратяваш. Ето защо аз те предупреждавах за твоя случай. Искам да видя, че той получава помощ, а не направо куршум в главата. Единствената грешка, която не се прощава, това е повтаряната грешка.

Тя стана от стола си и застана до него. Сложи нежната си ръка на главата му и го притисна към гърдите си. Беше нежна и мила. Притискаше го и му шепнеше нещо несвързано. Той протегна ръце и обгърна несръчно нейната талия; после големите му ръце се плъзнаха гальовно по нейните бедра и гладката повърхност на полата. Сърцето ѝ биеше силно, но не в синхрон с музиката. Той почувства, че тя плачеше. Потрепваше в неговите ръце. „Дали плаче за Мери Алис? — питаше се той. — Или за мен? За себе си? Сигурно не, просто си плаче. Може би плаче, защото не разбира какво става в момента. Никой от нас не може и да си го представи напълно.“

Той я дръпна надолу и срещна лицето ѝ. Целуваше сълзите по лицето и чувстваше желанието си те да бъдат негови собствени. Тя произнесе неговото име няколко пъти, кършеше главата си на всички страни — това беше нейното послание, нейното отбягвано послание.

Той изрита стола назад, който с трясък падна на пода и предизвика нейния радостен кикот. Тя разкопчаваше вече ризата му, а той бързаше да освободи големите копчета на блузата ѝ на гърба, и щом ги разкопча, тя просто се изхлузи от нея, плъзна се грациозно по дългите ѝ ръце и нежните гърди, падайки надиплена върху килима на пода.

Той искаше да потъне в нея, да се разтопи в нея и да остане там единствено с нейните мисли и нейната нежност.

Техните голи гърди се докоснаха и той почувства първото пробуждане на своята плът. Галеше и целуваше гърдите ѝ, после обгърна плътто устните ѝ и почувства нейното потръпване. Пръстите ѝ разрошиха косата му, топли и нежни. Устните им отново се срещнаха и тя изглеждаше заредена с още по-голяма сила и напрежение. Мислите им изчезнаха. Той имаше само едно чувство — чувството, че е с нея, само с нея. Нейната чувственост го завладя изцяло, омая го до степен на пълна забрава на всичко, освен тяхното взаимно безумно усилие в интимността. Техните плахи опити прерастаха в сдържано боричкане, несръчното състрадание — в болезнена покана за взаимност.

Изтъркаляха се по килима под масата. Смеейки се, тя издърпа и захвърли настрана неговия панталон, при което удари главата си в масата и извика. И тогава, освободена от собственото си бельо, се разпростря върху него, предавайки му цялата омайваща топлина на своето тяло. За момент почувстваха неудобство за своята интимност, но то скоро изчезна и се превърна в игрива, патетична церемония, в интимен ритуал, породен не толкова от любов, колкото от взаимна жажда за нежност.

Като съединиха телата си плътто, Болд се почувства погълнат от меката и свежа топлина, която го обгърна. В тяхната безгрижна нежност те станаха едно цяло, и дори за момент нищо не можеше да ги раздели един от друг. Тя постоянно се притискаше и се движеше върху него, и при едно такова движение удари главата си в плота на масата, усмихна се на Болд, после се наведе към него и притвори очи в нежна

и топла целувка, изгаряща от желание. Той се наслаждаваше на тяхната физическа близост и възхитителното напрежение между тях. Насърчи я да се отпусне, галеше с езика си набъбналите зърна на гърдите ѝ, притискаше я към себе си със сключените си на гърба ѝ ръце под нейните, и бавно движеше тялото си нагоре и надолу, плътно прилепнало към нейното. Прошепна ѝ на ухото да се отпусне още, тя веднага му отговори с лека извивка на тялото и той почувства с всичките си сетива, че в най-дълбоката точка на тяхната връзка всмуква цялата изгаряща топлина на нейното тяло, разтапящо се в него. Тя тихо извика и го сграбчи силно в ръцете си. За момент почувстваха пълна отпадналост или по-скоро чудна хармония. „Скоро, твърде скоро — помисли си той, — отмина този момент“

Тя се отпусна безметежно в неговите ръце, телата им бяха влажни и солени, гърдите им — в огън от дълго време, задъхани, сърцата им биеха все още учестено. Бавно, но все пак много скоро, по негова преценка, той се възвърна към затрудняващата реалност на тяхната голота, на сплетените им тела под масата в трапезарията и настъпилата тишина. Орнет Колман бе свършил. Те бяха свършени.

„Как може човек да остане там? — чудеше се той. — Как може да се запази един такъв момент на пълно спокойствие, да се затвори в бутилка за бъдещо ползване? Сексът ли е това, което ни кара да се чувстваме така добре, или съзнанието за общото желание да участваме в една споделена емоция? Че и двамата допринасяме за това?“

— Последното, мисля аз! — пошепна тя нежно на ухото му. По това той разбра, че е изказал мислите си на глас. — Не е нужно да ми казваш, че ме обичаш, ако това те тревожи — каза тя. — И аз няма да ти казвам, ако това те кара да се чувстваш неудобно. Дори и да е вярно. Истината е, че това, което току-що стана между нас, превъзхожда секса така пълно и така всеобхватно, че думите губят всякакво значение, ако трябва да ги сравняваме. Аз бях толкова далече от тази стая. Бях някъде само с теб... близо до теб... унесена във взаимно удовлетворение с епични пропорции. Както беше при Сесил Б. де Майл — каза тя, предизвиквайки неговата усмивка. — Когато започнахме — призна си тя, — аз почувствах, че тръгваме в неправилна посока. Неудобство, несръчност и дори отчаяние. Но, боже мой, Лу... — Отново се хвърли върху него и почувства неговото присъствие с цялото си същество. — Боже господи, беше чудесно!

Той първо я целуна нежно по устните. Сърцата и дишането им бяха спокойни. Пръстите ѝ се ровеха в косата му, гърдите ѝ се плъзгаха по неговия гръден кош, когато тя се намести така, че да подхранва нововъзникващата у него възбуда. Кожата ѝ беше мека, бедрата ѝ твърди и силни, когато започна да отговаря на неговото набъбване и възхитителните вълнообразни движения, които той правеше. Изведнъж той я хвана за гръдния кош и с едно бързо движение я постави под себе си. Тя го погълна между бедрата си така, че всяко негово движение се предаваше и на нея. В началото тя го държеше плътно до себе си, после се предаде като разтвори ръцете си и се хвана за близките два крака на масата. Надвесен над нея, той гледаше нейните цъфтящи пламенни гърди; ту бяха така вкопчени един в друг, че всичките им движения и чувства бяха в пълна хармония. Той бе проникнал толкова сигурно и толкова дълбоко в нея; движенията му бяха минимални, но твърди и силни. Обхванал с ръце бедрата ѝ, той правеше ритмични движения: нагоре, надолу, повдигане и спускане, въртеливи движения, а тя отговаряше на всяко негово движение като ехо. Гърдите ѝ аленееха в огнена възбуда, ръцете ѝ все още стискаха краката на масата, изпъчените ѝ гърди и втвърдените им зърна дразнеха и предизвикваха целувки, и той ги галеше и целуваше. Устата ѝ бе отворена, тя се изкашля гърлено, той почувства, че настъпва върховния момент на ерекцията и оргазма. Тя го стисна още по-силно с гъвкавите си бедра, когато почувства топлата нежна течност да се разлива в нея при следващото им движение. Той изпита същата сладка омая, както преди — пълна забрава. Тя го стягаше между бедрата си все по-силно, тръпнеща, шепнеща; думи и чувства, смесени в неразбираем език.

— Да-а! — Той издаде нещо като хрип.

— Да, да! — промълви тя със стиснати зъби. — Прекрасно!

Дафи напусна тази вечер почти така бързо, както бе дошла. След като се подготви, предложи да измие чиниите, което той решително отказа да приеме. Затова тя подреди продуктите в кухнята, които бе донесла, и с една семпла целувка по бузата напусна къщата. Нямаше никакви извинения фактически — за това той си спомни по-късно, като проследи къде се бяха загнездили и разхвърляните дрехи — никой от тях не отбеляза и тяхното чукане.

Той се зае със задачата да измие чиниите — дребна работа — но почти веднага я изостави. Чувстваше се дяволски добре, за да се занимава сега с чинии. Декстър Гордън виеше по радиото в момента. Болд се облегна на дивана, който бе взел под наем. Заслуша се в лиричния глас на тенора. Действаше му успокоително. Междувременно картини от бурното и безразсъдно любовно преживяване с Дафи започнаха да нахлуват в главата му, които атакуваха и меките му части. Почувства желание да я сграбчи, където и да се намира сега, и да бъде отново с нея. Мислеше, че никога след младежките си години не е бил толкова мъжествен, и се питаше каква бе тази химия, която може да го възроди толкова бързо и така цялостно. За него това беше някакво чудо. Вчера той беше импотентен!

Същевременно чувство за вина започваше да се прокрадва и да се усилва постепенно, както се надигаше нивото на водата след буря. Неговото прекарване с Дафи бе много буйно и твърде хубаво за един женен мъж, за да не почувства той заедно с всичко друго и някаква вина. Той знаеше как Елизабет би се почувствала, ако узнаеше за тази среща, и въпреки нейните собствени изневери, той не намираше в себе си достатъчно презрение към нея, за да оправдае използването на сегашното си положение.

Телефонът иззвня точно когато саксофонът изпълняваше соло. Болд бе толкова уморен да отговаря на спешни повиквания поради глупостта на телефонната компания, че почти не отговаряше. Той погледна към телефона и вдигна слушалката бавно, без всякакво

желание. Ако търсеха него, беше твърде късно — почти десет часа — освен ако не бяха някакви лоши новини.

Като вдигна слушалката, бе сепнат от припряно почукване на входната врата — беше Дафи зад неугледната прозрачна драперия.

— Детектив Болд? — питаше гласът по телефона.

— Една минутка — каза той, бързайки към вратата, щастлив по-бързо да я отключи и отвори.

Тя склучи ръце около врата му. Той затвори очи под великолепието на сензацията. Обгърна с ръце нейната талия и я притисна към себе си.

— Ах, Лу! — бе нейният стон.

Той веднага я пусна, като видя, че плачеше. Две поточета сълзи се спускаха по бузите ѝ.

— Дафи? — Той погледна назад към отворения телефон върху евтината подставка. — Какво има? — Сърцето му започна да бие силно.

Тя едва сега забеляза телефона и тъмните, ужасени очи на Болд.

— Съжалявам! — извиняваше се тя. — Току-що разбрах от диспечера...

— Дафи!...

— Семейство Левит! — извика тя. — Кръстатия убиец! Убил ги е... Родителите...

Той се освободи от нея, тръгна към телефона, върна се отново към Дафи.

— А Джъстин? — извика високо, лицето му бе напрегнато. Повтори: — Какво е станало с Джъстин?

Тя клатеше глава.

— Джъстин? Дафи, какво е станало с Джъстин? — Хвана я за раменете и я разтърси. — Дафи!

От хубавите ѝ очи отново потекоха сълзи. Тя трепереше. Устата ѝ беше отворена, но думи не излизаха. Най-последно изстена.

— Той е изчезнал, Лу... признаци за борба...

С влизането си в хола на семейство Левит, Болд почувства, че стомахът го присвива. Въпреки цялата бъркотия, шума и вълненията на десетки полицаи и светлините на множество патрулни коли, той можа да почувства целия ужас на жертвите. Върху стената, изписано в тъмнокафяво от засъхващата кръв, се четеше единствена дума:

СТОП!

— Всички навън! — разнесе се твърдият глас на лейтенант Шосвиц, но Болд знаеше, че тази заповед не се отнасяше за него.

Той остана твърдо в средата на стаята, докато другите детективи се изтеглиха. Светло оцветените лампи на полицейските коли продължаваха да пръскат светлина и върху стените на стаята, създавайки илюзия за наличие на голяма панаирна въртележка. Шосвиц съчувствено постави ръката си на рамото на Болд.

— Жесток удар! — каза той.

Стаята представляваше страхотна каша. Зад обърнат стол се показваше оголен крак на мъж.

— Момчето? — попита Болд намусен.

— Не зная. Правилно?

— Не знаете?

— Има признаци на борба в неговата стая. Тялото му не е намерено.

— О, боже! — Болд пристъпи крачка напред.

Шосвиц поясни:

— Изтърбушил е жената. Кухненски нож. Изнасилил я е, мисля. Доказателство за канибализъм.

— О, боже мой!

— Той не е на себе си, Лу. Ние смятаме, че това има нещо общо с факта, че момчето го е видяло. Сигурно мисли, че с това е разкрит. Дафи би могла да ни каже нещо повече.

Болд кимна, за да го накара да замълчи.

Стаята на момчето беше разхвърляна. Имало е борба, но нямаше следи от кръв.

— Жив е! — прошепна той.

— Възможно е! — съгласи се Шосвиц. — Но аз не бих разчитал на това.

Беше почти два часа през нощта, когато Шосвиц, Болд и Дафи Матюс се срещнаха в специалната зала „А“ за разпити. Дафи изглеждаше много бледа и се движеше бавно. Погледна мъжете с нерадостна полуусмивка и седна на един стол. Въздъхна тежко и започна да преглежда своите бележки.

Болд не можеше да се освободи от представата си за изплашения до смърт Джъстин Левит в лапите на кръвожадния престъпник.

— Що се отнася до момчето — заговори тя с безжизнен професионален глас, който напомняше на Болд за записи на телефонни обаждания, — да приемем, че той все още е жив, ако вземем предвид три подобни случая на отвличане на заложници, предоставени ни от компютърната програма на ФБР. Главния враг за убиеца е почти винаги похотливата страст на жената...

— Ами съпругът? — напомни Шосвиц.

— Да, зная — кимна тя с увереност.

Болд можа да забележи устойчивите удари на сърцето ѝ по вените на нейното слепоочие. Тя преодоля вълнението си и преглътна незабележимо.

— Разбирам, че убийството на съпруга не се връзва. Той може да се е появил на сцената след пристигането на убиеца. Той не е могъл да атакува жената в присъствието на мъж. Така мисля аз. Неговата повишена жестокост може да е била подсилена от идването на съпруга — „неговият баща“ го хваща в самия акт, неговите собствени спомени от детството. Редом със съпруга госпожа Левит се превръща в негова майка — цел и обект на неговия гняв. Това може да ни помогне да си обясним изтърбушването. — Тя замълча и не отдели погледа си от бележките в течение на няколко дълги, тежки секунди. — Написаното върху стената е нещо ново също. Едно предупреждение — без съмнение. Вашето предположение, лейтенанте, вероятно е правилно: той сега е отчаян. Страхува се, че ще бъде хванат. Възможно е да

мисли, че ако държи момчето в ръцете си, ще ни принуди да позадържим нашето издирване...

— Той не ни познава много добре — изтърва се Болд.

Тя вдигна очи към него. Притъпен замъглен поглед.

— Не, аз не исках да прекъсвате — добави той.

Тя продължи:

— Той е непредсказуем сега, очевидно. Може изведнъж да реши да убие и детето, като най-сигурен изход от положението. Убийството на мъжа — на бащата, имам предвид — може да се превърне в нова схема за него. Неговият гняв беше насочен единствено към жените до сега. Аз повече не бих разчитала на това. Изтърбушването е свидетелство за нарастваща ярост. Какво следва? — виждам този въпрос на лицата ви. — Той е близо до края си, мисля аз. Ще видим още по-големи жестокости и промени в ритуала. Той не може да не вижда, че нещата вървят все по-зле за него. Единственият признак за кураж е посланието, което ни е оставил. Опит за общуване. Нещо ново. Това е добър знак.

— Добър знак ли? — промърмори Шосвиц. — Вие не бяхте в онази дневна.

— Фил — обади се Болд.

— Добре де, тя наистина не беше, по дяволите! Добър знак? — Той се обърна към Дафи. — Някога да сте виждали вътрешности на жена, разхвърляни по цялата стая? Този младеж е въвн от всякакви шибани схеми, лейди! Той е луд! Добър знак?

— Един човек, доведен до лудост и луд човек са двама различни хора според моя начин на мислене, сър! Това е човек, който е полудял, и като професионалист аз ви съветвам да не забравяте тази разлика.

— О, боже — вметна Шосвиц.

— Да не забравяме, че той е един болен човек. Мое задължение на професионалист е да подчертая това пред двама ви. Аз ненавиждам действията на този мъж не по-малко от вас, а като жена, може би и повече. Не трябва да смесваме действия и отговорни дела. Този човек не е по-отговорен за това, което прави, отколкото вие и аз.

— Не мога да го възприема! — извика Шосвиц. — Той знае дяволски добре какво прави.

— Не! Той не знае! — Тя погледна към Лу Болд за подкрепа. — Мой дълг е да изразя мнението си. — Неочаквано възмутена, тя стана

от стола. — Това ли е всичко, лейтенанте? — попита, без да го поглежда.

— Дафи! — каза умоляващо Болд.

Тя напусна залата без всякакви извинения.

— Харесва ми! — каза Шосвиц съвсем невинно. — Наистина е умна.

Болд гледаше към вратата. Сега съжаляваше за тяхната интимност. Завладя го чувство за празнота от мисълта, че е допуснал грешка. Не разбра напълно Дафи. Не бе ли това неговият начин да се завърне при Елизабет?

— И така? — питаше Шосвиц. — Какво предлагате?

— Какво предлагам? — каза Болд сухо. — Да направим всичко, за да си върнем Джъстин, ето какво! Правилно? — каза съвсем твърдо. — Като отхвърляме очевидни неща, така ще става. Проклет да съм, ако чакам да одобряват разходите...

— Лу... — прекъсна го Шосвиц.

— Говоря напълно сериозно, Фил! Капитанът ще ни подхвърли типичните лайнарски разсъждения... „Ще вървим по-бавно. Да наблюдаваме. Да икономисваме разходи.“ Добре, но това не е търговия. Започваме да действаме въпреки всякакви прегради, поне доколкото се отнася до мен. Той е само на тринайсет години, Фил. На колко години е Уилям?

Шосвиц погледна към фамилната снимка. Момчето беше с бейзболна бухалка. Лейтенантът остана безмълвен.

В рапорта на криминологичната лаборатория се заявяваше, че отпечатъците от десен палец върху капачката на бензиновия резервоар на колата на Джудит Фюлър съвпадаха с отпечатъците, снети от картонената чиния в боклука на Бетси Норвак. Не съвпадаха с отпечатъците от полуизгорелите кибритени клечки, намерени под навеса за коли зад къщата на Крой. Въпреки че шофьорът на колата на Фюлър бе я почистил напълно, все пак бе пропуснал капачката, което позволяваше сравнението на отпечатъците. Посредством обувките „Рокпорт“ Дехавелин се свързваше с изчезналата Бетси Норвак, а отпечатъците от палците свързваха Норвак с Фюлър. По такъв начин Болд имаше вече връзката между трите жени и убиеца —

предполагаемия дубльор. Най-после усилията на Болд и Ейбрамс да съберат всички камъчета в мозайката на доказателствения материал, бяха възнаградени. Но Болд нямаше време да се наслаждава на този успех.

Той забеляза Ла Моя с крайчеца на окото. В първия момент остана спокоен, но изведнъж се сети, че Ла Моя трябваше да охранява Боби Гейнис. Веднага отиде при наперения като петел млад детектив и го стисна за рамото изотзад.

Ла Моя се наежи от неочаквания контакт. Той, както и мнозина от офиса, беше на крак в продължение на повече от двайсет часа непрекъснато. Беше на границата.

— Хей, по дяволите! — изръмжа той и веднага се завъртя, за да види кой е зад него. — Съжалявам, сержанте! — бързо се извини. — Нерви.

— Защо не сте при Гейнис?

— Спокойно, сержанте! Върнах се за минутка. Крамер ме смени. Аз не мога да работя двайсет и четири часа, нали?

— Крамер?

— Като сержант Крамер — каза той саркастично.

Болд не бе виждал Крамер през цялата нощ. Според начина, по който отговаряше младият детектив, Крамер най-после бе намерил възможност да се включи по някакъв начин в така наречените полски работи.

— Какъв е нейният адрес? — попита Болд.

Апартаментът на Боби Гейнис се намираше в един блок в северния край на У-секцията, на изток от I-5. Той паркира колата си до предния блок и се приближи до главния вход на сградата откъм запад. Ла Моя го бе осведомил, че всички останали входи на блока били с автоматични брави и постоянно заключени — само входът на тази секция бил достъпен. Нейният блок бил оцветен в кремаво.

Някакъв самолет безшумно излезе от покрива на сивите облаци по направление на летището. Бели светлини мигаха от корема на самолета. Болд се питаше дали Джъстин Левит бе наблюдавал такива мигащи светлини върху нощното небе със своя телескоп.

Той се приближи до главния вход на сградата. Вратата беше заключена. Той се преструваше, че се шляе около входа, но с намерение да влезе с взлом. После направи пълна обиколка и пак се спря пред вратата. Натисна бутона на звънеца под името „Б. Гейнис“. Нямаше номер. След няколко минути тя отговори.

— Ало?

— Боби, тук е Лу Болд. Добре ли си?

— Отлично, сержанте! — Тя трябва да беше натиснала някакъв бутон, защото бравата на вратата забръмча.

— Няма да се качвам горе — каза той. — Някакви повиквания?

— Никакви — отговори тя. — Какво има?

— Позвъни ми утре. Аз ще дежуря утре. Извинявай за безпокойството. Връщай се в леглото.

— Лека нощ — каза тя.

Той потърси колата на Крамер и я намери бързо. Представяше си как той слуша музика. Пресече улицата. Завари го заспал зад кормилото, прислонил глава към вратата на колата.

Болд дръпна бързо вратата. Крамер успя да се задържи в последния момент, като се опря на ръката си, за да не падне върху настилката.

— Кой е това? — учуди се Крамер.

Болд го издърпа навън от колата.

— Аз бих могъл да я убия!

— Нещо да е станало? — отново попита Крамер, опитвайки се да се освободи и да се разсъни.

— Добре изпълняваш извънкабинетните задания! — Болд го блъсна към страничния панел на колата и той падна на земята. — Би трябвало да ти счупя главата! — Крамер изтръпна, когато Болд го дръпна отново и го набута върху седалката на кормилото. — Ти си канцеларско ченге, Крамер. Заради тебе един от най-добрите ни полицаи можеше да бъде убит. Какво мислеше? Какво въобще, по дяволите, има в тъпата ти глава? Ако още един път ми излезеш с този номер, ще бъда принуден да те блъсна под някоя кола. Махай се оттук. — Той затръшна вратата със сила, ритна я яростно и остана да види как се отдалечава.

Някъде пред следващия блок Крамер запали фаровете.

Болд се обади на Ла Моя и му поръча да възложи на Пол Браунинг дежурството при Гейнис за остатъка от нощта. След по-малко от един час Болд си тръгна, след като се увери, че работата бе вече в сигурни ръце. Сремнаха се с Ла Моя в офиса, както бе уговорено.

— Исусе Христе, три и петнайсет, сержанте!

— Какво стана със списъка?

— Списъкът на служителите е върху бюрото ви. Имате го от осем часа. Отне ми доста време. Струва ми една проклета датирана вечеря с моята дама...

— Джон!

— Изхвърлих всички жени от списъка. Това намали броя на служителите от трийсет и осем на двайсет. Заложихме в компютъра задачата да се извадят шофьорските книжки на тези двайсет. Данните от книжките ще ни дадат възможност да видим физическите характеристики на тези момчета. Ще имаме поне двама от тях, които ще съответстват приблизително на нашия профил. Това е, което искахте, нали, сержанте?

Болд кимна.

— Имаш ли новини от транспортния отдел?

— По дяволите! Аз подадох искането едва след девет часа. Няма начин да получа отговор по-рано от утре някъде през деня.

— Притисни ги.

— В три часа сутринта?

— Някой работи на тези компютри. Колко работа биха могли да имат по това време? Още по-добре е да отидеш да ги видиш лично.

— Сега?

— Сега, разбира се.

Ла Моя си подви опашката и с бързи крачки напусна офиса.

Болд мислеше да полегне поне за няколко минути — разполагаше само с пода на офиса си за тази цел — когато вътрешният телефон позвъня. Изтощеният глас на Чък Ейбрамс каза:

— Лу, имате ли няколко минути?

Болд нямаше желание да слиза до офиса му, няколко етажа подолу, но Ейбрамс не обичаше телефонните разговори и винаги молеше детективите да ходят там, дори и в три часа сутринта. Болд не предполагаше, а знаеше твърдо, че Ейбрамс му казваше всичко така, както е наистина.

Офисът на Ейбрамс бе в плачевно състояние. Етажерките неподредени, бюрото — в безредие. Болд потъна в един фотьойл с калъф. Пружините му убиваха и беше неудобен. Ейбрамс пиеше кафе. Предложи на Болд една чашка и той прие с удоволствие.

Черният мъж седна и сръбна от кафето, после с гордост каза:

— Просто потвърдихме следите от гумите.

— Идвал е пак?

— Следи от гумите.

— Не знаех, че има нещо.

— Снехме цял комплект. Красота! Точно от мястото, където ми казахте да погледна.

— Зад къщата?

— По-нагоре. Един блок на Левитови! — каза той с широка усмивка. — Преди това беше валяло, така че следите бяха не повече отпреди три часа. Тези следи съвпадат с онези зад къщата на Крой. Пълно съответствие. Същата кола. Няма никакво съмнение.

— Някакви стъпкови следи?

— Големите умове мислят еднакво. — Той поклати глава. — Не. Не около следите на гумите. Прегледахме. Аз също се надявах да излезе нещо. Кал имаше покрай бордюра — затова и можахме да снемем перфектни отпечатъци от гумите. Изглежда, който и да е тръгнал с колата, се е качил откъм настилката върху седалката на шофьора. Няма никакви следи.

„Няколко думи по телефона биха имали същия резултат“ — мислеше си Болд.

Ейбрамс добави:

— И още нещо интересно. Открихме от онази кал в спалнята на Левит. Трябва да си е избърсал обувките при влизането в къщата.

Моторно масло смесено с бензин. Почти е сигурно, че е същата кал. Един от моите сътрудници работи върху това в момента.

— Извънбордови мотори?

— Повече от вероятно. Щатската лаборатория ще може да ни каже кои са производителите, предполагам същите отпреди. Аз ще изляза в отпуск за два дни. Слушайте, Лу. Това е все още инцидентен пълнеж. Зная го много добре. Но аз съм готов да отстоявам тезата си и да докажа, че същата кола, която е била при къщата на Крой, е била и при Левит, и че тази кал свързва убийството на съпрузите Левит с второто убийство — това на Редик, ако не се лъжа. А пък червените нишки свързват други три убийства — на Бейли, Крой и Шафълбийм — имаме и отпечатъка от длан и частичните отпечатыци от палец върху кибритените клечки. — Той замълча. — Бих ви казал две неща: първо, доставяте ми заподозрения или негови ясни отпечатыци и аз го свързвам, макар и инцидентно, с няколко убийства. Второ... Бих искал да продължа работата по вашата теория за наличието на дубльор. Аз възприемам тази теория. Обувките, различните следи, разликата в теглото на тялото по изследванията на гуменките и обувките „Рокпорт“ — това означава двама различни убийци.

— Чудесно — каза Болд спокойно.

— Мислех, че ще сте доволен.

— Така мисля и аз.

В седем часа същата сутрин Болд получи съобщение, че екипът от гмуркачи, на който бе възложено да обследват водите при Каркийк парк, не са намерили никаква следа от тялото на Норвак. Той го възприе без всякаква изненада. Дори не възбуди и някакъв интерес у него. Неговото внимание бе изцяло заето от намирането на Джъстин Левит.

Шосвиц влезе в кантората на Болд уморен и ядосан.

— Вие не сте имали право да се разпореждате за такъв следствен екип. Елате с мен!

— Зная — каза Болд, стараяйки се да не изостане от бързация лейтенант, който, вървейки, разтъркваше болния си лакът и чешеше косата си на темето едновременно с това.

Реакцията на Болд го спря за момент, след което той отново се устреми към своята клетка.

— Кой ще плаща за това? Нищо не ви пречи да съгласувате с мен някои неща от време на време. Правилно? Вие съвсем ме изолирахте, Лу, и аз не съм очарован от това.

— Съжалявам!

— Даже би помогнало, ако знаех, по дяволите, какво се прави в този отдел. Правилно? Боже мой, вие сте болезнено упорит като магаре.

Болд седна. Лейтенантът ходеше нервно напред-назад в малкото пространство на неговия офис и говореше с приглушен глас.

— Капитанът ме извика при себе си. Искаше да му изясня връзката с Джейн Доу. Правилно? Попита ме дали винаги позволявам на „детективи ренегати“ — негови думи — да изпълняват техни собствени разследвания без моето предварително съгласие.

— О, приятелю!

— Намекна, че моето ръководство е всичко друго, но не и за пример.

— Моя грешка.

— Дяволски сте прав, че е ваша грешка! И все пак кажете къде се намираме по този въпрос? Кръстатите убийства заемат цялото ми внимание.

Болд като че попълваше последното квадратче в кръстословица.

— Знаем, че Джейн Доу всъщност е Джудит Фюлър. Тя е наела водолазен костюм; в колата ѝ се намериха и наетите принадлежности. На колата ѝ открихме отпечатыци от пръсти, които съвпадат с тези, намерени при Норвак. И така Дехавелин, Норвак и Фюлър са свързани с един и същи убиец. Той е носил „Рокпорт“ обувки и е твърде едър, за да бъде идентифициран като Кръстатия убиец.

— Значи имаме дубльор?

— За мен не съществува никакво съмнение.

— И как ще го открием?

— Аз възстановявам последните две седмици на Фюлър по квитанции и фактори, които намерих в колата ѝ. Те покриват времето до тридесети септември — деня, когато е наела уиндсърфа. Рано следобед е взела ферибота за Вешън, с предполагаема цел да тренира уиндсърфинг. Намери се билетът за отиване, но липсва билет за

завръщане с ферибота, а колата ѝ бе намерена близо до Кийтак, което ми дава основание да мисля, че не тя е върнала колата обратно, или просто е спестила обратния билет. Убеден съм, че някой друг е направил това. Той е паркирал колата при Кийтак, с цел да забави нейното откриване или да създаде впечатлението, че тя е отлетяла за някъде със самолет. Смятаме, че вероятно той е влязъл в нейния апартамент с нейните ключове, взел е някои документи, пакетирал е някои нейни принадлежности — отново, вероятно опитвайки се да ни заблуди, че тя заминава в отпуск. Вешън напълно съответства на това, което ми каза океанологът Ратлидж за подводните течения — добави Болд. — Ако тя е била хвърлена във водата при Вешън, неминуемо е било да изплува тялото ѝ на брега при Алки Пойнт две седмици по-късно. — Той замълча за момент. — Няма съмнение, че е Фюлър.

— А коя е тя?

— Сега изясняваме. Някой е възстановявал изразходваните от нея суми. Някой я е подпомагал. Хората по кредитните карти в „Уелс Фарго“ — нейната банка — са прехвърляли плащанията в чековата ѝ сметка, каквато е имала при тях. Депозитите към тази сметка биха могли да ни ориентират за кого е работила тя, макар и да не сме сигурни дали това ще ни помогне или не.

— Искам да зная коя е тя и с какво се е занимавала. Искам да зная също има ли някакви прилики със случая Дехавелин. Нещо подобно. Ако този човек е в моя отдел, Лу, искам го жив.

Телефонът иззвъня. Шосвиц вдигна слушалката, послуша и настръхна.

— Гадна работа! — каза и затвори телефона. — Две нови жертви, Лу! Мъж и жена този път. Същите кръстове на гърдите. Жената изтърбушена. Точно както предупреди Дафи, той се е побъркал.

Къщата беше с изглед към Шрийн Лейк. Съпрузите изглеждаха около четиридесетгодишни. Той бе облечен в синя роба, леко стеснена в талията, гърлото му бе прерязано. Очевидно е бил тръгнал назад, след като е бил ударен, и е паднал върху петфутовия фикус, където е умрял, прегънат върху облегалката на канапето. Гръдният му кош — разрязан със символа на кръста — от гърда до гърда и от гръкляна до пъпа. Колко пъти Лу Болд бе видял този знак? Той погледна настрана, затвори очи и си пое дълбоко дъх.

Униформеният полицаи от квартала каза на Болд и Шосвиц:

— Един от членовете на автомобилния клуб ги е намерил. Задната врата била отключена. Съпругата е горе — каза той, като се спря и посочи, явно не желаейки да се качва при нея.

Шосвиц го освободи.

— Ейбрамс и Диксън казаха, че това трябва да е станало преди полунощ.

— Това означава минути след убийството на Левитови — каза Болд.

— Трябва да е дошъл направо тук. — Ейбрамс огледа наоколо за следи от автомобилни гуми. — Улицата е твърде чиста. Едва ли ще се намери нещо.

Шосвиц се спря, после тръгна след Болд нагоре.

Болд погледна към втория етаж с известно колебание, преди да поеме по стъпалата. Сърцето му биеше учестено. Как ли би изглеждало това — да отвориш входната врата на своя дом и някой тутакси да ти пререже гърлото? Той се чудеше дали съпругата не е излязла поне до горната площадка на стълбището, за да разбере кой е чукал на вратата в единайсет и трийсет през нощта. Може би в този момент нейният съпруг се е обърнал назад, за да й каже, че са донесли цветя. Не е ли влязъл Кръстатия убиец през задната врата, пренебрегнал формалностите на своя ритуал? А може би съпругът е слязъл, любопитен да узнае причината за дочутия от него шум.

Болд стигна до горната площадка и влезе в преддверието. Вратата на спалнята бе широко отворена. Светлините — запалени. Десетки фамилни снимки бяха окачени по стените, малки и големи, цветни и черно-бели, моментални любителски и професионални по качество. Щастие е греело тук сред смесицата от символи на горния слой на американската средна класа: пикници, десетскоростни велосипеди, спортни занимания, история на израстването на единственото дете от бебе до висшето училище. Източна подготвителна школа, мислеше си Болд.

— Добре е да съобщим на техния син — каза той, обърнат към празното антре.

Шосвиц изруга зад него.

Болд влезе в стаята. Не искаше да прави това. Не искаше да бъде тук въобще. Искаше някой друг да се заеме с този случай. Желаше някой друг да поеме неговия живот поне за късо време. Искаше ваканция, през която да не бъде Лу Болд.

Лицето на жената бе опънато със залепена сива лента, очите — отворени, с такава мъртвешка втрепеност, каквато Лу Болд бе очаквал да види. Не му се искаше, нито би могъл да разглежда и другите части на мъртвото тяло. Беше още по-трудно за него, като знаеше, че жената, освен всичко останало, е била и изнасилена. Болд вдигна чаршафа и покри трагичните останки от нейното тяло. Чаршафът почервения. Болд погледна към телевизора. Приблужи се и затвори очите й.

— Добре ли си? — попита го лейтенантът.

— Уморен.

— Като свършим тук, защо не вземете няколко часа почивка? Всички бяхме на крак през цялата нощ. Аз ако не полегна за няколко часа ще бъда съвсем безполезен. — Той плъзна дланта на дясната си ръка по челото и лицето си.

— Искам да извикаме сина им — каза Болд. Отиде при телевизора и изпробва бутона за включване и изключване с писалката си. Екранът оставаше тъмносив, но говорителят започна да пращи.

— Той го е превключил на видео, а не на кабела. Поне е последователен. Това все още е част от неговия ритуал.

— И ние знаем къде работи — добави Шосвиц.

— Мисля, че знаем. Но не можем да бъдем сигурни. Може да е и обикновен купувач. Не можем да сме сигурни в нищо. — Болд искаше

да каже още нещо, но почувства, че гръдният му кош може да експлодира като ужасяващ случай на разстройство и задушаване. Той натисна повторно копчето и екрана стана черен, съскането на говорителя престана. Ушите му пицяха от умората.

— Той кара фургон. Един обикновен клиент едва ли би шофирал фургон — каза Шосвиц.

— Да, карал е фургон — потвърди Болд. — Така мислим ние, но докато не проверим тубите на всички фурони, използвани от „Видеомаркет“, веригата от магазини, не можем да бъдем сигурни в това.

— Мисля, че е време — каза Шосвиц. — Колко са те, седемдесет и пет? Обзалагам се, че няма да отворят преди десет, може би в единайсет. Вземаме разрешението и изпращаме следователи. Това ще ни отнеме цял час. Те могат да вземат отпечатыци и да направят снимки за нула време. Не искаме да го изплашим, знам това, но и никога не можем да знаем дали биеш точно в целта.

— От моя страна няма никакви възражения, Фил — каза Болд, изправяйки се. — Не мога да продължавам с деликатни методи и подходи. Не сега. Зная, че рискуваме да изгубим делото, ако вървим много бързо и припряно, ако не сме достатъчно внимателни. Но ако действаме твърде бавно, страхувам се, че ще видим още много картини като тази тук — каза и посочи към кървавия чаршаф. — Да не говорим за момчето. Ако загубим и момчето...

— Ей, аз съм с тебе. Продължаваме с гумите, нали? Готов ли сте?

— Готов съм.

— Добре!

— Аз лично ще проверя списъка на служителите чрез компютърната система на транспортния отдел, ако Ла Моя не е вече на бюрото ми, когато се върна. Сега трябва да действаме много бързо, Фил. Наистина бързо! В противен случай ще загубим и детето. Чувствам това, по дяволите останалото. Момчето е живо, Фил. Но до кога?

— Аз не бих разчитал на това, Лу — каза Шосвиц, поглеждайки към леглото. — При такъв престъпник като този, не бих разчитал на нищо.

Ла Моя беше заспал с ръце върху бюрото на Болд. Хъркаше. Болд го докосна леко по рамото и той скочи.

— По дяволите! — каза той, като разтъркваше сънените си очи. — Лош сън. — Той стана и отстъпи мястото на Болд. Изправен, каза на Болд ентусиазирано: — Ако той работи за „Видеомаркет“, трябва да е един от четиримата младежи. Само четири момчета са близки до профила на Научния център. Двама от тях са шофьори.

Болд вдигна листа с имената, оставен от Ла Моя върху бюрото и прочете написаното.

— А какво е направено по това?

— Крамер и аз организирахме четири екипа за наблюдение. Не беше лесно, като се има предвид колко е изтънял нашият отдел. Имаме добри хора. Разполагаме с шест часа. След това ще направя чудо, ако трябва, но ще поставя четири екипа за втората смяна. Не сте включени само вие, Крамер и Шосвиц. Всички са неженени. Нещо такова.

— Окей, окей, а какво знаем за тези четиримата? — попита Болд, гледайки списъка.

— Двама от тях са студенти в университета. Проверих много лесно. Другите са бяло поле. Няма непълнолетни. Не са регистрирани никакви данни за тях. Трябваше да загубя по няколко минути за проверка в щатските служби. Етикети на храни, институции, такива неща. Крамер помага също, има със себе си две „полички“ в тази работа. Ако профилът е верен, значи той е вътре. Няма начин да не го хванем, ако няма фалове.

— Междувременно ние току-що тръгнахме по следите на четиримата, окей? Надяваме се някой гей да ни отведе при Джъстин. Но, за бога, да не говорим за него. Ако това стане известно, ще имаме ситуация на отвличане на заложник, и със случая ще се заеме Отделът за специални оръжия и тактики, който обаче има съвсем жалки постижения при освобождаването на заложници. Полицията изисква този отдел да ръководи всички подобни операции.

А Болд явно не искаше Джъстин Левит да свърши така, както последните двама заложници, които Отделът се опита да спаси.

— Разбирам какво искате, сержанте. Съгласен съм с вас. Значи, какво ще направим — държим плътно четиримата под наблюдение и правим тараш в техните жилища, когато сме сигурни, че те са навън.

— Трудно ще бъде да получим разрешение за това. Ще ни е необходимо и нещо повече от това, което имаме.

— Имам отпечатъка — макар и частичен — от палец, снет от обгорелите кибритени клечки, намерени зад къщата на Крой. Разполагаме и с отпечатък от длан. Ами ако изследваме топките на дръжките на вратите, или нещо подобно? Получаваме някакво възможно съвпадение на отпечатъците, после ще искаме разрешение и ще претърсваме жилищата.

Болд кимна.

— Или да снемем отпечатъци от кола, или нещо такова.

— Това ни вкарва в глуха линия, Джон. Би трябвало да минем през всички инстанции, за да направим всичко това. Не зная, Джон.

Двамата мъже бяха спокойни, докато разговаряха. Но кафето, което изпи в офиса на Ейбрамс се оказа много силно и сега създаваше проблеми на Болд — напрегнатост, нервност и раздразненост. Сърцето му препускаше лудо, като се опита да преглътне, почувства кожата на лицето си силно изпъната.

— Искам да поставиш екипите — каза Болд. — Да се следят тези хора, но много внимателно, наистина внимателно. Ейб сравнява въпросните отпечатъци. Това може би ще ни помогне. Междувременно бих искал ти да влезеш вътре в трите магазина преди отварянето — преди идването на служителите. Трябва да направиш това заедно със собствениците. Мислиш ли, че можеш да го уредиш?

— Всичко мога да уредя, сержанте — отговори Ла Моя с характерната си напереност.

Болд не се съмняваше. Ако чуеше такъв отговор от някой друг, би изтръпнал, но не и от Ла Моя.

— Каква е работата? — запита детективът.

Болд каза:

— Двойката от миналата нощ...

— Не беше ли самотна жена?

— Моделът е нарушен. Напълно взривен. Това е, което прави случая дяволски важен. Не питай какво следва. Няма начин да знаем... За какво говорех аз?

— За двойката...

— Да, семейство Фабиано. Ричард Фабиано. Името на жената е Гленда. Това, което искам да зная, е дали и те са клиенти на

„Видеомаркет“. Наемали ли са или не филми и кога за последен път. Окей? В магазините се водят дневници — за да следят движението на касетите. Това ще ни помогне много. Ако откриеш нещо записано, провери дали филмът е доставен, или въобще каква е цялата история. Да видим дали няма връзка с някой от четиримата заподозрени. Ако успеем да свържем семейство Фабиано с някой от тях, считай, че деветдесет процента сме в целта. Това има значително предимство пред желанието ми да претърсвам жилището на този гей, за да търся Джъстин. Без данни като тези, все едно че си прахосваме времето.

— Отивам да извикам този петел. Искате ли вие да кажете на Крамер за екипите, или аз трябва да му кажа?

— Направи го ти. — Болд не искаше да разговаря с Крамер.

Рапортът от щатската лаборатория пристигна в десет и половина. Болд пиеше третото си кафе. Той го прочете, извади копие, постави го в папката на Норвак, а оригинала — в папката на Фюлър. Трудно беше да мисли сега за дубльора, когато мислите му бяха заети с Джъстин Левит.

Тестът за наличие на стероиди в тъканната проба на Джейн Доу даде отрицателни резултати — още едно доказателство, че Джейн Доу не беше Бетси Норвак. Това още повече озадачаваше Болд относно действията на дубльора — човек, който трябваше да е толкова близо до следствието — защо му е било нужно да убие една жена на Вешън Айланд на такова разстояние от града, на няколко мили от района на действие на Кръстатия убиец. Ако се съди по изключителното му старание в предишните убийства да повтаря точно Кръстатия, то този път той радикално е излязъл вън от „формулата“. „Защо е поел такъв риск?“ — чудеше се Болд.

Като се свърже това и с опразненото чекмедже в апартамента на Фюлър, прибързаното опаковане на багажа, предназначено да заблуди полицията допълнително, логично се стига до въпроса: какво го е подтикнало към такива допълнителни рискове. Всичко това учудваше Болд. Не е ли започнал и дубльорът да убива спонтанно? А не е ли това втори неконтролируем убиец?

Отговорът трябваше да дойде от Фюлър. Защо бе наела сърф в Сиатъл, а отишла с ферибот до Вешън? Болд посегна за телефона да се обади в банката на Фюлър в Лос Анджелис, но остави слушалката обратно, щом чу зад себе си гласа на Ейбрамс: „Имаме съвпадение“.

Болд се завъртя на стола си, несъзнателно връщайки слушалката на мястото ѝ. Беше не само необичайно Ейбрамс да посети неговия офис — беше просто немислимо.

— Ейб? — бе всичко, което можа да каже.

— Кола номер три. Те държат колите си на паркинга зад един магазин, близо до Балард. Шофьорите застъпват на смяна около обяд и

се завръщат към полунощ. Номер три бе паркирана зад къщата на Крой, а също и до къщата на Левитови. Перфектно съвпадение. Никакво съмнение. Имаме и снимки, за да докажем това — каза Ейбрамс, ухилен до ушите — нещо съвсем странно за Чък Ейбрамс.

Болд кимна.

— Няма съмнение за минифургона?

— Никакво. Номер три в тяхната флота. Това малко ще улесни вашата работа, нали?

Болд не отговори. Отново се завъртя на стола и вдигна телефона.

— Заповядайте! — каза радостно Ейбрамс.

Болд вдигна ръка и бързо погледна към приятеля си.

— Искате ли някои от албумите за презаписване? Не ограничавам времето. Дълготрайно предложение.

Ейбрамс се поколеба за момент.

— Сериозно? — почти извика.

— Когато поискате и за колкото време поискате.

— Ах, кучи сине! — каза той ентусиазирано, след като напусна офиса.

Болд поиска връзка с Ла Моя. Радиодиспечерът го записа на своята „Моторола“ и след по-малко от пет минути Ла Моя се обади. Той беше радостен не по-малко от Ейбрамс, което накара Болд да си зададе въпроса дали тези хора не са твърде преуморени, за да могат да работят ефективно. Той поръча на Ла Моя да провери по разписанието за предния ден кой е шофирал минифургон номер три, по същия начин да направи справка и за нощта на убийството на Крой. Беше по средата на обясненията си за това, че трябва да се побърза, когато Ла Моя го прекъсна.

— Това е същото видео, сержанте!

— Повтори!

— Проверих за фамилията Фабиано, както ми казахте. Записани са в магазина на Четиридесет и четвърта улица. Аз съм в същия магазин в този момент. Те са наели един филм, озаглавен „Рицарите на горещото лято“ — ужасно порнографски филм. В него има една сцена... шикарно момиче бива свалено от един гей, който я изнасилва и начертава кръст върху гърдите ѝ с червило.

Болд запази абсолютно мълчание. Чувстваше се някаква смразяваща небрежност в тона на Ла Моя, която предизвикваше

студени тръпки.

Ла Моя продължи.

— Предполага се, че е наистина еротичен филм. Само една двойка в отвратителни сцени, както и да е. Върнахме се назад към позадни дати със списъка. Имам предвид към датите на другите убийства. Може би щях да открия още нещо, но прекъснах, след като намерих две имена. Крой и Хюстън са били наели „Рицарите“ няколко дни преди да бъдат убити. Това трябва да е връзката между убийствата.

— А кога съпрузите Фабиано са наели филма?

— Тук е най-интересното! — Ла Моя просто викаше, силно развълнуван. — Те са взели филма миналата нощ, а се оказва, че е върнат и си е на място, сержанте. Беше оставен в кутията за нощните доставки, както аз си представям... — Той очакваше Болд да го прекъсне. — При миналите убийства обикновено убиецът поставяше жертвите си под наблюдение — това едно, окей? Подготовката му е продължавала около два дни. Преди извършването на убийството, видеокасетата е била вече върната в магазина, това е ясно. Но този път той не е чакал, не е правил подготовка, както по-рано, не е огледал предварително обстановката, действал е импулсивно, окей? След като ги е убил, той е решил, че няма кой да върне касетата. Изпаднал е в шибано положение. Трябвало е да се прикрие — да върне това нещо в магазина. И така той взема касетата и я донася обратно, нищо не липсва, окей? Магазинът трябва да има нещо като полиция за забавени касети. Той не може да си позволи едно бързо откриване на връзката доставка — убийство, нали? Погрижва се за това — използва нощната кутия за връщане на касети. Има смисъл, нали?

— Ти докосва ли касетата? — Болд се тревожеше.

— Не! — Ла Моя се поколеба, след това каза с шепнещ глас: — Боже мой, аз и не помислих за това!

Болд с нетърпение очакваше Ла Моя да пристигне, когато чу гласа на Шосвиц:

— Лу, Джон! Веднага! — и се затича към асансьора.

Болд бе на две стъпки зад Крамер, секунда преди да се затвори вратата на асансьора.

Шосвиц каза:

— Минифургон номер три е засечен. Нашите го следят.

— Кой е наредил това, по дяволите? — Болд попита учуден.

— Аз! — каза грубо Шосвиц. — Навън вали адски дъжд, Лу, движението е пълна бъркотия, а този гей се движи по „Аврора“ с осемдесет километра в час. Искате да го оставя да избяга?

— Това може да се окаже голяма грешка, Фил! Животът на момчето е в опасност.

Асансьорът се отвори и мъжете побягнаха към паркираните коли.

— Аз отивам с моята кола! — извика им Болд.

Шосвиц и Крамер тръгнаха заедно.

Дъждът плющеше неистово по предното стъкло. Болд не виждаше дори предната част на колата. Той се чувстваше в някакво изкривено време. Толкова дълго продължи това следствие, че изглеждаше просто невъзможно да могат за броени минути да хванат убиеца. Дъждът се усили, а с това и мракът се сгъсти — за това спомагаше и плътната облачна покривка. Някаква локална станция изджавка по радиото, Болд продължаваше да следи колата на Шосвиц. Чистачките работеха ритмично. Болд често се бе опитвал да си представи как ще се осъществи арестът. Типични фантазии — това, което ставаше сега, беше съвсем различно. Някъде напред, на разстояние няколко блока, жълт фургон се движеше с пределна скорост, вероятният убиец зад волана. Болд си бе представял ареста в някаква къща — в нечий дом — убиецът си играе с една от своите жертви, преди да я убие; Болд дърпа спусъка и го поваля.

Каква ирония на съдбата: след толкова усилия да се съберат доказателства за арестуването на убиеца; след хиляди часове полицейска работа, с безразсъдната си скорост убиецът по същество се оказва над своите преследвачи.

Той знаеше, че те поемаха голям риск. Ако от сега нататък допуснеха някаква грешка, никога нямаше да могат да осъдят този престъпник за нещо друго, освен за превишена скорост. За сега обаче, по отношение на заплахата за живота на Джъстин Левит и възможността да изпуснат фургона в интензивния трафик, не им оставаше никакъв избор — трябваше да продължават преследването.

Чудеше се къде можеше да бъде в този момент Джъстин, какви страхове го измъчват, доколко е безнадеждно неговото положение. Гняв се надигаше в него. Ако вестниците не бяха поместили на

челните си страници историята с Джъстин Левит — че той е видял лицето на убиеца — може би Дъглас и Нанси Левит щяха да бъдат все още живи! И някой е допуснал умишлено тази информация да стигне до пресата. Някой от неговата служба. Тази личност заслужаваше да се постави зад решетките наравно с убиеца. Вероятно Крамер много изкусно скриваше следите на това изтичане на информация, дори по-добре, отколкото по-рано — това беше област, в която той имаше много връзки, повече от всички останали.

Болд се питаше какво би станало, ако хванат сега убиеца и той откаже да признае отвличането — какво би се случило с Джъстин? Няма ли да бъде обречен на гладна смърт?

През следващите седем минути — сторили се на Болд няколко часа — радиото пукаше неистово с увеличаване на скоростта в стремежа си да настигнат жълтия фургон нагоре по „Аврора“. Болд следваше плътно колата на Шосвиц, който умело търсеше пролуки в движението, а патрулните коли стъстяваха своята колона след тях. Болд ускоряваше отчаяно, сирената виеше, движеше се след Шосвиц само на няколко ярда разстояние.

Две блокади, устроени от Специалния полицейски отдел, препречваха пътя на фургона към центъра, където високата скорост представляваше голяма заплаха за сигурността на уличното движение. Фургонът бе принуден да тръгне към въздушната автомагистрала при Кингдом. Шофьорът направи отчаян опит да заобиколи втората блокада и се заби челно в една от колоните на надлеза.

Двама мъже от патрула се опитваха да отворят задните врати на фургона, когато Болд спря рязко зад тях. Други двама работеха с пожарогасителите. Под автомагистралата не валеше, но във въздуха се носеха тежки валма студена мъгла, която пробиваше спортното яке на Болд. Закопча го плътно и заедно с Шосвиц и Крамер се качи на фургона отзад.

— Жив е, лейтенанте! — каза един от двамата патрули, които бяха притичали първи. — Но няма да е за дълго.

Шосвиц и Болд се преместиха встрани и Шосвиц нареди на патрулния да слезе и да не допуска никого да се приближава до

идването на линейката. Той взе фенерчето с мигащи светлини от ръцете на патрулния. Десетки видеокасети бяха разпилени по пода.

— И нито дума на никого — посъветва го Шосвиц.

Патрулният напусна колата. Пространството беше тясно за трима души. Болд се обърна назад. Достатъчно кръв бе видял в последно време. Тялото се беше прегънало напред в твърде неудобна поза. Шосвиц потърси пулса по окървавената шия на престъпника. Кимна.

— Почти няма пулс — каза той.

Портфейлът на шофьора стърчеше наполовина извън задния му джоб. Шосвиц го изтегли и го отвори. Освети го с фенерчето и извади някакви бележки, под които се намираше шофьорската книжка и снимката.

— Херман Викоф — прочете.

— Този е твърде едър — каза Болд.

— Какво ли означава това?

— Този гей е твърде едър и не носи гуменки.

— Но той бягаше от нас, Лу? Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Не е същият! — каза Болд нервно.

— Изглежда ми същият! — обади се Крамер.

— Насочете светлината насам! — помоли Болд. Той повдигна един от видеозаписите. Етикетът бе изкривен и небрежно надписан.

— Това е вашето основание за преследването — каза.

— Какво говорите? — Очевидно Шосвиц бе недоволен от поведението на Болд.

— Лу!... — каза укоряващо Крамер.

— Контрабандни видеозаписи! Ето защо е бягал от нас. Не е този, който ни трябва, Фил!

— Лу! — извика Шосвиц, видимо объркан.

— Една стъпка навреме, нали, лейтенанте? — попита Крамер.

— Да ти пикая на такава стъпка! — изруга Болд и си тръгна.

Трябваше да си пробива път през тълпата от полицаи и любопитни зяпачи. Няколко камери блеснаха срещу лицето му, множество репортери произнесоха неговото име последвано от въпрос. Светлините го заслепяваха, той вдигна ръце и направи щит над очите си, за да стигне по-бързо до колата.

— Лу! — провикна се Шосвиц откъм фургона.

Лу Болд чу, но се престори на глух; принуждаваха го да заобикаля, но той не се поддаде — ако беше застанал на място за секунда, пресата щеше да го заобиколи и задържи. Всъщност как пресата се озова тук толкова бързо?

— Детектив Болд! — гърмеше гласът на Шосвиц.

Болд стигна до колата си и отвори вратата. Погледна назад само за секунда, но това беше достатъчно, за да срещне погледа на Шосвиц, който бе обграден от медиите зад фургона. Бели стерилни светкавици се сипеха, докато репортерите се надвикваха. Шосвиц закри очите си с ръце пред светлината на една телевизионна миникамера. Болд дръпна вратата и завъртя контактния ключ. Чистачките заскърцаха по стъклото.

Кървавите гледки на жертвите изчезнаха.

Вместо тях виждаше само изтерзаното лице на Джъстин Левит и мъртвешкия, безцветен поглед на неговия убиец.

Болд намери Джон Ла Моя в пушалнята извън Следствения отдел — „Пещерите“. Ла Моя изглеждаше много уморен, също като Болд. Те пиеха нескафе, което Болд купи от един монетен автомат. Имаше вкус на слаб, сладък бульон. Болд го постави настрана и с интерес наблюдаваше Ла Моя, когато той също остави кафето си.

— Името му е Мило Ландж — каза Ла Моя. — Подписал е за фургон номер три миналата нощ. Той е доставил „Рицарите“ на Фабиано. На негово име се води същият фургон и през нощите, когато бяха убити Хюстън и Крой. Той ще да е нашето момче. Адресната регистрация в шофьорската му книжка отдавна е просрочена — същият адрес фигурира и в неговата молба за работа до „Видеомаркет“. Няма постоянен адрес. Няма да бъде лесно неговото проследяване. Записан е под номер сто и четиридесет, висок пет стъпки и седем инча. Собственикът ми каза, че е тънък като релса.

Болд попита:

— Ще се върнем към него. Какво ще кажеш за другите?

— Запомних само датите на Хюстън и Крой. Не съм проверявал за другите.

— Направи го!

На излизане Ла Моя се сблъска с Ейбрамс. Човекът от следствения отдел облиза устните си и попита Болд:

— Искате добрите или лошите новини?

— Предпочитам добрите. Късно е.

— Амин! — каза оплешивяващият негър. — Окей! Добра новина е това, че сnehме частични отпечатъци от палец върху кутията на видеокасетата, които съвпадат с тези от кибритените клечки.

— А лошата новина? — попита Ла Моя.

— Лошата е, че разполагаме с два частични отпечатъка. По никакъв начин не могат да бъдат достатъчни за съда. Прибавете към това и факта, че този гей работи в магазина — достатъчно оправдание за отпечатъци по външната повърхност на която и да е касета. Окей?

— Значи хем имаме нещо, хем нямаме? — каза Болд.

— Не бих могъл да го кажа по-добре — кимна Ейбрамс. — Много съжалявам, Лу!

— Но все пак достатъчно, за да получим разрешение, не бихте ли казали и това, Чък? Бихте ли ме подкрепили?

— Видях фамилията Фабиано, Лу. Ще ви подкрепя, ако искате да се заемете с този случай.

Шосвиц беше бесен, но си седеше привидно спокойно зад бюрото.

Ла Моя чакаше извън офиса.

— Имам един план — каза Болд.

— Да го чуем.

— Знаем, че вестниците ще гръмнат тази вечер с новините за днешното преследване. А радиостанциите след няколко минути.

— Ще опитаме, Лу.

Болд вдигна ръка, показвайки на Шосвиц, че трябва да мълчи. Не беше жест, който да е използван често от него.

— Трябва да имаме предвид, че Ландж следи хода на следствието по информацията в пресата. Би трябвало да приемем също, че постоянно слуша радио.

— Което означава, че вече сме го изтървали?

— Не обезателно. Чък казва, че нямаме достатъчно улики, за да предявим обвинения. Все още не. Длановите отпечатыци биха помогнали...

— Всичко би помогнало.

— Бихме могли да го въввлечем и него. Няма съмнение в това, но всичко може да се обърне срещу нас. Както и да е, мисля, че трябва да опитам следното: да предложим на собственика на магазините една сделка. Сваляме нашите обвинения за контрабандните стоки, ако той прикрие историята с фургона в наша полза. Предоставяме му един нает от нас фургон, за да замени катастрофиралия. Поставяме едно „гълъбче“ в него. — Това беше електронно средство за подслушване, използвано често от „Нарко отдела“ по домовете. — Собственикът измисля някаква история, благоприятна за нас, за да скрие липсата на неговия фургон. Това би трябвало да му хареса.

Шосвиц кимна, вече не толкова отчаян:

— Продължавайте!

— Фургонът, който ще му дадем, ще бъде случайно с развалено радио. Знаем, че Ландж постъпва на смяна точно след дванайсет часа. Осигуряваме му една плътна програма за деня. Няма да му даваме време за разходки извън този фургон. Няма да има време да чуе версията на масмедиите за това, което се случи тази сутрин. Същевременно държим това копеле под непрекъснато наблюдение.

— Съгласен!

— Ние рискуваме. Действително рискът е голям. Нещо може да не ви харесва, Фил, но това е единственият начин, който аз...

— Лу! Изяснете се докрай!

— Временно връзваме ръката на убиеца — каза меко Болд. — Ако магазинът успее да уплътни достатъчно неговото време, ще можем да го изолираме от вечерните вестници. Няма начин да не види утрешните вестници. По това време той ще знае, че сме по петите му и има реална опасност да загубим Джъстин, както и шанса да хванем Ландж в нещо съществено. Стигнахме до там да го изтървем, Фил. Случайни улики няма да ни помогнат при този престъпник.

— Но... по гласа ви познавам, че имате още нещо.

— Не мога да изоставя Джъстин. Освен това трябва да избегнем една ситуация на отвличане на всяка цена. Не мога да оставя Джъстин в ръцете на Специалния отдел. Те ще го освободят мъртъв.

— Лу!

— Такава възможност не мога да приема!

— Е?

— Съгласете се с мен. Това, което аз предлагам, е да почакаме докато се убедим, че вече е на смяна. Гейнис наема касетата. „Летните рицари“. Тя е, която го изважда от равновесие. Доставя й се. Той ще я достави. Ние заемаме позиции при нея и го причакваме. Уверени сме, че той ще се залепи за нея, както се бе лепнал за семейство Фабиано. Междувременно аз ще проуча къде живее. Претърсваме неговото жилище и ще видим дали ще намерим момчето, или пък нещо, което го свързва с извършените убийства. Ако успеем, инсценировката с Гейнис става безпредметна. Ще използваме Гейнис само ако всичко друго пропадне. Но не можем да чакаме просто следващия удар. Времето е ключов въпрос. Той трябва да й достави касетата. Да види, че е сама, да огледа всички неща в апартамента, иначе може и да не се поблазни

да рискува. Всичко трябва да стане този следобед, а ние да поработим както трябва и да не го допуснем до вечерните вестници.

Шосвиц седеше мълчаливо и абсолютно спокойно, наблюдаваше съсредоточено Болд. Рядък момент.

— Това е така. Правилно?

— Фил?

— Вие знаете адски добре каква е философията на нашия отдел по такъв род неща. Ако федералните момчета могат да си играят на леки ужилвания и устройване на капани, тяхна си работа. Това нас не ни засяга. Няма да съблазняваме убийци... Това просто не се практикува при нас. И никога не е правено.

— Но ние имаме смекчаващи вината обстоятелства, нали? Първо момчето. Пресата. Аз не настоявам обезателно да вървим по тази схема, а само да задвижим нещата. Проблемът е същият, с който се сблъскахме и по-рано. Нали няма да стоим наоколо само за да разберем, че още някой е наел „Летните рицари“ и да оставим една невинна жена на капризите на убиеца? Аз най-много настоявам контролът да бъде в наши ръце, а не в ръцете на убиеца.

— И това е част от цялата организация, нали, Лу? Той ни води за носа месеци наред, но сега ние имаме нашия шанс. Това е реалната същност на замисъла, нали?

— О, Фил! Мислех, че сме се разбирали много по-добре. — Болд стана от стола. Коляното го болеше, главата му като че бе пълна с олово. Ушите му бръмчаха постоянно от умората. Никога не бе използвал такава тактика върху Шосвиц. Не знаеше дали ще даде резултат или не. На две стъпки от вратата на Шосвиц всичко можеше да избледнее и да се провали.

— Ще говоря с капитана — каза лейтенантът.

— Ще бъда в моя офис — отвърна Болд, без да се обръща — не искаше Шосвиц да види неговата усмивка.

Ла Моя и Болд седяха в неговата кола на другата страна на улицата, срещу Брет Хил Ветеринари Клиник. Трафикът по улицата беше незначителен. Все още валеше интензивно.

— Сигурен ли сте, че това е правилно?

— Това е, с което „Видеомаркет“ разполага като референции за Ландж.

— Поразходи се за минута-две, аз ще вляза вътре. Виждаш го при излизане, наблюдаваш го незабележимо, но няма да сочиш с пръст.

Двамата мъже едновременно излязоха от колата, Болд се отправи към рецепцията. Никога не му бе харесвала миризмата на ветеринарите, винаги бе ненавиждал рева на животните. Той попита рецепциониста дали би могъл да разговаря с доктор Хил. Тя бе теснолика жена, с големи очила и широки рамене, напомняше на Болд боксьора, чиято карикатура бе залепена на касовия апарат. Гласът ѝ звучеше така, като че бе глътнала гласпапир. Тя погледна дали води куче със себе си.

— Това първо посещение ли ви е при нас?

Една свръхдебела жена излезе от стаята, която водеше също така свръхугоено куче помияр. Болд с периферията на окото забеляза лаборантска дреха.

— Това ли е докторът? — попита.

Хил бе чернобрад мъж с бели зъби и плосък нос. Имаше една постоянна естествена усмивка.

Болд извади служебната си карта и се представи.

— Отдел „Убийства“? — възкликна Хил.

— Нужна ми е една минута от вашето време.

Двамата мъже влязоха в изследователската зала. На стената се виждаше картина с шотландско куче овчарка „Коли“, а в средата на стаята една от неръждаема стомана.

— Какво, по дяволите, става, сержант?

— Имахте ли служител на име Мило Ландж?

— Имах? Мило работи нощна смяна при нас. Той почиства кошарите и клетките на онези малки, които са на интензивно лечение.

— Нощна смяна?

— От полунощ до девет сутринта. Половин час свободен за закуска.

— Полунощ до девет?

— Два дни в седмицата, когато имаме нужда от него.

— Сигурен ли сте в това? — Ла Моя беше му казал, че във „Видеомаркет“ Ландж работи от обяд по полунощ шест дни седмично. Ако през нощите работи и тук, значи няма никакво време за сън. Психичноболните често страдат от безсъние — Болд добре знаеше това — но чак такова безсъние не можеше да си представи и самата мисъл за него го плашеше. Той знаеше от собствен опит какво означаваше дори само една безсънна нощ! Как един човек би се справил с цели седмици без сън? Оставяйки настрана профила от Куантико и започвайки да си създава един действителен образ, Болд постепенно си представи едно живо, дишащо човешко същество, вместо няколкото описателни параграфи на парче хартия. И въпреки упреците на Дафи, колкото повече се доближаваше до действителния образ, толкова по-силно Болд го възприемаше като животно.

— Може би затова той работи тук. — Болд изрази мисълта си на глас, което обърка доктора.

— За какво е всичко това, сержант?

— А миналата нощ беше ли на смяна при вас?

— Ако не ми кажете какво...

— Сега не е тук, нали? — засече го Болд.

— Не. Отиде си веднага след отварянето, както винаги.

— Чисти кошари?

— И наблюдава болните животни в нашето стопанство.

— Жилав човек! Носи джинси и гуменки?

— Има ли Мило някакви неприятности с полицията? Трудно ми е да повярвам. Много трудно е за вярване. Той е спокоен мъж, да знаете. Говори тихо и спокойно. Един добър и сигурен работник.

— Отговорете.

— Джинси и гуменки? Да. Това е Мило, добре. Винаги с бяла риза, джинси и гуменки. Тук има някаква шега.

— Имате ли някакъв негов адрес? Длъжен сте да го регистрирате, нали? Бих искал да видя вашите дневници, където фигурира името на Ландж.

— Сержанте, освен ако вие...

— Веднага, докторе. Бих искал да видя тези документи сега. Позъл съм и от куче, уморен съм и вече губя търпение.

— И маниери!

— Също! — Болд искаше някак си да се извини. — На крак съм повече от трийсет часа непрекъснато, доктор Хил. Работя с фатално пределни срокове. — Болд направи гримаса — намек за двусмислието. — И освен това, нужно ми е нещо, което вие можете да ми дадете.

— Сега разбирам — каза Хил. — Вие сте оня, който води следствието по Кръстатия убиец. — Той изглеждаше като зашеметен. — О, боже господи, не...

— Имам нужда от вашата помощ.

Докторът кимна.

— Същият адрес! — каза Болд на Ла Моя.

— Пуснах им два фалшиви чека. Ландж получи парите в брой в „Райнер“ на Стоунуей.

Ла Моя кимна. Болд се обади по радиото и провери екипите по наблюдението. Все още никакъв знак от Ландж. Един от екипите беше близо до магазина на Четиридесет и шеста улица. Ландж трябваше да се появи всеки момент, за да се отчете. Те се надяваха.

Мениджър на банковия клон беше жена на около петдесет години, с рошава изрусена коса, тук-там прошарена с тъмни кичури на брюнетка по рождение. Блуза изцяло закопчана, вратовръзка — мъжка, тип „Дабъл Уиндзор“. Болд ѝ обясни своята работа много внимателно. За пръв път от дълго време той се представи като служител на полицейската служба за специални задачи, свързан с това, което пресата бе нарекла „Кръстатия убиец“. Нямаше време за ползване на служебни канали и съгласувания — той се нуждаеше от нейната помощ незабавно. Тя поръча два телефонни разговора, след което и двамата седнаха и зачакаха. Тя се опита да проведе един малък разговор, но като видя умората на Болд, предпочете да си мълчи. Болд можа да дремне около пет минути, или по-скоро да поседи със

затворени очи, защото постоянно чуваше досадно бръмчене на асансьорна музика от горните етажи. Нейният телефон иззвъня. Тя слушаше внимателно и си драскаше нещо като завъртулки, които трябваше да наподобяват цветя — никакъв талант — и после затвори телефона.

— Всичко е наред. Аз съм на ваше разположение — каза тя.

Няколко минути по-късно Болд разполагаше със същия стар адрес на Ландж. Телефонният номер зачертан, а до него написан нов на ръка. Болд си го записа. Преди да си тръгне, се досети да попита за още нещо.

— Вие му изпращате месечни уведомления, нали? Би трябвало да имате най-новия му адрес.

— Възможно е. Централният офис може би го има — каза тя. — Ние сме филиал. Центърът се занимава с всички уведомления, пощенски пратки и други подобни. Ние уреждаме само сделките. Това е всичко.

— Нямате ли го в компютъра?

Тя поклати глава.

— Не. В момента сме в процес на създаване на връзка с Центъра. Около Коледа ще бъде завършена и ще заработи. Това съвсем не означава, че не сме компютризирани. Разбира се, че сме, но само по отношение на разпечатки, отнасящи се до информацията за банковите смети. Това, което вие търсите, се извършва от Центъра.

— Бихте ли могли да се обадите? — попита Болд с очевидно нетърпение.

Тя изтръпна и сбърчи вежди.

— Добре — каза. — Щом е толкова важно. Но знайте, че това е нарушение на установения ред.

— Много ви моля!

Тя набра някакъв номер, каза какво иска и започна да навива един кичур коса на показалеца си, докато чакаше. След малко сви устни и кимна, като да искаше да каже: „Сигурно ще си навлека неприятности, но...“ и започна да пише. Затвори телефона и подаде на Болд листче хартия.

— Бяхте прав — каза. — Адресът е друг. Ще трябва да актуализирам моите данни.

— Не бих ви безпокоил, но... — каза Болд.

Ла Моя притвори прозореца. Болд получи разрешителното за обиск навреме, точно когато му съобщиха по радиотелефона, че Ландж току-що е пристигнал във „Видеомаркет“. Беше дванайсет и пет по обяд. Ландж получи пикапа и заявката за доставка и тръгна със заменената кола, очевидно без никакви смущения заради замяната на превозното средство. Две патрулни коли го следваха, както и едно ченге с десетскоростен велосипед, който имаше копие от заявката за доставка. Всякакви проблеми по наблюдението или нарушения на разписанието за доставките, трябваше да се съобщават незабавно. На Ландж беше предписано да се върне за допълнителни заявки за доставка на касети някъде между три и четири часа. Искането на Боби Гейнис за „Летните рицари“ трябваше да бъде във втората партида.

Блокът с апартаменти приличаше повече на къща с отделни стаи. Имаше пет стаи на първия етаж, които се даваха под наем и три на втория.

Стаята на Мило Ландж беше на втория етаж, с изглед към канала. Завеждащият отключи вратата за Болд и отстъпи назад. Болд го освободи, а Ла Моя го придружи надолу, като му напомни да си мълчи за тази секретна визита. Чък Ейбрамс ги последва с няколко минути разлика. Той влезе в сградата с ръчна кожена чанта и бързо се оказа пред вратата на стаята.

Болд стоеше в центъра на малката стая. В далечния ъгъл се виждаше единично легло, покрито със сив чаршаф, добре опънат. Единственото произведение на изкуството беше над леглото: Исус Христос на кръста, с трънен венец на главата и ручейчета кръв, стичаща се по неговото чело. Крака и ръце приковани към кръста. До леглото — едно изцапано от пръсти и често прелиствано копие на Библията. Единствен сгъваем металически стол бе поставен в отсрещния ъгъл до прозореца, на който нямаше завеса. Някаква мушама бе навита и закачена над рамката на затворения прозорец. Подът не беше застлан.

Ейбрамс обработи с прах топката на вратата на килера. Болд завъртя дръжката бавно, предпазливо, страхувайки се, че може да намери там Джъстин, свит на кълбо.

Килерът дрешник бе почистен до блясък. Върху рафта имаше три чифта сгънати, еднакво износени сини джинси, половин дузина жокейски шорти и куп черни чорапи. На желязна пръчка висяха три бели ризи, които не изискваха гладене, две от тях изглеждаха почти нови. До тях бе повесен шушляк, производство на „Дж. С. Пени“. Потник висеше на задната страна на вратата.

Единствена гола електрическа крушка се виждаше на тавана.

Болд отстъпи назад, за да може Ейбрамс да продължи своята работа. Опитният техник от Следствения отдел в течение на около трийсет минути огледа и провери за наличие на отпечатъци буквално всяко съмнително петънце в стаята. После се зае с труднодостъпните места. Накрая се обърна към Болд и каза:

— Няма да ви хареса, но този гей поддържа жилището си така дяволски чисто, че не може да се открият никакви отпечатъци.

Болд бе свидетел на старанието, което Ейбрамс прояви и очакваше такъв резултат. Колко по-лошо можеше да стане всичко това? — питаше се той. Колко още можеше Джъстин да издържи?

— А килера? — попита Болд.

Ейбрамс се зае с подробното му изследване. След около двайсет минути каза:

— Няма отпечатъци. Няма даже и върху ципа на дъждобрана. — Гласът му кънтеше в пустия килер. — Почакайте секунда — каза, като прегъна едното си коляно. — Тук има нещо! — Извади някакъв инструмент, тънък като нож, с който изчопли от пукнатина в пода тънко парченце нечистотия, сиво-кафяво на цвят. Постави го в пластмасова кутийка и затвори капака.

— Какво намерихте? — запита Болд.

— Прах, нечистотия, но по цвят много прилича на засъхнала кал.

— Като нашата кал?

— Да. Същият цвят.

— Би било добре, ако е така!

— Да. Нови идеи?

Болд погледна към Библията, покрита с прахта за отпечатъци.

— А ако проверим страниците?

Чък Ейбрамс се усмихна.

— Амин, дай боже!

Отпечатък на част от палец се появи в десния горен ъгъл на пета страница. Той съвпадна с другия частичен отпечатък, с който те разполагаха, и който бе достатъчен, за да убеди Ейбрамс, че наемателят на тази стая, който и да е той, неминуемо е бил и под навеса зад къщата на Крой. Но все пак той напосмни, че това не беше достатъчно, тъй като за пред съда се изискват пет хълмчета от вълнообразния профил на пръста, а Ейбрамс разполагаше само с три.

Близко час беше необходим на Ейбрамс, за да почисти прахта и да заличи всякакви следи преди на напуснат стаята. Той убеди Болд, че си заслужава риска да откъснат страницата от Библията за изследване, което и направиха. Болд предупреди завеждащия да заключи вратата на стаята и да избягва среща с Ландж на всяка цена, тъй като дори погрешен поглед може да провали следствието. Двама служители още трябваше да дойдат за инсталиране на подслушвателната уредба.

Болд се надяваше да намери Джъстин. Безпокойството му се отразяваше на стомаха. Посегна към джоба си, но болките стихнаха.

Потрябваха съвместните усилия на Болд, Крамер и Шосвиц в организация на наблюдението и сигурността на Боби Гейнис. Вторият етаж, където беше нейният апартамент, бе евакуиран — хотелски стаи бяха осигурени от Специалния отдел. В съседните апартаменти се настаняха два екипа от цивилно облечени детективи, състави от по един мъж и една жена, различно облечени, като подкрепления. В случай на нужда трябваше да се представят като съпружески двойки, ако убиецът се окажеше по-предпазлив и наблюдателен, отколкото го мислеха. Нямаше място за грешки. Във всяка от съседните стаи мъжът детектив бе снабден със скрит радиоприемник и миниатюрна слушалка, които му позволяваха да получава инструкции отвън и едновременно да чува какво става в апартамента на Гейнис, където бе инсталиран непрекъснато действащ предавател, добре замаскиран. В апартамента, разположен врата срещу врата до този на Гейнис, се намираше друг детектив в цивилно облекло. Като всеки на този етаж, той беше само на две крачки, готов за стрелба. „Берета“ девет милиметра бе скрит под дрехите. Той също можеше да чува всичко в апартамента на Гейнис, както и непрестанния обмен между останалите екипи. В операцията като цяло бяха включени девет цивилно облечени детективи за наблюдение и сигурност, заедно с пет патрулни коли, заели стратегически места наоколо. А ако се добавят и служителите, които трябваше да следят движението и действията на Ландж, мащабите на операцията превишаваха всяка една, провеждана от отдел „Убийства“ през последните три години.

В два и двайсет, или четиридесет минути преди Ландж да се върне в магазина на Четиридесет и шеста улица за втората партия касети, всички екипи бяха заели своите позиции, а на Боби Гейнис бе разрешено да отправи искането си за доставката на филма. Тя се обади по телефона.

Чък Ейбрамс се обади на Болд по телефона, за да потвърди, че съставът на намерената в килера на Ландж кал от моторно масло и

бензин, напълно съответстваше по процентно съотношение на онази кал, която бе намерена на по-раншните местопрестъпления. Отново случайно доказателство, което позволяваше на съдебния състав да свърже Ландж с извършените убийства, но Болд започваше да мисли, че всичко това щеше да бъде един процес за убийство, основан единствено на множество случайни доказателства. Ландж се беше покрил много добре, и ако не успееш да го примамят в този капан, Болд се страхуваше, че ще трябва да го арестуват и да го обвинят въз основа на сравнително леки доказателства. Системата бе пълна с капани и затова Болд се страхуваше, че Ландж би могъл да се промъкне през някоя пукнатина в обвинението.

Дафи завари Болд тъкмо в момента, когато си обличаше спортното яке. Тя също изглеждаше изтощена, по челото ѝ се четеше загриженост, устните ѝ бяха присвити.

— О-о! Влизай! — каза Болд.

Тя се усмихна тъжно.

— Все още си тук?

Той повдигна рамене.

— Аз също. — Тя посегна и леко поглади ръката му, а после го хвана за малкото пръстче и го поведе навън. — Трябва да ти издърпам ухото, само една минута.

— Нищо не би могло да ми достави подобно удоволствие.

Тя го заведе в своя офис и остави вратата отворена. Седнаха настрана от бюрото. Тя каза:

— Разгледах отново показанията на Левит, както и случая на семейство Фабиано. Тъкмо идвах от Шосвиц. Имахме двайсетминутен разговор. Той ми разказа какво си планирал да направиш и поиска да говоря с теб. Счете, че това е много важно.

— Окей.

— Ще бъда честна с теб, Лу! Не ми харесва. Това е лош план. Позволи ми да ти обясня моята гледна точка и да ти кажа какво отговорих на Шосвиц. Ти прекращаваш една много тънка линия тук. Разбирам, че законът може и да разрешава такова нещо, но моето виждане е, че по същество това е устройване на капан. Това ме засяга като лекар. Ти създаваш преднамерено психологически стимул, с цел подстрекаване на заподозрения към престъпни действия. Доколкото ми е известно, такъв съдебен прецедент не съществува — аз все още

разглеждам този въпрос; с него се занимава и Боб Шол от канцеларията на прокурора, но за сега смятам, че това може много лесно да се обърне срещу теб. Още по-лошо е това, че ти знаеш вероятността той да я атакува. Между другото, аз съм съгласна с теб. Преди всичко искам да кажа, че той промени своя ритуал, но не го напусна. Той е амбициран сега повече от всякога да наказва жените, и вие можете да бъдете сигурен, че неминуемо ще тръгне след детектив Гейнис. Аз съм почти уверена в това. Но тук именно е твоята дилема. Ти си сигурен също. Ти на това разчиташ — да го примамим, да го предизвикаш към ново убийство. Един опитен защитник би могъл да обърне нещата на сто и осемдесет градуса и да ги насочи срещу теб, и да постигне освобождаване на престъпника.

Болд затвори очи. Той не бе и помислял, че създава един особен психологически случай-капан, не бе мислил по това, че може би създава някакъв особен род юридически прецедент, и всичко това го подлудяваше.

— За бога, Дафи, не зная какво да кажа.

Тя се приближи и докосна коляното му.

— Не се опитвам да те спра, Лу. Зная, че се тревожиш за момчето, повярвай ми, аз съм с теб, но лейтенантът сметна, че всичко това създава нови моменти в случая, и поиска ти да го знаеш също. Ландж ще тръгне след нея, Лу. Разчитай на това.

Изведнъж тя му се видя млада и наивна.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя.

Той помисли за момент.

— Да, мисля, че можеш. Свържи се с Куантико и им дай последните данни — калта, не забравяй калта, чистотата в неговата стая, афиша с Христос, дрехите в килера. Предай им всичко, което имаме за семействата Левит и Фабиано, и нека видим дали биха могли да ни помогнат да стесним радиуса на търсенето на Джъстин. Добави всичко това към профила, може би ще ни каже нещо.

Тя кимна. Очевидно не споделяше неговата увереност.

— Ще се опитаме.

Когато Болд получи съобщението на подвижното наблюдение за това, че Ландж вече се бе върнал в магазина, веднага се отправи към

апартамента на Боби Гейнис, паркира колата си на няколко блока разстояние и се присъедини към нея. Тя бе облечена в сини джинси, бяла тениска, без сутиен и боса. Изглеждаше наистина чудесна — наистина ти спира дъхът, като я погледнеш — нещо като в песента на Брус Спрингстийн. Болд помисли именно за това, защото се чуваше едно рокпарче на Спрингстийн от нейното домашно стерео. Елизабет бе запалена поклонничка на Спрингстийн също. Болд знаеше неговия албум „Борн то рън“. Беше доста стар албум и Елизабет го беше почти изхабила още преди няколко години. Болд препоръча да се намали, за да не пречи на скрития микрофон.

Тя каза небрежно:

— Не аз, а момчетата от съседните стаи помолиха за някаква музика. — И му се усмихна.

Болд не отговори на нейната усмивка. Той по-скоро би ѝ препоръчал да си сложи сутиен, риза от по-плътен плат и панталон, който да не прилепва толкова плътно до тялото ѝ, но разбираше, че с това би разрушил собствения си замисъл. Ако Ландж не тръгне след нея, той би се побъркал. Това би било жестока ирония на съдбата, помисли си той.

Болд огледа апартамента. Влезе в кухнята с размери на пощенска марка, както бе казала Боби. Оттук, при леко открехната врата, можеше да вижда входната врата. Донесе един стол в кухнята — ако Ландж следва своята схема на действие, той би използвал нож от кухнята на жертвата си — и седна на своя пост.

Боби остана няколко минути с него в антрето пред кухнята, за да минава времето по-бързо, но беше нервна, и той не можеше да я вини за това. Нейният полицейски пистолет бе подпъхнат отзад на кръста ѝ, а нейната тениска падаше свободно и го прикриваше напълно. Той сметна, че музиката беше все още много силна, каза това на Боби, и тя изключи апарата — останаха да чакат в пълна тишина. След няколко минути тя го напусна и започна да чете „Нюзуик“, седнала на края на леглото.

Минутите изглеждаха безкрайни за Болд, но той не можеше да не мисли за Джъстин, за когото минутите бяха още по-мъчителни, където и да се намираше. Той знаеше, че само минути го разделят от момента, когато щеше да види за пръв път Мило Ландж лице в лице. Тази мисъл

караше сърцето му да галопира, дланите му да се изпотяват, да чувства все по нарастващ гняв.

Лекото прищракване в малката слушалка го върна към действителността. Един от неговите детективи каза:

— Чуваме позивните на колата. Той току-що излезе. Потвърдете!

Болд провери часа: четири и петнайсет.

Боби не беше екипирана с радио.

— Окей! — обяви Болд. — Ние сме тук.

Той чу и отговорите на другите постове, които потвърждаваха, че са получили съобщението. Имаше установен ред за потвържденията, за да се избегне всякакво задръстване на радиоканала. Болд беше последен, но неговото потвърждение не трябваше да бъде вербално, а с прищракване на бутона „Сенд“ двукратно. Рецепторът изпука в ухото му.

— До всички! — каза същият глас. — Той слезе от колата и се движи към входната врата.

Веригата на домофона забръмча. Боби натисна бутона „Кол“ и попита: „Кой е?“.

Учтив мъжки глас, понижен и изтънен от микрофона, отговори:

— „Видеомаркет“. Доставка.

Тя натисна втори бутон, който отключи вратата на главния вход.

Болд чу следващото съобщение.

— Той е в сградата. — Болд почувства, че ръката му трепери. Внимателно следеше всяко движение на Ландж.

— Изкачва се по стъпалата — каза един от постове.

— Насочва се към антрето... — каза следващият.

Един след друг постове докладваха. Малко по малко, Болд чувстваше, че напрежението нараства.

Боби го погледна. По челото ѝ бе избила пот, кръвта ѝ пулсираше лудо във вените.

— Вече е пред вратата. Точно пред мене... — обяви най-близкият пост.

Последва почукване на вратата.

— Само минутка, моля! — каза Боби високо, постара се да отпусне лицето си и курдися върху него една усмивка като артистка, която излиза на сцената. Изпъчи се, отвори още малко тениската на

дръзките си гърди и отвори вратата. — Здравейте! — каза възторжено тя.

Болд го наблюдаваше през малкия отвор. Беше бледен мъж, с резки черти, тънки червени устни и рядка коса. Носеше бяла риза „Оксфорд“, сини джинси и стари черни гуменки „Конверс“. Имаше дълги ръце, тънка талия и издължена тънка шия, като на пиле. Погледна Боби право в очите.

— „Летните рицари“? — попита.

Тя кимна с глава.

— Точно така!

— Връщане обратно утре до три часа, или може би вие ще върнете касетата?

— Окей!

Той ѝ подаде касетата. Нищо необикновено. Нищо странно.

— Благодаря — каза тя.

Той се обърна и си тръгна. Тя се поколеба за момент, сетне затвори вратата, погледна кафявата кутия на видеокасетата в ръката си, а после към Болд, който я наблюдаваше с едно око през цепката на вратата.

Болд ѝ показа с ръка, че трябва да мълчи. А няколко минути по-късно, когато го информираха по радиото, че Ландж си е тръгнал с колата по програмата си за деня, ѝ кимна, че може да говори.

— И какво? — попита тя.

— Той ще се върне — каза Болд.

Тя го погледна с любопитство.

— Наземното наблюдение докладва, че преди да напусне, той е застопорил секретната брава на страничната врата на пожарния изход.

Тя плътно скръсти ръце на гърдите си, като че изведнъж ѝ стана студено, въпреки че в апартамента съвсем не беше студено. Тя беше включила отоплението.

— Изглежда, няма да получа никакви цветя — опита се да се пошегува.

— Аз не бих разчитал на това — отвърна Болд. — Имам чувството, че страничният изход му е необходим като резерв — в случай, че „номерът“ на главния вход не успее. Решен е да те нападне. Просто си осигурява още една възможност.

— Студено ли е тук?

Лу Болд поклати отрицателно глава.

Тя приготви риба филе за вечеря. Болд изпи сам почти половината от приготвеното кафе. Тя бе пуснала на плейъра Стив Уинуд и същевременно допреглеждаше „Нюзуик“, преди да се опита да продължи започнатата книга, върху която очевидно трудно би могла да се съсредоточи. Включи телевизора и започна да гледа повторение на предаването „Нешънъл Джиографик Експлорър“. Варовита вода избликнала в Индонезия. Червени човекоподобни маймуни и дъждове. Болд гледаше през кухненската врата, докато му се придрема. Тогава отиде при умивалника и наплиска лицето си със студена вода, за да се разсъни. Ла Моя му предложи да го замести, но Болд отклони неговото предложение. Той бе очаквал в течение на месеци тази възможност.

Болд бе неуморим. Започна да се разхожда из апартамента, като от време на време леко отваряше завесата и поглеждаше към мократа от дъжд улица. Наблюдаваше как падат дъждовните капки в светлината на уличните лампи; сребристата дъждовна вода се събираше в бързотечни тъмни опалови ручей, които жадно биваха поглъщани от шахтите на уличната канализация. Видя и двойка съпрузи в апартамент отатък улицата, които гледаха телевизия. Всеки път виждаше преминаващи чадъри долу по улицата. Реши да попита какво става и усили звука на микрофона. Преди да го намали, получи отговор, че заподозреният не се е появявал. Колите бързаха: хората се завръщаха вкъщи от вечеря, от кино или от приятелски срещи — хора, които въобще не знаеха, че в този момент Болд очакваше появата на Кръстатия убиец. А имаше хора — Болд бе сигурен в това — които биха платили с готовност стотици, а може би и хиляди долари, за да узнаят за тази полицейска операция. Болд само се питаше дали и тази операция няма да се провали, както много други в последно време. Дали не се доближиха толкова близо до убиеца само за да загубят всякаква надежда за успех?

Видя покрива на някакъв фургон, който мина по улицата долу, и я чу да казва:

— Какво е това?

Фургонът изчезна във воала на дъжда.

— Какво искаш да кажеш?

— Вие спряхте дъха си за момент. Какво видяхте?

— Един фургон. Само покрива.

— Вие се самоизяждате, Лу, не трябва да надзъртате през прозореца.

Той подсвирна и я погледна.

— Е-е, аз само повтарям разпорежданията, сержанте! — Всъщност неговите собствени инструкции.

Той напусна прозореца и се върна в кухнята.

— Ние можем да си говорим, нали знаете? — каза тя, без да го вижда.

— За какво? — попита той саркастично. — За какво искаш да говорим в ситуация като тази?

— Говорете за забавни истории. Говорете за хубави неща. Говорете за всичко, което би могло да ви разсее.

— Нищо няма да помогне — каза той, като се показва на вратата и забеляза, че тя не гледаше телевизия, а се беше опънала на леглото и гледаше в тавана. — Извинявай, нерви.

— При мен е същото — каза тя.

В девет и четиридесет и пет рецепторът започна да шуми и един глас обяви:

— Кола деветнайсет. Имаме визуален контакт със заподозрения. Насочва се към вас, пост девет. Край.

— Роджър, деветнайсет — чу се гласът на Били Бийчъм, който координираше наблюдението от задната част на един фургон, паркиран долу на улицата. — Бъдете готови. Чухте ли, Деветка?

— Бийч... Тук е Чъби, мобилен трийсет и пет. Имаме визуална връзка. Повтарям — имаме визуална връзка. Заподозреният върви на изток. Край.

— Изток. Роджър Чъби. Край — потвърди Бийчъм.

Болд почувства сърбеж в скалпа си и стичаща се пот. Беше вече горещо, по дяволите. Разкопча яката си и намести рецептора в ухото.

— Вече са по петите му — каза.

Боби се показва на вратата. Лицето ѝ бе напрегнато.

— Били. Дон съм, пост четири. Заподозреният е спрял от червен светофар. Ние сме със син шевролет вагон пред него; зад него червено волво. Потвърдете. Край.

— Аз съм с теб, Дон — отговори Чъби. — Две коли сме зад волвото. Чуваш ли ни?

— Роджър — отвърна Дон. — Разбрах, Чъб. Добре. Искан само да бъда сигурен, че това е фургонът. Окей. В момента завива надясно. Потвърдете!

— Роджър. Много бих искал този дъжд да спре. Били, минаваме напред, оставяме Пет да се закачи за него. Нещо против, Питър?

— Тук деветнайсет. Роджър, трийсет и пет. Имам го!

— Прието — намеси се Били Бийчъм, одобрявайки сделката.

— Мобилен деветнайсет. Заподозреният завива наляво; ще трябва да карам след него. Искан да карам с него, нали, Били?

— Прието!

— Ще го изпуснем! — чу се тревожен глас.

— Прието. Карайте!

— Копелето проверява за „опашки“ — каза Чъби от кола трийсет и пет.

— Карайте спокойно — повтори Бийчъм. — Потвърди, мобилен девет.

— Оставяме го да върви, Били. Кола девет, движим се успоредно.

Линията изпука силно и Болд се сви на стола си. Няколко гласове се преплетоха и Били призова за ред. Преобладаваха псувни, преди Бийчъм да се обади: „Спазвайте протокола, господа!“, след което настъпи затишие по линията. Цялата операция се записваше на лента, и Бийчъм просто искаше всичко да бъде ясно, колкото е възможно.

Дъждът се усили и започна да плющи силно в стъклата на прозореца. Болд трябваше да усили звука.

— Окей. Имам го, Били. Пост шест. Виждам го, Били. Край.

— Управление, пост шест?

— Окей. Аз съм шест. Отново ляв завой, тръгва назад към теб. Движи се наистина бавно. Потвърдете! Край.

— Потвърждавам — чу се гласът на Майкъл Дънди, един от северняците в този отдел. Дънди беше поставен в едно студио за танци на другата страна на улицата, с един блок по-надолу. Той бе един от двамата детективи, снабдени с „Нейтскоуп“ — бинокъл с инфрачервени лъчи за нощно наблюдение, въпреки че бе немного ефикасен при проливен дъжд.

Болд успя да успокои дишането си и да забави поне малко ударите на сърцето — вдишваше и издишваше дълбоко.

— Приближава се — каза на Боби.

По радиото се чу:

— Били, аз съм Куин, пост пет. Той паркира в момента. Край.

— Роджър, пет. Паркира фургона. Ти си зад него.

— Роджър. Аз съм пети. Окей, излиза от колата. Скрива нещо под дрехата си. Носи син дъждобран. Повтарям: носи син дъждобран. Край.

— Потвърждение, пет. До всички постове: заподозреният носи син дъждобран. Край.

— Насочва се към сградата. Към главния вход, Били. Край.

— Роджър. Всички постове. Изглежда, че е така. Потвърдете, от четвърти до първи.

— Четвърти потвърждава...

— Трети потвърждава...

— Втори потвърждава...

Болд натисна бутона „Кол“ два пъти.

— Роджър. Всички постове потвърдиха. — Бийчъм се колебаеше, неговата линия бе оставена отворена, блокирайки всякакви атмосферни смущения. — Да поддържаме линията чиста и свободна, момчета! Мобилни девет и трийсет и пет, позиции — както са предвидени. Потвърдете щом заемете позициите си, моля! Край.

Секунди по-късно двете коли потвърдиха.

Бийчъм каза:

— Той е пред главния вход. Повтарям: заподозреният е пред главния вход. Край.

— Виждам го отгук, Били — беше гласът на Пол Рад, който бе заел позиция в един от апартаментите на приземния етаж.

Домофонът забръмча силно. По-силно, отколкото преди, както се стори на Болд.

Боби се обърна с лице към Болд — объркване се четеше в нейния поглед.

Болд ѝ кимна с глава и притвори още по-плътно вратата на кухнята. Сетне ѝ каза:

— Той ще се опита да те повали, Боби. Дай му тази възможност, но се постарай да поставиш ръката си между лигатурата и шията си. Чуваш ли ме? Трябва да си готова за това движение всеки момент.

Тя стоеше неподвижна пред него. Не бе отговорила по домофона.

— По дяволите, Лу, ще се оправим!

— Отговори! — каза той притеснен от непрекъснатото бръмчене.

— Бързо!

Тя се приближи до панела на стената и натисна бутона.

— Кой е? — попита.

— Барбара Гейнис? — чу се глас, съвсем различен от този, който бяха вече чули.

„Съвършено различен човек“ — помисли си Болд.

— Аз съм.

— Трябва да предам цветя за Барбара Гейнис, апартамент 209. Вие ли сте?

— Сигурен ли сте? — каза тя, повтаряйки това, което ѝ беше казано. — За мен?

— Чуйте ме, лейди! — отново се чу неговият глас. — Аз разнасям цветя до десет часа. Искате да ги получите увехнали — ваша си работа. Само ми кажете. Но нека да ви кажа, че тук е пълно с котки и кучета...

„Борбен — помисли си Болд. — Пълна промяна на личността. Уверен е, че тя ще клъвне.“

— Не, не! Не ги оставяйте! Елате горе! — и натисна бутона, освободи го и погледна Болд. Тя бе пребледняла до бяло. Ръката ѝ трепереше и тя я стисна с другата.

„Твърде зелена е — страхуваше се Болд. — Твърде зелена за такова голямо изпитание. Трябваше да помисля за това. Хайде де! Няма да ме разочарова точно сега. Нали аз я посочих за тази задача.“

— Изкачва се по стълбите — докладва Рад, шепнейки.

Разнесе се шепот по цялата линия, който смразяваше Болд. „Говорете нормално“ — искаше му се да извика.

Далечни стъпки — щом Ландж стъпи на площадката.

— Роджър, виждам го. Пост три, Били — прошепна детективът от апартамента срещу вратата на Боби. — Насочва се към вас, Лу! Виждаш ли го, Джимбо?

— Пост две, Били. Той е. Хайде, приятелю! Да, син дъждобран. Той е! Вземам го. Роза. Само да се пресегна...

Някакво изскърцване от другата страна на вратата.

— Нула часа, Лу! Той вече е ваш изцяло. Ние сме точно зад вас.

Почукване.

Боби погледна в процепа на кухненската врата, откъдето Болд я наблюдаваше. Той кимна.

Тя погледна към вратата, после пак към Болд.

Той ѝ кимна отново.

„Хайде!“ — помисли си Болд.

— Върви! — прошепна, рискувайки цялата операция.

Тя пристъпи към вратата. Пристъпи с насилие върху себе си и пое дълбоко дъх. Болд се чудеше как ли се чувства тя в този момент. Знаеше себе си и своите чувства, но не можеше да си представи нейните.

Те трябваше да го хванат в акта на поставянето на лентата около нейната шия. Нападение. Опит за убийство. Нуждаеха се от нещо повече от поднасянето на букет от изкуствени цветя. Нещо много повече, за да го окошарят.

Тя отвори вратата. Цветята ѝ бяха тикнати в ръцете моментално. Тя посегна да ги вземе.

— Почакайте за секун... — Искаше да каже, че вече го познава от първата доставка — на касетата. Но Мило Ландж беше изключително бърз. Като навита пружина. Веднага пръсна някакъв спрей срещу лицето ѝ, бързо изви подадената ръка, завъртя я обратно, тласна я навътре — цветята паднаха на пода — ритна вратата и я затвори зад себе си.

Болд видя, че лицето ѝ побеля, а тялото ѝ омекна. Ландж нанесе първия си удар с някакъв вид много силен транквилант, който действа моментално. „Извади сега лигатурата — командваше мислено Болд, с револвер в ръка. — Сега сложи лигатурата около врата ѝ!“ Болд понечи да тръгне напред, но навреме се овладя. Само насилието при влизането и нападението достатъчни ли са? Поколеба се за момент. Колко пъти си бе представял ритуала на убиеца? Колко пъти бе изгарял от желанието да се окаже на местопрестъплението и да го спре. Сега стоеше и чакаше това да стане.

Ландж извади ролката със залепващата лента от задния си джоб, отпусна Боби и тя падна на пода; откъсна парче лента от ролката.

Достатъчно!

Болд се втурна през вратата с насочен револвер в главата на Мило Ландж.

— Полиция. Не я докосвай, Ландж! — извика високо, достатъчно високо, за да го чуят през стените, освен по радиолинията.

Ландж изправи глава — не му се вярваше. Вратата се отвори с ритник; два изстрела проечаха в стаята.

— Полиция! — извикаха детективите.

— Много се извинявам, Ландж — каза Болд, размахвайки револвера, питайки се същевременно кой и какво контролираше в момента неговите мисли и действия. Никога не бе изпитвал такава силна омраза. Видимо не бе напълно подготвен за това. Искаше да убие престъпника. Изпитваше желание да убива.

— Христос обича всички нас! — каза Мило Ландж. Усмихна се и захвърли лентата.

— Сигурен ли си, че си готов за това? — попита го Дафи. — Изглеждаш страшно уморен. — Кафявите ѝ очи изглеждаха червеникави и малко изцъклени, косата ѝ беше прибрана назад.

— Изтощен съм наистина, но съм готов. Направих и списък на въпросите, които дискутирахме.

— Ти не се нуждаеш от никаква тренировка от моя страна. Ти си най-добрият по криминалните разпити в това управление. Каквото ние, останалите, научаваме в течение на години, ти го чувстваш инстинктивно. Какво става с обществения защитник?

— Този от полицейския департамент е вече тук. Казаха ми, че Ландж не иска да говори за Джъстин. Аз не приемам това.

— Негови правила, Лу. Знаеш това. Той не е длъжен да говори пред нас въобще.

— А защо се съгласи?

— Тук контролът е голям фактор, Лу. Като убива някого, той контролира другите, като се съгласява да говори, контролира нас.

— Какво животно! Не трябва ли да откажем да разговаряме, докато не каже къде да намерим Джъстин?

— Моето професионално мнение? Не. Той има нужда да говори с нас. Може и да промени намеренията си в хода на разговора и да ти каже, каквото искаш да знаеш. Поработи с него. Ти прочете неговото изявление. Използвай го. Благодарни му дори за това. Ти си правил тези неща много по-често от нас. Нямах нужда да ти казвам какво да правиш.

Шосвиц се показва в този момент и Болд веднага прекъсна разговора.

— Как е Боби? — попита Болд.

Шосвиц кимна.

— Ще се почувства съвсем добре. Транквилант за животни, това е всичко. Откраднал го е от ветеринарите. Казаха ми, че бил примесен

с алкохол — почти невъзможен за откриване. Но тя скоро ще бъде добре.

— Ние продължаваме — каза Болд, като застана на вратата.

Дафи се усмихна насърчително. Шосвиц кимна с глава.

Тъмните очи на Ландж пронизаха Болд, щом детективът седна срещу него. Болд включи магнетофона и продиктува данните за време, място и действащи лица.

Той добре знаеше, че най-важното беше да установи непосредствена връзка с престъпника — да го убеди в своята искреност. Имаше опит от десетки подобни разпити. И все пак не бе имал случай като този, припомни си той. Точно сега, в този особен момент, този разпит му изглеждаше най-трудния от всички досегашни. Той каза:

— Предложихте да разговаряте с мен, защо?

— Помислих, че имате въпроси. — Гласът му беше на висок регистър. Говореше меко и безгрижно. — Мислех, че бихте искали да знаете някои неща.

— Да — съгласи се Болд. — Така е. Много добре съм запознат с това, което направихте до сега. Работим върху това от месец април. Успяхте да ни се изплъзнете доста дълго време. — Той преглътна и продължи. — Бяхте много предпазлив. Много точен.

— Да, бях. Господ ми помагаше да го правя — каза гордо и предизвикателно.

— Искам да знаете колко високо — аз по-специално — ценим вашето съгласие да разговаряте с нас. — Той погледна към представителя на полицейския департамент. — Това може да бъде много полезно за двете страни. Мисля, че можем — вие и аз — да извлечем голяма полза от това.

— Доверие за доверие, нали? Да, доверие, на когото държим доверие. Искам да помогна, ако мога. — Ландж замълча, проучвайки Болд съсредоточено.

Защитникът, млад мъж с нов блейзър, се намеси:

— Ние бихме искали да се отбележи готовността на моя клиент за сътрудничество при прослушването в омнибуса и бихме очаквали съдът да покаже известна снизходителност във връзка с това.

Мило Ландж каза:

— Аз пък искам да ви науча каква е разликата между Божията работа и работата на неговите имитатори.

— Това би било добре за мен — каза Болд. — Наистина бих оценил това. Бих искал също да говорим за момчето.

Ландж отправи остър поглед първо към защитника, после към Болд.

— Момчето ли? — учуди се той.

— Джъстин Левит.

— Момче? Не зная нищо за никакво момче!

— За младия мъж.

— О! За младия мъж! — Ландж завъртя очите си така, че за момент Болд видя само бялото на окото, и тутакси стомахът го присви.

Защитникът скочи.

— Моят клиент сега няма да отговаря на въпроси, касаещи Джъстин Левит.

— Животът на едно момче е в опасност!

— Момче? — Мило Ландж отново се учуди и вдигна очи нагоре по същия начин. — Лошо момче! — каза той с почти женски глас. — Лошо момче! — Той постави дланта над очите си и започна да се озърта наляво-надясно.

— Това е извън границите, Лу! Вън от всякакви граници! — протестира защитникът. — В противен случай всичко свършва до тук!

— Вашето изявление — вашата заповед, господин Ландж — повдига много въпроси. Ще ги назова поред. Първо, заявихте, че сте инструктиран да „освободите“ тези жени...

— Бог е моят пастир! — каза Мило Ландж. Сега неговият глас беше съвсем различен от този, който бе използвал в апартамента на Боби Гейнис.

— И че инструкциите са дошли във форма на гласове...

— Неговият глас. Има само един глас. Не съм казал нищо за гласове. Един глас — гласът на Моя Господар!

— Член ли сте на църквата? Член на местната епархия, имам предвид?

Неговите тънки, безцветни устни оформиха широка усмивка.

— Принадлежите ли към местната епархия, господин Ландж?

— Аз принадлежа само на Бога и върша работата само на Моя Господар!

— „Освобождавате“ жени?

Ново кимане с глава.

— Да. Това е правилно.

— Жени, които бяха членове на „Видеомаркет“, където вие работите, както е заявено тук?

— Греховни жени. Аз служа на Него! Освобождавам жените от Дявола!

— Тук не е отбелязано, че поставяте жените под наблюдение, господин Ландж. Следите ги. Наблюдавахте ли тези жени преди „освобождението“?

— Трябваше да чакам, докато останат сами. Трябваше да съм сигурен, че са сами. Той бдеше над мен. Той ми помагаше да правя всичко коректно. Негова работа, нали знаете? Аз изпълнявах Неговата поръка.

— И така, следяхте ги?

— Да, следях ги.

— И как определяхте, че те са сами вкъщи? Как правехте това?

Отново усмивка.

— Той ми помагаше.

— Нуждая се от вашата помощ, господин Ландж. Мислех, че желаете да ми помогнете. Как правехте това?

— Лесно — каза той. — Ако тя се върне и никой не дойде при нея, значи все още е сама.

— Значи вие ги проследявахте?

Той кимна.

— И знаехте, че те са сами.

Той кимна с глава отново.

— Доверие за доверие. Това е Негова работа. Той ми казваше кога са сами. Той никога не греши. — Устните му отново се накъдриха.

— Правехте ли това през нощите, когато сте на работа?

Той вдигна рамене в почуда.

— Правех го, когато Той искаше.

— Но в някои от тези нощи вие трябваше да работите, нали? Бихте ли могли да ми изясните това?

— Няма много доставки след осем. Виждате ли? Имаше вечери, когато трябваше да седя и да чакам с часове. Никаква работа. Той ми помагаше да запълвам времето си. Вършех Негова работа.

Ландж поиска цигара. Защитникът погледна Болд и той му кимна с глава в знак на съгласие. Защитникът пхна една цигара между устните на Ландж и после я запали. В момента, когато пламна запалената клечка кибрит, Болд си спомни за обгорените хартиени кибритени клечки, намерени под навеса зад къщата на Крой.

Това го накара да помисли за още нещо и той попита:

— Пушите ли трева, Мило?

Ландж заклати глава отрицателно.

— Някакъв вид сънотворни?

Ландж отново заклати глава.

— Казвам, не! — каза на глас и пак със странната си усмивка.

Болд разбираше, че те биха могли да открият това многократно, но показва, че му вярва. По тази точка профилът имаше дефект също. Той попита:

— Вашият бог не ви ли поиска да вземете момчето? — реши да опита повторно.

— Няма начин, Лу! — намеси се защитникът. — Не трябва да отговаряте, Мило, не сте длъжен. — Ландж кимна. — Ще го изведе от тук, Лу! Предупреждавам ви.

— Искате мъртво дете на вашата съвест? — Болд изсъска към него.

Някакъв зумер забръмча на стената, след което се чу гласа на Шосвиц по разговорната уредба.

— Лу, можем ли да поговорим една минута, моля?

Болд не се помръдна. Само сложи ръката си върху слушалката, за да заглуши гласа на лейтенанта. Нямаше нужда да разговарят. Той и Ландж трябваше да разговарят. Болд си пое дълбоко дъх. Беше толкова близо до този мерзавец, че можеше да го убие с голи ръце. Чувстваше такова изкушение.

Болд кимна повторно.

— Откъде сте, Мило?

— Син съм на една блудница — извика той с глас, изкривен от силен гняв. Лицето му смени изражението си коренно, Болд не беше готов за такава промяна. Очите на Ландж гледаха свирепо и

напрегнато. Той погледна към своя адвокат. — Казах ви, че няма да обсъждам моята фамилия! Не слушате ли, когато ви говорят? — А обръщайки се към Болд, каза: — Няма да дискутирам моята фамилия!

— Нямам възражения, Мило. Както желаете. Вие тук сте учителят. Аз просто слушам, за да се уча. — Болд овладя своя гняв. Ако заговореше отново за Джъстин, сигурно Шосвиц щеше да му отнеме разпита и да го възложи на друг. При това положение, Болд нямаше никакво желание да седи от другата страна на едно двупистово огледало и да гледа как някой си води собственото му следствие. Той се успокои и реши да извлече всичко, каквото може.

— Аз работя сутрин, следобед и през нощта — каза Мило Ландж, загледан в масата. — Много съм уморен.

Болд говореше изключително меко, опитвайки се да долови интонациите в гласа на Ландж, дори и езика на неговото тяло — два важни фактора за поддържането на взаимната връзка.

— А аз път работих сутрин, следобед и през нощта изключително по вашия случай — каза, преднамерено използвайки думите на убиеца. — Аз също съм уморен — добави и изчака.

— Зная това. Но той ви обърква — каза Ландж.

— Той?

— Другият. Обърква ви, мисля аз.

— Кой „другият“?

— Казах ви! — извика Ландж. — Аз не съм освобождавал всичките. Прочетох във вестниците... — Гласът му заглъхна — беше някъде надалеч в мислите си.

Болд не се колеба дълго — реши да не го настъпва с това „не съм освобождавал всичките“, поне временно.

— Четохте ли вестниците, господин Ландж?

— Викайте ми Мило — каза той съвсем нормално. — Да, вестниците. Всеки ден. Сутрешни, обедни, вечерни. Следях всичко по вестниците. Какво струват уроците, ако никой нищо не възприема? Всеки ден — повтори той. — Знаете ли, че съм прочел Библията шейсет и три пъти? — Той се изкикоти, показвайки страшните си зъби.

— Аз чета вестници всеки ден също — каза Болд.

Ландж кимна с глава.

— Ние с вас много си приличаме.

Болд отвърна с кимане също. Стомахът го преряза като чу тези думи.

— Защо ги освобождавахте, Мило? Можете ли да ми кажете това?

— Наистина мога да ви кажа. Длъжен съм да зная, нали така? — Той събра дланите на ръцете си като за молитва и се замисли. — Те са омърсени — каза с едва доловим шепот. — Греховни жени. Грешници. Аз трябваше да ги уча. Такава беше волята Божия.

— Божията воля беше те да умрат?

— За тях — да бъдат наказани. Да.

— Имаше ли нещо, което да ви подсказва, че специално тези жени трябваше да бъдат наказани?

— Видеокасетите. Тази мръсотия. Това ми показваше кого трябва да преследвам. Знаех кои жени са нечестиви по душа и сърце. Щом ми се кажеше да доставям касети на една жена, аз вече знаех. Аз ги наказвах. И правех това в името на всички нас. Наказвах ги за техните помисли. Освобождавах ги от Дявола.

— Изнасилвахте ги... — Болд се изтърва, все още не искаше да задава този въпрос.

— Аз ги наказвах. Разбира се, че ги наказвах. Не съм ги изнасилвал. Просто ги чуках. Давах им това, което искаха. А те искаха да ги чукат, нали? Защо продължаваха да вземат този филм? Отговорете ми! Да, искаха да бъдат чукани. Искаха, при това много им се искаше. Както момичетата в „Летните рицари“ изгаряха от желание. Точно така е! Не е ли така? Не е ли така, кажете? Сигурен съм в това, повече от сигурен. Ха! Момичета с мръсни мисли. Искаха да се чукат, и аз ги чуках. Всевишният искаше да бъдат убити и аз ги убивах! Изпълнявах Божията воля. Мислех, че и за вас това има смисъл.

— Разбира се, Мило. — Болд една скриваше болката от това ужилване. — Каза, че това не ви правеше удоволствие... това... чукането, имам предвид.

— На мен? Да ми е харесвало? Вие въобще нищо не разбирате, нали? Мислите, че съм ги чукал за удоволствие? Те са мръсни блудници, всичките! Похотливи мръсни блудници! Какво удоволствие бих изтръгнал от една такава жена? Да ми харесват? Разбира се, че не! По-скоро исках да им дам един урок за наказанието за това, че са

пожелали нещо, което не би трябвало да желаят! — обясни той и отново пхна ръцете между краката си и започна да ги разтрива.

— Преди малко отбелязахте, че не сте убили всички вие самият. А колко жени убихте, господин Ландж?

— Убихте!

— Освободихте.

— Осем.

— Осем жени. Точно ли е това?

Той кимна.

— За нуждите на записа, бих бил много благодарен, ако отговорите с думи.

— Осем. Това е точната цифра.

— Помните ли техните имена?

— Имената на ангелите? Че кой забравя имената на ангелите?

— Мога ли да ви прекъсна? — Болд се обърна веднага към защитника, който каза на своя клиент: — Вие не сте длъжен да отговаряте на въпроси, на които не желаете да отговаряте, Мило.

— Искате техните имена? Разбира се, аз зная имената им.

— Да! Бих искал техните имена.

Болд почувства силно изпотяване и стягане в гърлото, като че извършваше тежка изтощителна работа.

— Ангелът на Състраданието. Ангелът на Съдбата. Ангелът на Опрощението...

— О! Техните християнски имена, моля! — прекъсна го Болд.

— Това са християнските им имена сега.

— А предишните?

— Кои?

— Преди да ги освободите.

— Да! Освободих ги. Извърших Божия работа. Казах ви това. Знаете ли, че съм чел Библията шейсет и три пъти?

Болд отпи малко вода.

— В писменото си изявление казахте осем. Казахте, че вестниците лъжат. Защо казахте това?

— Вестниците лъжат. Имена като Савирия, Джордан, Нифън, Дехавелин. Те не са негова работа.

Болд разбра, че той наистина знаеше имената.

— Ами Холмгрън, Редик? — Той искаше Ландж да продължи.

Ландж се изкикоти.

— Холмгрън и Редик не бяха ли Негова работа, господин Ландж?

— Наричайте ме Мило.

Хайде де! Болд просто агонизираше от увъртанията на събеседника си.

— „Негова“ работа, Мило?

— Да! Ванеса Холмгрън, Ян Редик, Дорис Хюстън, Таня Шафълбийм, Робин Бейли, Черил Крой, Даяна Фабиано. Всички са Негова работа.

— А Нанси Левит?

Ландж веднага погледна към защитника си. В погледа му се четеше въпросът: „Кой?“. Защитникът каза:

— Той няма да говори за момчето, Лу!

— Аз не говоря за момчето. Говоря за майката на момчето.

Ландж каза с някакво неудобство:

— Майката на малкото момче е една блудница. Бащата е пияница. Аз спасих малкото момче.

Тишина.

— „Освободихте“ ли малкото момче, Мило? — Болд попита с нетърпение.

— „Момче“? — повтори странно Ландж. И продължи да повтаря тази дума няколко пъти, след което каза: — Аз освободих блудниците. Някой трябваше да ги освободи, Лу. Мога да ви наричам Лу, нали?

Лу Болд се наведе и погледна закачения на ревера етикет от Следствения отдел с неговото име напечатано, но му се стори, че този етикет принадлежеше на още някой. Той кимна бавно с глава.

— Както желаете, Мило, както желаете.

— Аз искам да ви помогна, Лу — каза Ландж. — Тук съм, за да ви помогна. Бог иска да ви помогна. — Той посегна с вързаните си ръце и докосна ръката на Болд. Малката верига издрънча върху плота на масата.

Болд не посмя да си дръпне ръката веднага. Изтегли я бавно. Погледна в огледалото на стената. Лицето му бе бяло като платно. Знаеше, че Дафи и Шосвиц стояха зад това огледало. Отново погледна Мило Ландж. Гледаше го право в очите.

— Имам нужда от детайли — каза с глас, който сам не можеше да познае.

— Сурово изпитание! — каза тя.

— Къде е Шосвиц?

— Той се зае с новите моменти, които се появиха в твоя разговор.

— Косата ѝ се бе разпиляла и тя се реши. После започна да я приглажда с пръстите си. — Неговото старание към детайла е истинска фантазия. Посткриминалната фаза беше интересна — поне от моя гледна точка, Лу — каза и добави, предчувствайки неговия отговор.

„Ние не мислим еднакво, ти и аз — помисли си Болд. — Понякога от твоите разсъждения тръпки ме ползват.“

— Никога не ми е идвало на ум, че той би могъл да убива жените и да се връща на работата си, като че нищо не се е случило. Как може в следващата минута след убийството да разнася видеокасети? Досадна мисъл!

Болд каза:

— Не мога да възприема един човек да не спи дни наред поне малко. А той каза, че е работил при такъв режим около три месеца! Не знам...

— Това обяснява гласовете. Нещо съвсем познато и свойствено за такива хора, наистина; хроничното безсъние е един от ранните индикатори на психозата. Може да продължава дни, понякога седмици наред.

Болд се оципа за носа и затвори очи.

— Безсънието не е проблем за мен в този момент, тъй като аз самият съм движещ се автомат.

— Ти свърши много добра работа, като изтръгна наяве неговия вътрешен фантастичен свят. Това ще бъде изключително полезно за мен.

Твърде студено. Твърде клинично. Липсваше му топлотата на Елизабет.

— Кога е твоето интервю? — попита той.

— Утре, при условие, че Департаментът се съгласи. Моето интервю ще бъде кратко. Прокурорската канцелария ще привлече един „експерт“ за обобщаване на материалите по делото.

— Мислех, че си наш експерт...

— Те искат да вземат външни хора. Така нещата изглеждат по-чисти. Може би ще използват доктор Фарис. Той е най-добрият.

— Изглежда много просто за теб. Но аз имам трудности — призна той.

— За мен случаите като Мило Ландж винаги ще имат в себе си нещо от Мери Алис. Неговото поведение е резултат на нещо, Лу. Предполагам, че има някаква причинна връзка. Има причина и следствие в цялата работа, които натовареният полицаи трябва да открие — но ти можеш и да не ги видиш или да не ги признаеш. Той не е чудовище, не е животно. Не прилича на дубльора.

— Защо Ландж ни помогна? — попита я Болд, твърде уморен, за да иска да предизвиква.

— Това му дава едно чувство за превъзходство. Преразказването на убийствата с подробностите кара да се чувства умен и властен. Отчаяно желае да ни контролира сега, да бъде диктуваща условията на играта страна в сегашната фаза на следствието. Неговата илюзия, която според него включва и Бога, и идеята, че е призван да прочиства обществото, замества реалността за него. Реалността става фантазия, фантазията — реалност. Той е изплашен от реалността. — Тя замълча. — Проверихме целия запис, ти знаеш. Той е бил преди това под надзор — институционализиран. При освобождаването от институцията му е било предписано лекарство, което струва десет долара на ден или триста долара на месец — непосилен разход за един новоосвободен. От кога мислиш, че е последното предписание?

— Някъде през април?

Тя кимна със свити устни.

— Точно преди да започнат убийствата.

— Проклятие! — каза той, отрицателно клатейки глава. — Зная, че искаш да съчувствам на този човек. — „Ех, и ти — помисли си, после сложи ръка на рамото й. — Къде отиде чувството за интимност?“ — Но точно сега не съм в състояние...

— Поне си честен, Лу! Не мога да те упреквам за това, че си честен.

„Но аз не съм честен към теб“ — каза си той.

Тръгна за вкъщи, но в последния момент реши да остане в „Аврора“. След малко напусна. Не след дълго се оказа блуждаещ пред входа на алеята, водеща към неговия дом. Всъщност нейния дом. Елизабет.

Седна в колата, погледна към къщата и си я представи в леглото. Беше точно два часа през нощта. Не си представяше друг мъж в неговото легло, не изпитваше болезнена ревност; представяше си, че той е в леглото, в нейните прегръдки, което през последните месеци не беше се случвало. Тя му липсваше. Опита се да прогони умората от очите си, като ги разтъркваше с ръце, но тя не си отиваше. Опита се да зачеркне последните няколко месеца в паметта си, но те също не го напускаха. В състояние на крайно изтощение, той бе готов всеки момент да заплаче.

Представи си, че е с Дафи — прегръдки, чукане — а после се опита да се убеди, че това не се е случвало. В следващия момент реши, че всичко е било „ол райт“, както бе станало. Но вече нищо не беше „ол райт“.

Реши, че е напълно объркан. Беше погазил всички свои приоритети отдавна, сега се разплащаше скъпо за своите предишни решения. Спомни си чакалнята на доктора. Спомни си как Елизабет молеше да запазят детето. Говореше си сам, спокойно и неразбираемо дори за седнал до него човек. Мъгливи извинения за неща сторени или казани. Ново бледо усилие да промени миналото. Да се промени миналото! Въпреки тъмнината, въпреки студа, привиждаше му се неговият син, който спокойно си играе на ливадата до къщата. Тя искаше детето, а той не.

„Ние много си приличаме, вие и аз.“ Той чуваше далечния глас на Мило Ландж и се питаше дали тези негови думи му подействаха така разстройващо.

Момче, което рита топка! Момче или момиче? Никога няма да узнае. Скъпа рожба, весело навлизаща в живота, която расте и се

развива за радост на неговите (нейните) родители. Чупеше пръстите си до болка, едва задържаше сълзите си. Привидението изчезна, както бе се появило — нямаше никакво дете, играещо в двора. Само трева, трева, която се нуждаеше от косене. Празно, тъмно и съвсем тихо!

„Уморен съм — каза си. — Това е всичко. Много съм уморен.“

— Лу? — Чуваше като насън нежния глас на Елизабет.

Слънчевите лъчи се отразяваха в прозорците и той се чудеше къде се намира. Слънцето бе вече високо, а той лежеше пред вратата, с отворена уста и засъхнал език. Като отвори по-широко очите си, разбра, че все още се намираше на нейната алея.

Погледна през рамо и срещна лицето на жена си — разделяше ги само едно стъкло. Тя му се усмихна.

— Да пием по едно кафе? — стигна до него нейният приглушен глас.

Той поклати отрицателно глава. Това я огорчи, тя се отдръпна назад и скръсти ръце на гърдите си, разтърка сънените си очи.

Без да съзнава защо, той помахаше с ръка, както учителят бърше черната дъска. „Това никога не е било“ — помисли си. Запали мотора и тръгна.

— Лу? — Тя умоляваше, гласът ѝ бе още по-слаб. — Моля те, Лу!

Той започна да сваля страничното стъкло, спря и заклати глава към нея, оставяйки стъклото между тях, и тръгна бързо на заден ход по алеята. Тя последва колата до улицата, застана и дълго гледа след отдалечаващата се кола. Той я видя в огледалото.

Беше вече доста далече, когато в съзнанието му изплуваха спомени за Джъстин Левит. Именно в този момент той разбра колко много значеше за него това момче, осъзна факта, че цялото емоционално напрежение, което чувстваше преди тяхната раздяла, сега се фокусираше в това момче.

За пръв път за последните единайсет години сега почувства пагубността на аборта, акта, който поиска от жена си, когато тя все още учеше, а той като млад полицаи в патрулния екип едва свързваше двата края. Сега почувства нейното дълбоко възмущение, и въпреки че стотици пъти си бе повтарял, че разбира какво преживява тя, едва сега

напълно осъзна, че всъщност нищо не е знаел. И никога дори не се е опитвал да я разбере. Тя го бе молила да запазят детето, но той бе отказал твърдо и решително. Твърдоглавец. Все още си спомняше антисептичната миризма в приемната на доктора, както и потта по ръцете, когато четеше — или си мислеше, че чете, разхвърляните стари списания. Като неканени гости в съзнанието му нахлуваха картини от онази приемна. Отново видя сестрата да влиза в стаята, за да му каже, че всичко върви добре. Добре? Зададе си въпроса сега.

Жена му трябвало да полежи около час, бе казала сестрата. Скоро щяла да бъде готова да си върви вкъщи.

Какво му бе дало право? Той бе убил едно човешко същество от неговата собствена плът и кръв в онзи ден. Елизабет не беше отговорна за това; докторът също не бе отговорен. Само и единствено той. Единствено той настоя да бъде прекъснат един живот. След всичко това чудно ли беше, че Елизабет отказа да има друго дете? Беше ли за учудване, че тя се самопогребва в нейната работа и се промени? Чудно ли беше, че в нея все още тлееше чувството за възмущение?

— Не съм сигурен, че ми е приятно да те видя — каза Шосвиц на Болд, веднага щом последният влезе в кабинета на началника си. Лейтенантът го погледна с чувство на изненада. — Изглеждаш ужасно! — добави, оценявайки състоянието на Болд.

— Чувствам се ужасно — съгласи се Болд. — Спах в колата.

— Нови ходове... — каза Шосвиц.

— Трябва да намерим Джъстин.

— Съгласен.

— Как мислиш да направим това? Колко хора мога да имам на разположение?

Шосвиц поклати глава.

— Фил!

— Успокой се! Какво ти е нужно?

— Насочихме се към морските служби, ремонтните сервиси и тем подобни, в непосредствена близост до жилището на Ландж. Но тази кал — по-скоро смес, която намерихме почти на всички места, е нашият ключ, Фил. Една следа с неизвестен край. Намери се на няколко места, дори в неговия апартамент, но все още не знаем източника. Тази кал е единственото нещо, с което разполагаме за сега.

— Значи да проверим „жълтите петна“ за вероятни места?

— Да, това е, което бих направил. Бих проверил „жълтите петна“ и бих съставил една карта на тези места, започвайки от най-близкото до неговото жилище. Оттам ще разширяваме кръга. Ако той разполага с друго място, използвано като скривалище, колко далече би могло да бъде? Съмнявам се, че е много далече. Това не е в неговия стил.

— Би могло да бъде близо до видеомагазина, или до ветеринарната лечебница. Правилно?

— Наистина това е също една възможност. По-малко вероятно е да е близо до видеомагазина. Много е близо до центъра. Но ветеринарният наистина си заслужава труда. Нямах нищо против да започнем?

— Слушай, ще говоря с капитана веднага щом дойде. Той много иска да намерим детето, както и всички ние. Ако той успее да склони главния, ще разполагаме с допълнителен извънреден фонд и ще можем да включим толкова хора, колкото е възможно и необходимо. Правилно?

— Аз ще започна от неговата стая, а после ще тръгна по външните следи, с които разполагам.

— Навън вали като из ведро — напомни Шосвиц.

Болд вдигна рамене.

— Нищо ново!

Наистина валеше интензивно, макар и не така проливно, както каза Шосвиц. Типичен сиагълски дъжд. Болд паркира пред сградата, в която се намираше стаята на Ландж и задърпа камбанката на входа, докато събуди завеждащия.

— Арестувахте ли момчето? — попита надзирателят. Той бе навлякъл дрехите си набързо и изглеждаше полусънен. — Значи така вашите хора идват в моя дом и обръщат всичко с краката нагоре?

— Имам нужда от достъп до стаята на Ландж. Искam да хвърля и един поглед от покрива също, ако можете да ми осигурите това.

Надзирателят кимна.

— По дяволите, приятелю, вашите хора запечатаха неговата врата, не съм аз. Показах им цялата сграда — от мазето до тавана. Навсякъде пръскаха някакъв прах. Гадно лайно е този прах. Но щом ви служи...

Той отключи стаята на Ландж и вратата на тясната стълба, водеща към една малка мансарда.

Болд отвори вратата на стаята, след като скъса светлооранжевата лента с надпис: „Полицейска забрана — не влизай!“. Стаята изглеждаше както предния ден, само че сега Следственият отдел бе направил много по-подробно проучване. Прах за откриване на отпечатащи имаше навсякъде. Стаята като че беше боядисана с този прах. Болд отиде до прозореца и погледна навън: две по-ниски сгради вляво от него и една по-висока тухлена сграда вдясно. Улукът на покрива на една по-далечна сграда бе пълен с мътна вода. Но иначе, накъдето и да погледнеше, виждаше трева — плътна, зелена трева. Не се виждаха места, откъдето човек би могъл да вдигне кал с обувките си.

Той гледаше през прозореца и мислеше за момчето. Дали е живо? Ще имат ли късмет да го намерят? Ние правим това, което искаме, бе казала Дафи. Сами избираме и създаваме начините и подходите. „Искам да го намеря“, каза на глас Болд в празната стая и гласът му прозвуча странно за самия него.

Тръгна нагоре по тясното стълбище и си спомни за подобно изкачване в къщата на Фабиано. Но тук нямаше убити жени в горния край на тези стъпала, а само бъркотия, пълна с разни кутии мансарда и тук-там петна от пръснатия прах за пръстови отпечатащи по твърдите повърхности. Болд тършуваше из стаята разсеяно, без да е сигурен какво точно търси, и като не намери нищо, стъпи на дървената стълба, изправена до най-далечната стена, под капака на тавана, която водеше към покрива на къщата. Заизкачва се нагоре, трудно мина през отвора на тавана, умората го теглеше надолу; качването, макар и непродължително, сякаш го доизтощи. Валеше още по-силно в този момент, той вдигна яката на дрехата си, огледа отвора и условията за излизане на покрива и връщане обратно. Покривът бе намазан дебело с черна смола и имаше набраздени каналчета, по които се стичаше дъждовната вода.

Болд стъпи в една локва и си намокри десния крак. Изруга и отскочи бързо, но станалото бе станало. Кракът му се хлъзгаше в подгизналата обувка. Придвижи се към края на покрива и погледна. На север се простираше огромно застроено пространство. Безкрайно море от двуетажни сгради, покриви и комини. Дъждът падаше върху тила на

Болд и се стичаше във врата му. Нямаше начин да остане сух при такъв дъжд, въпреки че се опита да повдигне спортната си дреха и яката. Не помогна. В източна посока — още повече сгради, на запад — същото. Чувстваше, че бе безсмислено повече да оглежда околностите на къщата докато не погледна на юг, към канала. Видимо Ландж бе вървял някъде там и систематично бе цапал гуменките си с кал, разнасяна по различните адреси на убийствата. Дали тази кал нямаше нещо общо с ритуала на убиеца? Дали имаше някакво скривалище, в което да подслонява поне временно своята експлозивна натура, или стаята му в тази къща беше единствена? „Мога да го намеря, ако поискам — помисли си Болд. — А аз много искам.“

Огледа околността пред себе си много внимателно. Дъждът се просмукваше и мокреше вече раменете му. Краката му бяха мокри от коленете надолу. Започна да потръпва от студ. Оглеждаше къщите на групи и една по една. После свали погледа си и погледна към задния двор на сградата на покрива на която стоеше, и видя нещо интересно. Не беше кал, а ограда с верижни връзки между коловете, и покрай нея тясна пътечка прорязваше бурените.

Болд се забърза към капандурата, отново улучи същата локва, но този път намокри само левия си крак. Спусна се надолу и затвори капака над себе си, после по дървената стълба, докато се намери на пода. В бързането не бе забелязал треските по дрехите от капандурата и от дървената стълба. Мансардата миришеше странно след освежителния дъжд, на нещо като плесен и прах. Заслиза надолу, прескачайки шумно по две-три стъпала, за малко да събори надзирателя, който бе излязъл да разбере какъв бе този шум. Болд не му обърна никакво внимание — продължи да бърза по скърцащите стъпала. Оказа се отново под дъжда и тази влажна, почти наелектризирана миризма на свежест.

Като стигна до края на верижната ограда, се спря. Нямаше тук никаква кал. Пътечката минаваше през избуяли бурени. Той тръгна бавно, с поглед втренчен в пътеката. Въпреки липсата на кал, каквато би желал да види, видимо тази пътека не бе използвана твърде често. Без неговото орлово око, може би никога не би могъл да я забележи. Беше много тясна и следваше покрай оградата, която след малко завиваше наляво. Болд погледна напред за момент и видя, че оградата минаваше зад малка къща, след която оградата и пътеката спираха.

Същото направи и той. Дъждът бе още по-силен сега и Болд почувства известно колебание. Водата се стичаше по плътно стиснатите му юмруци и падаше върху плевелите.

Болд не беше следотърсач. Нищо особено не знаеше за търсенето на следи. Но тръгна напред и скоро срещна безцветна ограда от колове. Той вървеше в едно пространство, където се срещаха задните дворове на съседните къщи и си мислеше, че много е вероятно някой да повика полицията на помощ. Нима Ландж е рискувал да бъде забелязан? — питаше се той. Погледна наоколо. Нямаше никакво осветление в задните дворове, а от лявата му страна се виждаше група храсти, на няколко фута зад оградата. Погледна към двете съседни къщи и се прехвърли през оградата, заставайки между нея и храстите. От скока почувства болка в коляното. Остана за малко наведен и нещо му подсказа, че това беше правилно — сигурно така е постъпвал и Мило Ландж, за да не бъде забелязан. После разбра, че това не беше никакво вътрешно чувство, а нещо извън него — миризмата на бензин. Погледна надолу — намираше се върху кална площ, на повърхността проблясваха многоцветни локвички с бензин. Сложи ръката си на земята и натисна силно, калта изскочи нагоре между пръстите му. Приведен се приближи към храстите, където многоцветните локвички образуваха диря. Източникът на тази диря видимо се намираше зад живия плет. Той наведе глава и си проправи път през гъстия плет. Ръкавите му се закачиха и се скъсаха при преминаването. Но той натисна по-силно и се провря през плета. Оказа се в замърсен разхвърлян заден двор. Веднага забеляза един двајсет и пет галонов варел пред себе си. Беше стар и ръждясал, но една дъска, прикрепена здраво към чембера, издаваше неговото предназначение: беше пълен догоре с дъждовна вода, с бензинови петна на повърхността, явно е използван като каца за тестване на извънбордов мотор за лодка. Върху почернялата от времето горна част на дъската ясно личаха местата, където е бил притяган моторът. Варелът, леко наклонен, разливаше отровата си в калта в тясното пространство между оградата и храстите. Болд се върна обратно пак през живия плет, върхната му дреха отново пострада при промъкването. Група следи в калта от обувки с подкосени краища — при пръстите и петите. Придвижи се по-нататък, следвайки живия плет до края.

Болд обърна главата си наляво и видя полуразрушена, полуизгорена, но все още стърчаща къщичка, забутана в ъгъла. Близко до нея, откъм страната на Болд, дървен гараж, скован от дълго престояли под влиянието на атмосферните условия дъски, подобен на колиба. Той забърза през високите, мокри от дъжда бурени, в посока на вратата и спря изведнъж.

Държейки с едната си ръка затворената врата, забеляза, че сравнително неотдавна е поставен катинар, може би само преди няколко месеца.

Лу Болд никога не бе считал, че притежава така нареченото „шесто чувство“ на следователя, за каквато способност претендираха много ченгета. Такова чувство изпитваше и сега, под проливния дъжд, мокър, зъзнещ, с лице към тази врата.

Той вярваше, че момчето е вътре. Почти знаеше това.

Но дали беше живо?

По-късно щеше да си даде сметка, че бе дошъл с твърде висок емоционален заряд. Знаеше, че емоциите нямаха място в една добра полицейска работа. Но добрата полицейска работа не беше сега приоритет за Болд. Джъстин Левит беше неговият приоритет. Момчето. Детето. Затова ритна вратата и влезе, без да чака никакви разрешения за обиск.

Клепета, стеги с пирони се избушиха от полуизгнилото дърво и вратата се отвори още при първото усилие. Вътре беше тъмно, покривът пропускаше вода, на няколко места имаше поставени полуръждясали тенекиени кутии.

Болд чувстваше как кръвта му бие в слепоочията и познатото кълбо в гърдите. Това бе владението на Ландж. Но ако следващата стая бе домът на Исус, то тук бе домът на Дявола. Подът бе покрит с остатъци от готови храни, както и сандъците и щайгите, използвани от Ландж като маса за хранене. Нямаше легло, а само един прояден от плъхове, зацапан с петна матрак в ъгъла. В долната част на матрака, откъм краката имаше няколко скупчени парчета от окървавени дрехи. Видът на тези парчета от облекло напомняха цветните фотоснимки на лицата на много от жертвите, съвсем пресни в съзнанието на Болд. Виещи от страх и болка жени, с изцъклени застинали очи и чорапи или

носни кърпи, стегнати около вратовете им. Той почувства недостиг на въздух. Повдигане и гадене. Непоносимо зловоние. Липсващите парчета от техните дрехи! На масата близо до една „Бъргър Кинг“ чанта се виждаше окървавен назъбен кухненски нож. Друг нож лежеше сред боклуците на пода. Болд пристъпи напред и разтвори едно черно вълнено одеяло, провиснато като преградна стена.

Набутан в тъмния ъгъл, със здраво завързани ръце и крака, Джъстин Левит бе втренчил в него пълни с животински страх очи.

Момчето беше живо!

Болд се качи в линейката с Джъстин. Изпитваше дълбоко съжаление към жертвата: момчето бе останало без семейство, самотно с ужасяващите спомени за затвора; в ръцете на човека, който бе убил неговите родители. Момчето започна да плаче, когато Болд го развърза, и детективът прие това като добър знак. Джъстин бе обвинил плътно ръцете си около шията на Болд и не му позволяваше да тръгне. Първоначално екипът на линейката се опита да отведе само момчето, без Болд, но той бързо ги убеди, че трябва да бъдат заедно. Сега двамата от тях пътуваха отзад в линейката, Джъстин, изпънат върху носилката, се чувстваше притеснен от изискванията на закона, а Болд седеше отстрана, стискаше едната му ръка, а с другата си ръка галеше челото му. Джъстин хлипаше от време на време и с изключение на миризмата и мръсните петна по лицето, изглеждаше сравнително добре — поне физически.

Веднъж оказал се в приемната на „Бърза помощ“, той бе поет от една сестра; отказваше да напусне Болд в началото, но после се съгласи след насърчителните думи на детектива. Болд повика Дафи по телефона. След по-малко от дваайсет минути двамата с нея седнаха в оранжевите фотьойли и мълчаливо зачакаха сведения за момчето.

Времето се проточи бавно и мъчително. В такъв неудобен за утешения момент Дафи се пресегна и хвана ръката на Болд. Тя имаше меки ръце, но студени, може би от изпитвания страх за момчето. Болд върна ръката ѝ на скута, където беше. В този момент дойде първото съобщение. Дафи първо изтръпна, после се усмихна и с жалостив глас каза:

— Всичко е наред, Лу. Аз разбирам.

Чакаха още около дваайсет минути, докато най-после дойде един съвсем млад доктор, за да ги консултира. Дафи се представи професионално и двамата с доктора зачаткаха на такъв психиатричен жаргон, че Болд бе принуден да ги прекъсне.

— Говорете английски, моля ви!

Докторът каза, че ще го задържат един-два дни за наблюдения, че момчето е понесло събитията забележително добре. Физически не е пострадало въобще. По всичко изглеждаше, че Джъстин Левит вървеше към подобрене. Не е бил свидетел на убийството на неговите родители, не е видял и телата им. От страх и в очакване на нови удари си бил затворил очите след борбата с Ландж в неговата стая, и бил изведен от къщата със затворени очи. Той знаеше, че неговите родители са мъртви, че са убити, но приемаше това относително спокойно — „така, както и всеки от нас би го приел“ — докторът намери най-последващите думи.

Момчето бе облечено вече в болнична пижама. Веднага каза бодро:

— Здравей!

— Здравей! — отвърна Болд.

— Чух, че сте го хванали!

— Да.

— Благодаря!

Болд усети буца в гърлото си. Не би могъл да си спомни някога да са му благодарили за успешно решаване на едно следствие за убийство. Странно му беше и че въобще мисли за това в този момент. Поздравявали са го многократно, но никога не са му благодарили. Изведнъж болничната стая, познатата миризма, събудиха у него спомена за онова време, когато бе чакал жена си да излезе през тези врати след аборта. Чудеше се дали някога ще се освободи от вината. Вината не е ли нещо като верига, която никога не ти позволява да вървиш свободно? — мислеше си той.

— Моят чичо ще дойде! — обяви момчето.

— Прекрасно — каза Болд, изпитвайки ревност в някаква степен. Да, мислеше, направо ревност.

— Мисля, че ще ме вземе със себе си в Айдахо.

Болд кимна.

— Той уби родителите ми — каза на Болд просто като факт. — Мислите ли, че моите родители са на небето?

Болд седна на леглото.

— А какво мислиш ти?

— Мисля, че са там.

— Аз също.

— Мисля, че те вероятно са щастливи, че той не ме уби.

Болд кимна. Очите му запримигнаха. Не искаше да плаче пред момчето. Особено пред него. Опита се да каже нещо, но то заседна в гърлото му; почувства, че умората и неговите чувства го облагородяваха. Погледна надолу към спокойните и невинни очи и почувства неизразима тъга.

— Няма нищо! — каза момчето съчувствено, с тон на разбиране, каквито само едно дете може да изрази. — Вината не е ваша, господин Болд. Вие сте този, който го хвана!

Големият Лу Болд се наведе и прислони натежалата си глава върху рамото на Джъстин Левит. Момчето се изправи, за да го подържи и го прегърна силно, като следваше неговите движения. Щом се почувства в ръцете на момчето, Болд бързо се изправи. Боже, това е невероятно!

— Страхувам се! — Джъстин Левит се изтърва и сълзите му потекоха. — Страхувам се да остана сам!

Болд постави широката си ръка на тила на младото момче и разроши неговата коса, притисна бузата си към неговата — мека и топла; неговата корава и небръсната. Той затвори очи и за момент можа да си внуши, че той беше негов син, негово момче, че той беше баща; и разбра, че нямаше на този свят нищо по-важно за него, нищо по-вълнуващо и по-значително. Широка усмивка озари лицето му заедно с горещите сълзи; момчето ще да се е усмихвало също, защото започна да говори и да се смее на глас; Болд проговори също. И тогава, все още прегърнати, двамата започнаха да се смеят високо, без да разбират напълно защо — отдръпнаха се, погледнаха се в очите, отново се прегърнаха, притискаха се като при борба и се кискаха, докато най-после се успокоиха напълно.

Един час по-късно Болд напусна стаята, а Джъстин Левит почти веднага заспа.

Трийсет минути по-късно Болд беше вече зад бюрото си. То го привличаше, както запалените лампи привличат насекомите. Подробното интервю с Ландж го беше убедило, че някакъв дубльор действително е отговорен за убийството на четири жени: Савирия, Джордан, Дехавелин и Нифън, и Болд се страхуваше, че с арестуването и осъждането на Ландж те биха могли да изтърват дубльора напълно. Ако дубльорът наистина е полицаи, той не може да не знае, че техните усилия сега ще се концентрират върху него. Болд остана зад бюрото си само няколко минути. Билетите за паркиране, които бе намерил в колата на Джудит Фюлър, продължаваха да го дразнят. Той ги сложи в джоба и слезе при диспечерите, където няколко радиотелефонни оператори, седнали пред апаратите си, изглеждаха като стволоче на НАСА. Различни подробни карти на града висяха по стените. Болд потърси адресите, отбелязани върху билетите, намери ги на съответните карти и забодде по една карфица на всички места, където е била таксувана Фюлър. Една попадна на Пил Хил, близо до училището, други две — на Седемдесет и седма и Седемдесет и осма улица — Норт. Пил Хил бе осеян с медицински клиники, болници, библиотеки и училището беше там. Той потърси върху картите някаква връзка и съответствие между разположението на паркингите и приблизителното местонахождение на двата пункта за химическо чистене. Не можа да установи логична връзка между тях. Върна се в офиса и позвъни по телефона в банката на Джудит Фюлър в Лос Анджелис.

Мениджърът на „Уелс Фарго“ в Сими Вали се оказа изключително любезен. Той се съгласи да сподели наличната информация за банковите сметки, която по същество беше секретна, особено за пресата.

Последните депозити в чековата сметка на Джудит Фюлър включваха един чек за петдесет долара и Ирене Лонгет, Линкълн,

Небраска; три чека от по триста долара от Калифорнийския университет; и шест за по-големи суми от „Лос Анджелис Таймс“.

Болд звъня в „Таймс“ два пъти и разговаря със седем различни сътрудници, докато се свърза с един редактор на име Том Мориарти.

— Разбира се, че зная Джуди, детективе! Тя е една от най-здравите връзки.

— Репортер?

— Разбира се, репортер. Тя е журналист изследовател. „Фрий Ланс“.

— „Фрий Ланс“?

— Тя идва при мен с някаква своя идея. Ако възприема нейната идея, покривам всичките ѝ разходи и плащам за първия ръкопис. Не е както при стринкърите, на които аз определям задачите. Тя е независима. Много е независима.

— Имате ли известия от нея в последно време?

— Искрено казано, не! Обикновено два пъти месечно ми звънят за пари. Но нямам известия от нея близо месец. Мислех, че тя вече довършва и се готви да предава готов материал. А какво, въпреки, е станало?

— Можете ли да ми кажете върху какво работеше тя?

— Вие казахте, че сте от полицията в Сиатъл?

— Правилно сте разбрали.

— Телефон?

Болд му го даде.

— Ще ви се обадя веднага, сержанте. Чакайте.

Болд затвори телефона. Не му харесаха думите на Мориарти: „Дръж се здраво“ — странен израз!

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката.

Мориарти каза:

— Имаме голяма конкуренция в този бизнес. Вашата конкуренция ще се опита във връзка с някакъв случай да разгадае някакви горещи следи. Извинете ме за закъснението — трябваше да проверя и да ми се потвърди, че в сиатълската полиция има служител на име Лу Болд, че това сте вие. Сега вече съм убеден. Искате да знаете върху какво работи Джудит. Ще съм ви благодарен, ако не разпространявате това. Изразходвал съм вече стотици долари по тази задача. Заслужава си да поддържаме нашето темпо. Загубим ли

темпото, все едно че сме отписали няколкостотин и хонорара на Джудит.

— Разбирам.

— Позволете да взема нейната папка и да ви дам всякакви подробности, от които нуждаете. Задръжете така. — Болд чуваше как Мориарти прелиства документите. След малко той каза: — Идеята, която тя предложи, включваше поредица от серийни убийства. — Болд се заслуша с още по-голямо внимание. Мориарти направи пауза — видимо четеше нещо в папката. — Не искам да кажа нишка, като низ от убийства в дадено населено място. Имам предвид една нишка в един град, друга следа в друг град. Джудит твърди, че е открила връзка между различни убийства.

— Позволете ми да предположа — каза Болд. — Денвър и Тъксън?

— Точно в целта, сержанте. Познавате ли тези случаи?

— Не, аз не. Можете ли да ми помогнете?

— Точно в тези градове бяха убити по няколко жени миналата година.

— И убиецът офейка?

— Всъщност, не. Един мъж бе арестуван и осъден като извършител на всички убийства. Но в двата случая — имам тук при мен изрезки от вестниците — всеки един от убийците твърдеше, че не е убил всичките жени, за които го обвиняваха. Това бе, което привлече вниманието на Джуди на първо място. Тя има своя теория, според която трябваше да има и други, паралелни убийци в тези райони. Скоро след арестуването на реалния убиец, вторият се премества в друг град и вече нова поредица от убийства съвсем обърква полицията.

— Сиатъл... — внимателно подхвърли Болд.

— Отново в целта! От Денвър тя отиде направо в Сиатъл. Аз одобрих това. Тя ми изпрати изрезки от вестниците за потвърждение. Тя следеше вестниците през цялото време, докато полицията в Денвър хвана убиеца — реалния убиец — и намираше много заглавия, отнасящи се за Кръстатия убиец при вас. Беше около средата на май. Аз чух, че вие сте хванали убиеца, между впрочем. Моите поздравления!

Болд благодари.

— Имате ли нейни бележки? Въобще нещо, което би могло да ми помогне?

— Не. Нищо. Защо не говорите с Джудит? Мога да ви дам нейния телефон, ако го нямате.

— Имам го — отвърна Болд.

— За какво става въпрос? Искате ли аз да ѝ се обадя?

— Не мога да ви обясня точно сега, господин Мориарти.

— Моите читатели биха имали някакъв интерес към това...

— Страхувам се, че биха могли да имат!

— Какво предполага това?

Болд избегна отговора.

— Няма бележки. Няма подробности!

— Слушайте, всичко, което имам от Джудит, са десет хиляди квитанции в ксерокопия. Аз ѝ изпращам чекове. Тя ми връща квитанции. Тя е дяволски добър журналист, сержанте. Ако я видите, кажете ѝ, че очаквам статия.

— И още нещо, господин Мориарти.

— Разбира се!

— Беше ли Джудит сърфистка?

— Не бих могъл да кажа нищо за това.

— Някакъв начин да разберем?

— Бихте могли да попитате самата нея. Това ми се струва най-директен подход — каза той малко снизходително.

— Благодаря ви за помощта — каза Болд и затвори телефона.

— Искам да побъркам този дубльор с нещо.

— Господи, Лу, имам тонове писмена работа, свързана с това — оплакваше се Шосвиц. — Твоя работа.

— Моля?

— Сядай! — каза Шосвиц.

Болд седна. Разказа за разговора си с Мориарти. Когато свърши, Шосвиц го попита:

— Предполагаш, че тя е проучвала този мъж, чиито обувки „Рокпорт“ намерихме?

— Така трябва да е, нали?

— Има смисъл. И какво предлагаш?

— Първото нещо, което бих направил, е да взема записите в компютрите и да проверя целия личен състав на нашата служба; дано да открия някой, който живее в Борен, Норт — Седемдесет и седма или Седемдесет и осма. Там Фюлър е вземала тези билети за паркиране. Може би е имала там свой наблюдателен пункт.

— Един от нашите хора?

— Точно!

Шосвиц, чувствайки неудобство от тази мисъл, настръхна.

— Нека помислим ретроспективно — да проследим развитието „игра по игра“, съгласен?

— Тя проучва възможността да съществува дубльор. Случайно се свързах с Тъксън и Денвър. Голям късмет за съботен ден! Както и да е, да допуснем, че Фюлър е тръгнала по следите на някого. Тя има в ръцете си една следа, но нищо конкретно.

— Бих искал да имам тази следа — каза Шосвиц.

— Вероятно тя е била в горното чекмедже. Страхувам се, че е недосегаема вече. — Болд продължи предишната си мисъл. — Тя смята, че знае кой е той. Може би му устройва постоянно наблюдение. Може би го следи.

— И това я довежда до някакво място на Вешън — каза Шосвиц.

— Трябваше да включим Вешън и Мори Айлънд в компютърното изследване, Фил. Можехме да попаднем направо в целта.

— Аз те прекъснах.

— Искях да кажа, че тази следа може би я е довела до Вешън или Мори Айлънд. Но защо е трябвало да наема сърф?

— Може би този гей е сърфист и това дава шанс да устрои „случайна“ среща с него. С това получава възможност да го интервюира.

— Харесва ми това — каза Болд. — Това работи за мен. — Той се замисли за момент. — И още нещо, което може да послужи.

— Изстрелвай го!

— Какво ако — каза Болд със затворени очи, мислейки на глас, — ако тя го е проследила един път до неговото място на Вешън, но е решила да погледне и вътре...

Шосвиц го прекъсна.

— Но това е отдалечено място и тя не би могла и да си помисли да отиде там и да каже: „Здравей, дошла съм да проверя дали ти си дублиращият убиец, тъй като аз мисля, че си“.

— И това е място на брега...

— И така, тя наема сърф...

— ... и преднамерено скроява някакъв номер на борда. Плава към неговото място откъм водата. Може да се насочи направо към колиба, към къща, или където и да е. Има перфектно извинение за своето появяване там. Може дори да влезе с взлом, след като разбере, че няма никой, с извинението, че ѝ е потрябвал телефон, за което никой не би имал нищо против.

— Само че тя е хваната и извиненията не помагат — добави Шосвиц.

— Но тя е открила нещо...

— Квитанциите от химическото чистене.

— Да, квитанциите. Дрехи. Улики. Сувенирите, взети от дубльора, за да наподобява тези на Ландж.

— Тя ги е задържала?

— Ако Дафи е права, един психопат би бил горд със своите престъпления — продължи Болд. — Така той използва фиктивно име, винаги избира различни пунктове за химическо чистене, премахва всякакви етикети и номера по дрехите.

— Фюлър намира дрехите в някакъв дрешник и взема квитанциите.

— Той я хваща и се опитва да я убие — добави Болд.

— Но тя се изтръгва по някакъв начин и побягва.

— Или той самият я оставя да побегне. Играе си с нея на кукли.

— Тя го насочва към водата.

— Но нейната трахея е пълна с кръв; удавена в собствената си кръв, тя тръгва към дъното.

— Но сега той е шибаната страна — каза Шосвиц. — Остава с празни ръце. И така, как узнава нейното име?

— Точно! Тя потъва и изчезва. Сърфът остава в негово владение.

Болд се замисли за момент.

Шосвиц започна да теоретизира.

— Освобождава се от сърфа. Като първа и най-належаща задача. Заравя го, изгаря го.

— Изгаря го. Този гей обича да унищожава следите с огън.

— Но коя е тя? Как той разбира коя е тя?

— Тя се занимава със сърфинг около Вешън. Сега, от всичко, което ние знаем, не всичко е пропаднало просто така; може би той е успял с рутината си в изтезанията да изтръгне нещо, което е искал да знае. Но ако не е успял! — Болд се колебаеше. — Ако не е успял!... Да, тогава той преглежда съвсем подробно сърфа. Той е взет под наем, значи има някаква идентификация. Този магазин маркира с полирани капси водолазните костюми, струващи сто долара, какво остава за хилядадоларовите сърфове? Така той разбира, че сърфът е нает в града...

— Почакай за уикенда. Нещо по-лесно и по-просто. Тя трябва да е спуснала сърфа на вода при някой от плажовете или някоя от обществените площадки във всички случаи. Паркира колата на един от паркингите и от там се спуска във водата. Той може да си представи, че е дошла до това място с кола. Тя не е негова съседка, слава богу. Той започва да се приближава, мислейки по свой начин — по същия начин, както ние разсъждаваме. Колко хора могат да имат достъп до източната страна, откъм Вешън и Мори Айлънд? Шепа хора в най-добрия случай. Не би му отнело много време да провери всички, ако се дойде до това. През нощта отива и търси изоставена кола. Вероятно тя е избрала някакво място по-близо до брега. Защо да се затруднява? Той не се излъгва — останала е самотна кола „Меркури“ с калифорнийски номера, заедно с всичките принадлежности в нея.

— Предполага къде могат да бъдат ключовете — добави Шосвиц.

— Ние не намерихме ключовете в дрехите ѝ. Или той ги е взел преди тя да избяга, или са останали скрити в колата.

— Вмъква се в колата — каза Шосвиц, — започва да мисли като нея, да разсъждава. Разкъсан пощенски плик с нейния адрес. Ключ от апартамента. Нейното портмоне. Всичко е там.

— Парче от кейк.

— Не допускам, че някога ще узнаем пълната истина. Правилно? Искам да кажа, че даже и да го хванем, никога не можем да бъдем абсолютно сигурни.

— Тя е била една храбра лейди, ако така са се развили нещата.

— Амин. Храбра или глупава, или и двете.

— Предпочитам храбра — каза Болд.

— И така?

— И така, как, по дяволите, да намерим това копеле?

— Как е набелязвал своите жертви? Произволно? Проследявал ги е? Убивал ги е? Дали не е от транспортната полиция? Може би е вземал имената им направо от шофьорските книжки? Или някой от моите детективи върлува наоколо?

— Нещо, върху което работихме по-рано — спомни си Болд, — когато разговаряхме как той се е опитал да представи Норвак за Фюлър. Мислехме, че може да е обиколил местата, където спортуват сърфистите, за да търси жена, която да прилича на Фюлър. Друга мисъл...

— Продължавай!

— Норвак беше член на „Боди Шоп“. Знаем това и всеки един от клуба знаеше, че Норвак беше сериозна сърфистка.

— В клуба е намерил Норвак? Приемам това.

Болд пристъпи крачка извън офиса и неочаквано извика:

— Ла Моя!

Извика още един път, после се затича въпреки умората. Няколко минути по-късно двамата с Шосвиц отново шепнеха в неговия кабинет; Болд имаше на скута си тесте фотокопия.

Той прелистваше копията.

— Какво имаш там? — попита Шосвиц.

— Проверявам сметките и съобщенията за Савирия, Джордан, Нифън и Дехавелин. Джон търси по телефона.

Шосвиц през това време се зае със своите работи. Болд прегледа материалите. Когато Ла Моя се върна, двамата мъже вдигнаха глави.

— Не са били всичките, но вие бяхте прав...

— Дай ми ги — каза Болд, оставяйки тестето копия.

— Савирия е принадлежала към „Нитрифит“. Членувала е години наред. Джордан е принадлежала към гимнастическия салон на Шеста улица. Дехавелин, Норвак и Нифън са били членове на „Боди шоп“. Повечето от жертвите на Ландж не са принадлежали към здравни клубове, няма данни за тях, докато тези всичките са членували в разни клубове до смъртта си.

— Здравни клубове? — попита Шосвиц. — Той ги е набелязвал в здравни клубове — добави. — В „Боди шоп“?

Болд изпука със ставите на пръстите си. Някаква мисъл се зараждаше в главата му — връзката. Не можеше да я изкаже. Мъжки глас точно там. Просветна някаква мисъл, но не можа да я задържи. Мъжки глас казваше нещо. Кой? Кой го каза? Къде точно? Мъжки глас...

— Лу?

— Клубът...

Шосвиц го остави да мисли.

— Нещо за клуба! — продължителна пауза. — „Групови такси“!
— Болд почти извика. — Майк Шарф. Групови такси.

— Какво?

— Преди няколко месеца „Боди шоп“ разпрати листовки. Спомняш ли си? Предлагаха групови такси за групови занимания — от пет души нагоре. Натъкнах се на Майк Шарф онази нощ, когато бях там. Ти знаеш асистента на Дикси. Нисък такъв, набит, здравеняк. Той ми каза нещо за груповите такси. Каза, че няколко наши служители се занимават там също. Ако дубльорът е открил Норвак и Дехавелин в здравния клуб и той е наш служител, в такъв случай повече от вероятно е той да е от груповата програма. Сега проверяваме разписанието на занятията и адресите, където Фюлър е купувала билетите за паркиране.

— Или на Вешън.

— Или на двете места.

— Какво става с теб, Лу? Изглеждаш ужасно!

Болд не каза нито дума. Мисълта му бе заета; в съзнанието му изплуваха съвсем ясно очертанията на картината от онази вечер — на вратата на „Боди Шоп“ се появи Дафи, а плътно зад нея бе Крамер.

Проучването на една компютърна разпечатка от „Боди Шоп“ показва, че дваисет и двама служители на полицейския департамент бяха записани в груповата програма. От тези дваисет и двама, седемнайсет бяха жени. Оставаха петима мъже, които Болд и Шосвиц можеха да считат като потенциални дубльори. Двама от тях бях в патрулната служба, поради което не можеха да знаят детайли от следствието по кръстатите убийства. Двама други бяха в „Нарко отдела“ и беше невероятно да са имали достъп до информацията, въпреки че не биваше да се изключват напълно. На върха на списъка беше Крамер.

— Аз просто отказвам да повярвам — каза Шосвиц. — Джон, не!

Болд се взираше в копие на разпечатката. Бе заградил името на Крамер с няколко кръгчета. Там той стоеше в капана на няколко мастилени кръга. Погледна през вратата на Шосвиц. Тилът на червената глава на Крамер се виждаше на около тридесет стъпки разстояние. Разговаряше оживено с Ла Моя.

— Да поставим ли въпрос срещу името му?

— Ех, проклетия! — Лейтенантът погледна косо към Болд. — Няма начин, Лу! Между нас да си остане, но той не е достатъчно умен, за да може да измисли всичко това.

— Пък и не живее някъде близо до местата, където е таксувана Фюлър — ако може да се направи такава връзка. Има начин да разберем.

— Какъв?

— Нека да направим с Джими една проверка долу в хранилищата. Ако все още не са проверени отпечатъците на Крамер, можем да направим това сега, веднага.

— Правилно! — Шосвиц вдигна телефона.

— Задръж! Забрави за това! Не може да бъде Крамер. Този гей, когото търсим, е отскоро в града — Фюлър е дошла след него.

Шосвиц затвори очи.

— Алилуя! — Той въздъхна тежко. Остави слушалката на място. Болд се наведе напред.

— Не е някой от нас, Фил. Едно ченге не може да скрие зъбна снимка. — Поколеба са за миг, после каза: — Аз знам кой е.

Тримата мъже — Болд, Шосвиц и Крамер бяха зад заключената врата на зала „А“, предназначена за разпити. Шосвиц бе заключил стаичката в съседство, откъдето можеше да се вижда през двустранното огледало, както и да се подслушват разпитите. Той искаше да осигури пълна секретност.

— И така? — последва въпросът на лейтенанта.

— Джеймс Ройс — каза им Болд. — Асистентът на Дикси по аутопсиите. Моя грешка — продължи той, — имал съм пълната възможност да открия връзката. Майк Шарф, другият асистент, беше в клуба, когато отидох за първи път там. Той ми каза, че няколко души от техния офис участват в груповите упражнения. Знаех, че Норвак беше член на „Боди Шоп“ — бях длъжен да се досетя за връзката между тях. Като работник в медицинската служба, Ройс е могъл да изопачава данните, да добавя, да прикрива своите следи, когато сметне за необходимо. Ето защо зъбните снимки съвпадаха с тези на Норвак. Това е, което ми помогна да разбера. Асистентът почиства телата преди аутопсията и прави предварителните тестове. Ройс просто е пхнал различаващите се рентгенови снимки на устната кухня на Фюлър в зъбните файлове на Норвак и е дал на Дикси да подпише. Дикси смята, че това не би било трудно да се направи. — Той продължи: — Един от билетите за паркиране на Фюлър е издаден в северната част на Седемдесет и седма улица, а Ройс живее в същия квартал. Тя го е наблюдавала. Всичко това съвпада.

— Говорихте ли с Диксън за това? — попита Крамер недоверчиво.

Болд кимна.

— Дикси преживя трудно време при реорганизацията на неговия департамент. Ройс постъпи при него към средата на май — само няколко дни след като пресата посочи приликите, сравнявайки убийството на Холмгрьн и това на Редик. Имаме нужда от отпечатъци на палците за още една проверка — заключи Болд. — Казах на Ройс, че

Боби Гейнис оглави следствието за Джейн Доу. Два дни по-късно той я помоли за вечерна среща — без съмнение разтревожен от очевидни и непокрити следи, които е оставил след себе си. Той се опитваше да държи винаги ушите си отворени за хода на следствието. Сега ми изглежда съвсем очевидно. Но не можах да го разбера по-рано.

— Ще ни е нужен отпечатък — съгласи се Шосвиц. — Отпечатъкът ще го свърже и с къщата на Норвак, и с колата на Фюлър.

Крамер възнегодува.

— Но ние нямаме достатъчно основание даже за разрешение за обиск в жилището му — доколкото това би ни помогнало с нещо при такъв престъпник, толкова предпазлив. Отпечатъците могат да го обвържат и със случая Норвак, и може би и с двете коли, но къде е цялата игра? Ще ви кажа къде е — цялата игра е в нашите глави.

Това бе един рядък момент на правдивост за сина на съдията Крамер и Болд потвърди това.

— Доста справедливо. Затова се нуждаем от нещо повече от случайни улики.

— Но никога няма да го постигнем, правилно? — каза Шосвиц разочаровано. — Един гей като този!...

— Той е свършен, ако това искаш да кажеш — допълни Болд.

— Именно това искам да кажа — обади се Крамер. — Той е обмислил всичко. Покрил се е добре.

Болд им напомни за Денвър и Тъксън.

— Той има голям практически опит. — А като си припомни разговора с Дафи, добави: — Неговата игра е свършенство. Перфектно дублиране.

— Това, от което се нуждаем, е едно пълно признание — каза Крамер.

— На добър час! — каза язвително Шосвиц.

— На прав път сте — каза Болд.

Двамата мъже го погледнаха учудени.

— Той е един дубльор. Буквален. Неговата игра е перфектно дублиране, точно копие. Вижда как идват телата, осигурява пълна идентичност на своите жертви. Това е неговата грижа.

— И какво? — попита Крамер.

— С Норвак и Фюлър не е имал кого да копира. Допуснал е елементарни грешки: отпечатъци на пръсти, изгаряне на дрехи; не е

разбирал водните течения.

— Какво искаш да кажеш? — чудеше се Шосвиц.

— Ако разговаряме с Дафи, ако си изясним основното в неговата личност, може би ще мога да го предизвикам, да го объркам. Може би ще успея да постигна тази „изповед“ най-после. При шизоиди помага използването на трето лице и поставянето на заподозрения в двусмислени ситуации от вида „какво, ако“, при което те не издържат, препъват се, сами се издават. Това е една възможност, вече използвана успешно.

— Но това бяха тренирани професионалисти от Научния център, а не градски ченгета — напомни Крамер. — Освен това от кога при нас се използва жица, тел — неща, които включват този метод? Даже в „Нарко отдела“ не се използват вече.

— Дафи може да го направи — каза Шосвиц ентусиазирано, пренебрегвайки Крамер. — Харесва ми. Да го направим чрез нея.

Болд се възпротиви.

— Няма начин. Тя не е ченге. Няма полицейска подготовка. Тя е психолог. Един от нас трябва да го направи; аз имам вече работа с Ройс. Смятам, че ако се приближа до него със залепена лента на устата, или нещо подобно, той не би заподозрял нищо. Аз трябва да направя това.

Крамер отправи към Болд яростен поглед.

— Това ли е истинската причина или просто искаш да станеш център на внимание? Твоят голям шанс да изтриеш от паметта случая Йергенсен, не е ли така?

— Джон! — смъмри го Шосвиц.

Болд чувстваше изкушението да го фрасне по устата. Беше изнервен от постоянните заяждания, ревността и некадърността на този човек. Гореща вълна обливаше лицето му, но стисна зъби, наведе глава и се въздържа — можеше да изтърси и някоя глупост.

— Тя е професионалистът тук — напомни Шосвиц. — Нека направим това чрез нея, трябва да видим и тя какво мисли по този въпрос. Нали затова е тук, правилно? За да мисли!

Болд искаше да възрази, но знаеше и това, че нямаше кой да го чуе. Той предварително знаеше какъв би бил нейният отговор. Мисълта за това отново предизвика бунт в стомаха му.

Тя седна спокойно зад бюрото си, но беше развълнувана и самоуверена. Днес кестенявата ѝ коса бе стилизирана на свободно падащи къдри. Очите ѝ блестяха. Шосвиц и Болд седнаха срещу нея. Носеше моряшка фланелка и бяла плисирана блуза, блестящи златни обици трептяха и проблясваха под ушите ѝ като ледени шушулки.

— Чудесна идея! — каза тя, гледайки към Болд с чувство на благодарност, като мислеше, че това предложение произтича от техния неотдавнашен разговор, където тя бе изразила своя интерес да контактува с психопат, преди той да бъде арестуван. Тя определено сияеше.

Болд чувстваше, че косата му се изправя. Знаеше, че това е погрешно, но беше безсилен да го предотврати.

Тя попита:

— Сигурни ли сте?

— Имаме само недоказани улики — отговори ѝ Болд с чувство на разочарование.

Шосвиц се намеси:

— Нищо достатъчно твърдо, за да го задържаме. Той е бил изключително предпазлив. Бихме могли да го свържем с няколко местопрестъпления — особено с „Боди Шоп“ — но това не доказва, че е убивал някого, освен това за някой от медицинската лаборатория не е нещо необикновено да бъде в близост до някакво местопрестъпление. Страхувам се, че защитата пред съда това и чака.

Болд поясни:

— Повече от вероятно е, че той избира своите жертви в здравните клубове. След като се открие една нова жертва на Кръстатия убиец, Ройс набелязва следващото си престъпление.

— Приемаме, че избира подходящи за тази цел жени в здравния клуб — добави Болд. — От тук нататък може да прилага известен брой начини и подходи: би могъл да се представи под някакъв псевдоним; би могъл да направи така, че да бъде поканен, докато се намира на

площадката за паркиране все още; но това може и да не става така, както аз го мисля. Всичко това може да не е така. Може някой да го назове по име; може да го видят да излиза с нея. Склонен съм да мисля, че всичко е било много по-хитро скроено. Свиня. Например поглежда към нея няколко пъти по време на упражненията. Той е красив мъж, да не забравяме това. Флиртува с няколко жени, докато една от тях се хваща на въдицата. Продължава да работи върху нея, докато окончателно не захапе въдицата, при това, без да й каже нито дума. Преднамерено избягва да се среща с нея и никога не се срещат. Но той не я изпуска от погледа си. После я поставя под пълно наблюдение. Една нощ отива при нея и чука на вратата. Тя се обажда отвътре. Това е *той*! За нея това е *той*. Той се разтапя в усмивка. „Здравей!“ — казва. Тя му се усмихва също и отваря вратата. От този момент нататък думи не са нужни — продължи Болд. — Всеки път процедурата вероятно е малко по-различна. Някога може би прекрачва прага и ги убива. Или първо отиват зад къщата за малко барбекю, както очевидно е постъпил с Норвак.

— Боже, Лу! Къде научи всичко това?

Дафи закима енергично с глава.

— Това подхожда, доколкото аз съм заинтересована. Харесва ми.

— Харесва ви?

— Той е държавен служител. Имаме неговата служебна карта. В момента Следственият отдел сравнява неговите пръстови отпечатьци с откритите частични отпечатьци от палци. Няма да предприемаме нищо, докато не получим потвърждение — добави Шосвиц. — Те обаче са частични, Дафи. В това е нашият проблем.

— Мисля, че мога да помогна — каза тя, като се изпъна към облегалката на стола и заби пръсти в къдрите на косата си. — Добра идея, Лу! Ако го накарам да заговори, може да ни даде това, което търсим. Би трябвало да е въпрос на предизвикване по определен правилен начин, за да се постави неговото „Аз“ в отбранителна позиция.

— Опасно е! — възрази Болд. — Може да стане нещо много лошо!

— Ние ще бъдем там — напомни Шосвиц. — Ще направим това в работно време, така че всички от медицинската служба да са заети и да има много хора наоколо. Ще поставим Лу да разговаря през това

време с Док Диксън, така че ще бъде подръка. Отвън ще имаме допълнителни подкрепления.

— Аз съм готова. А вие не трябва да ме изоставяте — увери ги тя.

— Някакви други проблеми? — попита Шосвиц.

Болд за малко да се обади, но като срещна погледа на Дафи, реши да премълчи.

Следственият отдел отъждестви отпечатъците от палци, с което потвърди обстоятелствените улики за връзката му с Норвак и Фюлър.

Дафи затвори вратата на офиса и заключи. Лу Болд си спомни за последния път, когато тя направи това. Струваше му се, че е било много, много отдавна. Тя се обърна и го помоли да ѝ разкопчае блузата.

— Някоя от жените от „Специални нападения“ трябваше да се заеме с това, а не ти — каза той разтревожено, оставайки предавателя и оправяйки копчетата на гърба ѝ.

— Безсмислица. Ти би се справил чудесно — каза тя, издърпа блузата и се обърна с лице към него. Гърдите ѝ, пристегнати във фин, чист сутиен, тъмните им зърна едва видими сред дантелени цветя. — Завържи ме — добави тя.

— Дафи! — започна той с драматичен глас, който тя веднага разбра.

— Недей! Моля те, недей! Зная много добре какво ще последва, Лу. Боже мой, нали зная какво е следващото. Онова беше просто един от „тези моменти“. Един от „тези чудесни моменти“. Аз зная всичко за „чудесните моменти“. Повярвай ми. Разбрах това нещо вече. Да спрем до тук.

— Беше чудесно, Дафи. Искам да кажа истински чудесно. Но...

— Лу! Достатъчно! Онова беше просто една нощ. Един момент. Беше едно добро прекарване. Аз напълнявам. Ще се оправя. Женени мъже. Господи!

Той я погледна, залепвайки къса жица на тялото ѝ. Прекара я по гръдния кош, после от лъжичката под сутиена между гърдите, след което микрофонът трябваше да се закачи на сутиена, като се повдигне едната гърда. Болд чувстваше явно неудобство да направи това. Тя му помогна да се справи, като сама прикачи микрофона. Той я остави, застанал зад нея.

— Ти си женен мъж... такъв, какъвто е винаги един женен мъж. Вчера, днес и завинаги. Много добре знай това, повярвай ми. Нали хората са моят бизнес. Аз съм „за“, правилно? Слушай, беше ми приятно. Истински приятно. Чудесно, наистина. Надявам се, при теб също всичко беше наред.

Той я погледна, искаше му се да я притисне до себе си, но се въздържа. Чувстваше, че тя не би се възпротивила. Тя завърши прикачването на миниатюрния микрофон към сутиена, след което той продължи жицата покрай горния шев на полата ѝ и залепи малък предавател на кръста ѝ. Докато стоеше с гръб към него тя продължи:

— Наблюдавах те дълго време и използвах моя шанс. Познавам те достатъчно добре, за да знай, че това беше моят пръв и последен шанс. Аз познавам хората, нали? Убеден си, че е така. И знаеш ли още нещо? Не съжалявам и не съм съжалявала нито за секунда, че стана така.

Той ѝ подаде блузата изотзад, тя мушна ръцете си и я изпъна по тялото си, а той започна да закопчава копчетата на гърба ѝ.

— Чуй ме, Лу, това, което се опитвам да ти кажа, е, че ако продължава да не ти върви с Елизабет — което аз не ти желая, знай, че те очакват с отворени обятия.

Без да е довършил закопчаването, той я обгърна с ръцете си и я притисна силно към себе си. Тя се извъртя с лице към него и го прегърна, притискайки се страстно към неговото тяло, обсипвайки с целувки шията му, очите, бузите и челото.

— Тя е щастлива жена! — каза тя. Отдръпна се изведнъж от него, сякаш бе друга жена. — Готови ли сме? Готови ли сме да вървим, Лу? Аз съм напълно готова, нали? Уверена съм в това.

Той я погледна в очите.

— Трябва да дозакопча блузата ти.

— О, да! — засмя се тя. — Направи го! — каза и се завъртя с гръб към него. — Моля те, довърши го.

Като излязоха от офиса на Дафи, Болд я хвана за лакътя. Изкачиха само две стъпала и се намериха лице срещу лице с Елизабет. Тя носеше черна рокля, черни чорапи, бели перлени обици и огърлица. Изглеждаше уморена и тъжна. Лицето ѝ беше безизразно.

Лу Болд не видя физиономията на Дафи — тя се опита да скрие истинското си лице, но можа да забележи моментното трепкане в очите на жена си и почувства, че нещо премина между двете жени.

— Можем ли да поговорим? — каза Елизабет.

Дафи мина бързо покрай съпругата на Болд с безупречна поза и фино отработена походка. Болд се спря с лице към Елизабет после вдигна ръката си и показа с пръст часовника. Зави зад ъгъла и влезе в офиса на Крамер, който в този момент бе на телефона. Крамер изведнъж се изчерви и затръшна бързо слушалката.

— Какво има? — каза нервно Крамер.

— Нуждая се от няколко минути лично време. Интересува ме дали бихте могли да организирате хората ни. Да ги поставите по места, да ги подготвите. Аз ще се задържа само няколко минути.

— Разбира се — каза Крамер, изправи се, червенината изчезна от лицето му.

— Не, не там! — каза Елизабет, като имаше предвид залата „А“ за разпити. — Някъде на друго място.

Болд я поведе по сивия килим на коридора и отвори вратата на противопожарното стълбище. Сградата беше много стара, много по-стара от неотдавна реконструираните офиси в нея — възрастта ѝ личеше по това стълбище. Той придържа вратата, за да не се заключи бравата и се обърна към Елизабет.

— Премислих много — каза той.

— Аз също. — Тя наведе глава. — Съжалявам, Лу. Това няма да се повтори.

— Нямам предвид това — каза той.

Тя изправи глава, очаквайки най-лошото.

— Ако е вярно това, което си мисля, моля те, не ми го казвай сега, окей? Не мисля, че бих могла да го понеса в този момент. — Тя направи крачка към вратата, безразлична към това, която той щеше да ѝ каже.

Той посегна, хвана я за ръцете и я задържа.

— За това доколко заслужава всичко...

— Загубихме връзката. Грешна дума — каза тя бързо. — Погубихме... Погубихме себе си, аз мисля. А преживяхме чудесни моменти, Лу! Най-хубавите! Готова съм да направя всичко, за да се върнат тези времена. Всичко. Честно.

Той въздъхна дълбоко.

— Аз постъпих несправедливо и за двама ни. Разбирам това сега.

— И двамата сме виновни.

— Всичко това започна много, много отдавна, Елизабет. Започна първо докато ти беше още в училището, мисля.

Тя знаеше точно какво искаше да каже той, затова кимна плахо с глава.

— Да. Правилно. Така е.

— Болд! — извика неговото име Шосвиц някъде зад вратата на стълбището.

Болд вдигна ръка и нежно отдръпна косата, която закриваше лицето ѝ. Въздъхна тежко.

— Липсваше ми, Бейб!

— Чух новината, че сте го хванали — каза тя. — Поздравления.

— За това ли дойде?

Тя кимна.

— Да. Помислих, че бихме могли да прекараме известно време заедно... Искам да кажа... Ако имаш желание.

— Аз искам — каза той. — Но не всичко е свършено все още. Много бих искал да е свършено. Но някакъв мъж — някой измежду нашите служители — месеци наред ни е водил по грешни следи. Без неговата намеса да сме хванали престъпника много по-рано.

— Дубльор? — каза тя.

— Ние сме достатъчно сигурни в това.

— Значи през цялото време си бил прав? Ти ми намекна за това още през юни.

— Имах подозрения всичко на всичко. Всичко беше само предчувствия и подозрения тогава. — „Само инстинкт“ — мислеше си той и същевременно се питаше защо бе допуснал недоверие към собствените си инстинкти.

— Ти си добро ченге, Лу Болд!

Шосвиц отново извика неговото име.

Болд се наведе и я целуна по бузата.

— Не съм се къпала цяла седмица — прошепна тя.

Той изведнъж разбра, че тя бе почти без грим. Прекара пръста си по нейните устни.

— Струвало ти е много нерви, за да дойдеш тук. Благодаря ти.

— Ела си вкъщи тази вечер. Моля те, върни се тази вечер.

— Не зная.

— Вечеря? Домашно приготвено месо?

— Може би за вечеря.

Тя го целуна набързо в устата. Това го зарадва. Тя се обърна и отвори вратата.

Шосвиц го настигна в колата и му подаде малко радио и слушалки.

— Ще можеш да чуваш всичко, което се говори, Лу. Ти ще бъдеш най-близо до мястото на действието. Ако ти се стори, че нещата отиват към нещо лошо... вземай решение и действай. Ние ще ти окажем пълната подкрепа откъм паркинга. Ще слушаме и ще записваме всичко отвън — очаквайки твоята команда. Но без излишни геройства, Лу.

— Лейтенанте, не би ли трябвало да преразгледаме всичко това? Да премислим отново всичко.

— Ти самият каза, че всеки момент дубльорът може да напусне града. Може да не ни се удаде втори подобен случай; нали двамата се съгласихме, че някакъв вид изповед е почти единственото средство, което ще го предизвика да клъвне. Той дърпаше конците и ни водеше за носа месеци наред, Лу. Не искаш ли да го заловим?

Въпросът бе риторичен. Болд не го удостои с отговор. Вместо това каза:

— Защо, по дяволите, Крамер си навира носа тук?

— Той винаги става нервен в такива случаи. Познаваш Крамер. Той винаги иска да бъде *Големият мъж*. Но в това ти си *Големият мъж*, Лу. Той покрива страничните изходи. Той ще се държи добре.

— Задръж го в колата му.

— Така и ще направя.

Няколко минути по-късно Болд бе вече седнал при Док Диксън, без да каже нито дума. Док Диксън се занимаваше с ноктите си, използвайки острието на една златарска отвертка. Най-последно телефонният интерком забръмча. Диксън отговори, кимна няколко пъти и каза:

— Изпратете я тук.

Беше съгласувано Дафи да спазва всички формални процедури при влизането си, за в случай на наблюдение от страна на Ройс. Тя влезе в офиса и двамата мъже се изправиха на крака.

— Всичко е уредено — каза твърдо. Погледна Болд за миг и веднага отмести погледа си. Посещението на Елизабет в главната квартира на полицията бе поохладило нейното настроение.

Болд каза:

— В реални условия обикновено са необходими няколко минути, за да се обясни на Док Диксън целта на посещението и да се получи разрешение за разговор с Ройс. Добре е да постоиш тук дори малко повече.

Тримата чакаха в напрегнато мълчание. Дафи гледаше непрекъснато голямата стрелка на огромния стенен часовник.

— Окей — каза най-последно тя. — Къде мога да го намеря?

Диксън ѝ даде необходимите указания и тя тръгна към вратата.

— Дръж се! — каза ѝ Болд.

Тя се спря.

Той включи приемника и мушна слушалката в ухото си.

— Кажете нещо — каза той.

— Какво повече да кажа? — каза тя малко раздражено.

Той я погледна в очите.

— Окей! Техниката е в ред — увери я Болд.

— Така ли? — попита тя и с пресилена усмивка напусна офиса.

Нейното пристигане като че счупи ледовете. Щом вратата се затвори, Док Диксън каза:

— Точно тук през цялото време! Въпросът е, че нямаше начин да зная. Никога не бих заподозрял Ройс. Ройс, както и другите хора. Вашата теория е добра, Лу, но аз все още мисля, че се насочвате към погрешна личност, въпреки отпечатъците.

Болд вдигна предупредително пръста си.
— Започва се.
Той слушаше.

Очевидно Дафи стоеше доста близо до Ройс, защото звукът бе изключителен. Болд се чувстваше като да е там, в стаята, заедно с нея. Можеше да си представи дори изражението на лицето ѝ, измененията в позата, нейния твърд гръбнак, който показваше крайно съсредоточение.

— С какво мога да ви помогна? — попита Ройс.

— Ние арестувахме и предявихме обвиненията срещу Кръстатия убиец...

— Да, и аз чух за това. Какво облекчение!

— ... и ми се каза от доктор Диксън, че вие сте изпълнявали предварителния оглед на много от жертвите, преди да бъдат аутопсирани. — Тя остави това заявление да дойде до съзнанието на събеседника.

Ройс видимо обмисляше какво да отговори.

— Част от моята работа се състои в това, да подготвям телата за Док Диксън. Да, така е.

— Като психолог от органите на полицията се опитвам да определя многото „защо“ и „защо не“ за някои действия на заподозрения. Мотивацията на деянията може да продължи дълго до тяхното пълно изясняване.

— Сигурен съм, че това е така. Как аз мога да ви помогна? Най-напред обаче, желаете ли чашка кафе?

— Аз? Много любезно от ваша страна. Не, благодаря. Но ако вие искате...

— Не, не, всичко е наред. Продължавайте.

— За да бъда съвсем откровена, господин Ройс...

— Джеймс, моля.

— ... приемам, че мога да ви открия нашата тайна. — Тя направи пауза и Болд си представи, че в това време Ройс кимна в отговор.

— Ние — отдел „Убийства“ — подозираме участието на втори убиец. На убиец дубльор.

Ройс се поколеба и сетне каза много убедително:

— Боже мой!

— Не сте ли чували нещо за това?

— Не, нищо. — Замълча. — След около две минути тук ще докарат детски труп. Защо да не се преместим ето тук? — каза той и Болд дочу отваряне на врата.

Дафи се съгласи, а като заговори отново, звукът бе пълен със смущения. Болд си помисли какво ли можеха да чуят колегите му навън!

— Той я премести, Дикси. Премести я в друга стая. Каза нещо за някакво дете! — Болд каза това с голяма тревога.

— Правилно. Пътно убийство. Вероятно я е преместил в пушалнята. — Диксън продължи да почиства ноктите си небрежно.

Болд я чу да казва:

— Тази стая ми харесва повече, въпреки че се вижда откъм площадката за паркиране.

Болд се ухили. Тя бе започнала да мисли като ченге. Тя всъщност съобщаваше на тези, които я слушаха отвън, че Ройс има директен поглед към паркинга.

Ройс попита:

— И така, как точно мога да ви помогна?

— Както казах, много е важно за нас да знаем психологията на нашия заподозрян, така че да си изградим една достатъчно здрава теза.

— Естествено.

— Но има известни аспекти в условията на жертвите, които водят към индикация за наличие на раздвоена личност. Това е, че този човек в някои случаи е в състояние на пълен контрол над себе си, а в други случаи, понякога, действа като психопат. Това поне частично подкрепя идеята за наличие на дубльор и освен това, честно казано, говори за изцяло различен случай за нас.

— Разбира се, че е така.

— Другият интересен факт е, че заподозреният с голяма готовност дискутира много от неговите жертви, но отказва да поеме отговорността за четири жени: Савирия, Джордан, Шафълбийм и Дехавелин, което подкрепя допълнително нашата теория за наличие на дубльор. Доктор Диксън е натоварен да направи някои последни изследвания по наша поръчка...

— Относно какво?

— О, това е интересно... Джеймс. За едно нещо исках да ви попитам. — Болд просто чуваше как се надига напрежението в нейния глас и се питаше дали Ройс бе забелязал това също. — За лентата върху устата. Като почиствахте телата, забелязахте ли някакви остатъци по устните? Имаме основания да вярваме, че дубльорът е залепвал устата на жертвите си затворена, докато Ландж не го правеше по същия начин. Това би могло да ми помогне да сглобя профила. Ние смятаме, че той може би ги е измъчвал доста жестоко, преди да ги убие. Заподозреният, когото вече арестувахме, е бил по-малко брутален. Оказа се, че ги е изнасилвал също.

— Изнасилвал? Това е невъзможно. — Ройс подчертано извика.

Тя замълча. Болд чуваше нейното дишане. Мислеше, че ако можеше още малко да усили приемника би могъл да чуе и ударите на сърцето ѝ. Представи си точно мястото на нейния микрофон...

Дафи каза:

— Доктор Диксън го потвърди. Това, което ни впечатли, бе, че той бе използвал кондоми. Вътре нямаше сперма. Считал е, че жените са нечисти, затова ги е изнасилвал с кондоми. Твърде необичайно. Сигурна съм, че никой няма да ви държи отговорен за това, че сте пропуснали тази важна подробност.

Това беше нейното първо директно предизвикателство. Болд почувства нещо като горещи шипове в гръбнака си. „Спокойно“ — каза си той със затаен дъх. Док Диксън го изглежда учудено.

— Пропуснал съм? — каза Ройс със странен глас.

— Той ги е наказвал! — каза тя сухо. — Завързвал ги е за леглата, с лице надолу — това е друга грешка на дубльора, — и после ги е изнасилвал, като същевременно ги е принуждавал да гледат порнофилми. Той е работил във видеوماгазин, Джеймс. По такъв начин е имал възможност да избира своите обекти. Вие виждате разликата — единствената връзка между четирите жени е тяхното членство в различни здравни клубове. Дубльорът е хващал жертвите си в здравни клубове.

— Аз съм могъл да изчистя остатъците от залепващата лента съвсем случайно. Това е възможно — каза той. — За какво точно проверява доктор Диксън?

— Доктор Диксън? — Тя се престори, че е забравила. — А, да! Той може да направи някои по-подробни тестове, за да потвърди уликите за изнасилването. Ние сме сигурни обаче, че не би намерил никакви признаци за изнасилване на Дехавелин. Убиецът дубльор си е свършил много лошо работата с Дехавелин.

— Лошо?

— Да! Искам да кажа, че този гей се мислеше способен да изпълнява перфектно своята работа. Може ли да си представите това?

— Но аз видях всичките жертви. Доколкото бих могъл да преценя, всички бяха убити от едно и също лице. Сега, слава богу, аз не съм доктор Диксън...

— Не се подценявайте. Доктор Диксън говори много ласкаво за вас. Още повече, че работата на този дубльор далеч не е перфектна.

— На мен ми изглеждаше перфектна — каза той.

— О, той добре дублираше кръстатите убийства, много добре. Твърде добре, с изключение на това, че пропусна изнасилването като улика. Разбира се, вие я пропуснахте също. — Тя замълча, оставяйки една напрегната атмосфера. — Същото допусна и доктор Диксън. Това беше с другата, с която убиецът си свърши лошо работата. Ужасна работа наистина.

— Другата?

— Джейн Доу.

— Джейн Доу?

— Джудит Фюлър — каза тя тъпо и замълча.

Болд си представи как в този момент тя гледа Ройс право в очите. Опитай се да издържиш този поглед, мислеше Болд. Той се гордееше с нея. Тя добре се справяше.

— Фюлър? — отново същият въпрос.

— Ние знаем коя е Джейн Доу. Нейното име е Джудит Фюлър. Мислехме първоначално, че е Бетси Норвак. Норвак принадлежеше към здравния клуб. Знаехте ли това?

Настъпи продължително колебание. Болд се страхуваше, че тя го подложи на тежко изпитание твърде ускорено. Мислено я съветваше да намали темпото, но по гласа ѝ можеше да каже, че това ѝ харесваше. Тя започваше да го атакува от всички страни, както това прави самодоволна котка с глупаво, безчувствено мишле. Тя го привличаше

като му „доверяваше“ едно или друго, а после го смразяваше с пълна изненада. Само че Ройс не беше безчувствен.

— Бетси? Да. Знаех за Бетси.

— Какво удивително съвпадение ни поднася животът, нали? Като си помислиш само, че тя е членувала във вашия клуб! Вие бихте могли да спасите нейния живот! Не ви ли интересува? Съжалявам. Много грубо от моя страна. Мислех, че може би сте заинтересован. Както всички хора.

— Защо казвате това?

— Ами, доколкото вие сте първият, който борави с жертвите. Вие с доктор Диксън сте първите, които имате работа с всички жертви.

— Това е истина.

— Проблемът с Джейн Доу, както аз го виждам като професионалист, е, че тук имаме един извършител, който може да дублира кръстатите убийства почти мот-а-мо, ако изключите изнасилването и няколко други по-дребни неща, но що се отнася до Джейн Доу — фактически до Фюлър — той не е имал от какво да копира; останал със своите собствени средства, той е забъркал голяма каша. Второкачествена работа, действително. — Тя го почака да каже нещо, но тъй като той си мълчеше, тя веднага продължи.

Болд неспокойно се завъртя на стола си. Диксън го попита какво става, Болд му направи знак с ръка, за да го успокои. Радиосмущенията пречеха да се чува.

Дафи каза:

— Знаехте ли, че Джудит Фюлър беше репортер?

— Аз? Как бих могъл да зная това? Аз не познавах Фюлър.

Дафи заговори бързо като последна клюкарка.

— О, да, разбира се! Правилно. Тя беше независима репортерка, която работеше за „Лос Анджелис Таймс“. Тя беше съставила една интересна история за убиеца дубльор в Тъксън и Денвър, и беше го проследила до тук.

— Казахте „второкачествена работа“. Какво имавте предвид?

— Този гей няма творчески способности, Джеймс. Никакви. Той наистина не е много умен. Направил е маса грешки.

— Обяснете какви! — каза той сурово.

— Въпросът се състои в следното: той извършва такава „хубава работа“, копирайки кръстатите убийства. Вие самият казахте същото.

Не мислите ли, че свърши една „добра работа“?

— Перфектна — каза меко Ройс с глас, който изплаши Болд.

— Не, не перфектна, но добра — коригира го тя. — Той е залепвал устата на жертвите, защото е искал да ги измъчва, Джеймс.

— За какво точно искахте да ме питате, госпожице Матюс? По-добре да се върна към моята работа.

— Дафи — каза тя.

— Още нещо?

— Как бихте описал състоянието на жертвите? Забелязахте ли въобще нещо различно в тях? Искам да се опитам да разбера дубльора.

— Едни и същи. Всичките бяха идентични.

— Ние вече се съгласихме, че не всички са били идентични, Джими.

— Не ме наричайте така!

— Не ви ли харесва името Джими? Това е прекрасно име!

Болд чу шум от отместване на стол при ставане.

— Ако това е всичко...

— Майка ви не ви ли наричаше Джими?

— Какво?!

— Така ли беше?

— Какво знаете вие за моята майка? Какво, по дяволите, става тук, впрочем?

— Вие знаете къде сгреши убиецът с Джейн Доу. Не сте ли заинтересован в това, Джеймс?

— Какво искате от мен?

Болд стана. Смущенията се засилиха и той не можеше да следи разговора. Това го нервираше. Тя го притискаше много настойчиво. Настъпваше твърдо. Болд следеше нейния контрол върху разговора със затворени очи.

— Какво има? — попита Диксън, като видя Болд изправен.

Болд постави приемника на най-високата степен на звука и натисна слушалката по-навътре в ухото.

Дафи извика високо:

— Аз имам нужда от вашата помощ! За какво мислите, че съм дошла при вас? Мислите ли, че ми харесва това място? Вие сте били първият, който е преглеждал телата. Малките неща могат да ни кажат толкова много! Нуждая се от помощта ви, Джеймс, ако искаме някога

да хванем този дубльор. Но ние сме длъжни да го хванем. Длъжни сме да го спрем, вие и аз, нали, Джеймс?

— Да — каза Ройс, изведнъж много по-спокойно. — Да, би било добре да се спре.

— И вие ще ми помогнете да го спра, нали?

— Аз... аз бих искал.

— Вие можете да ни помогнете да открием всички различия в убийствата. Знаем, че четири от тях са извършени от друг убиец. И колкото и да си мисли той, че ги е извършил перфектно, ние знаем, че това не е така.

— Те бяха перфектни — настоя Ройс доста меко. — Те ми изглеждаха абсолютно перфектни. Аз мога да ви кажа това.

— Не, не съвсем перфектни. Дубльорът позволи на Дехавелин да побегне, защото се опита да я измъчва, но твърде бавно. Той остави своите отпечатьци в къщата на Бетси Норвак. Не изгори напълно дрехите на Норвак. Не знаеше достатъчно за Паджит Саунд! Джеймс, точно с дискутирането на състоянието на телата — имам предвид детайлите — вие можете да ми помогнете да определя какво би могъл заподозреният да мисли, когато е убивал жертвите си. Разбирате, че за обвинението е важно да определим кои жени е убил нашият заподозрян и в какво душевно състояние се е намирал, когато е извършил убийствата. Това е много важно. Мисля, че можете да разберете това.

— Кой е той? — Гласът му прозвуча патетически, но приглушено.

— Като че ли е пресата — каза тя. — Площадката за паркиране е пълна с представители на пресата. — Тя наблегна върху това, опитвайки се да алармира Болд. — Нещо става на горния етаж, може би.

— Защо полицаите ги извеждат навън? — питаше той учуден, гласът му изведнъж стана по-ясен, от което Болд разбра, че той гледа през прозореца навън, а после се обърна с лице към Дафи. — О, боже мой! Вие? Вие сте ченге, нали?

— Джеймс! — извика тя.

Болд долови борицкане, раздиране на блузата и микрофонът замря. Доктор Диксън бе чул колите. Той разтвори завесите и Болд видя десетки репортери през високия прозорец. Някой бе подшушнал

на пресата. Той се впусна през вратата по посока на подготвителната зала.

Втурна се през вратата. Някакво момиче, на не повече от петгодишна възраст, лежеше мъртво на една маса, покрито до брадичката със зелена покривка. Отворените му очи гледаха втренчено в тавана. Болд се вцепени от тази гледка, неспособен да отмести погледа си. После побягна към далечната врата, издърпвайки едновременно револвера си, насили вратата и влезе. Стаята бе празна. Радиопредавателят и парче от блузата на Дафи лежаха на пода.

Той се втурна в следващата стая, където секретарка с пепеляво лице втренчи поглед към него. Неспособна да говори, тя посочи една отворена врата в дъното на коридора. В далечния край на дълга зала Болд забеляза бързо отваряне на врата, при което видя силуетите на две фигури. Сетне вратата се затвори и в коридора стана тъмно.

Той бе изправен пред две алтернативи: можеше да използва малкия си преподавател, закачен на колана, да уведоми Шосвиц, че Дафи бе отвлечена като заложница (при това Шосвиц бе длъжен да предаде тази информация в отдела „Специални оръжия и тактики“) или да тръгне подир двамата сам. В този кратък момент на нерешителност той бързо прецени, че при толкова радиосмущения, външният екип едва ли ще е разбрал какво бе станало — че Дафи бе отвлечена като заложница. Ако те бяха заподозрели такова действие, те биха му се обадили по другия преподавател, което означава, че все още не знаеха — една ситуация, която не би могла, е, и не би трябвало да продължава много дълго. Той трябваше да действа бързо.

Дългът го задължаваше да информира своя лейтенант за създалата се ситуация, но умът и сърцето му диктуваха да пренебрегне дълга. Той не се доверяваше на екипите на Специалния отдел, на техните способности да оперират правилно в кризисни положения, въпреки тяхната специална подготовка. Болд не беше склонен да рискува, да им позволи да добавят и Дафи в списъка на своите неуспешни спасителни операции.

С влизането си в коридора на сутерена, без да се обади на своя началник той разбра напълно, че нарушаваше процедурата, че в последна сметка ще бъде държан отговорен както за неговото решение, така и за изхода от тази ситуация. В това не можеше да има никакво съмнение.

С револвер в ръка пробяга дългия коридор, минавайки покрай картонени кутии и складови помещения, отвори вратата в края на коридора и тръгна бавно, с търсещ поглед и напрегнат слух, готов да отговори и на най-малкото движение. Тази врата осигуряваше достъп до пожарното стълбище, а от тази до приземния етаж на Медицинския център.

Някакъв мъж слизаше бързо по стъпалата с широко изблещени очи. Той мина покрай Болд и продължи надолу, без да каже нито дума.

Болд се сниши, хукна нагоре по стъпалата с насочен към горното ниво револвер и бързо се оказа на нивото на приземния етаж.

На това ниво, което фактически бе приземният етаж на Медицинския център, той се спря да си поеме дъх и да реши дали Ройс е продължил по стълбището нагоре или е влязъл в болницата на това ниво? Отговорът на този въпрос дойде, когато случайно съзря двама души с каменни лица да завиват по стълбата над него, стараяйки се да не бъдат подозрения. Болд прибра револвера в кобура, дръпна леката врата и бързо влезе в болницата.

Забеляза ги почти веднага: Ройс я държеше здраво, близо до себе си и я водеше с бързи крачки напред. Скъсаната ѝ блуза висеше на нея. Хората изплашени им даваха път.

Детективът се прилепи до един вход, внимавайки да не бъде забелязан. В коридора имаше тълпа от хора, напълно объркани от това, което виждаха. Ройс продължаваше да се оглежда през рамо наляво и надясно и тласкаше Дафи напред. За да се маскира, доколкото е възможно, Болд съблече якето си и го завърза на кръста си, за да не се вижда кобура с револвера. С наведен към пода поглед той тръгна през коридора, където тълпата вече не виждаше Ройс. С хлътнали и провиснали рамене и поглед, насочен към олющените бомбета на обувките, които не бе почиствал от няколко седмици, Болд се придвижи до фойето. Само два пъти погледна нагоре.

Първият път, когато Ройс гледаше настрана от него и водеше Дафи към дежурния на входа, като крещеше силно на чернокожия да му освободи пътя.

Вторият път — когато те вече бяха изчезнали.

Болд знаеше, че имаше твърде малка възможност да се попречи на Ройс да нарани и дори да убие Дафи. За него тя беше надежда, закрила от полицията и възпиращо средство. Ако изгубеше тази надежда, не можеше да се предвиди какво би направил. Решение на Специалния отдел можеше да бъде конфронтацията. За момента обаче решението на Болд бе против всякаква конфронтация. Ройс имаше твърде много възможности в тази среда, твърде много потенциални заложници.

Като стигна до четирилентовото кръстовище, Болд ги видя. Движеха се доста бързо. Няколко пластмасови направляващи стрелки бяха закрепени на стената, една от които с надпис „Бърза помощ“

сочеше към Ройс и Дафи. Болд отново наведе глава и продължи напред. Тук имаше малко движение; след секунди Болд разбра, че бе останал сам с тях. Ако би трябвало да се действа, то сега бе моментът за конфронтация с престъпника.

Той вдигна глава: Ройс я дърпаше напред почти бегом, като с едно око внимателно следеше движението на Болд. Значи беше го забелязал.

Болд се забърза, като накуцваше леко.

— Стой далече! — изгърмя гласът на Ройс, но Болд продължи бързия си ход. Бяха стигнали почти до вратите...

Ройс завъртя Дафи; отнякъде се появи скалпел, опрян в гърлото ѝ; чистият метал проблясваше на светлината. Заднешком той я повлече между двете летящи врати. Преди вратите да се затворят, Дафи успя да погледне Болд в очите.

За негова изненада, в очите ѝ нямаше страх. Вместо това той забеляза на лицето ѝ дълбоко разочарование.

— Назад! — чу вика на Ройс.

Болд натисна вратите и се намери във фоайето на приемните кабинети на „Бърза помощ“. Ройс държеше Дафи до вратата на изхода, всички присъстващи гледаха към него. Само някои се обърнаха, когато Болд влезе с револвер в ръка.

Като го видя, Дафи изпълни замисления удар: извъртя се, ритна силно Ройс и едновременно го удари с лакътя си в корема. Това беше един добре изпълнен маньовър и ако Ройс не бе толкова силен физически, можеше да даде добър резултат. Но в случая това не допринесе нищо за нейното освобождаване. Ройс я задуши в желязната си хватка с ръка пред гръкляна и тръгна назад към изхода, дърпайки я със себе си. Автоматичните врати се отвориха. Той я повлече навън, като държеше скалпела застрашително близо до нейното гърло.

Болд замръзна като видя Ройс да вдига скалпела към лицето на Дафи — едно движение, което я направи съвсем послушна. Той отвори дясната врата на една от трите чакащи линейки. Болд наблюдаваше мълчаливо как другите линейки се изтеглиха по настояване на Ройс. Той набута Дафи в светло боядисания фургон близо до шофьорската седалка, дръпна вратата и я затвори зад себе си, като държеше скалпела опрян на долната ѝ челюст.

Моторът заработи. Ауспухът изкашля само едно-единствено клъбце сив дим. Колата бързо се отдалечаваше. Въпреки че двата входа на Медицинския център добре се охраняваха от невидими патрули, никой не бе предвидил, че Ройс ще избяга през рядко използвания коридор в сутерена и ще мине през прилежащия медицински център. В резултат на това практически нямаше патрулна кола, която да спре линейката, или да я преследва. Контролният пропускателен пункт беше разположен на обратната страна, зад блока на обслужващите сгради. Линейката зави надясно след изхода и изчезна; Дафи бе задволана.

Последното нещо, което Болд видя, бе мекото и гладко лице на Ройс, изкривено от страничното стъкло.

Престъпникът се хилеше самодоволно.

Болд не искаше да довери живота на Дафи на усилията на целия департамент. Искаше да преследва линейката, но не желаше да привлече цялата полиция в тази акция, особено специалните екипи. Той се отправи с бързи крачки около западната страна на масивния Медицински център. Бе паркирал колата си на другата страна на улицата в далечния край на паркинга, във от пространството на центъра. Единствената му надежда да не бъде забелязан, бе да се придържа по-близо до сградата, след което да тръгне с наведена глава направо към колата си. Като се изравни с паркинга, предпазливо се придвижи под прикритието на една редица дървета. Знаеше, че с всяка изминала секунда изпускаше линейката.

Чу гласове на хора, идващи някъде отпред, откъм обратната страна на едно кедрово дърво. Различи думите: „Благодаря, Джон!“, а по гласа разпозна много добре Марти Хенфилд, местен криминален репортер. Той заобиколи дървото и там видя Хенфилд, който стискаше ръката на Джон Крамер. Крамер видя Болд, разбра, че бе разкрит, и започна панически да повтаря:

— Той ме изнудваше, Лу, той ме изнудваше...

— Какво? — каза Хенфилд. — Това е чиста лъжа!

— Ти, копеле! — изсъска Болд, като помисли за Йергенсен, за семейство Левит, а сега и за Дафи.

Той си спомни как Крамер се изчерви в разговора си по телефона неотдавна, изненадан от влизането на Болд. Сега знаеше кой е посъветвал пресата. Заедно с това му се изясниха и много други неща: кой се опитваше толкова упорито да прехвърля вината, вместо да поеме своята отговорност. Кой в департамента поддържаше връзките с пресата и другите средства за масова информация и осигуряваше присъствието им. Кой се опитваше да принесе Дафи като изкупителна жертва в случая с Йергенсен. Кой гледаше на контрола над връзките с медиите като на власт, и на тази власт, като ключ за издигане в органите на полицията.

Несъмнено той, сержант Джон Крамер, бе предал на пресата профила на убиеца на Научния център в Куантико преди няколко месеца. Това предателство струваше живота на Йергенсен, а на полицията създаде огромни затруднения и объркване. Крамер бе алармирал пресата за съпричастието на Джъстин Левит към следствието. Той предизвика убийството на съпрузите Левит, отвличането на момчето, а сега Дафи...

Болд се приближи плътно до Крамер, игнорирайки Хенфилд, който стоеше до него. Извъртя се настрана и с цялата тежест на тялото засили железния си юмрук в лицето на Крамер. От удара Крамер подскочи и падна назад с разместени челюсти и силно кървяща уста. Болд го зарита в ребрата, после се обърна към репортера, но той беше изчезнал. Постави Крамер седнал с гръб, опрян на дървото, ритна го няколко пъти в корема, той се отпусна и падна на земята. Болд се обърна и тръгна към колата си. Шосвиц викаше неговото име, но той не му обърна никакво внимание.

Скочи бързо в колата, завъртя ключа, включи на скорост и натисна клаксона, за да си осигури чист път за бързо напускане на района. Отдалечавайки се, видя в ретровизьорното огледало Шосвиц да му маха с ръце, събиращата се около Крамер тълпа и репортера, който стоеше до далечния ъгъл на сградата. Лу Болд се носеше стремително напред: изключи полицейското радио в колата, откачи от колана своя малък приемник-предавател за служебни разговори и го изключи също.

Не използваше нито сигналните полицейски светлини, нито сирената — не можеше да рискува да бъде засечен. Беше на две преки от „Бродуей“, бе спрял от червена светлина. Сигурно Ройс не е тръгнал към апартамента си на Седемдесет и седма — Норт. Но накъде? Червеният сигнал бе сменен със зелен, но той не бе забелязал, докато не чу клаксона на колата зад него. Звукът на клаксона съвпадна по време със силно изсвирване на параходна тръба, отекнала в целия град. Той тръгна напред бавно, вниманието му бе привлечено от треперещата му дясна ръка и подуващите се пръсти.

Пътувайки пресяваше детайлите на следствието. Къде може Джеймс Ройс да е откарал своята заложница? Дали би я убил, както беше убил Джудит Фюлър? Със затихващото ехо на параходната тръба в главата му проблесна мисълта за най-вероятното място, където

Джеймс Ройс — дубльорът — би могъл да я откара. Той зави надясно и излезе от трафика, след което натисна педала на газта по посока на градския център.

На три пресечки от вълнолома на ферибота за Вешън Болд видя изоставената линейка. Бе паркирана пред едно фотоателие. Той паркира успоредно и провери вътрешността на колата. Линейката бе празна.

Болд остави колата си както бе паркирана зад линейката — блокирайки излизането на линейката — и се отправи към вълнолома. Ако Ройс имаше мозък в главата си, той би отвел заложицата си на най-високата палуба на ферибота, откъдето би могъл да има предимството да огледа огромния паркинг, както и да следи за евентуално появяване на полицията.

Предвид на това Болд се спря при един уличен продавач и заплати пет долара за един чадър, сводестата част на който бе от черен найлон, а рамката и дръжката от кухи алуминиеви пръчки. Сигурно и най-лекият бриз би го деформирал. Опъна чадъра и го нахлупи ниско над главата си, така че никой не би могъл да го познае дори от нивото на улицата. Купи си билет и се качи на ферибота, който по разписание трябваше да отплава след по-малко от десет минути. Водата с плаващи маслени петна се разбиваше в коловете на вълнолома. Въздухът бе наситен с миризма на бензин и сол. Той се изкачи по тясната стоманена стълба на главната палуба. Разгледа заетите места в скъпоструващата вътрешна зала, множеството редици светли маси и столове от формовано фибърно стъкло, търсейки Ройс и Дафи, или, макар и по-лошото — поне само Ройс. Като не ги намери вътре, той тръгна по външната палуба около централното тяло на кораба. Тук вече можеше да опъне отново чадъра. Под прикритието на чадъра обходи целия периметър като някакъв странен турист, необезпокояван от суровото дъждовно и ветровито време. Всъщност страхуваше се само да не би вятърът да му развали прикритието. Дъждовните капки барабанияха по изпънатия свод на чадъра. Той заобиколи носа на кораба — беше един от шепата хора, достатъчно смели, или достатъчно глупави да стоят в това време навън.

Товареха последния автомобил на борда. Всеки момент корабът можеше да отплува. Оскъдни минути оставаха, преди да стане невъзможно връщането назад — той не би могъл да слезе от кораба; би се превърнал в пленник на ферибота до остров Вешън, а Ройс може би е останал някъде в града. Той беше толкова сигурен — изглеждаше, че има голям смисъл Ройс да отплава за Вешън, където имаше лодка без съмнение, а може би и виличка. Да отплава към същото място, където Джудит Фюлър го беше намерила, заради което бе убита. Но изведнъж неговата увереност избледня — трябваше да е пълен идиот, за да мисли, че би могъл да разгадае логично действията на един умопобъркан убиец. Добре би било, ако ставаше въпрос за поведението на Мило Ландж.

Тогава я забеляза.

Видя само краката ѝ, но това беше достатъчно. Ясно очертаните прасци на краката ѝ изчезнаха по стълбата нагоре, водеща към най-горната палуба. Единствен поглед. Само едно зърване, но достатъчно, за да я познае. Той познаваше тези крака. Веднага се отдръпна настрана и се прикри, така че да не могат да го видят отгоре. Сърцето му биеше често и шумно като дъждовните капки по палубата. Мислите му бръмчаха като машините на кораба. Ще се осмели ли да ги последва на най-горната палуба? Би ли могъл да се надява, че ще може да се скрие от тях? Мислеше, че не. При толкова малко хора навън, биха го забелязали веднага. И още нещо: той фактически не бе я виждал. Само един чифт крака. Едва ли това е достатъчна основа за едно решение, въпреки че сърцето му подсказваше, че беше тя.

Какво да направи?

Дъждът се усили, едри капки забарабаниха по палубата, но само за няколко секунди, след което изведнъж отслабна. Сега само ръмеше. В далечината облачният похлупак се разкъса и слънчевите лъчи осветиха движещите се по корабните маршрути товари. Болд се надяваше, че ще продължи да вали — нуждаеше се от оправдание за използването на чадъра. Отминаващият дъжд не му оставяше никакъв избор. Трябваше да погледне още един път тази жена; нуждаеше се от протекцията на чадъра поне докато се убеди, че това бе тя. Направи две крачки по стъпалата и тогава разбра, че бе тръгнал нагоре към последната палуба. Вървеше и се озърташе предпазливо под обръча на чадъра. Като стигна към средата на стъпалата, видя обувките на жена.

На Дафи ли са? — учуди се. Защо не си ги спомня? Сетне прасците на краката ѝ. Нейните колене. Горният подгъв на полата ѝ. Полата на Дафи? Съмняваше се, не може да си спомни как бе облечена. Още една крачка. Ето и косата на жената. Една ръка — мъжка ръка я държеше здраво през кръста; трябва да са те двамата! Още една крачка нагоре? Краката му се движеха независимо от неговите мисли. Вече е на палубата. Дафи? За пръв път не можеше да си спомни как бе облечена. Ръцете на жената бяха скръстени плътно срещу студения вятър. Той видя на ръката ѝ златна гривна и сърцето му замря. Бързо вдигна чадъра и я погледна в лицето.

Не беше Дафи.

Тази жена беше по-стара; съпругът ѝ, опитвайки се напразно да ѝ създаде повече комфорт с ръка около кръста ѝ, сочеше слънчевото петно в далечината и придържаше несръчно един светлочервен чадър.

Ядосан, Лу Болд отвърна поглед от тях, пристъпи назад и погледна към по-долната палуба. Очите му срещнаха погледа на Дафи Матюс в желязната хватка на Джеймс Ройс, който гледаше надолу към товаро-разтоварната площадка. Тя бе облякла своето сако, косата, сплъстена от дъжда, падаше върху лицето ѝ като водорасли върху скалите. Нейните кафяви очи показваха признаци на угасваща надежда и тя мина под него безшумно, без да забавя крачката си или да се спира, без да прошепне нещо или да подаде знак, че е разбрала. Ройс я поведе по-нататък под пълен контрол, оставайки под козирката на горната палуба, вълн от ръмвящия дъжд. Болд наклони чадъра, така че да не го виждат, спусна се по стъпалата и излезе на противоположната страна.

Корабната тръба изсвири оглушително, резонирайки в полюшващата се вълниста повърхност на водата и тътнейки в тесните градски улици. Болд подскочи при изсвирването и за момент загуби равновесие; корабът вече се движеше.

Фериботът се отлепи от кея.

Шепа хора махаха за довиждане към брега.

Пространството на овалната зала в центъра на кораба бе оградено от стъклени стени, позволяващи на пътниците да гледат навън. Болд седеше с гръб към Ройс и Дафи и с лице към носа на кораба, където имаше няколко пейки заковани за пода, на които сядаха любопитните пътници и разглеждаха забележителностите по маршрута в хубаво време. Сега имаше само една млада двойка, сгушила се на една от пейките; те се целуваха и си шепнеха тихо. Само двама души в тази част на кораба. Тяхната невинна взаимна наслада контрастираше с неговите чувства в този момент и неуверения му поглед.

Лу Болд тръгна и се опита да намери Ройс и Дафи вътре в залата, както и вън от нея, гледайки през стъклата, но явно беше ги загубил. Тръгна по щирборда, но на ъгъла се спря, страхувайки се да не ги срещне лице срещу лице. Надникна предпазливо иззад ъгъла — страничните пейки бяха празни. Почака няколко напрегнати минути, чудейки се къде може да са отишли. Мислеше, че неговото присъствие би могло да даде на Дафи някаква надежда, колкото и слаба да е тя, знаейки, че в подобни ситуации надеждата беше много важна.

Той не беше сигурен как ще се справи с всичко това. Трябваше ли да се изправи срещу Ройс сега на ферибота, където по същество той се намираше в капан? Ще бъде ли резултатна такава конфронтация или ще свърши със смъртта на Дафи и вземането на някой от пътниците за заложник? Болд не искаше да поставя Дафи в по-голяма опасност, отколкото беше. Той бе смаян от Дафи, когато ги видя преди малко — тя се държеше много добре, много професионално. Бе обучена да се занимава с неуравновесени типове и да поддържа своето самообладание. Докато за себе си Болд смяташе, че е нервен, възбуден и нетърпелив. Искаше да ликвидира тази ситуация. Сега. Искаше да спаси Дафи и да затвори Ройс жив или мъртъв.

Погледна отново иззад ъгъла с надеждата да ги види. Нямаше ги. Върна се натам, откъдето бе дошъл, като се стараеше да се държи подалече от централната част и напрегнато наблюдаваше. Мина покрай

мястото, където се бяха видели и продължи по-нататък с ниско спуснатия чадър, като си позволяваше само мигновени погледи напред. Проблемът бе, че имаше прозорци от лявата му страна. Ако те бяла влезли в кафетерията, може би оттам наблюдаваха външното пространство. Затова наклони чадъра повече към страната на стъклата и се откри откъм фронта, но чувстваше, че този компромис бе необходим. Вървеше бавно, не искаше да изглежда неспокоен.

Съзря ги като заобиколи ъгъла в задната част на кораба. Седнали на една външна пейка зад един стоманено-стъклен панел, очевидно поставен като ветрова защита. Беше късно да се връща, без да привлече вниманието им. Със скрито под чадъра лице Болд отиде до парапета на кърмата и погледна надолу към бурния килватер, над който игриво прелитаха чайки. Той чувстваше погледа ѝ върху себе си. Не можеше да се обърне и да ги погледне. Помисли си, че може би в този момент Ройс се приближава към него със скалпел в ръка, че последното нещо, което вижда, са безгрижните чайки, порещи въздуха и кипящите води в килватера на този кораб.

Чувстваше се безсилен да направи каквото и да е, изправен тук, до парапета на кърмата. Бръкна под самото и напипа оръжието. Ще дръзне ли да ги приближи сега, да извади светкавично револвера и да застреля Ройс, преди да има възможност да реагира? Възможно ли е това?

Продължи плътно покрай парапета; чадърът го скриваше от погледите на седящата двойка; не можеше да ги погледне, движейки се бавно, но твърдо по периметъра, докато се изравни със задната част на палубните помещения. Рисува един бърз поглед от ъгъла и ги видя в тил.

„Толкова близо! — помисли си. — Толкова близо до тях!“

Не бе формулирал никакъв план на действие. Премисли няколко идеи, докато корабът скъсяваше разстоянието до Вешън, но времето работеше против всякакви планове. Ако телефонира на Шосвиц от острова, ще им трябва поне един час за организация, но през това време Дафи може да е вече мъртва. Скоро Ройс няма да има нужда от нея; тя би била ненужен товар за него.

Това бе за него една неизследвана територия. Бе свикнал да изследва една ситуация с помощта на жертвата — на мъртвата жертва. А сега трябваше да се добере до все още живата жертва, при това да

вземе предвид замислите на убиеца, което му изглеждаше много трудно, ако не и невъзможно да се направи. Има ли нещо предвидимо при такъв душевноболен убиец?

Да! Изведнъж той разбра, горд със своето умозаклучение. Ройс бе един дубльор, следователно се е чувствал сигурен в дублирането. Ако той притежава познавателни мисловни способности — което би трябвало да е така — тогава трябва да е убеден, че е най-добър в репродуцирането на събитията, а не в тяхното сътворяване. Ако се приеме това като факт, в такъв случай става ясно какво иска да направи сега: щеше да повтори убийството на Фюлър, убийството, което един път е извършил. Той се бе отправил за остров Вешън не само за да избяга от полицията, но и защото чувстваше известно удобство в повтарянето на вече използвани методи за убийство. Не трябваше да мисли, той трябваше просто да възпроизведе събитието.

Ето това го правеше предвидим. Това означаваше, че той се бе насочил към специфично място на острова, че имаше специфичен план, който следваше. Бе го правил преди.

Болд си спомни за тестовете, които правиха върху работния модел на Паджит Саунд, и успя мислено да си представи приблизителното разположение на мястото, където тялото на Фюлър бе потънало в естуара на пролива. Спомни си за малката восъчна топчица как бе понесена от подводните течения.

Грозната корабна тръба отново разцепи въздуха и като се обърна, Болд видя бързо приближаващия се бряг на Вешън. Времето като че тръгна по-бързо. Ройс изправи Дафи на крака. Болд се подготви отново да се скрие под чадъра, но неочакван силен порив на вятъра го обърна наопаки, превърна го в маса от алуминий и найлон. Двата се приближаваха до него. Той погледна през рамо: най-близкият изход беше по средата на кораба — изглеждаше на мили разстояние. Пусна чадъра на пода, обърна се и тръгна към централните стъпала. Зад него чадърът изплющя като крила на давеца се птица. Тръпчиви газове обгърнаха лицето му, очите му се напълниха със сълзи.

„Нищо не е просто на този свят“ — припомни си той.

Корабът все още беше на не по-малко от половин миля от брега, или на десет минути от момента на акостирането. Но в резултат на дадения сигнал всички пътници вече събираха багажа си и се придвижваха към стълбищата, водещи към основната палуба. В този

момент на щирборда останаха само трима души. Отново започна да вали. Водните капки направо жилеха, носени от силния вятър.

„Колко още има до тази проклета стълба?“ — питаше се той. За толкова време той би бил вече на брега — а брегът изглеждаше толкова близо! Прозорец след прозорец, той премина покрай централната зала, чувствайки мигновените погледи на някои пътници върху себе си. Знаеше, че двамата, недалеч зад него, продължаваха да се приближават. Питаше се какво ли си мислеше Дафи, като го виждаше как се отдалечава от нея. „Не съм те напуснал“ — промълви той тихичко, като в същото време си зададе въпроса дали това е съвсем вярно. След прекараната с нея нощ той бе започнал да се отдалечава от нея поне емоционално. Издигаше преграда между тях, като я избягваше грижливо. Бе започнал да формира своите чувства към Елизабет, да се самоубеждава, че съвместният им живот би могъл да потръгне отново, да, отново да заживеят заедно.

Вратата. Най-послед! Натисна силно вратата и излезе навън. Няма да се отдалечава повече от Дафи. Ще действа. Той се облегна леко на стената, застанал зад вратата. Дъждът се стичаше по небръснатото лице като пот в тропическа горещина. Очите му бяха фиксирани в защитното стъкло на вратата, а ръката автоматично сграбчи дръжката на револвера и го издърпа от кобура.

Болд мигновено се завъртя, дръпна вратата и насочи револвера срещу Ройс. Но Ройс бе опрял острието на скалпела в гръкляна на Дафи и тръгна спокойно заднешком по посока на парапета. Болд ги последва с насочен револвер, който държеше с двете си ръце.

— Пусни я, Ройс! Можем да приключим с това!

— Слушай него, Болд! — помоли го Дафи, извъртайки глава назад в желанието си да срещне погледа на своя мъчител, като излагаше на още по-голяма опасност дългата си уязвима шия.

— Ти си знаела? — каза ѝ гневно Ройс, като приближи още повече острието на скалпела до гърлото ѝ, и поддържайки постоянен визуален контакт с Болд. — Ти си знаела, че той ни е следил. — Лицето му се изпъна като на маниак, разтърси я злобно и добави: — Би трябвало да те убия!

Болд чу, че вратата зад него се отвори. Един от служителите се опитваше да задържи формиралата се малка група любопитни зяпачи.

Болд се чувстваше несигурен. Не знаеше какво да каже. Всяка погрешна стъпка можеше да има катастрофални резултати.

— Пусни я, Ройс. Джеймс, можем да решим въпроса. Ние двамата, ти и аз. Ако я нараниш, това ще помогне ли при твоето положение? Как ще се справиш с всички нас? — Той посочи тълпата.

— Не я убивайте! — извика един глас изотзад, веднага след като служителят подкани всички да влязат вътре.

— Назад! — извика Ройс. — Искam една кола. Искam кола и време, за да се отдалеча. Оставете ме сам, иначе ще я убия. И жестоко, отколкото другите. — Той дръпна леко острието през гърлото ѝ и Болд видя кървава следа.

Дафи се сви послушно, но прояви изненадващо самообладание. Това бе само една тънка кървава нишка — само едно предупреждение, но потеклата кръв напомни на Болд за всички предишни жертви, а пръстът му инстинктивно обра луфта на спусъка. Мислеше, че би могъл да застреля Ройс от мястото, където стоеше, да пусне само един куршум в главата му и да го убие, преди да е причинил по-голяма болка на Дафи. Но изстрелът може да предизвика контракция на мускулите на Ройс и тя да се окаже с прерязано гърло. Като че мисълта му бе схваната, защото Ройс скри главата си зад Дафи и го гледаше вече иззад нейната коса.

— Добре! Действай, Болд! Винаги си ми правил впечатление на земен човек. Една кола. Искam една кола и преднина.

Болд наведе надолу револвера, готов за всякаква изненада, с надеждата да смекчи положението. Завъртя глава в знак на несъгласие с искането на престъпника.

— Това е неприемливо, Ройс! И ти знаеш това. Няма да те оставя да избягаш.

Ройс хвърли бърз поглед надолу към вълнуващата се вода.

Дафи каза:

— Ти не искаш това, Джеймс! Помисли!

— Готов съм да преговаряме — добави Болд. — Но Дафи остава с мен. Ти можеш да получиш кола. Ще ти дадем време колкото поискаш, но Дафи остава свободна.

— О, разбира се! Исусе Христе! Ти трябва да си се побъркал! — Лицето му се промени; сега разбра, че Болд го считаше за умопобъркан. — Не можеш да намериш решение, нали? Мислиш, че

съм като *него*? Мислиш, че съм като твоя убиец? — Дафи се опита да помръдне главата си, но Ройс реагира веднага: натисна скалпела и от шията ѝ потече повече кръв. — Ти искаш да стоиш тук и да гледаш как убивам тази кучка, твоя си работа. Осигури ми кола, Болд! Веднага! Или кажи сбогом! — Той вдигна лакътя си и разряза кожата на Дафи.

Болд видя как тя затвори очи и се намръщи от болката. Направи крачка назад. Не искаше да го притиска повече. Време беше да отстъпи. Спря се. Наистина ли? Не би ли могъл Ройс да я убие някъде на друго място или по някакъв начин въобще? Ако го остави да я вземе със себе си, има ли шанс да види отново Дафи жива? Направи още една крачка назад. Шанс винаги има.

При това движение назад Дафи извика високо с гърлен глас, който бе трудно да се познае:

— Не! Не прави това, Лу! Не ме оставяй с него! Не с него! Боже, не! Моля те. Той е животно! — Тя изписка, произнасяйки една дума, която беше най-трудната за нея.

— Ти си разумен човек! — каза Болд. — Сделката винаги е двустранна. Трябва да изтъргуващ това срещу нещо друго, нали?

— Хвърли револвера! — изкомандва Ройс.

— Застреляй го! — извика Дафи с решителен глас.

Кръвта течеше по шията ѝ. Ройс, виждайки нейното влияние върху Болд, отново натисна скалпела; тя изпищя обезумяла от болка и започна борба с Ройс, за да се освободи от него.

Болд следеше движенията на Ройс с дулото на револвера. Видя, че има възможност за чист изстрел... Придвижи се още по-близо.

Все още борейки се с нея, Ройс извика:

— Назад! Не се приближавай! Махни се оттук! — Но той вече почти бе загубил контрол над нея. Изглежда тя не чувстваше вече острието на скалпела на шията си. Може би не чувстваше нищо въобще.

Риташе, блъскаше и се гърчеше, бореше се с него, въпреки неговата сила и болката от раната.

Болд хвана револвера и с лявата си ръка за по-голяма стабилност.

Ройс видя, че разстоянието между Дафи и Болд е съвсем малко, че положението му се влошаваше. Отново погледна към парапета.

Болд направи още една крачка напред. Беше близо сега. Съвсем близо. Това, което му оставаше да направи, бе да се прицели и да

дръпне спусъка. Право в главата. Но ако пропусне? Ако удари Дафи?

Дафи дръпна главата си назад и встрани, тъмната ѝ коса се развя, пръски кръв оросиха лицето на Болд. Беше порязана жестоко, но все още се бореше с всички сили.

Болд натисна спусъка...

Ройс дръпна скалпела и тласна Дафи напред.

Револверът изгърмя.

Ройс подскочи и се прехвърли през парапета.

Болд веднага хвърли револвера и хвана Дафи, преди да падне.

— О, боже, не! — извика, ръцете му трепереха, страхуваше се дори да я докосне.

С крайчеца на окото си видя как един моряк вдигна револвера от пода и се надвеси над парапета на палубата. Не се опита да го спира. Забеляза, че той хвърли спасителен пояс през борда.

— Аз съм доктор. — Солидно изглеждащ мъж в синьо „Гортекс“ сако каза, като помагаше на Болд да положи по-удобно Дафи.

Болд кимна с глава, неспособен да каже нито дума, нито да отдели поглед от Дафи. Най-после се наведе и докосна разрошената ѝ коса нежно, стараяйки се да открие очите ѝ. Тя примигваше под падащите дъждовни капки. Устните ѝ се раздвижиха, но не се чу никакъв звук. Губеше голямо количество кръв; а и някакъв ужасен звук накара Болд да помисли, че гърлото ѝ беше прерязано. Видя устните ѝ, когато за последен път се размърдаха, преди да изпадне в безсъзнание. Не можеше да бъде сигурен, но му се стори, че казваше:

— Благодаря ти!

Когато двете крила на вратата се отвориха, тишината на канцелариите бе взривена от гръмогласните викове на репортерите откъм улицата, задържани навън с помощта на няколко патрулни двойки.

— Искате или не искате, поставяме ви под протекция — повтаряше Шосвиц, водейки след себе си разрошения Болд и член на екипажа на кораба, двамата увити в сиви вълнени одеяла, на които личеше знака на фериботната линия. — Това е детски наивно, Лу.

— Водата е много студена, лейтенанте. Той не би могъл да оживее — възрази Болд. Те просто продължаваха някакъв спор, започнат в колата. — Освен това, сигурен съм, че го ударих.

— Но не и според твоя приятел тук, нали? — напомни му Шосвиц.

— Той никога не го е виждал дори.

— Видях го на повърхността на водата, само за миг — коригира го младият мъж с известна гордост. — Той трябва да е видял спасителния пояс.

Шосвиц го прекъсна, гледайки през рамо към Болд.

— Какво, по дяволите, правеше той с твоя револвер? — Отвори вратата на залата за разпити и ги пропусна да влязат. Това бе зала „В“, по-малка от зала „А“ със същото предназначение, но по-тъмна и освен това миришеше още по-неприятно, ако това беше възможно въобще.

— Аз се безпокоих за Дафи — за Матюс исках да кажа, лейтенанте.

— Дяволски късмет извади, че на борда се намери доктор. Иначе тя би била мъртва — каза Шосвиц. — Не заслужаваш благодарности, бих могъл да добавя. Ти проведе тази операция много лошо, Лу. Започна я лошо още в началото и за това ще си платиш дяволски скъпо. Операцията е само твоя, единствено твоя, приятелю. Аз си измивам ръцете, нямам нищо общо с нея. Чуваш ли ме? Ти пренебрегна всички останали. Искаш ли хартия за писане? Не използва

радиотелефона си, за да ни предупредиш, това на първо място; изключи радиовръзката в колата си; тръгна след тях, без да си осигуриш подкрепление, без какъвто и да е знак; ти се сби с колега офицер, който вече е попълнил жалба срещу теб; твоят револвер се оказа в ръцете на един цивилен... Трябва ли да изброявам още? Боже господи!

Той се облегна на стола и помисли.

— Ще го намерим — каза Шосвиц като продължение на някаква мисъл. — Бреговата охрана в пълен състав го търси.

— Прострелях го, лейтенанте! — повтори Болд.

— Да? В такъв случай искам тялото. Когато ми се достави тялото, тогава ще бъда удовлетворен. До тогава ти отнемам значката и револвера и ти поставям двама пазачи.

— Ти ми вземаш значката, защото ударих Крамер? — възрази Болд. — Това е абсурдно!

— Защото ти наруши процедурата. Ще има и разследване.

— А Крамер?

Шосвиц кимна с глава.

— Той излезе чист. Но той е бил информаторът през цялото време. Той е затънал в мръсотия. Едно баскетболно кошче. Щатската администрация ще предяви криминални обвинения по случая. Чакаха само да приключи работата по залавянето на убийците. Но това ще продължи дълго.

— Много дълго, надявам се.

— Ти не си достатъчно предпазлив, ти ще бъдеш вътре заедно с него — предупреди Шосвиц.

— Фил?

— Не започвай с мен. Чуй ме, нашият резидент лежи в болницата с десетина тръбички прикачени към него, нали? Не мога да ти благодаря за това. Затова ще се вслушаш в моето мнение, независимо дали ти харесва или не. Ще се ръководиш от него, докато постигнем достатъчно аргументи „за“ и оценим обстановката от наша гледна точка, защото ако този гей е оцелял, възможно е да избере една от двете алтернативи, които има: да напусне града веднага, или да те ликвидира и сетне да офейка от града. — Той направи кратка пауза, лицето му бе пламнало от викането. — Ако аз бях на неговото място — добави Шосвиц, — бих отстранил първо тебе. — Той повдигна

веждите си високо. — Но може би аз трябва да направя това вместо него. За да спася данъкоплатците от разходите по дисциплинарното разследване.

— Лейтенанте...

— Не те слушам, Болд. Не чувам. Не желая да те слушам и да чакам да свършиш с нож в гърба. Ако ти липсваш, или по-скоро ако по божия милост този гей е преодолял ниската температура на водата и е доплувал до брега, остава вероятността да те застреля. Ако случаят е наистина такъв, тогава може би, да, може би ще имаме нов шанс в тази бъркотия, и да направим това, което е най-необходимо. Ще го хванем! Ти ми говореше за специалните части и за тяхната обърканост. — Той повдигна ръка, за да не го прекъсва Болд. — Зная, зная. Ти мислиш, но ти не знаеш, по дяволите, всичко, което аз зная, и не претендирай, че знаеш всичко. На негово място аз бих те убил. За него ти си единственият, който затегна примката около него. И на тебе трябва да се отплати. При това веднага — това е, върху което единствено трябва да се съсредоточиш. Аз вземам твоята значка и оръжието ти. Имаш възможност за малка почивка, докато трае цялата тази проверка. А какво ще се опитаме да направим тук? — за твоя информация — да предотвратим всякакви изненади. Искам да мислиш само за това, че този гей вече е по следите ти. Този път няма кой да обърква нещата. Разбираш ли ме?

— В такъв случай няма ли да ми върнете револвера? — попита Болд.

— Ти знаеш програмата, Болд. Искаш ли един екземпляр? Ще поживееш като обикновен гражданин. Ако те хвана, че скриваш лично оръжие, скъпо ще ти струва. Няма изключения за никого от правилата. Няма фаворити. Пресата ще следи за всичко това съвсем отблизо, капитанът също, а и половината от жителите на този проклет град. Точно спазване на правилата, честно и откровено. Разбираш ли, Лу? Стриктно и честно!

— И така, какво трябва да правя аз? Да седна кръстато и да чакам да дойде при мен? Аз съм вашата примамка, така ли? Подхвърлят ме някъде и се надяват той да ме потърси. Такава ли е целта?

— Нали ти твърдеше, че си го хванал! — каза Шосвиц, като усилено чешеше главата си. — За какво е голямото безпокойство?

Но Лу Болд наистина се безпокоеше. Възможността Ройс да е все още жив го задушаваше като две здрави ръце, стягащи гърлото му. Не можеше да се храни добре, не можеше да спи. Когато успяваше да задреме, веднага му се явяваха ужасяващи кошмари — преживяваше последната кървава схватка с Ройс.

Седем дни след неговото отстраняване той се намери в светлата стая на интензивното отделение в болницата крайно изтощен и безсилен, така че на моменти мислеше, че се намира отново потънал в един от своите сънища. В съзнанието му — само призрачни лица и сенки, нереални, непознати, далеч нереално живи хора, разбира се, които го поглеждаха и отминаваха, което правеше и той с пълно безразличие. Това бе единственото, което правеше сега.

Хората, които се движеха в интензивното отделение, Болд възприемаше като въображаеми.

Дафи лежеше на едно легло, множество разнокалибрени тръбички водеха към нейните крайници, към устата и ноздрите ѝ. Комплект от електронни апарати тиктакаха, бибипкаха, мигаха и пулсираха около нея: врява от роботизирани болногледачки. Трахеята ѝ бе все още на мястото си. Очите ѝ проследиха Болд, когато той влезе и дръпна един стол, за да седне, но не можа да намери удобна позиция, от която да я вижда добре. Може би затова се изправи и застана до леглото. Наведе се и хвана ръката ѝ. Кожата ѝ бе сиво-бяла като слонова кост, а косата ѝ, винаги добре фризирана, сега бе разбъркана и явно се нуждаеше от шампоан.

— Казаха ми, че ще можеш да говориш. Добра новина! — каза той, оправяйки косите ѝ. — За пръв път ще разговарям с теб, без да съпреживявам цялата ти болка. — Той посочи своето, а после и нейното гърло. — За пръв път няма да можеш да ми отговаряш.

Но тя можеше да му отговаря. Не с думи, а с очите си. Той смяташе, че тя имаше най-изразителните очи, които някога е познавал, защото те му говореха достатъчно красноречиво, въпреки нейното

мълчание. Те се усмихнаха, когато той влезе, а сега го гледаха неодобрително.

— Да, да! — каза той, очевидно ядосан.

Тя го изгледа от горе до долу.

— Зная, зная — каза той. — Зная, че не изглеждам много добре в този момент. — На устните му се появи за миг кисела усмивка. — Не се тревожи за мен. Не се занимавай с мен. Нито за секунда. — Той погледна наоколо, а после към нея. — Той е моят проблем. Знаеш как става всичко това. Аз ще превъзмогна всичко... Аз... Те претърсиха и двете места: ти знаеш неговото жилище на Седемдесет и седма — Норт, а освен това са открили и другото на острова. Наето жилище. Наемал е жилище на Вешън, но те го претърсиха и откриха интересни неща. Две неща на жертвите, които липсваха. Вероятно те са били намерени от Фюлър. При обиска са открити и карти за членство в четирите здравни клуба. Не се тревожи. Ако той е тук... ако е тук в града, непременно ще го хванем. ФБР разполага с всички данни за него. Органите на три щата са раздвижени, канадските власти са алармирани; бреговата охрана все още го търси. Ако е някъде наоколо... ако е жив, ще го хванем.

Тя стисна ръката му бързо два пъти.

— Аз ли? Ти знаеш как съм. Адско безсъние. Това е всичко. Това е единствената причина да изглеждам така. Честно. Ще се оправя. Изглеждам много по-лошо, отколкото се чувствам. Това е моят „Маями Вайс“ външен вид, правилно? — каза, като се удари с пръст по брадичката. — Ще правя телевизионна реклама на самообръсначки. — Той ѝ намигна. — И още нещо: това е моята джазова външност. Аз отново свиря. Не ти ли казах? Ще свиря два пъти седмично. Старата професия за сега. Трябва да си изкарвам хляба. Беър, моят приятел Беър. Той иска да се върна за постоянно. Хей, чуваш ли ме? Най-важното е, че твоето гърло ще се оправи. Това е най-голямата новина. Най-хубавата новина, която можех да чуя в последните дни.

При всеки въпрос, по който той говореше, нейните очи си изменяха формата, а може би и цвета, под не по-малко изразителните ѝ вежди. Никак не му правеше впечатление, че говореше само той. Все едно че това бе един нормален двустранен разговор. Ако бе помислил за това, може би щеше да премисли и да спре. Но той не помисли въобще. Просто бе вперил поглед в тези очи като омагьосан, замаян,

увлечен, без да обръща внимание на това, че се чуваше само и единствено неговият глас.

— Сигурно няма да ти се наложи да пееш в операта, но кой знае? Никога не съм могъл да понасям операта. А може би твоят глас ще се измени, ще се превърне в един дълбок, гърлен, дрезгав и секси глас, като че си пушила по един кашон цигари на ден през по-голямата част от живота си. Аз харесвам такива женски гласове — неравни, грапави и шепнещи от дълбочината на гърлото тук — каза той, стисна леко гърлото си и вдигна високо веждите си, което накара Дафи да се засмее. — Ех, Дафи, скоро ще се оправиш. — Той стисна ръката ѝ. — Знаех, че си борбена, че си боец. Казах и на Шосвиц, че си истински боец.

Тя притвори очи бавно и той веднага я попита дали иска да я остави сама, но тя му отговори с не, и той остана.

Той отново огледа стаята. Нищо не задържа неговия поглед, освен няколко стайни растения и няколкото, увехнали вече, бели рози, които ѝ бе изпратил преди една седмица.

— Имаш нужда от свежи цветя — каза ѝ той, неговият глас изведнъж бе притихнал, по-спокоен, като на истинския Лу Болд. — Това беше нещо свръхестествено и много странно, което се случи там. На ферибота, искам да кажа. Не мислиш ли? Аз бях изплашен до смърт.

Нейните очи казаха: „Аз също“.

Болд възрази:

— Не, ти не беше уплашена. Ти беше храбрата. Ти беше тази, която се държеше най-разумно. Беше удивителна! — каза и стисна ръката ѝ. — Наистина удивителна. — Той се поколеба, преди да продължи. — Въпросът е в това... той не беше такова диво животно, каквото ми се искаше да бъде. Той се държеше като дете, знаеш ли? Като малко дете. Наистина го съжалявам. И аз научих нещо от всичко това... за себе си, искам да кажа. Не мога да го изразя както трябва с думи, но накрая стигна до мен твоето послание. А и ти направи това, което искаше. Твърда глава! — каза, почуквайки се по главата.

С голямо усилие тя повдигна ръка и го хвана за крайчеца на ухото, после нави един кичур от косата му; после прекара нежно връхчетата на пръстите си по загрубялото му брадясало лице.

Една сълза се отрони и падна върху калъфката на възглавницата, но той разбра, че това беше една сълза на обич, не на жалост или болка. Широка лъчезарна усмивка изгря на лицето му, когато забеляза, че нейните устни също се раздвижиха в едва забележима усмивка. Изпитваше силно радостно чувство. Абсолютно сигурен в това, което говори, както и в това, че ще бъде разбран, той каза:

— Ти си много специална за мен! Много специална! — Свали ръката ѝ и бързо напусна стаята.

Боби Гейнис влезе в „Големия майтап“ и се присъедини към Чък Ейбрамс и Док Диксън, които седяха на една маса, близо до скромната площадка за танци. Тя поръча своя любим коктейл на сервитьорката и махна с ръка на Лу Болд, който ѝ отговори с кимане на глава иззад пианото. Ярката светлина, насочена към него, не му позволяваше да различи ясно нейното лице — виждаше само блещукащите свещи на масите и силуетите на седналите зад тях хора. Шумът на тълпата конкурираше неговата музика, не бе като за един музикален клуб, където преди всичко се слушаше музиката. Музикалният бизнес не се бе променил съществено през последните петнайсет години.

Той не бе забелязал, че Боби бе донесла при влизането си балони с хелий. Между две изпълнения тя пресече празния дансинг и завърза балоните за подпората на капака на пианото, после се наведе и целуна Болд по бузата.

— Честит рожден ден, Лу! Много ми липсваше!

Той изпълни два такта от популярната песен „Хепи Бъртдей“ и ѝ намигна. Тя се върна при другите. Оставаха му само още две мелодии до края на неговия сет. Пристигна Елизабет сияеща; носеше един подарък и той разгада конспирацията. Разбра, че са пропаднали неговите надежди да остане незабелязан четиридесетият му рожден ден.

Той изсвири „Всичко, което си ти за мен“ и „Някъде над небесната дъга“, и двете посветени на Елизабет. Почувства бучка в гърлото си, когато тя го погледна и му се усмихна при повторението на припева на „Небесната дъга“. Наистина ли се случи всичко това през последните седмици? „И всичко това създаваш ти“, помисли си той.

Тълпата тук бе скромна, но и признателна. Докато Болд прекосяваше подиума за танци по посока на масата, където бяха седнали неговите приятели, клубното стерео засвири Стиви Уондър.

— Но рожденият ми ден е утре — опита се да възрази, като забеляза, че Ейбрамс и Диксън също бяха донесли подаръци.

— Ти утре не си на работа — каза Диксън.

Той се ръкува с двамата мъже, седна до Елизабет и я целуна по бузата.

— Влюбените птички се събраха! — каза Ейбрамс.

Болд стисна ръката на Елизабет под масата, тя му отговори със същото.

— Дълго време — каза той на Боби.

Тя кимна с глава.

— Как се чувстваш?

— Физически съм добре. — Тя вдигна рамене. — Все още малко неуверена, предполагам.

— Кой не би се чувствал така? — каза Елизабет с въздишка.

— Съгласен съм — обади се Диксън. — Но ти ще преодолееш всичко.

Тя се усмихна, след което изведнъж стана сериозна.

— Но моят стрес не е от шока при атаката, която преживях. Въобще не е от това. Не е от Ландж. — Тя погледна всеки един от присъстващите поотделно. — Джеймс... да, Джеймс Ройс. Аз излизах с него. Два пъти. Но той беше абсолютно нормален. Учтив, чаровен, атрактивен, интелигентен. А като си помисля какво направи... Разбирате ли, това все още ме потиска.

Диксън я потупа по гърба.

— Това потиска всички нас, Боби. Аз работих с него месеци наред! — Той поклати глава.

— Може би щях да бъда аз — каза Боби. — Може би е трябвало аз да бъда следващата негова жертва. Вероятно ви дължа живота си, Лу!

— Глупости. Той не би се опитал да направи такова нещо. Просто искаше да те контролира. Освен това е имал и допълнително удоволствие да бъде с една хубава жена.

— Благодаря! — каза тя.

— И така? — каза Док Диксън ентусиазирано. — Как се чувстваш на четиридесет години?

— Ти можеш да ми кажеш — каза Болд.

— Аз на четиридесет? — попита Диксън.

Избухна смях.

— Никаква разлика! — каза Болд. Погледна профила на Елизабет. — Всъщност съвсем различно се чувствам сега. За пръв път от дълго време.

— Аз ще пия за това! — каза Ейбрамс.

Всички пиха. Млякото на Болд не бе все още донесено, той се преструваше — вдигна празна чаша.

След този тост никой не можа да измисли какво трябва да каже в течение на няколко минути. Ейбрамс, седнал срещу Елизабет и Болд, просто ги гледаше и се усмихваше. Накрая запита Болд:

— До къде стигна проверката на вашия въпрос?

— Нямам представа. Хенфилд състави някакви криминални обвинения. Очевидно ще трябва да отговоря първо на тях.

— Малко врява — каза Диксън. — В нашето свободно общество обикновено става така, че можеш да нанесеш и истински побой, без да попаднеш в съда.

— Това е прогрес — пошегува се Болд.

— Ще се борим! — каза Елизабет решително.

— Липсва ли ви? — попита го Боби.

— Какво да ми липсва? — учуди се Болд.

— Липсва ли ви работата?

— Аз имам работа — отвърна той, като гледаше Елизабет в очите и се усмихваше. — Въпреки болната ми лява ръка.

— Тъпо управление! — каза му тя.

Диксън се ухили.

— Защо да е тъпо управлението?

Всички се изсмяха.

— Разбира се, че ми липсва! — съгласи се той. — Липсват ми дългите работни дни, безвкусното кафе, споровете, нощните телефонни обаждания, студената храна и мивките, които не можеха да задържат топлата вода. Нещастен съм, ще кажете, нали?

— Помъдряла глава! — каза Боби.

— Правилно го разбрахте — добави Елизабет.

— Хей, не обиждайте рожденика — оплака се Болд.

— Но аз помислих, че рожденият ден е утре! — подразни го Ейбрамс.

— Като говорим за утре — добави Диксън, — искам да кажа, че самата дума вече стана ужасна, откакто реших да презапиша албумите.

— Наистина е така — потвърди Ейбрамс.

— Утре всички на обяд! — намеси се Елизабет. — Вие двамата. Вие също, Боби, ако можете да се справите с тримата „възрастни“, които ще си дърдорят като три стари моми за това кой с кого е свирил, къде и колко време. Тези тримата с джаз албумите са като децата с бейзболните билети.

— Не, благодаря! — каза Боби.

— Ти си в бройката — каза Ейбрамс, а Диксън потвърди с кимане на глава. — Ако някой липсва, ще разчитам на теб, Лиз.

— Готово! — отвърна тя.

— Предполага се, че ти ще ги проагитираш — каза Болд на Елизабет.

— Но аз мога да бъда арбитраж, а не агент — поясни тя.

— Чухте ли за Крамер? — запита Боби.

— Да, мислех си какво стана с него? — заинтересува се Болд.

— Ще го разпънат на кръст — прекъсна го Ейбрамс. — Заслужава си да бъде окован, доколкото това ме засяга.

— Граждански съд — поясни Боби.

— Той вече е въвн от органите? — запита Болд.

— Решено и сторено — каза Диксън. — Дори се говори, че ще бъде обвинен и за случая с Йергенсен. Лошо е, в известен смисъл, че това е Джон, но в края на краищата това изтичане на информация трябваше да се спре. Липсваше истински контрол години наред.

Елизабет каза:

— Добре, а понеже Лу сигурно няма да ви попита, аз ще направя това, тъй като съм любопитна не по-малко от него, ако не и повече. Какво стана с Ландж? Прави ли са вестниците?

— За пазарлъците на защитата ли? — риторично запита Диксън.

— Не. Не мисля, че е така. Това, което чух, е, че става дума за искане да се признае за умопобъркан. Стандартна защита.

— Също и неговата изповед? — поясни Болд.

— Абсолютно! — отговори Боби. — Изповедта му е включена в предварително дознание, заедно с препис от вашето интервю.

— Не са пропуснати и най-малките подробности в доказателствените материали — заяви гордо Ейбрамс. — Надявам се, че ще свърши дните си в някоя болница.

— Но това бе една добра полицейска работа! — добави Боби.

— Най-добрата! — каза Елизабет.

— Колективна работа — коригира ги Болд.

Ейбрамс запя саркастично някакво парче от реклама на бира.

Всички избухнаха в смях и вдигнаха чашите. Болд извика да му донесат млякото по-скоро. Жената зад бара измуча нещо на висок глас, но неразбрано.

— Вие не трябва да обсъждате следствието с мен, прав ли съм?

— Болд отправи въпроса към тримата си приятели.

— Глупости! — заяви Диксън. Той погледна към Ейбрамс, после към Гейнис. Нямаше възражения. — Както желае твоето малко сърце — отговори на Болд.

— Голямо сърце! — коригира го Елизабет.

Те си стиснаха ръцете под масата отново.

— Защо Ландж преустанови убийствата след Йергенсен? — попита Болд. — Това все още не ми е ясно. Да не е бил институционализиран? Не сме ли пропуснали това?

Диксън вдигна рамене.

— Не е по моята част.

Ейбрамс каза:

— Аз мога да отговоря.

— Моля, отговори ми! — каза Болд.

— Порнокасети не са наемани от жени през този период. Много просто. Заедно с Ла Моя проверявахме десетина пъти списъците. „Летните рицари“ не са били наемани на името на жена в списъците за доставка, до Крой и нейния приятел.

Болд кимна. Не искаше да прозвучи наперено, ако им кажеше, че точно така и той си представяше отговора на този въпрос.

— Благодаря! — каза.

Боби заяви гневно:

— Не мога да гледам как те приключват вашия случай с едно стандартно прекратяване на делото. Ако питате мен, всичко това е подигравка. Вие хванахте двама убийци, а те ви правят такова нещо.

— Не е мой. Случаят не е само мой — скромно каза Болд. — Те ще направят това, което са намислили да направят; същото, което винаги са правили, и както са искали. Би било нечестно, ако ви кажа, че съжалявам за нещо. Освен това, изминалият период беше достатъчно полезен за мен. Ние сме щастливи, че всичко, което стана,

не ни нарани чак толкова тежко. — Той погледна Елизабет. Питаше се защо е било толкова трудно да говори за всичко това.

— Но вие се връщате, нали? — попита Боби с нетърпение. Тя се пошегува: — Как ще получа повишение и назначаване в отдел „Убийства“, ако вие не се върнете?

Ейбрамс поясни:

— Слухове се носят из офиса, че ти няма да се връщаш в полицията.

Болд погледна жена си.

— Чудя се как е възможно да се появи слух като този?

Елизабет се изкикоти.

— И аз се чудя.

— Но това е само слух, нали, Лу? — попита Диксън сериозно своя приятел. В гласа му се чувстваше, че това го засяга дълбоко.

Преди Болд да отговори, часовникът на Ейбрамс иззвъня, а след няколко секунди и този на Диксън направи същото.

— Вие да не би да сте дежурни тази нощ? — попита Болд и двамата.

И двамата мъже натиснаха бутоните „Аларм“ и часовниците спряха да звънят. Някои от най-близко седящите обърнаха глави към тях.

— Може би е нужно извинение за това, че прекъснахме тази идиотска музика — каза Ейбрамс.

Всички се засмяха.

— Аз ще позвъня — каза Диксън, стана и се отдалечи от масата.

— Ще ти липсва това забавление — каза му Болд, посочвайки доста рядката и спокойна публика.

Най-после чашата с млякото пристигна. Той изпи половината.

Диксън се върна и застана до масата прав, всякакъв хумор бе изчезнал от неговото лице.

— Дикси? Какво има? — попита Болд.

— Едно тяло, Лу! Мъж. Същият ръст! — каза той, поглеждайки към Боби. — Изхвърлено от водата, на брега при Алки Пойнт.

Ейбрамс стана.

— Всичко, което ми е необходимо, е в колата.

— Аз съм готов също. Щастieto да бъдеш дежурен! — каза Диксън като извинение пред Елизабет, а на Болд каза: — Искаш ли да

дойдеш с нас, Лу?

— Не — отвърна Болд.

Диксън кимна с глава.

— Сигурен ли си?

— Разбира се!

— Окей. — Той се колебаеше, после каза: — Бих споменал, че ще се опитам да се върна за твоя последен сет, но нали знаеш как върви нашия бизнес.

— Няма проблеми — каза Болд.

Двамата мъже се отправиха към вратата.

— Отиди с тях, Лу — каза Елизабет.

Болд поклати глава, гледайки жена си съсредоточено.

Диксън чу нейните думи. Изглежда бе очаквал това, защото се спря и каза:

— Мога просто да те разходя до там.

Елизабет го окуражи с поглед.

— Сигурна ли си, че искаш да отида? — попита Болд.

— Разбира се. Ние с Боби ще правим стриптийз, докато се върнеш.

Боби вдигна ръце нагоре и раздвижи гърдите си. Елизабет се изкикоти.

— Отивай! — повтори тя.

Болд каза:

— Ще дойда с моята кола, Дикси. Ти ще продължиш. Аз няма да се застоявам.

Върху „ивицата“ на Алки, на по-малко от миля от мястото, където бе намерена Джудит Фюлър, където през летните месеци се струпваха толкова много коли и фургони на определените за паркиране площадки, тази нощ духаше силен влажен вятър към пролива, пронизващ до костите. Болд скръсти ръце, опитвайки се да се защити от студения вятър, но това не помагаше. Той трепереше, придвижвайки се към бреговата стена, и се питаше дали това се дължеше на вятъра или на гледката, която се откриваше пред неговите очи.

Там долу, на плажа, бе паркирана кола на службата за поддържане на парковете; моторът ѝ работеше, нейните фарове

осветяваха няколко ченгета наоколо. Мъжете и жените бяха образували кръг, през който Болд не виждаше нищо. Той слезе на плажа по малката стълба с дървени стъпала, и потъна изведнъж в плътната тъмнина между бреговата стена и машината. Пресече разстоянието бавно, чувствайки своята самота, вперил очи в тила на своите колеги.

Никой не забеляза неговото приближаване. Докато си пробиваше път с едното рамо напред, някой спомена неговото име. То прозвуча като леко вълнение сред тълпата и беше повторено от нея. Той мина пред кордона и се спря.

Раци и други представители на подводния живот бяха прогризали и изкълвали дупки по ръцете на този мъж. От пръстите на ръцете бяха останали само кокалчетата, напомняйки на Болд за подобния скелет отпреди няколко седмици. Имаше и една дупка, безкръвна рана от куршум в гръдния кош. Сивото лице, изподраскано от ожулено от водните течения на Паджит Саунд през изминалите две седмици, гледаше втренчено и безжизнено в светлината на фаровете. Лу Болд направи крачка напред и погледна лежащия труп. Нямахте очи. Това му бе достатъчно. Болд се обърна и си тръгна.

— Хубаво е, че те виждам тук, Лу — някой се обади зад гърба му. Той продължи да върви напред.

— Това е той, нали? — извика Шосвиц, като бързаше да го настигне. — Лу?

Болд се спря и се обърна. Светлините го заслепяваха. Вдигна ръка над очите, за да засенчи светлината.

— Щастлив съм да чуя, че си се върнал при Лиз, вярно? — каза Шосвиц с известно неудобство, масажирайки нервно болния си лакът.

Болд кимна с глава. Не се чувстваше удобно тук. Поне засега.

— Как вървят нещата? — попита лейтенантът, очите му шареха наоколо. — Какво става?

— Това е той! — каза Лу Болд, обърна се и изчезна в тъмнината.

Издание:

Ридли Пиърсън. Подводни течения

Американска. Първо издание

ИК „Албатрос ТБ“, София, 1995

ISBN: 954-8838-04-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.